

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ο ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Τὸ δῶρο

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

...ον εἰς τι ἐ-
...ῖ προσήλιον.
...ΑΤΑΤΙΚΟΣ

είχε μπύξει στην πλάτη
να μαχαίρι. Καὶ κανείς δὲ
μπόρεσε νὰ μάθῃ ποτ
ποῖός τὸν σκότωσε.

ΠΙΕΡ ΜΠΕΝΟΥ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ
παρασκήνια

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

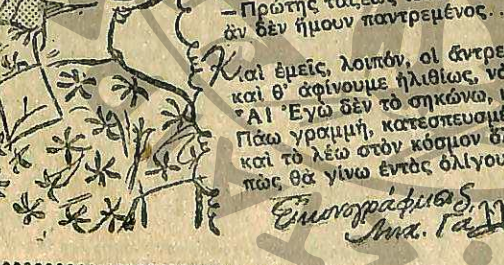
Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

6
ul

— Κι' αν δεν ειν' αδιακρισία τι σκοπεύετε, μαμά;
— Και απάντησε εκείνη: — Φυσικά να παντρευτώ!
— Πρώτης τάξεως ιδέα! Καί, μαμά, τ' όμολογώ
αν δεν ήμουν παντρεμένος... θά σάς έπαρνα εγώ!

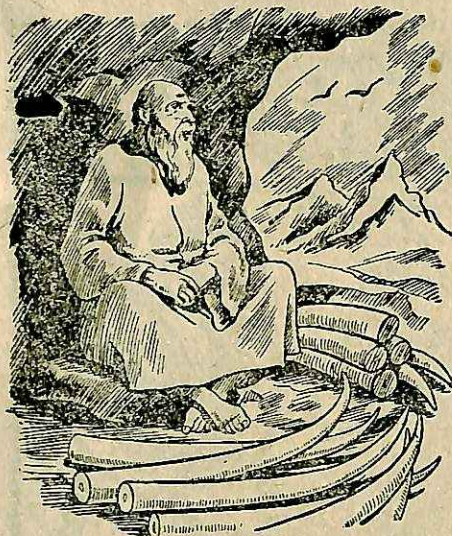
Και έμεις, λοιπόν, οι άντρες; Θά καθώμαστε καθόνια
και θ' άφηνουμε ήλιθιας, να μας παίρνουνε τ' άχρονια;
Α! Έγώ δεν τ' όσχηνά, κι' όχι μη μωθ ήμ κανείς.
Πίσω γραμμή, κατεπευσεμένος στο 'Ινστιτούτο Καλλώνια
και τ'ό λένω στον κόσμο όλον
πως θά γίνω έντός όλίγου ό νεώτερος 'Απόλλων!

Επισημασμένο
α Συνοψιστής Γ.

- και...
 Και ἀπάντησε ἐκείνη: - Φου...
 - Πρώτης τάξεως ἰδέα! Και, μακά...
 ἂν δὲν ἦμουν παντρεμένος... θά σ...
 Και ἐμεῖς, λοιπόν, οἱ ἄντρες; Θά...
 καὶ ὁ ἄφρονιμος ἡλιθίως, νὰ μᾶς...
 Ἄ! Ἐγὼ δὲν τὸ σηκώνω, κι' ὅχι...
 Πῶς γραμμὴ, κατεπευσιμαίνεις, σ...
 καὶ τὸ λέω στὸν κόσμον ὅλον...
 πῶς θὰ γίνω ἐντὸς ὀλίγου ὁ νεῖ...
 Ἐπισημασμένο...
 Μα. Γα...

ομολογώ
Έπαιρνα ένώ!
Θάψαστε καθόνια
βρουνε τὰ χρόνια;
μὸς πῆ κανεῖ.
Ἰνστιτούτο Καλλονῆς
ὁς Ἀπόλλωνι
εὐχομένης
αὐτοῦ

Ο Τριπολιτσιώτης «Άγιος» της Αθηνών

Οι «παντοχού παρόντες» ΕΛΛΗΝΕΣ

Δημοσιογραφικές άνωχρησεις του συνομιλήτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Μίλησα στο προηγούμενο για τους «παντοχού παρόντες» Έλληνες. Ο άφηγής και σήμερα μερικά χαρακτηριστικά περιστατικά, από τα ανεξάντλητα αυτό θέμα.

Το 1928 ήμουν στο Βουκουρέστι. Απ' εκεί πήγα στη Σινάια για ένα δημοσιογραφικό ρεπορτάζ. Μέσα στο απέραντο πάρκο των βασιλικών Ανακτόρων, όπου έκανα βόλτες όσο να έρθει η ώρα που θα παρουσιάζοιαν στο Υπασπιστήριο του τότε Βασιλέως, συνήντησα έναν και μόνον άνθρωπο: Ένα μεθυσμένο, που δεν μπορούσε να σταθεί στα πόδια του. Από την τσέπη του σακκακιού του προεξείχε μια άδεια μπουκάλια. Μου φάνηκε περίεργο πώς κυκλοφορούσε μέσα στο αυστηρότατα φρουρούμενο πάρκο ένας μεθυσμένος και κακοντυμένος άνθρωπος... Τον πλησίασα από περιέργεια, κι' αυτός έσπευσε να μου ζητήσει μερικά λεί. Μου μίλησε—φυσικά—ρουμανικά κι' έπειδή δεν έδειξα προθυμία να ικανοποιήσω την παράκλησή του, νόμισε σκόπιμο να με βρῖση... έλληνιστί. Ήταν ένας άνεργος Κεφαλληνίτης, που τον ήξερε όλη η Σινάια ως μονίμως μεθυσμένο—έπινε από τα δημερώματα—και που είχε έλευθερα είσοδο και στο πάρκο των Ανακτόρων. Ένας... θαυμαστής του μαγειρός, του προμήθευε κρασί.

*

Αυτό είναι ένα συνηθισμένο περιστατικό. Συνηθισμένο, όμως, δεν είναι ν' ανακαλύψει κανείς έναν Έλληνα... Άγιο στα δαμάκια της Αθηνών. Αυτό μου το είχα αφηγηθεί ο μακαρίτης καλλιτέχνης Γ. Προκοπίου. Ο Προκοπίου ήταν κάποτε έπισταμος ζωγράφος της Αυτοκρατορικής Αύλης του Μενελίκ. Είχε την έδρα του στην Αδδής Αμπέμπα, αλλά κάποτε έκανε περιόδους και στις μακρινές επαρχίες της Αιθιοπίας. Μία φορά ο Αυτοκράτορ τον έστειλε στο Χαράρ να ζωγραφίσει έναν συγγενή του Πρίγκιπα που ήταν διοικητής της περιοχής. Του έδωσε για συνοδεία δέκα όπλισμένους στρατιώτες—ή ασφάλεια δεν ήταν καθόλου καλή έξω από την πρωτεύουσα—, κι' ο Προκοπίου, αφού έκανε τις προμήθειές του, ξεκίνησε για το μακρινό ταξίδι.

Το καράβι—στο δρόμο είχαν προστεθεί κι' άλλοι ταξιδιώτες—προχωρούσε κανονικά επί μια εβδομάδα περίπου όταν ένα απόγευμα συνάντησε αρκετό κόσμο γύρω σ' έναν λόφο. Ήσαν άγαθοι και φιλήσυχοι Αθιοσυνέζοι, που κρατούσαν στα χέρια τους μικρούς σάκκους, άλλοι γεμάτους κι' άλλοι άδειους. Αυτοί με τα γεμάτα σάκκια ανέβαιναν προς την κορυφή του λόφου, κι' οι άλλοι κατέβαιναν. Ο Προκο-

πίου παραξενεύτηκε. Κι' έπειδή ήξερε τη γλώσσα, ρώτησε έναν τί συμβαίνει.

—Εκεί επάνω, απάντησε ο Αθιοσυνέζος, είναι ο Άγιος. Του πάμε τα αφιερώματά μας.

—Ο Άγιος;

—Ναι βέβαια. Ο Άγιός μας!

Η πληροφορία του φάνηκε περίεργη. Κι' αποφάσισε να κάνει μια έπίσκεψη στον περίεργο Άγιο των δουνών της Αιθιοπίας. Προχώρησε προς την κορυφή του λόφου και είδε μερικούς να θγαίνουν από την έξοδο μιας πελώριας σπηλιάς. Όταν προχώρησε περισσότερο είδε στο βάθος της σπηλιάς να κάθεται ένας ηλικιωμένος άνθρωπος, με μεγάλα μαλλιά, με κατάλευκη γενειάδα, μ' ένα μπουρνούζι και ζυπόλητος. Γύρω του ήσαν σωροί από έλεφαντοστά κι' άλλα πολύτιμα αντικείμενα. Μόλις τον είδε ο Προκοπίου, άντελλήθη ότι είχε να κάνει με... ρωμό! Άφησε να βγή κι' ο τελευταίος Αθιοσυνέζος, τον πλησίασε και του είπε, έλληνιστί:

—Τι κάνεις εδώ, πατριώτη;

—Ο γέρος με το μπουρνούζι κατεπλάγη. Έρριξε ένα άγριο βλέμα στον Προκοπίου και ρώτησε:

—Εσύ ποιος είσαι;

—Εγώ είμαι ένας περαστικός. Έσύ να μου πής τί δουλειά κάνεις εδώ...

—Να σου πω την αλήθεια πατριώτη, απάντησε ο μυστηριώδης άσκητής, κάνω τον... Άγιο. Είμαι από την Τρίπολη. Ήλθα στην Αθιοσυνία πριν δέκα χρόνια, μα έμεινα χωρίς δουλειά και κινδυνέψα να πεθάνω από την πείνα. Πάνω στην απελπισία μου σκέφθηκα να κάνω τον άγιο. Καί... δόξα τω Θεώ, τα βγάλα πέρα.

—Δηλαδή;

—Δηλαδή οι Αθιοσυνέζοι χωρικοί μου φέρνουν τάματα, κυρίως έλεφαντοστά, κι' εγώ τα στέλνω μ' έναν σύντροφό μου, συμπατριώτη μας έπίσης στο Δζιμπουτί και κάνω έμπόριο. Τί να γίνω; Το ψωμάκι μας να βγάλωμ... Κτύταξε, για το Θεό, πατριώτη, μη με προδώσης. Μ' έκαψες.

Γέλασε με την καρδιά του ο Προκοπίου. Γιατί να τον προδώσει; Αντίθετως έστειλε τους συνοδούς του στρατιώτες και τους άλλους ταξιδιώτες να προσκηνύσουν τον Άγιο! Κι' όλοι του άφηναν από ένα μικρό δώρο...

Ο «Άγιος» εκείνος θα πέθανε εν τώ μεταξύ. Ασφαλώς, όμως, κάποιος, άλλος συμπατριώτης μας θα βρίσκεται τώρα στη θέση του...

Έξυπνο παιδί

Όταν ο Θεωδώρακης ήρθε στην Αθήνα απ' την επαρχία ο θεός κι' η θεία του τον περιποιήθηκαν πολύ. Πολλές φορές μάλιστα τον κρατούσαν κι' έτρωγε το βράδυ μαζί τους.

Ένα βράδυ, μόλις είχε τελειώσει το δείπνο, έπιασε μια δυνατή μπόρα από εκείνες που αρχίζουν και... λησμονούν να τελειώσουν.

Αληθινός κατακλυσμός. —Παιδί μου, είπε η θεία του στο Θεωδώρακη, δεν μπορείς να φύγεις με τοιαύτη βροχοντιά. Θα μείνεις εδώ τη νύχτα. Θα σου στρώσω να κοιμηθείς στο νιφθάνι του χάλ.

—Καλά θεία μου, θα μείνω, λέει ο Θεωδώρακης.

Μα σε λίγο τον ζητούν σ' όλο το σπίτι και δεν τον βρίσκουν. Αφαντός ο Θεωδώρακης!...

Περνά μισή ώρα κι' επί τέλους έμφανίζεται ο Θεωδώρακης μουσκεμένος ως το κόκκαλο, στάζοντας απ' τη βροχή. Ο θεός κι' η θεία του τον κυτπάουν με γοργυλωμένα τα μάτια γεμάτοι άπορία.

—Με συγχωρή, θείε... Με συγχωρή, θεία, λέει ο Θεωδώρακης. Πετάχτηκα ως το ξενοδοχείο μου για να φέρω τις πυτζάμες μου!...

Ο ΦΑΚΟΣ

Κι' ένα άλλο: Μία φορά—το 1928—βρέθηκα στο Μπράσοβο των Καρπαθίων, μαζί με τον Έλληνα δημοσιογράφο της Ρουμανίας Λεωνίδα Κωστομίρη. Οι κατοικοί της πόλεως αυτής που προσάρτηθηκε στη Ρουμανία μετά τον προηγούμενο πόλεμο, ήσαν όλοι Σάξωνες και Ούγγαροι. Δεν ήξεραν τότε καλά-καλά ούτε ρουμανικά. Ήταν βράδυ, ήμαστε κουρασμένοι από το ταξίδι και λογαριάζαμε να φάμε κάπου πρόχειρα και να πάμε στο ξενοδοχείο μας για ύπνο. Πήγαμε στο πρώτο μπάρ που βρήκαμε μπροστά μας.

Η σερβιτόρα, μια κουτή, παχειά και με αλλίως δαμμένα μαλλιά, μ'ε ρώτησε ουγγαρέζικα τί θα πάρουμε. Ο Κωστομίρης της απάντησε ρουμανικά, που τα ήξερε περίφημα. Εγώ δεν ήξερα ούτε τη μια ούτε την άλλη γλώσσα. Η σερβιτόρα χάρηκε πολύ μόλις άκουσε τα ρουμανικά. Τα μιλούσε έξοχα. Φώναξε και μίαν έλλη συνάδελφό της κι' άρχισαν ατελείωτη κουβέντα με το φίλο μου. Εγώ, όμως, όχι μόνο δεν καταλάβαινα τίποτε, αλλά και πεινούσα φοβερά. Γύρισα, λοιπόν, έκνευρισμένος στον Κωστομίρη και του είπα:

—Βρέ αδελφέ, δεν τις παρατάς τις κατσίκες; Για κουβέντα ήρθαμε εδώ ή για φαγητό;

Η κοντόχοντρη σερβιτόρα έπεσε... επάνω μας μόλις άκουσε την όχι και πολύ κολακευτική γι' αυτήν δήλωσή μου.

—Έλληνας είσαι;

—Βέβαια, κι' εσύ;

—Πειραιώτισσα.

—Και τί ζητάς εδώ;

—Αυτό είναι μια μεγάλη ιστορία, μα θα σου την πω. (Η συνομιλία, λόγω της άπροσδοκώτου ανακαλύψεως έγένετο στον ένικό).

Έπαινε, καλά και σώνει να μου άφηγούνη τη «μεγάλη» ιστορία της. Ένας Ρουμάνος καπετάνιος τη γνώρισε στον Πειραιά πολλά χρόνια πριν, της έπρότεινε λαγούς με πετραχήλια, την πήρε μαζί του στην Ρουμανία, και—φυσικά—την έγκατέλειψε. Εργάστηκε κατόπιν στο Καζίνο της Κωνσταντίας σαν... μασκώτ, κατόπιν στο Γαλάτσι, την Μπραίλα και το Βουκουρέστι. Καί κατέληξε στο Μπράσοβο σερβιτόρα, χωρίς όμως ν' άποζη άποκλειστικά από το επάγγελμά αυτό. Νοσταλγούσε τον Πειραιά. Θά ήθελε, όμως να βοηθή πάλι ένας άλλος «καπετάνιος», να την έρωτευθη και να τη μεταφέρει με κάποια... μεγαλοπρέπεια στην Ελλάδα. Η έντύπωσή μου ήταν πως θα περίμενε άδικα τον πρίγκηπά της...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

ΟΟ

Νέα απ' τη Γερμανία

— Στο Λεβερκούσεν, μια γυναίκα μεθυσμένη άγρίεψε, γιατί μια αστυνομική περιπόλος της απάντησε να μπη σ' ένα δημόσιο κέντρο. Έβγαλε τότε... το ένα πόδι της, που ήταν ψεύτικο κι' άρχισε να χτυπά μ' αυτό τους αστυνομικούς. Ο ένας απ' αυτούς έπεσε κάτω, πληγωμένος, κι' οι άλλοι τόβαλαν στα πόδια!

— Το Βερολίνο έχει γίνει πιά... διεθνές από ποτέ άλλοτε. Πράγματι, οι πατέρες 2.500 νόθων παιδιών που δωθήκαν στο Λεβερκούσεν αυτής της πόλεως, ανήκουν σε 30 διάφορα έθνη. Την πρώτη θέση κατέχουν οι Αμερικανοί, ακολουθούν δε οι Άγγλοι, οι Βραζιλιάνοι, οι Νεοζηλανδοί, οι Ινδοί, οι Πέρσες, οι Αιγύπτιοι, κλπ.

— Στην είσοδο ενός χορευτικού κέντρου του Άννοβέρου, μια έπιγραφή είδοποιεί ότι απαγορεύεται η είσοδος σ' όσους δεν φορούν γραβάτα. Προσθέτει όμως ότι οι πελάτες αυτοί μπορούν να συμπληρώσουν την έλλειψή τους, νοικιάζοντας μια γραβάτα απ' τη γκαρνταρόμπα του κέντρου.

— Ο πρώην ιδιοκτήτης ενός πύργου της Σαξωνίας που μεπετρόπη σε σχολή του κομμουνιστικού κόμματος, έπιασε τον τώμαζα του να μεταμφιεσθή σε φάντασμα για να τρομοκρατήσει και να διώξη τους νέους ενοίκους του πύργου. Άλλά το κόλπο δεν έπιασε.

— Ένα υπόδηματοποιείο του Άμβούργου φτιάχνει ένα είδος παπουτσιών που τα έχει βαφτισεί «οιδωρόνιες παρθένες». Αποτελούνται από αλουμίνιο, τενεκέ, και τεχνικό καουτσούκ στις σόλες, διαφημίζονται δε ότι διαρκούν «αιώνια». Οι παρναγελίες έκτελούνται μέσα σε 6 βδομάδες ιδίως αν ο πελάτης παραδώσει, για να στήσει ένα παλιό κουτί κονσέρβας, για να χρησιμοποιηθή ως υλικό των παπουτσιών.

Στο μεταξύ θα σε μορφώσουν για να γίνεις αξία να παρουσιάσεις.

Τα λόγια αυτά αντιλάλησαν σαν ουράνια μουσική στ' αυτιά της Έλληνίδας. Μήνες... χρόνια... Πολλά μπορούν να γίνουν σε μήνες και σε χρόνια. Σωζόταν άποψε, σωζόταν μέρες πολλές. Κι αν ο Λάμπρος ζούσε...

Με κόπο ανάγκασε τα μάτια της να χαμηλώσουν, γιατί φοβήθηκε πώς από τη λάμψη τους θα καταλάβαινε ο Άλφ Φουάτ τη χαρά της.

— Άφου το προστάξεις έτσι, πασσά μου! ψιθύρισε.

Ο Άλφ Φουάτ σηκώθηκε και της χαιδέψε το μάγουλο.

— Είμαι σίγουρος πως θα φτάσης ψηλά εσύ, της είπε. Τώρα κοιμήσου. Αύριο το πρωί θα σε συνοδεύσει ο Μουχτάρ στο Γιλδίξ.

Όταν έφυγε ο Άλφ Φουάτ, η Ραλλού ένωσε τα χέρια της και γονατίζοντας ψιθύρισε με ευλάβεια:

— Παναγία μου, σ' εύχαριστώ! Κάνε το θαύμα σου, κάνε να παραλάβω ο Λάμπρος, κάνε να ζή κι ο Στέφανος. Κάνε, Παναγία μου να με γλυτώσουν.

Και την άλλη μέρα, άκολούθησε ψυχραιμία τον μαύρο εunuχο που την οδηγούσε στο Γιλδίξ, στο παλάτι που φημιζόταν για την ομορφιά του και τα πλούτη του, αλλά και για τις τραγωδίες που κυρβε, για τα δάκρυα και για το αίμα που είχε κυλήσει μέσα στους μυστηριώδεις θαλάμους του.

Η μοναξιά της Φωτεινής

Πέρασαν πολλές ημέρες. Η Φωτεινή κόντευε να τρελαθώ. Τώρα καταλάβαινε πιο πολύ την απελπιστική της θέση, τώρα που είχε μείνει ολόμονη, τώρα που δεν μπορούσε να γείρει σε μια φιλική άγκαλιά και να κλάψει. Περίμενε σαν Θεό την Περσετώ, να μάθει νέα. Επί τέλους φάνηκε η γεροντίσσα.

— Αχ, κορούλα μου, είπε ένθουσιασμένη, έχω καλά νέα.

— Η Ραλλού; ψιθύρισε η Φωτεινή κι' έννοιωσε την καρδιά της να χτυπά.

— Η Ραλλού είχε σπουδαία τύχη. Την έστειλε ο Άλφ Φουάτ στο Γιλδίξ. Η Βαλιντέ Σουλτάνα την καλοδέχτηκε, την πήρε με καλό μάτι. Μονάχη της τώρα τη δίδασκει, μονάχη της την προετοιμάζει για τη μεγάλη μέρα που θα παρουσιασθή στο Σουλτάνο.

Η Φωτεινή κούταξε σαστισμένη.

— Μίλα καλά. Η Ραλλού στο Γιλδίξ;

— Ναι, κορούλα μου. Βλέπεις ο Άλφ Φουάτ δεν είναι πάντα καλός. Δεν πρέπει να τον πεισματώνετε. Η Ραλλού φαίνεται που τον μίλησε τόσο άρτια, τόσο φρόνιμα που τον ξετρελλάνε.

— Αχ, δυστυχισμένη Ραλλού! ψιθύρισε κλαίγοντας η Φωτεινή.

Γιατί, θυμάται, πως η βεία της, η κυρία Φίλιου, τους περιέγραφε το παλάτι του Αβδούλ Χαμίτ σα σωστή κόλαση.

— Μή πιάς μ' αυτό το μυαλό! τη συμβούλεψε η γοηά σκλάβα. Όταν θαρθή η σειρά σου, να φανής κι' εσύ καλή κι' έυθυνη. Δεν ξέρεις τί μπορείς να καταφέρεις. Εσένα μπορεί να σε παντρευτή ο Άλφ Φουάτ. Τρελαίνεται για εσένα και γαλανές. Η Μεντιέ σουμιοιζε πολύ. Κάτι μου λέει μέσα μου, πως θα τού θυμίσης τη Μεντιέ... Και τότε... ποιος την τύχη σου, κορούλα μου, ποιος την τύχη σου.

Η Φωτεινή έκλαιγε. Η τύχη της Ραλλού της φαινόταν φρικτή. Και μοναχά η σκέψη πως μπορούσε να την αγαπήσει ο Άλφ Φουάτ και να βελήσει να την κάνει γυναίκα του, την πάγωσε.

Όσο περνούσε ο καιρός τόσο την τρέλαινε ο πόθος να ξαναβεί τον άραβωτιστικό της. Τον έννοιωθε ζωντανό κοντά της, γύρω της και λαχταρούσε τα φιλιά του, που μόλις τα είχε δοκιμάσει, έπιθυμούσε τα χάδια του, πείδιανε με τη σκέψη πως τον έχασε έτσι, από τη μια στιγμή στην άλλη... πως την άρπαξαν από την άγκαλιά του... Η αγάπη κι' η απελπισία πάλευαν μέσα της και της έ-

κανε μαρτυρικές τις ημέρες και τις νύχτες έφιαλτικές.

Η σειρά της Φωτεινής

Όταν ήρθε η Φωτεινή στο μικρότερο, πετάχτηκε η Φωτεινή μ' ένα μικτό συναίσθημα φρίκης και χαράς μαζί.

Αυτή την στιγμή την έτρεμε, αλλά και την ποδούσε. Έλπιζε από στιγμή σε στιγμή πως ο Στέφανος θα της έστελνε κανένα μήνυμα και κάθε μέρα που περνούσε ήταν καιρός κερδισμένος. Κάθε μέρα που περνούσε όμως πάλι της έσκαβε την ύγεια, της τσάκιζε τα νεύρα. Δεν βασιτούσε πιά σ' αυτή τη θανάσιμη αγωνία.

— Σε λένε Φωτεινή; ρώτησε η Φατμά.

— Ναι.

— Λοιπόν, άκουσε κοπέλλα μου, και πρόσεξε καλά τί θα σου πω.

Η Φωτεινή της έρριξε ένα ματιά έχθρική.

— Θα σου μιλήσω για το καλό σου. Απόψε θα πιάς στον Άλφ Φουάτ. Χρέος σου είναι να φανής καλή μαζί του, υπομονητική, να τα δεχτής όλα. Ως αυτού όμως. Θα μείνεις στα χέρια του σαν άψυχη κούκλα, τ' άκουσε. Δε θ' ανοίξεις το στόμα σου παρά για να του απαντήσεις ένα ναι ή ένα όχι, σ' ό,τι σε ρωτάει.

— Γιατί μου το λές αυτό; ρώτησε η Φωτεινή έχθρική.

— Έχω το λόγο μου. Αυτό δεν σ' ενδιαφέρει. Ένα να προσέξεις, αυτό που σου λέω. Δεν θα τού έναντιωθής σε τίποτε. Άλλα δεν θα κουνήσης ούτε το δαχτυλάκι σου για να τού άρτήσεις.

Το αίμα ανέθηκε στα μάγουλα της κοπέλλας, ο θυμός άστραψε στα μάτια της.

— Και ποιος σου είπε πως θέλω να τού άρσω; φώναξε. Δεν καταλαβαίνεις πως μου προσεχει φρίκη ή σκέψη να πάω κοντά του;

Η Φατμά φάνηκε χαρούμενη μ' αυτά τα λόγια.

— Τόσο το καλύτερο, είπε. Αυτό θέλω κι' εγώ. Όμως πρέπει να υποταχθής, γιατί δεν γίνεται άλλοιώςτικα.

— Αν ήθελες εσύ, θα μπορούσε να γίνει άλλοιώςτικα.

— Πώς το φαντάζεσαι αυτό; ρώτησε ειρωνικά η Φατμά.

— Άφου, καθώς φαίνεται, φοβάσαι μην άρσω στον άντρα σου, γιατί δεν μ' αφήνεις να φύγω; ρώτησε ψιθυριστά και γρήγορα η κοπέλλα.

Ένα γέλοιο προκλητικό, ήχηρό την έκαψε.

— Πολύ άπλά τα βλέπεις τα πράγματα.

— Όχι, κοπέλλα μου, δεν πρόκειται να σ' αφήσω να φύγεις. Θα περάσης κι' εσύ τη δοκιμασία, δεν θα ξεφύγεις. Άλλα να ξέρης πως θα σε προσέχω. Αυτό μονάχα σου λέω.

Μ' αυτά τα λόγια απομακρύνθηκε η σκληρή Κιρκασία, αφήνοντας τη Φωτεινή στα χέρια των σκλάβων, που άρχισαν να τη στολίζουν. Είχαν, φαίνεται, ειδικές διαταγές γι' αυτήν από τη Φατμά. Δεν την έντυσαν όπως τις άλλες κοπέλλες. Της φόρεσαν βέβαια άραχνούφαντα φουστάνια και της Φωτεινής, φουστάνια που έδειχναν μάλλον παρά έκρυβαν τη γύμνια της. Άλλα το ύφασμα ήταν λιγότερο άσπραφτερό, το σύνολο πιο φτωχικό. Τα μαλλιά της τα χτένισαν άπλά, χωρίς να πλέξουν μέσα πολύτιμα πετράδια. Και το πρόσωπό της το άφισαν άθαφο έντελως, φυσικό.

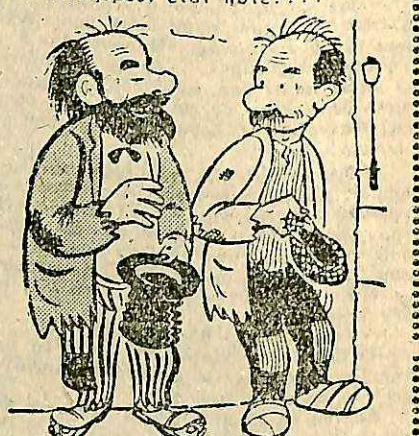
Η ζήλεια για την ξανθεία ομορφιά της Φωτεινής έκανε τη Φατμά να δώσει αυτές τις διαταγές. Δεν μπορούσε όμως να καταλάβει η κακια Κιρκασία, πως έτσι άπληκτα, άστόλιστη, η ομορφιά της κοτελλίτσας φάνταζε πιο πολύ. Και δε μπορούσε να σκεφθή, πως κι' η Μεντιέ ήταν άπλη, άβαφη και πως ο Άλφ Φουάτ ξετρελλανόταν ίσα-ίσα πιο πολύ γι' αυτό.

Όταν πήγε ο Μουχτάρ να την πάρει, σήκωσε τους ώμους του με άδιαφορία. Η άπλη, αίθερα ομορφιά της κοπέλλας δεν τούκανε έντύπωση. Κι' η Φωτεινή προχώρησε προς το παλάτι του Άλφ Φουάτ πασσά.

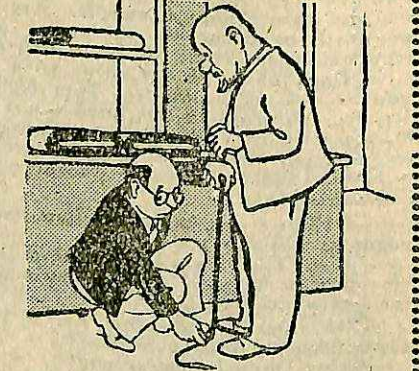
ΕΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια

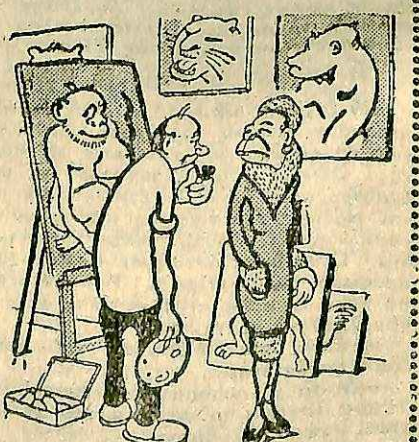
— Τι άδιαντροπία... Εγώ δεν θα παρουσιαζόμουν έτσι ποτέ!

— Δεν σε συναγώνιζομαι. Έχω δική μου πελατεία!

— Να μου κάνετε τρία παντελόνια, γιατί ο σκύλος του γειτονά μου δεν με χωνεύει!

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΖΩΩΝ
— Η κυρία έρχεται ως πελάτισ η ως μοντέλλο;

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ

των αγωνιστών του 21

Κουτσο - Ευδοκίας κιοτορθώματα

Ο Ρήγας Παλαμής, από τα πρώτα άρχοντικά σπίατα του Μωριά — ο πατέρας του θανατώθηκε από τους Τούρκους, όταν άκόμη ήταν προεστώς, ως ύποπτος γι' άνάμιξη στην επαναστατική κίνηση του 1821 — είχε μεγάλη κτηματική περιουσία στην Πελοπόννησο. Για να την πάρει πίσω από κείνους που την είχαν καταπατήσει αγωνίστηκε πολύ στα δικαστήρια, μα τέλος πέθανε στην ψάβα. Αυτοί οι δικαστικοί άγώνες του, που ποτέ του δεν μπόρεσε να τους τελειώση, τον είχαν κάνει άντιπαθητικό σε πολλούς.

Όταν, λοιπόν, ο Παλαμής άρχισε να πολιτεύεται οι πολιτικοί έχθροι του τον πολέμησαν λυσσάλεα, μα και ο ίδιος ήταν πολύ πικρός στους άντιπαλούς του.

Οι έχθροι του, κοντά στα άλλα, που τού έσερναν, έλεγαν πως ήταν και δειλός. Και άνάφεραν το έπεισόδιό του με το Γερο - Κολοκοτρώνη, την έποχη της εισβολής του Δράμαλη στην Πελοπόννησο, όταν η Γερουσία της Πελοποννήσου έκανε άπερίσκεψία να στείλη τον άτην πόλεμο και ειρηνικό Παλαμής με στρατιωτικό σόμα να φυλάξη τα στενά του Ισθμού! Καθώς τότε φάνηκε, κατά τα μέρη εκείνα, η έμπροσθοφυλακή των έχθρων, το σόμα του Ρήγα σκόρπισε άμέσως.

Μόλις το είδε αυτός ο Κολοκοτρώνης άγρίωσε και τον έστρωσε μπροστά:

— Μπρέ φοβήθηκες, τού είχε πη, και φοβίζεις και τον άλλο κόσμο! Άντε χάσου άπ' τα μάτια μου, κοιμήρη, γρήγορα, μη σου τσάκισω και τα δυο ποδάρια και με κάνεις να πατήσω το λάδι της κουμπάριας!...

Ο πατέρας του Ρήγα Παλαμήδη, όταν ήταν κοτζάμπασης, είχε βαφτίσει τον Κολοκοτρώνη πριν άπ' το 1821. Γι' αυτό ο Γέρος του Μωριά είχε άναφέρει το λάδι της κουμπάριας.

Ύστερα από το περιστατικό έκείνο του Ισθμού ο Κολοκοτρώνης και ο Παλαμής δεν τα πήγαιναν ποτέ καλά. Κι' αυτή η άντιπάθεια μεταξύ τους μεγάλωσε παραπάνω μετά την άπλευθέρωσι, κατά την οποία τον άκόμη έποχη του 1832, όταν ο άναρχικός έποχης, είχαν πιάσει ο Παλαμής βρέθηκε, τον ίδια εκείνη περίοδο, να είναι ένοικιαστής τών νη περίοδο, να είναι μερικά χωριά τριγύρω άπό την Τρίπολη.

Ο Κολοκοτρώνης τότε έβγαλε για όλους τους χωριάτες, που τον άκουγαν τυφλά, την άπαγορεύσι του. Και βέβαια εις βάρος του Παλαμήδη.

— Άκούστε! τούς είχε πη. Δε θα πληρώνετε τον ένοικιαστή τών προσόδων ούτε με ένα πρόσσο!

Άλλο που δεν θέλανε ν' άκούσουνε κι' έκείνοι από το στόμα του Κολοκοτρώνη!

Από τότε που να δη δραχμή από εϊσπραξί ο Παλαμής.

Ήταν, λοιπόν, κι' αυτός και θύμωσε, άπο τον Γερο - Κολοκοτρώνη άγωγή του άπό αυτόν, να τον άνη ζήττώντας, άπό αυτόν, να τον άνη ζήττώντας με μυριάδες δραχμές.

Ο Κολοκοτρώνης που δεν τού άρεσαν τα δικαστήρια — σαν να ήξερε ότι μια μέρα θα καταδικάζονταν άδικα σε θάνατο — έβγαλε να συμβιβασθή με τον Παλαμήδη, να άμεινέται στη μέση ο γυιός του Πέφτει όμως, και άντιτίκεται επί-ο Γενναίος, και άποιοδήποτε συμβιβασμό του πατέρα του:

— Με το φαταούλα, με το Ρηγα-νιδ (είχαν κολλήσει αυτά τα παρατσούκλια του Παλαμήδη στο Μωριά) θα συμβιβασθής; Αυτός πάει να φάη όλο τον τόπο με τους άνθρώπους και τα ζωντόβολα μαζί!

Άλλά κι' ο Παλαμής, άπ' την άλλη μεριά, πεισματάρης όπως ήταν, άπάντησε άπότομα και άρηπτικά σ' όλα τα συμβιβαστικά διαδήματα, που έκανε με τρίτους, ο Κολοκοτρώνης, κρυφά από το γυιό του, το Γενναίο.

Όταν πιά βαρέθηκε ο Γερο - Κολοκοτρώνης να προτείνη συμβιβασμούς στον Παλαμήδη, έλεπε:

— Η Στεμνίτσα γέννησε τρεις μεγάλους ανθρώπους, που παρά λίγο ν' άφανίσουν ολόκληρο το Μωριά! Να σάς τούς πώ ποιόι είνε; ο Ρήγας, ο Γενναίος, και η Κουτσο - Ευδοκία...

Η Στεμνίτσα — που είχε άναφέρει ο Κολοκοτρώνης — ήταν ένα άπ' τα μεγαλύτερα κεφαλοχώρια της επαρχίας Καρυσταίνης και άπό κει έβγαίνουν οι περιφημότεροι τεχνίτες που έφτιαναν άσημένια κοσμήματα, άλλα και με έσοχη έπιτηδεύτητα κατεργάζονταν, άκόμη, κίβδηλα νομίσματα. Γι' αυτό στην Πελοπόννησο όλους τους «κάλπικους» στις ύποσχέσεις και στις δουλειές τούς έλεγαν «Στεμνιτσιώτες».

Στη Στεμνίτσα είχε γεννηθή ο Παλαμής. Επίσης και ο Γενναίος, έναντίον του όποιου μνησικακούσε ο «Γέρος» γιατί άντέδρασε στο συμβιβασμό. Άλλά στη Στεμνίτσα είχε γεννηθή και η Κουτσο - Ευδοκία μια διαβόητη έταίρα που πριν την Επανάστασι και κατά την Επανάστασι έμενε στην Τρίπολη κι' είχε άναστατώσει όλη την κοινωνία με τα λόγια που έβαζε ποτέ στον ένα και ποτέ στον άλλο από τούς γνωρίμους της. Λένε μάλιστα ότι αυτή ήταν η άφορμή της πρώτης ψυχρότητας του Κολοκοτρώνη με τούς Δεληγιαννίους, τούς προύχοντες του Μωριά.

Όστε κι' ο Κολοκοτρώνης και οι Δεληγιαννοί την ήξεραν την Κουτσο - Ευδοκία...

Αυτή η παμπόνηρη γυναίκα, η έπιτηδεύτατη εις το διεγείρειν τα πάθη και τα μίση, μεταξύ τών γνωστών της — κατά την έκφρασι ένος άπομνημονευματογράφου εκείνων τών χρόνων — είχε ένα οκτρό τέλος. Όταν οι άραπάδες τού Ιμπραήμ Πασσά της Αιγύπτου πάτησαν το Μωριά, και έξουσίαζαν όλο τον τόπο σχεδόν, είχαν πιάσει άπειρους αίμαλώτους, άνδρες και γυναίκες, και μεταξύ αυτών και την Κουτσο - Ευδοκία. Μαζί με πολλές άλλες γυναίκες, νέες και γηρές, την έστειλαν κι' αυτή στο σκλαβοπάζαρο της Μεθώνης κι' ο κληρός που της έπεσε στο άνωποπάζαρο αυτό ήταν από τούς πιο φρικτούς: αγοράστηκε δούλη από είκοσι άραπάδες, που πλήρωσαν με την άναλογία ο καθένας το τίμημά της. Και έμεινε έτσι η άμοιρη στη δουλεία έρμαιο στις κτηνώδεις όρέξεις και διαδέσεις τών πολυάριθμων κυρίων της.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Κοιμέταν επί δώδεκα χρόνια.

Η κυρία Κλάρα Ρέινολντς, κάτοικος της πόλεως Ουάσι, στο Τέννισον των Ηνωμένων Πολιτειών, έυνησε την ηρωική βδομάδα έπειτα από... δώδεκα χρόνια. Η γυναίκα αυτή είχαν άποκοιμηθή μια νύχτα κατά τα τέλη του Ιουλίου του 1936 και ο ύπνος της συνεχίστηκε χωρίς την παρική διακοπή ως τώρα.

Στο διάστημα αυτό, οι γιατροί συντηρούσαν την κυρία Ρέινολντς με θρεπτικά κλύσματα

— Νά, αυτός είνε ο σωματάρχης μας!... (Σκίτσο Β. Χριστοδούλου)

Αθηναϊκά επίκαιρα

Ελληνοτουρκικά

Μιά Θεοφίλου Κυριακή από την Λακωνία, κάποιον... Γιουσούφ Έμιρ Άχμέτ ήράσθη με μανία και τον άγαπημένο της ζήττώντας ν' άποκτήσει, εις το σημείον έφτασε και... ν' άλλα ξοπιστήση! Κι' ένώ... σ' ο υ λ τ ' α ν' ά σκόπευε να γίνη τού Άχμέτ, ν' άφήση άναγκάστηκε τού γάμου της το ζήλο, προτού γευθή κανά... «σ' ο υ λ τ ' α ν'», που λένε, «με- (ρε με τ)» και πριν την κάνη ο γέρος της... Γιουσούφ ά- (ρά π' στο ξύλο!

Ο πάγος

Στα τόσα μας τα βάσανα τα καλοκαιρινά πάλι τού πάγου η έλλειψις εσχάτως προσετέθη. Ο Αθηναίος άπ' το πρωί στους δρόμους τριγύρω μα ως τώρα όπως μάθαμε ούτε κολόνα εύρεση!... «Αμάν» για πάγο κάνουν πάντες οι Αθηναίοι ένώ ποτάμι ο ίδιος ζεστός τους περιρρέει. Και με την έλλειψι αυτή — άς έχουμε ύγεια — έγίνανε με το καλό ζεστά και τα... ψυγεία! Μα δήλωσαν οι άρμόδιοι — κι' η γνώμη τους σωστή — ότι τού πάγου η έπάρκεια θα έξασφαλισθή! Μέτρα λαμβάνονται γι' αυτό κι' άρχίζουν τόν άγωνα, και πάγου έπάρκεια θάχουμε μεγάλη τό... χειμώνα!

Ηλιοθεραπεία

Στης Άττικής την άμορφη και καυτερή άμμουδιά έραβλόνουν άντρες, νεαροί, γυναίκες και παιδιά κι' άρες μένουν στη φλογερή τού ήλιου τη θωπεία πράγμα που λέγεται, άς γνωστόν, «ήλιοθεραπεία». Όλοι και όλες τάβλαν στο νού τους, στα γεμάτα τό χρώμα ν' άποκτήσουνε που έχει η σοκολάτα. Γι' αυτό και ξεροψήνονται άπ' το πρωί που άρχίζουν και όσο πάνε, συνεχώς, και πιο πολύ μαυρίζουν! Κι' έτσι, λοιπόν, κυκλοφορούν εσχάτως έν Αθήναις κάτι άραπάδες φοβεροί και κάτι άραπίνες που άραποποιήθηκαν με ήλιοθεραπεία... και όπου νάνε θα φανή κι' η πρώτη κελεμπία!

Χημεία

Στον Πειραιά την έπαθαν πολλοί από παγωτά κι' εσχάτως σημειώθηκαν κρούσματα άρκετά. Και δυο που ζήτησαν σ' αυτά παρηγορίαν ψύξεως, έπήγαν οι κακόμοιροι έν τόπω... άναψίδας. Μα το Χημείον έσπευσε άμέσως και με βίσις τα ένοχα τα παγωτά δρόντας να έξετάσει. Και άπεφάνθη έμβριθής κι' υπεύθυνα μας λείει, γι' αυτό ο «σταφυλόκοκκος τού γάλακτος» πως (φταίει. Έτσι, λοιπόν, άς βλέπετε, άμφιβολία δεν μένει. Τα φταίει ο σταφυλόκοκκος στού παγωτού τη ζύμη. Κι' οι δυο που τα κακάρωσαν, έπήγαν οι καύμενοι με τη Χημεία σύμφωνα και με την... έπιστήμη!

Συνδικάτα κατασκοπών, ψευτίες και απάτες

Αφού οι Σύμμαχοι χώρισαν το Βερολίνο σε τέσσερες ζώνες, φρόντισαν κατόπιν να εγκαταστήσουν σε καθεμιά τις υπηρεσίες κατασκοπείας τους, που εργάζονται από τότε με τις ίδιες μεθόδους του πολέμου, στη μεγαλύτερη δυνατή κλίμακα. Έτσι, το Βερολίνο έχει γίνει σήμερα το μεγαλύτερο κέντρο κατασκοπείας όλου του κόσμου. Άγγλοι, Αμερικανοί, Γάλλοι και Ρώσοι προσπαθούν με κάθε τρόπο να μαζέψουν χρήσιμες πληροφορίες τόσο για τους παλιούς όσο και για τους σημερινούς συμμάχους των, προσφέρονται δε να τις αφοπληθούν.

Ένας Ρώσος λιποτάκτης π.χ. πούλησε στους Γάλλους για 10.000 δολάρια μια έκθεση περί της ύψους του Στάλιν. Ένας Ουγγρικός πληροφορητής πούλησε στους Ρώσους για τις μετακινήσεις των αμερικανικών στρατευμάτων στην Αυστρία. Ένας ψευτο-Άγγλος πρόσφερε στην 'Ιντέλιτζενς Σέρβις' στοιχεία που αφορούσαν τους Αμερικανούς—γιατί στο Βερολίνο κάθε χώρα κατασκοπεύει όλες τις άλλες...

Οι Άγγλοι κι οι Αμερικανοί δεν δυσκολεύονται στη συγκέντρωση πληροφοριών, γιατί καταφεύγουν στις ζώνες τους τόσο Ρώσοι λιποτάκτες, ώστε δεν προλαμβάνουν καν να τους ανακρίνουν όλους. Γι' αυτό άλλωστε έχουν εγκαταστήσει στα σύνορά τους κέντρα επιλογής, που ξεδιλέγουν τους πιο ενδιαφέροντες πληροφοριοδότες. Άπ' τους 331 Ρώσους φυγάδες, που έχουν ανακρίνει ως σήμερα ένας ήταν φυσικός γνωστός για τις εργασίες του νόμο απ' την ατομική ενέργεια, άλλος υπήρξε ι-διαίτερος γιατρός του Στάλιν, ένας τρίτος ήταν διακεκριμένος σχεδιαστής αεροπλάνων, συνταγματάρχης της ρωσικής αεροπορίας και τιμημένος με το παράσημο του Λένιν, κλπ.

Υπάρχει ωστόσο κι ένας μεγάλος αριθμός κατασκοπών, που έχουν οργανώσει επαγγελματικά αυτή τη δουλειά κι έχουν ιδρύσει «συνδικάτα κατασκοπείας». Τα συνδικάτα αυτά έχουν εγκαταστήσει στα ύποπτα έρεισμάτων σπιτιών του Βερολίνου υπερμοντέρνα τυπογραφεία, που πλαστογραφούν οποιοδήποτε επίσημο ντοκουμέντο: διπλωματικά διαβιβήματα, τα περίφημα γκρίζα πιστο-

πο-τικά ταυτότητα που χορηγούν οι Ρώσοι στους ενοούμενους των ταξιδιω-
τες, διπλώματα της ρωσικής Στρατιωτικής Ακαδη-
μίας, καναδικά δολάρια, κλπ.

Το Μάρτιο του 1946, ένα συνδικάτο είχε πουλήσει στους Άγγλοαμερικανούς για 1.500 δολάρια μια πλαστή ημερησία διαταγή ενός ανυπόρκτου στρατού αποτελούμενου δέθεν απ' τους άνδρες του Γερμανού στρατάρχη Πάουλους, που είχαν παραδοθή στους Ρώσους στο Στάλινγκραντ. Άπ' το κείμενό της, έβγαινε το συμπέρασμα ότι ο στρατός αυτός επρόκειτο να φτάσει σύντομα στη Γερμανία. Έννοείται ότι η πρόβλεψη αυτή δεν εταλ-
θευσε ποτέ, και τα 1.500 δολάρια πήγαν χαμένα...

Τα συνδικάτα—άπ' τα οποία ένα μόνον διευθύνεται από Γερμανούς—έμεταλλεύονται τον ανταγωνισμό 'Ανατολής και Δύσεως. Ως επί το πλείστον, οι πληροφορίες που πωλούν στους Ρώσους ή τους Άγγλοαμερικανούς, αφορούν την ατομική βόμβα και τα πολεμικά αέρια, επαναστάσεις που μαγειρεύονται σε διάφορες χώρες της Ευρώπης ή της Νοτίου Αμερικής, την προσέχη αναγνώρι-
σι του Φράνκο απ' τη Δύση ή απ' την 'Ανατολή, την ά-
φιξη Ρώσων πρακτόρων στην Παλαιστίνη για βοή-
θεια των Εβραίων ή των 'Αράβων, κλπ. Οι πιο πολ-
λές δε είναι ψεύτικες!

Αλλά κι οι ανεξάρτητοι κατασκοποί—οι όχι άργα-
ναμένοι σε συνδικάτα—γε-
μίζουν από ψευτίες τις μυ-
στικές υπηρεσίες των τεσ-
σάρων Δυνάμεων. Άπ' τις 100 πληροφορίες, μόνον μία είναι πραγματική. Ω-
στόσο κι οι άλλες γίνονται
αναγκαστικά δεκτές ως
γνήσιες, ως ότου αποδει-
χθή το αντίθετο.

Πρό καιρού, ένας κάποιος Ούγκο πούλησε στους Άγ-
γλους ένα μυστηριώδες σχέ-
διο επαναστάσεως των Γερ-
μανών κομμουνιστών. Η
πληροφορία αυτή αναστά-
τωσε τα Υπουργεία Έξω-
τερικών της Αγγλίας, των
Ηνωμ. Πολιτειών και της
Γαλλίας. Κι όμως αποκα-
λύφθηκε στο τέλος ότι το
περίφημο σχέδιο ήταν πλα-
στογραφημένο. Ο Ούγκο
συνελήφθη και φυλακίσθη-
κε. Ωστόσο οι άμετρητοι
συνάδελφοί του δεν σταμά-
τησαν τις απάτες τους.

Άπ' όλο το προσιωπικό των τεσσάρων υπηρεσιών κατασκοπείας, τις λιγότε-
ρες γκάφες παθαίνει ο
Άγγλος ταγματάρχης Ντέ-
βιντ Ρομπέρτς—ίσως για-
τί μυρίζεται την αλήθεια...
Η διεύθυνσής του στο Βε-
ρολίνο κρατείται μυστική,
τη μαθαίνουν όμως εύκολα
έκείνοι που θέλουν να του
πουλήσουν μια πληροφορία.

Σ' αυτόν δφεύεται ή
μεγαλύτερη επιτυχία της
αγγλικής κατασκοπείας
στο Βερολίνο: Ένας Ρώ-
σος λιποτάκτης αξιωματι-
κός της μυστικής αστυνο-
μίας, που είχε ζήσει στη
μυστηριώδη και ύποπτα
«ατομική πόλη» των Σοβιέτ,
στο περίφημο δηλαδή 'Α-
τομγκράντ, έδωσε στο Ρόμ-
περτς πολύτιμα στοιχεία
για τις έρευνες των Ρώ-
σων επίσημων γύρω απ' τη
νuclear ενέργεια. Τού
είπε ακόμη ότι δεν υπάρχει
μια μόνον τέτοια πόλη,
αλλά δύο, το 'Ατομγκράντ
I και το 'Ατομγκράντ II,
κι' οι δύο υπόγειες και «ά-
πηγορεύμενες».

Πασιγνώστη στους κύ-
κλους της κατασκοπείας
του Βερολίνου είναι μια
διαδοχική γυναίκα, η κυ-
ρία Λενύ, αλλά με το ψευ-
δώνυμο Λίλη Μαρλέν. Δεν
είναι νέα, ώμορφη και ξαν-
θη, όπως θα νόμιζε κανείς.
Γεννήθηκε στην Κωνσταντι-
νούπολη, πρό 60 ετών περί-
που! Πριν απ' τον πόλεμο,
διατηρούσε καμπαρέ στην
'Αλεξάνδρεια κι' έστειλε τις
αρτίστες της σε διάφορα
μέρη της 'Ανατολής για να
ψαρεύουν πληροφορίες από
σημειώοντα πρόσωπα. Άπ'
το 1930 ως το 1939, ο
Μουσσολίνι υπήρξε ο καλ-
λότερος αγοραστής αυτών
των πληροφοριών.

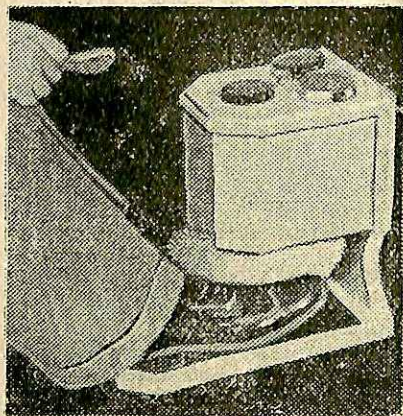
Το 1940, η Λίλη Μαρλέν
εγκαταστάθηκε στην Ταγ-
γέρη, όπου ωργιάζε τότε ή
κατασκοπεία. Δεν εργάστη-
κε ποτέ για τους Ναζιδες.
Οι περισσότερες πληροφο-
ρίες της, κατέληγαν στην
'Ιντέλιτζενς Σέρβις.

Τώρα διατηρεί ένα είδος
σχολής για γυναίκες κατα-
σκοπούς, που μαθαίνουν να
μεθούν τους άντρες με άλ-
κοολ και με τη γοητεία
τους και να τους αποσπούν
τα μυστικά τους. Οι γυναί-
κες αυτές έχουν αποτελέσει
το λεγόμενο «Τάγμα του
Κραγιονιού». Οι πιο πολ-
λές ξέρουν να κάνουν τη
δουλειά τους χωρίς να θυ-
σιάζουν την ήθική τους.
Αυτή ακριβώς είναι ή μεγα-
λύτερη ικανότητά τους: να
καταφέρουν να μη πληρώ-
νουν τις πληροφορίες με
τον έρωτα τους.

Γνωστότερη απ' όλες εί-
ναι ή Νιούρα, μια Λευκο-
ρωσίδα που μιλάει 17
γλώσσες— ακόμη και...
σανσκριτικά! Η Λίλη Μαρ-
λέν όμως συμπαθεί ιδιαίτε-
τως μια Πολωνέζα, τη Μαν-
τελέν. Αυτή έχει χαραγμένη
στην ταμπακίερα της τη
φράση: «Οι ξανθές τηρούν
ό,τι υπόσχονται». Όταν
ωστόσο της ζητήσει κάποι-
ος... να φανή συνεπής σ'
αυτό το έμβλημα της, α-
παντά ταπεινά: «Μα εγώ
δεν είμαι γνή-
σια ξανθή! Έχω βάψει τα
μαλλιά μου με ούζενέ!

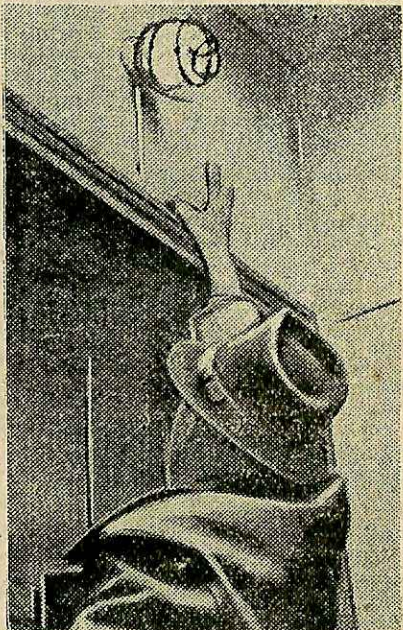
Ένας περίεργος τύπος

Το δικαστήριο του Σικά-
γου καταδίκασε σε δέμηνο
φυλάκιση τον Τζωρτζ Σπρίν-
γκερ, ηλικίας 13 ετών, γιατί
είχε μπη κρυφά σε όκτω
σπίτια, όχι για να κλέψη,
αλλά για να... κάνει τα
λουτρό του.

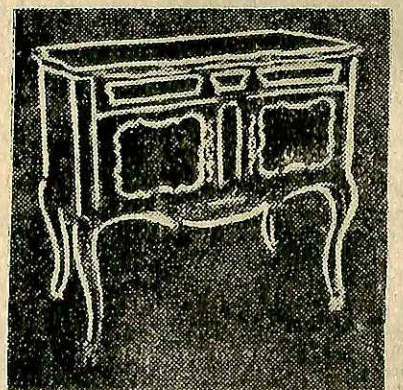
Ο ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΛΟΥΣΤΡΟΣ

Άρκει να βάλει κανείς το πόδι του
στην κατάλληλη θέση αυτού του μη-
χανήματος, για ν' αρχίσει να λειτούρ-
γη αυτόματα μια περιστροφική βούρ-
τσα και να γυρίσει περίφημα τα πα-
πούτσια του. Πάνω στο μηχάνημα βρί-
σκονται τρία κουτιά με βερνίκι 'Ευ-
ρωπαϊκό».

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Στο Βερολίνο, οι ηλεκτρικές λώπες
που βρίσκονται σε μέρη εκτεθειμένα,
προσπτεούνται αλάνευα από άγκυ-
ρωτά σύρμα, για να γλυτώνουν από
τους κλέφτες.

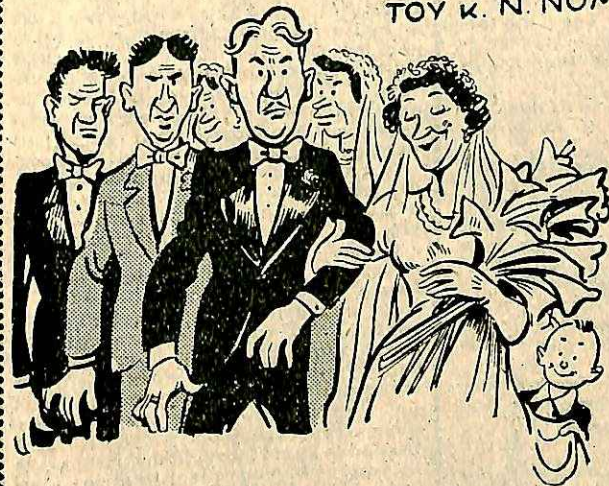

Η ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΣΤΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ

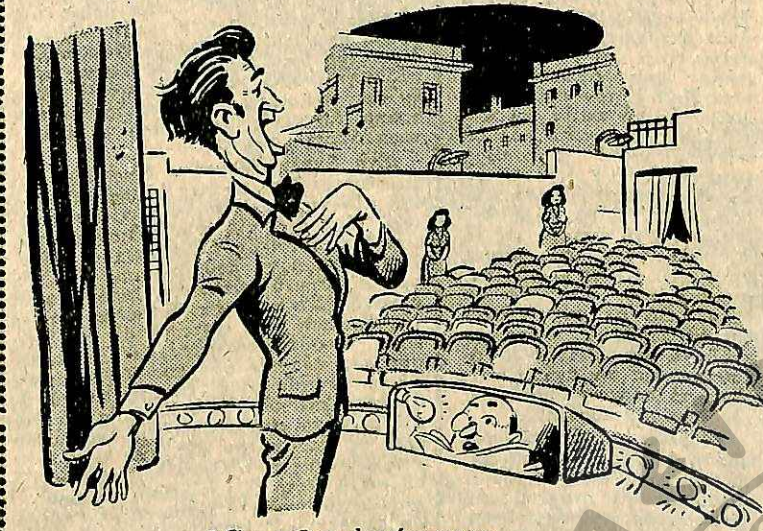
Μια γαλλική εταιρεία άρχισε να κα-
τασκευάζει ραδιόφωνα κρυμμένα μέσα
σε επιτήλα διαφόρων στυλ, που ταιριά-
ζουν μέσα σε ανάλογα σαλόνια. Έ-
τσι ικανοποιείται και ή αισθητική του
ματιού, μαζί με την ακουστική.

ΤΑ ΦΙΛΜ ΤΗΣ Εβδομάδος

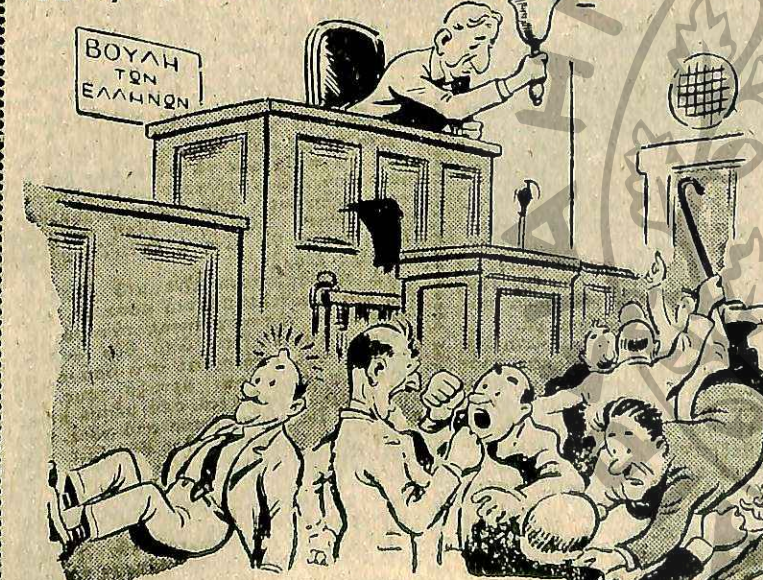
ΤΟΥ Κ. Ν. ΝΟΜΙΚΟΥ

«Ήσαν όλοι τους ήρωες»

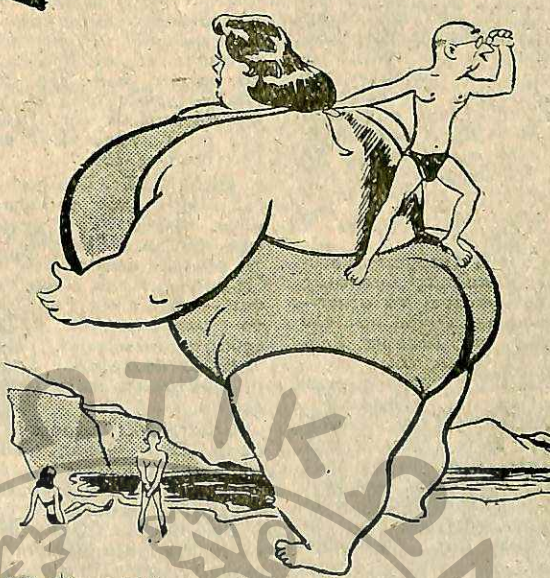
«Το τραγουδι της έρήμου»

«Ο πυρρός των καταιγίδων»

«Νύχτα χωρίς ξημερώμα»

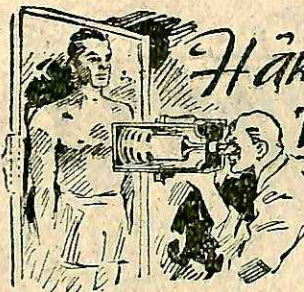

«Ο Ταρζάν και ή σύντροφός του»

«Ο πέπλος της...λήθης»

15

Η ακτινοσκοπία ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

Η συσκευή του δόκτορος Κέλτμαν

Αν έχετε παρακολουθήσει ποτέ μια ακτινοσκόπηση, θα είδατε ότι οι άρατες ακτίνες Χ, αφού διαπεράσουν το σώμα του εξεταζομένου, πέφτουν πάνω σ' ένα διάφραγμα αλειμμένο με μια ειδική ουσία, που έχει την ιδιότητα να φωσφορίζει με την επίδρασή τους. Έτσι λοιπόν, εμφανίζονται πάνω σ' αυτό το διάφραγμα οι εικόνες των διαφόρων οργάνων μ' ένα αδύνατο κιτρινωπό φως.

Είναι όμως τόσο αδύνατο το φως αυτό, ώστε ο γιατρός πρέπει προηγουμένως να μείνει επί μισή ώρα σε απόλυτο σκοτάδι, για ν' αυξήσει την ευαισθησία του ματιού του, και πάλι δε τότε δεν καθορίζεται η ξεχωριστή μεταξύ τους αντίκρισμα που απέχουν λιγότερο από 3 χιλιοστά.

Φυσικά, το πρόβλημα της αύξησης της φωτεινότητας αυτής της εικόνας απασχολούσε από καιρό τους επιστήμονες. Δεν ήταν όμως εύκολη η λύση του. Η ένταση των ακτίνων δεν επιτρέπεται ν' αυξηθεί πέρα από όρισμένο όριο, γιατί αρχίζει πια να παθαίνει έσωτερικές βλάβες ο οργανισμός του ανθρώπου. Και το όριο αυτό της έντασης ανταποκρίνεται σε όριση φωτεινότητα της εικόνας. Εξ άλλου, οι ακτίνες Χ δεν μπορεί να γίνουν ταχύτερες, ούτε να συγκεντρωθούν με φακό.

Αυτές, λοιπόν, οι δυσκολίες, ανάγκαζαν τους ακτινολόγους να περιορίζονται σε εικόνες 30 χιλιάδες φορές λιγότερο φωτεινές απ' την επιφάνεια ενός άσπρου χαρτιού στο φως μιας κοινής ηλεκτρικής λάμπας. Αυτό ήταν το όριο στο οποίο μπόρεσαν να φτάσουν, στις ακτινοσκοπήσεις της κοι-

λιάς, με τα καλλίτερα μέσα και μηχανήματα.

Τώρα όμως, μισόν αιώνα μετά την ανακάλυψη των ακτίνων Χ, η εφεύρεση ενός Αμερικανού έρχεται να βγάλει την τεχνική της ακτινοσκόπησης απ' την πρωτογονία αυτής κατάστασης. Ο δόκτωρ Τζων Κέλτμαν, φυσικός των εργαστηρίων Ουέστινγκχαους, έπειτα από 4 έτών έρευνες και πειράματα, ανήγγειλε ότι εφεύρεσε μια συσκευή που θα κάνει 500 φορές φωτεινότερες τις εικόνες της ακτινοσκόπησης.

Ο Κέλτμαν έκαμε τη σωστή σκέψη ότι τα ηλεκτρόνια — αντίθετα προς τις ακτίνες Χ — μπορούν να αποκτήσουν μεγαλύτερη ταχύτητα και να συγκεντρωθούν με φακούς, όπως το φως. Αν λοιπόν μετά την έξοδό τους απ' το σώμα του εξεταζομένου ανθρώπου, οι ακτίνες Χ μεταβάλλονται σε ηλεκτρόνια, θα είχε λυθεί το πρόβλημα της μεγαλύτερης φωτεινότητας των εικόνων.

Πράγματι, ο Κέλτμαν κατασκεύασε ένα σωλήνα μήκους 45 πόντων, που έχει στο ένα άκρο του διάμετρο 15 πόντων, πιά περά δε στενεύει τμηματικά και καταλήγει νάχη διάμετρο μόνο 2,5 πόντων στο άλλο άκρο του. Το πλατύτερο άκρο του σωλήνος φράσσεται μ' ένα δίσκο, που η εξωτερική πλευρά του είναι φωσφορίζουσα κι' η εσωτερική αλειμμένη με «καίσιον» και «αντιμόνιον» (δηλαδή ένα μίγμα με φωτοηλεκτρική ευαισθησία).

Το άκρο λοιπόν αυτό τοποθετείται έμπρος στον εξεταζόμενο, ούτως ώστε να πέσουν πάνω στο δίσκο οι ακτίνες Χ, αφού διαπεράσουν το σώμα του ανθρώπου. Το έξωτερο άκρο του δίσκου μεταβάλλει τις ακτίνες σε φως (όπως γίνεται στις κοινές ακτινοσκόπησης). Το φως αυτό, πέφτοντας στην εσωτερική φωτοηλεκτρική επιφάνεια, κάνει το καίσιον και το αντιμόνιον να εκπέμπουν ηλεκτρόνια. Έτσι, οι ακτίνες Χ μεταβάλλονται δια-

δοχικά σε φως και ηλεκτρόνια.

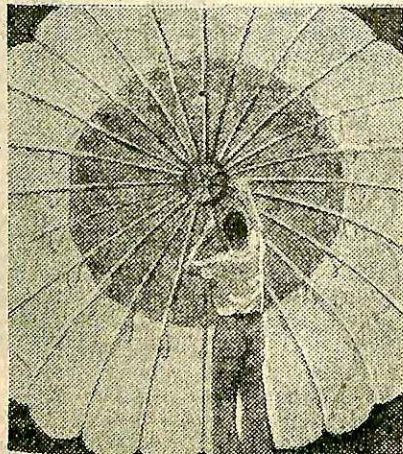
Στο πρώτο και πλατύτερο τμήμα του σωλήνος, τα ηλεκτρόνια κινούνται με χαμηλή σχετικώς ταχύτητα 800 χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο. Έπειτα περνούν από ειδικούς φακούς, που τα συγκεντρώνουν (όπως οι κοινοί φακοί συγκεντρώνουν το φως) και τα οδηγούν μέσα στο δεύτερο τμήμα του σωλήνος, λίγο στενότερο απ' το πρώτο. Εκεί συναντούν περιβάλλον ηλεκτρισμένο με 500 βόλτ, κι' έτσι η ταχύτητά τους γίνεται 1300 χιλιομέτρα στο δευτερόλεπτο. Περνούν έπειτα κατά τον ίδιο τρόπο από άλλα δυο τμήματα και καταλήγουν στο πέμπτο και τελευταίο, που έχει διάμετρο 2½ πόντων και ηλεκτρίσι 20.000 βόλτ. Η ταχύτητά τους έχει γίνει πια 8.000 χιλιομέτρα στο δευτερόλεπτο. Πέφτουν τότε επάνω σ' ένα φωσφορίζον διάφραγμα και ξαναμεταβάλλονται σε φως, πολύ ισχυρότερο απ' το αρχικό. Έσ' όσον έχει δεκαπλασιασθή η ταχύτητά τους, το φως που παράγουν είναι 20 φορές πιο έντονο. Συγχρόνως όμως, με τους φακούς έχουν συγκεντρωθεί σε επιφάνεια 25 φορές μικρότερη απ' την αρχική. Έπομένως, η φωτεινότητά της εικόνας είναι 20Χ25 = 500 φορές πιο μεγάλη.

Ο γιατρός κυττάζει την εικόνα αυτή με μια μικρή διόπτρα, η οποία την μεγαλώνει όσο χρειάζεται. Διακρίνει δε ασυγκρίτως περισσότερες λεπτομέρειες απ' όσες φαίνονται με την κοινή ακτινοσκόπηση. Τα πλεονεκτήματα της νέας αυτής μεθόδου είναι σπουδαία. Δεν χρειάζεται πια να μείνει ο γιατρός στο σκοτάδι περισσότερο από 1-2 λεπτά της ώρας, για να συνήθισι το μάτι του. Διακρίνει εξ άλλου τις λεπτομέρειες της εικόνας με απίστευτη καθαρότητα και πολύ γρήγορα. Έπομένως, συντομεύεται η όλη διάρκεια της ακτινοσκόπησης, κι' έτσι μπορούν να εξετασθούν περισσότεροι άρρωστοι.

Η συντομότητα αυτή είναι σπουδαία και για έναν άλλο λόγο: Η παρατεταμένη επίδραση ισχυρών ακτίνων Χ μπορεί να βλάψει τόσο τον εξεταζόμενο (ιδίως αν υποβάλλεται σε επανειλημμένες και συχνές ακτινοσκοπήσεις) όσο και το γιατρό. Όσο λιγαστεί λοιπόν η διάρκεια της, τόσο αποφεύγεται ο κίνδυνος των δυσάρεστων συνεπειών.

Προβλέπεται ότι, με τη σημαντική αυτή τελεσίωση, οι εικόνες των ακτινοσκόπησης θα μπορούν να μεταδοθούν με την τηλεόραση, από μια σε άλλη πόλη, προκειμένου π.χ. να τις εξετάσει ένας ειδικός που βρίσκεται εκεί.

Ο δόκτωρ Κέλτμαν υπολογίζει ότι χρειάζεται 2 χρόνια ακόμη, για να τελειοποιηθεί την εφεύρεσή του και να την προσφέρει σε κοινή χρήση.

ΝΕΑ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΑ

Το νέο αυτό αλεξίπτωτο του Αμερικανικού Ναυτικού συγκρατείται στο κέντρο του από ελαστικά σκοινιά, που τεντώνονται όταν η ταχύτητα είναι μεγάλη ούτως ώστε να φύγει λίγος αέρας και να ελαττωθεί το τράνταγμα. Όταν όμως η ταχύτητα λιγοστεύει, το αλεξίπτωτο ξαναπαίρνει το κανονικό σχήμα του.

ΤΑ ΜΑΤΟΓΥΑΛΙΑ ΜΕ ΤΗ ΣΑΡΠΑ

Μία από τις πολλές εξωφρενικότητες της μόδας είναι κι' αυτή τα μαύρα ματογυαλιά του αλίου, που συγκρατούνται όχι με κοκκαλίνα στήριγματα, αλλά με μία σάρπα!

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ «ΑΠΕΝΤΑΡΗΣ ΛΑΙΔΗΣ»

Ο λόρδος Ντέρμπυ, ο πλουσιότερος άνθρωπος της Αγγλίας και η Ισαβέλλα Μίλα Λαίντν, η γνωστή στους αριστοκρατικούς κύκλους του Λονδίνου ως «Απένταρη Λαίδη» μετά το ναμα τους, Σχετικό άρθρο δημοσιεύθηκε στη σελίδα 35.

Κληφτον Βέμπ

Ανέκδοτα του Χόλλυγουντ

Πάλι η Λάνα Τάρνερ

Η Λάνα Τάρνερ δεν ένοοι επί τέλους να λείψει έστω και μία βδομάδα το όνομά της από τη στήλη του κουτσομπολιού των κινηματογραφικών περιόδων. Έκανε όλον τον κόσμο να σχολιάσει τους άρατους της με τον παντρεμένο Μπόμπ Τόπινγκ και κατόρθωσε μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα να τον χωρίσει από τη σύζυγό του και να τον παντρευτεί αυτή. Υπάρχει όμως ένας κανών της αγγλικανικής εκκλησίας που απαγορεύει το θρησκευτικό γάμο προτού περάσει χρόνος από την έκδοσι του διαζυγίου που διέλυσε τον προηγούμενο. Και τώρα ο πάστορ που παντρεύει το ζεύγος, και που βιάστηκε τόσο — ίσως επειδή καλοπληρώθηκε — έχει έρθει σε ρήξη με τις εκκλησιαστικές αρχές.

Το ζευγάρι όμως αδιαφορώντας για τις συζητήσεις αυτές και για την τύχη του εκπορεύου της εκκλησίας που εφύγε λόγω της ένωσης του, έφυγε για την Εύρωπη, όπου σκοπεύει να περάσει ήσυχα τον μήνα του μέλιτος.

Μία εύθυνη στήλη

Είνε κι' όλες ένας χρόνος που η Αλίντα Βάλλι βρίσκει στο Χόλλυγουντ. Κατά το διάστημα αυτό, η μεγάλη αυτή διεθνής στήλη έσημειωσε μεγάλες προόδους στην αγγλική γλώσσα.

Έχοντας όμως συναισθήσει των υποχρεώσεων της απέναντί του κοινού, η Αλίντα δεν είναι απόλυτα ικανοποιημένη απ' το την προφορά της και γι' αυτό πήρε την απόφασι να μη διαβάσει επί ένα ακόμη χρόνο ούτε μια γραμμή και να μη γράψει ούτε μια λέξη στην ιταλική γλώσσα.

Η μεγάλη αυτή βαυμάστρια του Γκαμπριέλε ντ' Αννούντσιο κρίστηκε πως κι' αυτά τα έσοδα του αγαπημένου της συζύγου θα τα διαβάσει στο έλεος σε αγγλική μετάφρασι.

Η Αλίντα Βάλλι έχει ήδη γυρίσει δυο φιλμ στο Χόλλυγουντ και άρχισε το τρίτο στο οποίο έχει για παρτεναίρ τον οποίο έχει για παρτεναίρ τον Γίκοφ Κόττεν. Ο τίτλος του νέου αυτού έργου είναι «Σκούπι-νε τα δάκρυά σου».

Το φιλμ της Μπέττυ Χάττον Στο τελευταίο της φιλμ η Μπέττυ Χάττον, η «Φλογερή ξανθομάλλα» του Χόλλυγουντ,

ξαναζωντανεύει στην δθόνη την αλησμόνητη πρωταγωνίστρια του βουβού κινηματογράφου Πηρλ Ουάιτ.

Σε μία σκηνή του φιλμ, η Μπέττυ φιλεί τον παρτεναίρ της Τζων Λούντ. Σύμφωνα με το σενάριο, ο Τζων δεν πρέπει να φαίνεται ενθουσιασμένος από την εκδήλωσι αυτή της τρυφερότητάς της. Δυστυχώς όμως το πρόσωπο του συμπαθούς ζέν πρεμιέ, έδειχνε κάθε άλλο παρά δυσάρεσκει.

— Δεν πρέπει να σας εύχαιρησθώ αυτό το φιλμ! παρατήρησε ο σκηνοθέτης Τζωρτζ Μάρσαλ. Αντίθετως πρέπει να δείχνετε πως σας ενοχλεί ο έρωας που σας εκδηλώνει η Μπέττυ.

— Είνε εύκολο να τα λέτε αυτό, παρατήρησε ο Τζων. Και δείχνει πως δεν σας φίλησε ποτέ η Μπέττυ!

— Όχι δά! δεν πιστεύω να είναι τόσο φλογερά τα φιλιά της.

— Όχι; Τότε περίμενε μία στιγμή! επενέβη η Μπέττυ Χάττον που διασκεδάζει ως εκείνη τη στιγμή με τη συζήτησι των δυο αντρών.

Και ορμώντας προς το σκηνοθέτη, τον άγκάλιασε σφιχτά και τον φίλησε στα χείλη με πάθος, σχεδόν άγρια.

Εκείνος κατόρθωσε με δυσκολία ν' απαλλαγεί από τον εναγκαλισμό της και σκουπιίζοντας το στόμα του με το μανίκι του για να βγάλει το ρούχ, φθίρισε:

— Ναί... Βέβαια... Τώρα καταλαβαίνω... Σαν να έχω δίκιο ο Τζων.

Το Χόλλυγουντ ολόκληρο γελά σήμερα με την ιστορία αυτή.

Παρίσι — Χόλλυγουντ

Κάνοντας ένα παραλληλισμό μεταξύ γαλλικού και αμερικανικού κινηματογράφου, ένα βελγικό κινηματογραφικό περιοδικό, βρίσκει μία καταπληκτική ομοιότητα μεταξύ ωρισμένων άλλων κι' Αμερικανών στάρ.

Και πρώτα-πρώτα βρίσκει μία καταπληκτική ομοιότητα τόσο στο παρουσιαστικό όσο και στην τέχνη μεταξύ της Γκρέτς Φεγγίρ και της Γκρήν Γκάρσον.

Στην Γκρέτα Γκάρσον που έπαυσε να γυρίζει αντιπαράτασσε την Μισέλ Μοργάν με την αναμφισβήτητη φωτογένεια. Στη δυναμική τέχνη αλλά και στην άσχημία του Έντουαρντ Ρόμπινσον τον άφθαστο Μισέλ Σιμόν.

Η Αρλεττί, λέγει, θα μπορούσε ν' αντικαταστήσει σε οποιοδήποτε ρόλο της την Ράζαλιντ Ράσσελ και ο Σαολ Τρέντ τον περίφημο πιά Ντάννυ Κάιν.

Η Μιλά Παρελύ χορεύει και τραγουδά όπως η Ρίτα Χαίγνιουρ και εκτός αυτού αγαπά όπως εκείνη τα γουναρικά, τις ιδιόρρυθμες κομμώσεις και έχει τις ίδιες σωματικές αναλογίες.

Ο Κλώντ Ντωφέν παρουσιάζεται ως ο Κάρι Γκραντ του γαλλικού κινηματογράφου.

Πολλές ομοιότητες βρίσκει το περιοδικό μεταξύ του Γάλλου Φερνάν Λεντού και του Αμερικανού Χέρμπερτ Μάρσαλ. Τέλος ως άδελφους στην τέχνη της ήθοποιας χαρακτηρίζει τους ήθοποιους Λουί Σαλού και Κληφτον Βέμπ.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

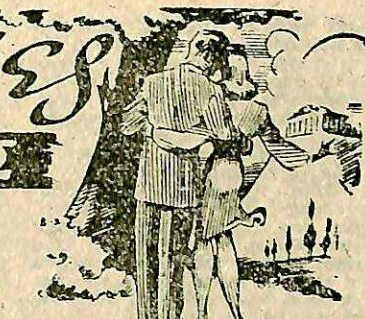
Ζήτημα θερμοκρασίας

«Ας λένε ό,τι θέλουνε οι αισθηματικοί. Κι' ας λένε ακόμη και το τραγούδι «βραδύς και μεσημέρια, χειμώνες — καλοκαίρια εγώ θα σ' αγαπώ, θα σ' αγαπώ, θα σ' αγαπώ». Τρεις φορές μάλιστα, σαν να μην έφτανε μία. Εγώ νομίζω ότι ο έρωτας θέλει την ανάλογη θερμοκρασία. Πρό παντός όχι υψηλή. Και έλα, κύριέ μου, έσυ που δήλωσε ότι θα την αγαπάς βραδύς και μεσημέρια, έλα να την αγαπήσεις ένα μεσημέρι με σαράντα βαθμούς υπό σκιάς, να ιδούμε τ' αποτελέσματα. Η κι' ένα βράδυ άκμα, ένα από αυτά τα ζεστά καλοκαιρινά βράδια της Αθήνας όπου νομίζεις πως βρίσκσαι μέσα σ' ένα άσπρο χαμάκι, όπου το κορμί σου βγάζει άτρους, όπου τα φύλλα των δέντρων λές και είναι από μολύβι και όπου το μυαλό σου έχει γίνει τανίνισσος. Έλα να κάνεις έρωτα με τέτοια θερμοκρασία, να πεις τρυφερές κουβέντες και να φτιάξεις όνειρα για το μέλλον.

Εγώ δεν μπορώ να πω πως δεν την αγαπούσα τη Ζωή. Είχα έρωσι χειμώνα καιρό για να την πειρώ πως ή καρδιά μου χτυπούσε γι' αυτήν και να την κάνω να το πιστέψει. Όταν έδωσα το πρώτο ραντεβού, στο υπαίθριο δυστυχώς, ήταν μία παγωμένη βροχή το περιπεμένο φλεβάρη. Ο άγιος βορράς, κυρίζοντας τα χιόνια της Πάρνηθας μās χτυπούσε στο πρόσωπο και μās κοκάλιζε τα χέρια. Κι' εμείς το αντιμετώπιζαμε σφιχταγκάμιστα. Έπαινα Ζωή τη καρδιά μου, περιόριζα τον έρωτά μου και τα λόγια μου ήταν θερμά, όσο κρύο ήταν το βροχάκι. Κάθε τόσο έπαιρνα τα παγωμένα χεράκια της Ζωής και τα χουχουλίζα με την αναπνοή μου, για να τα ζεστάνω — τα καμένα τα χεράκια.

Πέρασε ο χειμώνας καλωσορίσαμε την άνοιξη. Ομορφάταν και την άνοιξη, όταν η θερμοκρασία γίνεται απαλή σαν σιγανό τραγουδάκι το αεράκι σαν τρυφερό χέρι τα δέντρα ντύνονται την πράσινη φορεσιά τους και τα λουλούδια σπαταλούν το μεθυστικό τους αρώμα. Ναι πολύ όμορφα ήταν. Το στόμα μου άλεσε χαριτωμένες φλυαρίες, τις έπαινα το χεράκι και το χεράκι άποζητούσε να μου διαρκώς πολύ κοντά της, με δυο λογία ψαροδάκι. Οτε άπιστευα ευτυχισμένοι.

Και υπέκομε και στο καλοκαίρι. Το πρώτο τιμω το καλοκαίριού κύλησε ευχάριστα, γιατί ήταν άφορρό θερμότητα.

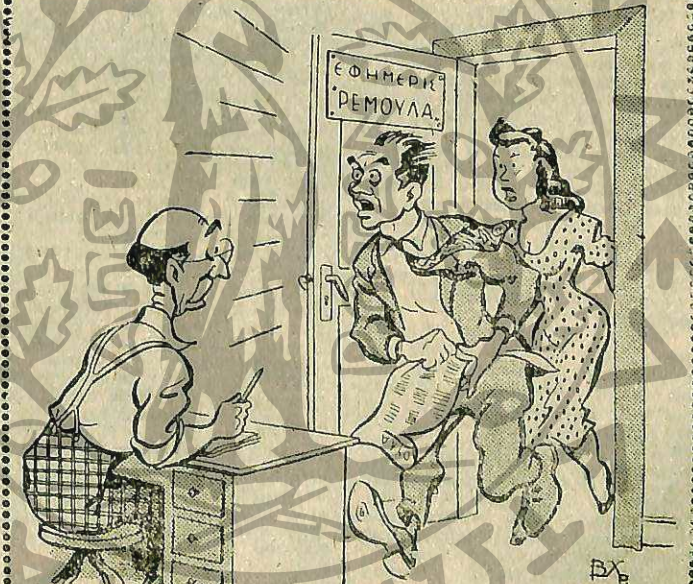

«Ημάρτε ευτυχισμένοι κι' οι δυο και ήλθετε στο πελάγος της ευτυχισμένης, αυτό το πελάγος που δεν λείπει ποτέ από τα αισθηματικά ρομάντος τα συγκινητικά διηγήματα και τις επιστολές προς το «Ερωτικό Γραμματοκώδιο».

Με τι λαχτάρα περιμένα τη Ζωή, πότε σ' ένα πεζοδρόμιο, πότε σε μία στασι λεωφορείου, πότε στο τραπέζι κάποιου χαροποιαστείου και πότε αλλού και μην είσατε αδιακρίτοι για να μάθετε αυτό το αλλού Σας φτάνει να έχετε πως κι ο σπληνισμός τα μάτια μου το όρμω, για να συλλάβω κ' εγώ ένα όραμα της αγαπής μου, καθώς πλησίαζε πεταχτεί, ανάλογη και χαρούμενη. Περιμένα με παγωνιές, με φιλοδοξία, με μπόρες, με καταιγίδες με χιόνια με κυκλώνες και άντικυκλώνες και ποτέ δεν βαρυνόμουν. Κι' όταν και πια φορά δεν έρχοταν η απελπισία. Ένοιωθα τη ζωή μου άδεια, τον κόσμο θλιβερό κι' ένα παράξενο κενό μέσα διασπότης μου.

Πέρασε ο χειμώνας καλωσορίσαμε την άνοιξη. Ομορφάταν και την άνοιξη, όταν η θερμοκρασία γίνεται απαλή σαν σιγανό τραγουδάκι το αεράκι σαν τρυφερό χέρι τα δέντρα ντύνονται την πράσινη φορεσιά τους και τα λουλούδια σπαταλούν το μεθυστικό τους αρώμα. Ναι πολύ όμορφα ήταν. Το στόμα μου άλεσε χαριτωμένες φλυαρίες, τις έπαινα το χεράκι και το χεράκι άποζητούσε να μου διαρκώς πολύ κοντά της, με δυο λογία ψαροδάκι. Οτε άπιστευα ευτυχισμένοι.

Και υπέκομε και στο καλοκαίρι. Το πρώτο τιμω το καλοκαίριού κύλησε ευχάριστα, γιατί ήταν άφορρό θερμότητα.

— Ποιός ήλιος τυπογράφος έκανε το λάθος κι' έγραψε για τους άραβάνες μας, «ευχόμεθα ταχείαν την... σκεψίν»;

(Σκίτσο Β Χριστοδουλάου)

οία τριάντα βαθμοί, το πολύ τριανταόχο την ημέρα και τη νύχτα είκοσι πέντε, κατά μέσον όρον. Όταν φύσαγε αεράκι, μάλιστα, ήταν απαλότερο. Άλλα έπιασαν οι μεγάλες ζέστες. Ήσαν ξαννάκι. Το ένα βράδυ δροσιά το άλλο το πυρ το εξώτερον. Είχα σηκωθεί από τον απογευματινό ύπνο με το κορμί μου σαν παραλυμένο. Το μυαλό μου ζαλισμένο. Το κέφι μου μηδέν. Προσπάθησα να σκεφτώ τι είχα να κάνω εκείνο το βράδυ. Και το θυμήθηκα. Το ραντεβού με τη Ζωζώ.

— Άχι! είπα βαρυνεστημένος. Μ' αυτή τη ζέση!... Τι καλά που θα ήταν να έλειπε!

Καταλάβαινα την αναμπωτική μου σαν ένα βάρος στην πλάτη μου. Αν μπορούσα να το αποφυγώ θάδινα και πενήντα λίρες, αν τις είχα.

Αγανακτισμένος, σχεδόν παράλυτος, με τα μούτρα κατεσκαμμένα, πήρα το Γολγοθά μου. Έκανε μία κουφόβρασι φοβερή. Αισθανόμουν να κολλώμαι στον ιδρώτα. Ή πλατή μου, το στήθος μου, το κεφάλι μου, το πρόσωπό μου, τα φρύδια μου. Πρό παντός τα φρύδια μου, που έσταζαν και μου θάμπωναν τα μάτια... Μία δυο φορές είπα να παραπιθώ και να πάω μονάχος μου κάπου γ' αράζω και να βυθιστώ σε λήθαργο. Άλλα ή έλθαι μου είχε λύσσει κι' αυτή. Δεν είχα τη δύναμη να κάνω πίσω και συνεχίζα μοιραία το δρόμο.

Αν τη φώτιζε ο Θεός και δεν έρχόταν! Μάταια έλπιζα! Νά την που πιλάει από το τραύ, ανάλαφρη και χαρούμενη όπως πάντα.

— Καλοπέρα!

Πήρα το χέρι της ανόρεστα και τ' άφησα αμέσως. Ήταν ιδρωμένο. Κάποιο φρικιασμο αισθανόμουν. Αυτή τη φορά δεν την πήρα άγκαζέ. Ήμουν βαρύς κι' αμύλητος.

— Τι έχεις; με ρώτησε.

— Τίποτα. Ή ζέση...

Πήγαμε σε κάποιο απόμερο κέντρο και καθόσαμε. Φρόντισα να κρατήσω κάποια απόσταση. Ήρθε το γκαρσόνι και παραγγείλαμε ότι έπρεπε και πολλά ποτήρια παγωμένο νερό.

— Εμένα όχι παγωμένο, είπε η Ζωζώ. Νερό της βρύσης!

Την κύτταξα με θαυμασμό.

— Πώς θα το πεις; τη ρώτησα.

— Ξέρεις ότι ποτέ δεν πίνω παγωμένο νερό. Το παγωμένο νερό είναι αφύσικο!...

Ήθελα να συζητήσω το ζήτημα, αλλά αφέθηκα. Και η κουβέντα σταμάτησε. Έγώ είχα πέσει σε μία ληθαργική κατάσταση. Είχα απλώς τα πόδια μου σε δυο κορδέλες, είχα ξεκουμπώσει το πουκάμισό μου και προσπαθούσα να κάνω τεχνικό αέρα με μία εφημερίδα. Το κεφάλι μου ήταν ή πάρα πολύ ελαφρό, ή πάρα πολύ βαρύ, δεν μπορούσα να καταλάβω και καλά. Άναμνα στο κορμί μου και τα ρούχα μου έτρεχε ένα ένοχλητικό ποτάμι, που ανάδιδε από τους πόρους μου.

— Άνδρα γρήγορα και με κόπο. Από που στο διάολο έρχόταν δηλ αυτή η ζέση που με είχε διαλύσει. Έκανα που και που την απόπειρα να συγκεντρωθώ σε μία σκέψη, αλλά δεν το κατάφερα. Ο συλλογισμός μ' άφηνε στη μέση και δεν έλεγε να προχωρήσει παρακάτω. Απελπίδια. Και είχα ξεχάσει πως ήταν η Ζωζώ δίπλα μου και είχα τα μάτια μου κορφομένα στο κενόν σαν ήλιος. Ξαφνικά άκουσα μία φωνή δίπλα μου:

— Είμαστε είκοσι λεπτά της ώρας εδώ και δεν ανόισες το στόμα σου να πης μία κουβέντα. Και ούτε καν έστρεψες το κεφάλι σου να ρίξεις ένα βλέμμα. Ή είμαι ή δεν είμαι, τέ

διο σου κάνει!

— Με συγχωρείς, Ζωζώ... Ή ζέση μ' έχει παραλύσει.

— Δικαιολογίες!... Τι σκέψη έχει η ζέση με τον έρωτα και με την καλή αναστροφή;

— Όχι!... είπα, φαίνεται πως έσένα δεν σ' ένοχλεί η ζέση. Εγώ όμως υποφέρω πολύ.

Τι διάβολο της ήρθε να πάρη την καρέκλα της και να τη φέρει κοντά μου; Και ήρθε και μ' αγκάλιασε. Και είπε:

— Τι ώραία νύχτα ή αποψινή.

Και κόλλησε το μάγουλό της στο δικό μου. Ένα μάγουλο κρύο και ιδρωμένο. Ήταν και το δικό μου ιδρωμένο. Και καθώς κόλλησαν τα δυο ιδρωμένα μάγουλα, έννοιωσα ένα κύμα φρίκης να με διαπρέχει ολόκληρο.

— Ανατρίχιασα. Έσπρωξα τη Ζωζώ απότομα:

— Μην κολλάς απάνω μου, παιδί μου! Είπε φοβερό!

— Μπα; απάντησε εκείνη θυμωμένη. Κάποτε όμως αποζητούσες το μάγουλό μου. Κόλληλαγες το δικό σου στο δικό μου κι' έλεγες: «Τι όμορφα που είμαστε έτσι». Έδώ, στο ίδιο μέρος, ήμαστε που μου κουκουλιάζεις τα χέρια μου.

— Ήταν Γεννάριος, Ζωζώ. Μήπως έχεις την απίτητη να στα κουκουλιάσω και τώρα; Άσε με, παιδί μου, να χωρίξ.

Έκείνη αποπράδχτηκε νευρική, κι' ενώ ξανάπεσα στο λήθαργο μου. Αυτό μου λείπει τώρα. Με τέτοια ζέση, να της κουκουλιάσω τα χέρια και να της ψιθυρίσω θερμά ερωτικά λόγια. Δεν ξέρω γιατί, αλλά όσο σκεπτόμουν πως η Ζωζώ ήταν δίπλα μου, με τα χέρια και τα μάγουλα ιδρωμένα είχα την εντύπωση πως μου είχαν κολλήσει ένα τσιρότο στην πλάτη. Άχι! και να ήμουν να μόνος μου, να μην έχω κανένα κοντά μου, τι εύτυχια. Τι ήθελα γώ κι' έμπλεκα... Και της ήρθε πάλι να ξαναμιλήσει.

— Που θα πάει αυτή η κατάσταση; και χτύπησε και το χέρι της στο τραπέζι.

Κάτι ήθελα να πω, αλλά... δεν βαρύνει.

— Επί τέλους, φώναξε, δεν μπορώ να στέκωμαι σαν ζώνον εδώ! Είμαστε τρία τέταρτα της ώρας, κι' εσύ μου κάβεραι εκεί σαν αποκαυτωμένο κροκόδειλο. Αν βαρέθηκες και θέλεις να χωρίσουμε, μπορείς να μου το πης καθαρά!...

— Ζέση!... είπα!

— Ζέση!... επανέλαβε και σηκώθηκε. Που την είδες τη ζέση; Εγώ δεν ζεσταίνομαι και θόλου! Ίσα - ίσα μάλιστα που κρυώνω αν θέλεις να ζήσει! Και στο κάτω της γραφής καλοκαίρι είναι. Ζέση! θα κάνει. Δεν μπορεί να χιονίζει... Δεν μιλάς; Δεν λες τίποτα να δικαιολογήσεις; Δεν έχεις να μουώσεις καμμία έξηγησι;

— Ζέση!... ψιθύρισε.

— Τότε γεια σου!...

Έκανε μερικά βήματα, με ψευτική αξιοπρέπεια, σταμάτησε και ξαναρτίστηκε:

— Έχεις να μου πης τίποτα;

— Ζέση!... Ψφί!...

Κι' έφυγε. Ήμουν σε μία τέτοια κατάσταση που δεν μ' έννοιασε. Ίσα - ίσα, ανακουφιστικά. Τώρα, μερικές φορές, καταλαβαίνω ότι αναπνέω τη Ζωζώ κι' ότι μου λείπει από τη ζωή μου. Αυτό μου συμβαίνει όταν πιάει, άρα, τη νύχτα, δροσερό αεράκι. Άλλα όταν ζεσταίνωμαι και ιδρώνω και παραλύω και φέρνω στο νου μου ότι μπορεί να ήταν η Ζωζώ κοντά μου και να κολλούσε το ιδρωμένο της μάγουλο στο δικό μου, ανατρίχιαζω και λέω: Εύτυχως που δεν είναι...

Καταλαβαίνω πως ο έρωτάς μου θα ξαναφουντώσει, μόλις πάσουν οι πρώτες φθινοπωρινές ψυχρούλες. Και τότε θα πάω να τη βρω. Λέτε να με περιμένει;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. '86

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Μία των κυριωτέρων λειτουργιών του οργανισμού μας. — Ο μεγαλύτερος θεός των αρχ. Αιγυπτίων.

2) Ή λειτουργία της είναι απαραίτητη για να κινηθεί ένα πλοίο. — Είπε περίττον στον ασύρματο. — Το βλέπαμε... κοιμισμένοι (καθ.).

3) Απορρίπτη σ' ένα άστυ.

4) Σπείσιμο (καθ.). — Έχει την ίδια ηλικία (καθ.).

5) Όργανο αισθήσεως. — Θρυλικός ποιητής και μουσικός της αρχαϊότητας, εκ Λέσβου. — Πρόθεσις.

6) Συνήθεια. — Σύμβολον της αριθμητικής. — Πάλι... γνωστός Έλλην σύγχρονος ευθυμογράφος. — Έπιρρημα ποσοτικό.

7) 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

νομικό ή περιπετειώδες μυθιστόρημα. — Κακοποιόν στοιχείον στη Γαλλία.

8) Χρονικό ή τοπικό έπιρρημα. — Μονάς βάρους (πληθ.). — Χρονικό έπιρρημα (δημοτ.).

9) Αιγυπτιακή θεότης. — Αρχικά αθλητικού όμιλου. — Αρχικά πασίγνωστου ιδρύματος. — Μεταφορικών μέσων.

10) Δίδεται σε εκλεκτούς ή θοποίους του Χόλλυγουντ.

11) Άνθη. — Ήρωα του Τρωϊκού πολέμου. — Ψιστό σημείο αναπτύξεως. — Άρθρο (δοτ.).

12) Σύμπλεγμα πορτογαλικών νησιών του Ατλαντικού. — Αποτελεί θρησκευτική τροφή (καθ.). — Ακτινεργών χημικό στοιχείο.

13) Πρώτες ύλες για έναν υποδομηματοπίο.

14) Εξάσημοι. — Λατινικός χαϊρετισμός. — Είδος μελάνης.

15) Γαλλική μονάς επιφώνειας. — Είμαι άρρωστος. — Οροσειρά της Στερεάς Ελλάδος. — Νότα μουσικής αντεστροφμένη.

16) Νομοθέτης των αρχαίων Αθηνών.

17) Ρήμα της αρχ. — Σκόνη που καθαρίζει. — Κίνησις ύγρου. — Υπάρχουν σε μία συμφωνία.

18) Στρατιωτική μονάς. — Σωλήν κεκαμμένος που μένει πάντοτε γεμτός νερό για να εμποδίζει την έξοδο δυσοσμίας. — Πρόθεσις.

19) Απαραίτητη σ' ένα θέατρο. — Πληθος ανθρώπων.

20) Έπί του όρους αυτού ο Μωυσής παρέλαβε τον Δεκάλογον. — Ογκώδες βιβλίο. — Αποσπάται από σάνιδα και μπαίνει στο χέρι μας.

21) Χαρακτηρισμός που παίρνει ένας άνδρας απ' τα μαλλιά του. — Σημείνει άπραξία αλλά κι' αναστάτωση.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Δεν ταίριαζει σ' ένα γενναίο άνδρα. — Μία των Μουσών.

2) Σφοδρά συμπάθεια. — Είδος κεντήματος. — Βόρβορος.

3) Έκανε άλλοτε τους ανθρώπους να κοκκινίζουν (καθ.).

4) Λεπτή κλωστή. — Το σύνολο των κατοίκων μίας χώρας. — Σπρώξιμο. — Άρθρο.

5) Κάτοικος χώρας της Δ. Ασίας. — Χρονικό διάστημα. — Σύλλογος, σωματεϊον.

6) Άγγλος δικτάτωρ.

7) Την δοκίμασαν πολλοί κατά την κατοχή. — Οίκος του Θεού (κλπτ.). — Χωρίς της Αττικής κοντά στο οποίο βρίσκεται μία περίφημη... σκάλα.

8) Δικά σου. — Μέρος του σώματός μας. — Ζώο υπομονετικό (αίτ.). — Έξην.

9) Το ελληνικό είναι απ' τα καλύτερα του κόσμου.

10) Τόσις. — Δεν φήθηκαν. — «... παίδες Έλληνων». — Έρπετον.

11) Τελικός σύνδεσμος. — Ικανοποίηση των αισθήσεων. — Σπύρη.

12) Απέραντη ερμητική έκτασις. — Ένας απ' τους... Σωματοφύλακες.

13) Μέρος του λόγου. — Περίφημη όπερα. — Χυμός φυτού ή φρούτου.

14) Κατεπλακώθη κάτω από ένα ναύ που κρέμει με τα χέρια του. — Ο κάτοικος της Ηλείας.

Α. Μ.

Ή λύσις του 185ου στη σελ. 70

Τά ανθρώπινα χύματα

Ένας Γερμανός γιατρός υποστηρίζει ότι ο ανθρώπινος εγκέφαλος διευθύνει το σώμα όχι μόνο με τα υπνήματα που στέλνει διά των νεύρων, αλλά και μ' ένα είδος ηλεκτρικών κυμάτων που μεταβιβάζονται δια του άερου και ουλ. μεταβιβάζονται απ' τους ιστούς. (Τα ανθρώπινα ηλεκτρικά κύματα — προσοβεί! — εξηγούν πολλά μυστήρια του μηχανισμού του σώματος).

ΠΑΡΧΟΥΝ άνθρωποι που είναι γεννημένοι για γιοιτροί, για δικηγόροι, για αρχιτέκτονες, για επιχειρηματίαι... Ο Ζούργκεν Ζούργκενσεν ήταν γεννημένος για τυχοδιώκτης. Και σ' όλη του τη ζωή δεν μπόρεσε να κάνει κανένα άλλο... επάγγελμα εκτός απ' αυτό.

Είχε γεννηθεί το 1780 στην Κοπεγχάγη και ήταν υιός ενός φημισμένου ωρολογοποιού, που λογάριζε να μάθει και στο γιοί του την τέχνη του. Άλλ' ο νεαρός Ζούργκεν προτίμησε να φύγει από το πατρικό σπίτι και, λίγον καιρό αργότερα, διέσχισε τον Ατλαντικό πάνω σ' ένα έγγλεζικο καρδουιάρικο καραβί.

Έπειτα, πέρασε σ' ένα φαλαινθηρικό, για να το εγκαταλείψει κι' αυτό σε λίγο και να επιδοθή στο κυνήγι φακών. Στο μεταξύ, είχαν έπισκεφθή την Αυστραλία, την Αφρική, τη Νέα Ζηλανδία, την Τασμανία και είχαν αποκτήσει τη φήμη ενός καλού και έμπειρου ναυτικού.

Ή φήμη αυτή έκαμε έναν Άγγλο έφοπλιστή να του έμπιστευθή την διακυβέρνηση ενός ιστιοφόρου. Ο Ζούργκενσεν θάπρεπε να μεταφέρει μ' αυτό μερικά έμπορεύματα στη Νέα Ζηλανδία.

Άλλ' ο Δανός τυχοδιώκτης σκέφθηκε πως, αντί να μεταφέρει τα έμπορεύματα στον προορισμό τους, θα ήταν προτιμότερο να τα... πετάξει στη θάλασσα.

Έπειτα, έπεισε τα πλήρωμα να πάνε στην Ταϊτή.

Έκεί κάτω, έμειναν δεκαπέντε περίπου μήνες. Και δεν ξεκίνησαν για να επανέλθουν στην Εύρωπή παρά μόνον όταν έμαθαν ότι ένα άγγλικό πολεμικό πλοίο τους αναζητούσε σ' όλα τα νησιά του Ειρηνικού.

Στο μεταξύ, ή Άγγλία και ή Δανία είχαν περιέλθει σε πόλεμο. Ο Ζούργκενσεν σκέφθηκε τότε πως θα μπορούσε να έπωφεληθή από αυτή την αναταραχή και, έπωφεληθή σ' ένα πλοίο, το ξέωμια μέρα, μήτھے και πήγε πλίσσε στο καλλίτερα μπορούσε και πήγε στην Ίσλανδία. Έκεί, καθήρεσε το Δανό διοικητή κόμητα Τράμπ, ανακίρυνε την Ίσλανδία βασίλειο και πήρε τον τίτλο του βασιλέως Ζούργκεν του Ιου.

Ή προκήρυξις που δημοσίευσε ήταν τόσο υπερδεδειγμένη, που κανείς δεν μπόρεσε να καταλάβει αν ήταν σταλμένος από τη δανική κυβέρνηση ή την άγγλική. Όπωςδήποτε, όμως, οι κάτοικοι της νήσου δεν ήσαν δυσχεραστημένοι από τη διοίκησή του. Γιατί ο αυτοχειροτόνητος βασιλέως διπλάσιασε τους μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων, κατήργησε τα χρέη των πτωχών και έλαβε πολλά άλλα προσατατευτικά μέτρα υπέρ του λαού.

Το κακό ήταν ότι μία μέρα ένα άγγλικό πολεμικό πλοίο έφτασε στην Ίσλανδία. Οι Άγγλοι αναζητούσαν από καιρό τον Ζούργκεν κι' ο Άγγλος πλοίαρχος συνέλαβε άμέσως τον «βασιλέα» της Ίσλανδίας και τον μετέφερε στην Άγγλία. Έκεί, έπειτα από μιο συνοπτική δίκη, έρριξαν τον Ζούργκεν στη φυλακή.

Άλλ' ο Δανός τυχοδιώκτης κατόρθωσε πολύ γρήγορα να ξαναβρεί την ελευθερία του, αναλαμβάνοντας υπηρεσία σαν άπλος ναύτης σ' ένα άγγλικό πολεμικό πλοίο, που περιπολούσε στη Μεσόγειο.

Την εποχή εκείνη, οι Άγγλοι ζούσαν με το διαρκές φόβο της απόσσεως του Ναπολέοντος στις βρετανικές νήσους. Αποφάσισαν, λοιπόν, να χρησιμοποιήσουν τον Ζούργκεν ως κατάσκοπο, για να πληροφορηθούν

ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΕΣ των 54 πείρων

Ο «βασιλέας της Ίσλανδίας»

τά σχέδια και τις προετοιμασίες του Γάλλου αυτοκράτορος.

Από το σημείο αυτό, αρχίζουν οι μεγαλύτερες και πιο περίεργες περιπέτειες του Δανού τυχοδιώκτη.

Ο Ζούργκεν εισέπραξε ένα σημαντικό ποσό, για την έκτακτη της αποστολής του. Άλλα, προτού φύγει, έπαιξε σε μία λέσχη — το παιχνίδι ήταν πάντα ένα από τα μεγαλύτερα πάθη του — έχασε όλα του τα χρήματα, ως την τελευταία πέννα, κατόπιν το ρολόγι και τα κοσμήματά του και στο τέλος τα ρούχα του. Ναι, τα ρούχα του, τα ρούχα που φορούσε!...

Τα πράγματα δεν πρέπει να φανή περίεργο. Την εποχή εκείνη, ποντάριζε κανείς στο Χαρτοπαίγνιο όλα τα υπάρχοντά του.

Μήπως δεν έπαιξαν και δεν έχασαν μερικοί και τις γυναίκες τους ακόμη; Έτσι λοιπόν την έπαθε και ο Ζούργκεν που ή τύχη δεν έννοούσε να του χαμογελάσει.

— Γδουήτε! του είπαν όταν δεν είχε πια τίποτα άλλο να παίξει.

Ο τυχοδιώκτης έλπιζε ότι θα τους χιαισμούς, κατέληξε στο γυροκομείο του Χόρμπαστ.

Όλα πια είχαν τελειώσει. Το άστρο του έγενο προς τη δύση.

Δεν είχε πια διάθεσι για δράσι. Τα χρόνια βάβαιαν στους ώμους του. Αναπολούσε τα περασμένα και τα υατία του, βούρκωναν, κι' η καρδιά του ντιπούσε με λακτάρα. Μα ήταν άρα για νέες περιπέτειες, στίς διάφορες νήσους, ποτέ άρα άλλοιμονα!... Απ' τα γυροκομεία θα πήγαινε πια στον τάφο!

Ή ανήσυχη ψυχή του είχε ηρεμήσει πια και ο Ζούργκεν βάλθηκε να συγγράφει τα απομνημονεμάτα του, που είνε γεμάτα από πολύ ένδιαφέρουσες και χαριτωμένες άσημειώσεις.

Ο Δανός τυχοδιώκτης πέθανε το 1844 από μία προσβολή έδωαν ρευματισμών. Ήταν τότε 64 έτων.

Ο Άγγλος πλοίαρχος συνέλαβε άμέσως τον «βασιλέα» της Ίσλανδίας...

συγκινούσε κι' ότι θα δέχονταν να του άφήσουν τα ρούχα.

Μα είτε γιατί τα ρούχα του ήσαν καινούρια κι' άξιζαν αρκετά χρήματα, είτε γιατί οι συμπαίχτες του ήσαν σκληροί κι' άπληστοί, δεν κατόρθωσε τίποτα.

Και αντίηχεσε πάλι σ' αυτή του ή άπαισία λέξις, ή φρικτή προσταγή: — Γδουήτε!...

Τι μπορούσε να κάνει; Αυτός έφταιγε για το κακό που του συνέβαινε.

Κι' άρχισε να δαζή τα ρούχα του με την καρδιά βαρεία, άπελπισμένος, πικαρισμένος, θλαστημώντας την τύχη του.

Σε λίγο, οι κάτοικοι του Λονδίνου είδαν έναν άνθρωπο ολόγυμνο να τρέχει στους δρόμους. Ήταν ο Ζούργκεν, που πήγαινε στο λιμάνι. Έκεί, βρήκε ένα πλοίο που έφευγε για την Εύρώπη και κατόρθωσε να προσληφθή σ' αυτό ως μούτσος.

Έτσι, έφτασε στην Αμβέρσα. Έκεί, πήρε από τον Άγγλο πρόξενο μερικές εκατοντάδες λίρών κι' έφυγε άμέσως για το Παρίσι, όπου τον καλούσε ή έκτελεσις της αποστολής του.

Άλλ' ο Ζούργκεν έπαιξε και πάλι κι' έχασε τα πάντα, όπως και την πρώτη φορά.

Όστόσο, δεν άπογοιτεύθηκε και άρχισε άμέσως την έργασία του. Για να ζήσει έκανε το ζητιάνο. Κι' όπως ήταν κουρελιασμένος και βρωμερός, μπορούσε να πηγαίνει παντού, χωρίς να τον υποπτεύεται κανείς. Κατόρθωσε, μάλιστα, να έπισκεφθή πολλές γαλλικές έπαρχίες, ταξιδεύοντας πεζή και ζητιανεύοντας από σπίτι σε σπίτι το ψωμί του.

Μ' αυτό τον τρόπο συγκέντρωσε πολλές πληροφορίες και όταν γύρισε στο Λονδίνο δέχθηκε τα συγχαρητήρια εκείνων που του είχαν έμπιστευθή αυτή την άποστολή.

Το έδωκαν τότε ένα σημαντικό ποσό για ν' ανταμείψουν τις υπηρεσίες του. Άλλ' ο Ζούργκεν έπαιξε και πάλι και έχασε. Άρχισε τότε να ζη δανειζόμενος χρήματα δεξιά κι' άριστερά. Στο τέλος, όμως, οι δανεισταί του τον έβαλαν στη φυλακή.

Ο Ζούργκεν κατόρθωσε, όστόσο, να βγη έπειτα από μερικούς μήνες και έφυγε άμέσως για την Τασμανία. Έκεί, έκαμε διαδοχικά τον υπάλληλο γραφέως, τον οδοντίατρο, τον κουρέα, το διευθυντή εφημερίδας, τον αστυνόμο, το δασοφύλακα, τον έξερευνητή, τον ταχυδακτυλουργό, τον καλλιεργητή, το θηριοδραστή και, στο τέλος, φτωχός και δυστυχισμένος, κατέληξε στο γυροκομείο του Χόρμπαστ.

Όλα πια είχαν τελειώσει. Το άστρο του έγενο προς τη δύση.

Δεν είχε πια διάθεσι για δράσι. Τα χρόνια βάβαιαν στους ώμους του. Αναπολούσε τα περασμένα και τα υατία του, βούρκωναν, κι' η καρδιά του ντιπούσε με λακτάρα. Μα ήταν άρα για νέες περιπέτειες, στίς διάφορες νήσους, ποτέ άρα άλλοιμονα!... Απ' τα γυροκομεία θα πήγαινε πια στον τάφο!

Ή ανήσυχη ψυχή του είχε ηρεμήσει πια και ο Ζούργκεν βάλθηκε να συγγράφει τα απομνημονεμάτα του, που είνε γεμάτα από πολύ ένδιαφέρουσες και χαριτωμένες άσημειώσεις.

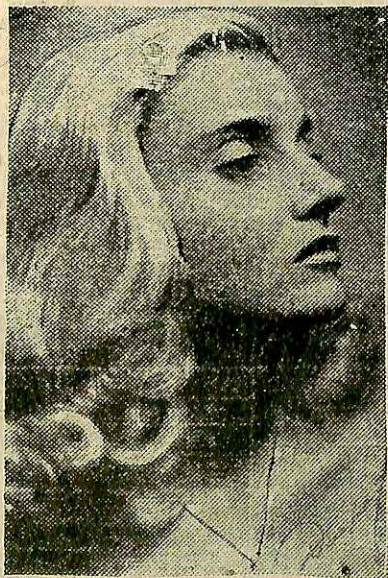
Ο Δανός τυχοδιώκτης πέθανε το 1844 από μία προσβολή έδωαν ρευματισμών. Ήταν τότε 64 έτων.

Τη βραδιά των άρραβώνων

Όταν η Μαίρη άκουσε την έρωτική εξομολόγηση του Κώστα, δεν πίστευε τ' ατία της. Ήταν αλήθεια άρα γε; Ποσό θα ήθελε να το πιστέψει! Αυτή τον άγαπούσε από καιρό, με την κρυφή άγάπη που τη δυναμώνει ή άνυπαρξία κάθε έλπίδας. Όχι, δεν είχε καμιά έλπίδα να τον κάνει δικό της, ούτε περίμενε να την προσέξει καν, σαν γυναίκα. Ο Κώστας ήταν τρελλά έρωτευμένος με την Άλέκα, τη φιλενάδα της. Και βέβαια αυτή δεν μπορούσε να συγκριθεί με την Άλέκα. Παρ' όλο το γυναικείο της εγωισμό, τόβλεπε, το καταλάβαινε, το ήξερε. Αυτή—η Μαίρη—ήταν μια άπλη κοπέλλα, νόστιμη, συγκρατημένη, δεν είχε τίποτα που να χτυπάη άμέσως στα άνδρικά μάτια και να προκαλή τον εύκολο ένθουσιασμό. Είχε μια ευγενικιά ψυχή, σοβαρό χαρακτήρα, λεπτά αισθήματα. Μα αυτά δεν χτυπούσαν στο μάτι. Τους άντρες τους τραβάει ή εξωτερική όμορφιά, αυτή που προκαλεί και άνάδει. Και τέτοια ήταν ή Άλέκα. Όμορφη, τσαχπίνια, πρόσχαρη, πεταχτή, από τις γυναίκες εκείνες που δεν παίρνουν στα σοβαρά τον έρωτα, μα παίζουν μαζί του. Ήταν πολύ φυσικό ο Κώστας, όταν γνωρίστηκε και με τις δύο, την Άλέκα να προσέξει, αυτή να έρωτευθεί. Έδωσε την προτίμησή του από την πρώτη στιγμή. Κι όμως, από την πρώτη στιγμή έννοιωσε και η Μαίρη την καρδιά της να χτυπάει για τον Κώστα. Μα τί μπορούσε να κάνει; Έπνιγε το άίσθημα της βαθειά και δεν άφησε να εκδηλωθί τίποτα άπ' ό,τι έννοιωσε για κείνον. Θα γινόταν γελοία. Το πολύ που θα μπορούσε να προκαλέσει ήταν ή συμπάθεια κι' ο σίκος. Κι' ή Μαίρη ήταν πολύ περήφανη για να μην άνέχεται τέτοια άίσθημα, που θα της έριχναν τον έγωισμό.

Η Άλέκα δεν στάθηκε και πολύ δύσκολη, γότερα από μερικές προσπάθειες, μ' επιμονή και πείσμα, ο Κώστας την κέρδισε. Κι' ή Μαίρη, σαν φίλη της, παρακολουθούσε την εξέλιξη αυτού του έρωτικού δεσμού, ζούσε στο περιθώριο των δύο, την εύτυχία του ζευγαριού. Κι' έπνιγε στη σκιά τα δάκρυά της και την άπελπισία της και προσπαθούσε να πνίξει τον πόνο της πληγωμένης καρδιάς της.

ΑΠΟ ΤΟ «ΕΡΩΤΙΚΟ ΚΥΝΗΓΙ»

Η έκλεκτή καλλιτέχνις Ίλια Λιθου, ή όποια όπλα στον δημοφιλή μας κωμικό λογοθέτη ό σημειώνει έξαιρετική επιτυχία στη γνωστή κωμωδία του Λετράζ («Ερωτικό κυνήγι»), που παίζεται από τον Ιούλιο στο θέατρο («Μακεδόν»).

της λέει τα έρωτικά λόγια που ήξερε πως δεν θα τ' άκουγε ποτέ από τα χείλη του:

—Σ' άγαπώ, Μαίρη.

—Δεν μπορώ να το πιστέψω, Κώστα.

—Εσύ είσαι έρωτευμένος με την Άλέκα.

—Ήμουν, Μαίρη. Μα τώρα πια δεν είμαι. Με την Άλέκα χωρίσαμε για πάντα προχτές.

—Χωρίσατε;

—Ναί!

—Γιατί;

—Κατάλαβα πως ή Άλέκα δεν άξιζε την άγάπη μου και τις θυσίες που έκανα γι' αυτήν. Η Άλέκα είχε έναν τύπο επιπόλαιο, δεν παίρνει τίποτα στα σοβαρά, είναι έγωίστρια σε βαθμό έκνευριστικό. Είναι μια ψεύτικη κούκλα γεμάτη άχυρο και τίποτα περισσότερο. Άρχισα να τα καταλαβαίνω από κάμποσον καιρό. Κι' όλην αυτό τον καιρό έννοιωθα μια παράξενη μεταβολή να γίνεται στα άισθηματά μου. Άρχισα να προσέχω έσένα, Μαίρη. Να έκτιμώ σιγά-σιγά το σοβαρό σου χαρακτήρα, την ευγενικιά ψυχή σου. Να κυττάω τα μάτια σου που είναι τόσο γλυκά και τόσο μελαγχολικά... Έχεις μια αλλοιώτικη όμορφιά έσύ, Μαίρη. Μια όμορφιά που, όταν την προσέξει κανείς, γίνεται σκλάβος της για πάντα. Και τώρα σου λέω εκείνο που άισθάνομαι. Σ' άγαπώ, Μαίρη. Κι' αν άρνηθής την άγάπη μου, θα είμαι ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος του κόσμου.

Μιλούσε με τόσο πάθος... Τί όμορφα λόγια!... Μα κάποιος διαταγμός έκανε την καρδιά της Μαίρης να τρέμει.

—Θάθελα να σε πιστέψω, Κώστα, είπε. Μα δεν μπορώ. Είναι τόσο ζαφνικό... Τόσο παράξενο...

—Κι' αν έρχομουν στο σπίτι σου να σε ζητήσω; Τότε θα με πίστευες;

—Η Μαίρη τον κυττάει με μάτια δακρυσμένα από εύτυχία. Αλήθεια. Αυτό που άκουγε τώρα ήταν κάτι που δεν το είχε φαντασθεί στα όπλα της της όνειρα. Να την ζητήσει; Ν' άρραβωνιασθούν; Και να παντρευτούν;

—Ναί, Μαίρη!... Και να παντρευτούμε!

Έγυρε στην άγκαλιά του. Τα χείλη τους ένώθηκαν παράφορα.

—Θεέ μου! Τί εύτυχία! ψιθύρισε.

Είπε πολλά εκείνο το βράδυ. Του άνοιξε την καρδιά της και του εξομολογήθηκε πως τον είχε άγαπήσει από την πρώτη στιγμή που γνωρίστηκαν. Πόσο υπέφερε ένα χρόνο τώρα! Και πόσο δυστυχισμένη

ήταν! Ποτέ δεν είχε έλπίσει σε τέτοια εύτυχία.

—Μα να που ή εύτυχία ήρθε, είπε ο Κώστας. Ήρθε και για τους δύο μας!

Την άλλη μέρα κι' όλος ο Κώστας ήταν στο σπίτι της και ζητούσε το χέρι της Μαίρης από τους δικούς της. Ήταν μια μέρα χαράς, έπειτα από τόσους πόνους και τόσα δάκρυα.

Οι άρραβώνες θα γινόντουσαν επίσης σε μια βδομάδα.

Κι' ήρθε ή βραδιά των άρραβώνων. Κόσμος στο σπίτι. Λουλούδια παντού. Άτμόσφαιρα χαράς. Όμορφη στο καινούργιο της φόρεμα ή Μαίρη, άκτινοβολεί από εύτυχία. Χαρούμενος φαίνεται κι' ο Κώστας. Συγχαρητήρια από όλους, τους συγγενείς και φίλους.

Όμως... Όμως να και κάτι άλλο που δεν περίμενε ή καυμένη ή Μαίρη. Σε μια στιγμή πήγε και κάθησε, κουρασμένη και ζαλισμένη, σε μια πολυθρόνα, που ήταν στην πόρτα της βεράντας. Έξω, στη βεράντα, καθόταν ο Κώστας με κάποιο φίλο του και κουβέντιαζαν σιγά. Κι' ως τ' ατία της, έφτασε αυτή ή συνομιλία:

—Πώς σου ήρθε έτσι αϊφνίδια να παντρευτείς τη Μαίρη; ρωτούσε ο φίλος του. Κεραυνοβόλος έρας;

—Ούτε κεραυνοβόλος, ούτε έρας, άπάντησε ο Κώστας.

—Αλλά;

—Πείσμα! Θέλω να πικάρω την Άλέκα. Να της δείξω πως δεν τη λογαριάζω όσο νομίζει. Είμαι βέβαιος πως θα σκυλιάσει από το κακό της. Δεν υπάρχει πιο φαρμακερή μαχαιριά για μια όμορφη γυναίκα, από μια τέτοια προσβολή. Και είμαι βέβαιος πως θα ξαναέρθει. Δεν θ' άφίση μια άλλη να με πάρη από κείνην!

—Καλά, και ή Μαίρη; Άπόψε την άρραβωνιάσεις;

—Όχι! καυμένη! Μήπως όλοι οι άρραβώνες καταλήγουν σε γάμο;

—Αυτό είναι άσυνεπδήςία.

—Το ξέρω, αλλά άγαπώ τόσο την Άλέκα, ώστε την συνειδησί μου την έβαλα να κοιμηθί. Έπειτα ή Μαίρη δεν ξέρει τίποτα...

—Καλά. Κι' αν δεν έρθει πίσω, όπως νομίζεις, ή Άλέκα;

—Τότε, θα τραδήξω το παιγνίδι μου ως το τέλος. Θα την παντρευτώ τη Μαίρη! Έτσι θα έχω κρατήσει το δικό μου έγωϊσμό, τουλάχιστον!

Η Μαίρη δεν στάθηκε ν' άκούση περισσότερα. Αυτά που άκουσε την έφταναν. Με κλονισμένα βήματα, πήγε ως το δωμάτιό της, έπεσε στο κρεβάτι και ξεσπασε σε δυνατό κλάμα. Υπήρχε λοιπόν και πιο βαθύς πόνος άπρ' εκείνον που δοκίμαζε ένα χρόνο; Υπήρχε και μεγαλύτερος σπαραγμός; Τώρα, όχι μόνο ή καρδιά της, μα και ή υπερηφάνειά της είχαν πληγωθί, είχαν γίνει συντρίμια. Άντίο γλυκό όνειρο που της είχε χαμογελάσει για λίγες μέρες...

Σε λίγο ειδοποίησαν τον Κώστα πως ή Μαίρη είχε άρρωστήσει ξαφνικά. Οι προσκαλεσμένοι έφυγαν. Οι άρραβώνες θα γινόντουσαν άλλη μέρα. Ο Κώστας βρέθηκε κοντά της γεμάτος άνησυχία.

—Τί έχεις, Μαίρη; την ρώτησε.

Έκείνη ζήτησε να μείνουν μόνοι για λίγο. Τους άφισαν. Τότε ή Μαίρη έβγαλε το δαχτυλίδι από το χέρι της, τόδωσε στον Κώστα και του είπε, προσπαθώντας να φαίνεται ήρεμη:

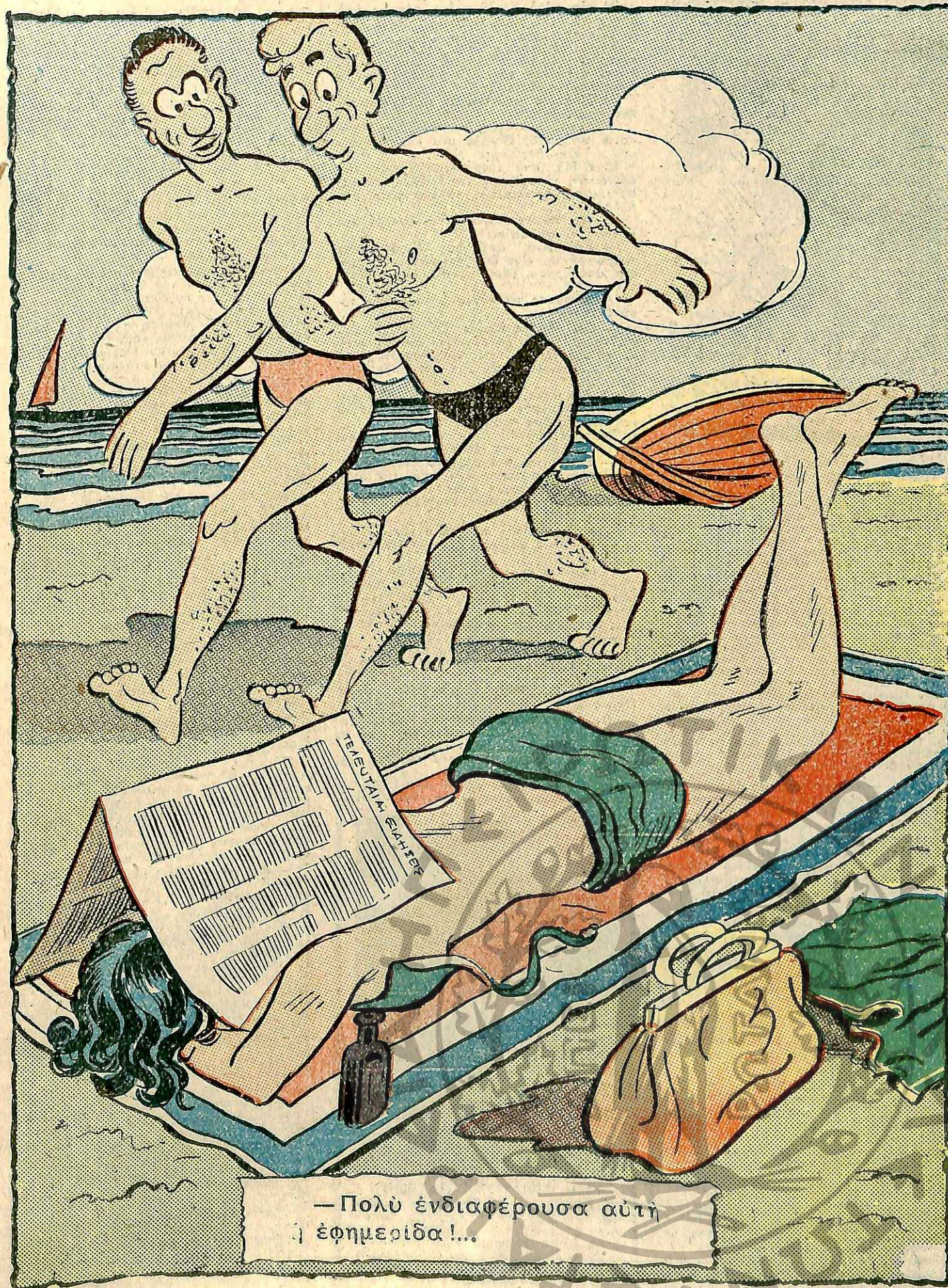
—Πάρε το δαχτυλίδι σου, Κώστα. Δεν μπορούμε να παντρευτούμε.

—Γιατί, Μαίρη; ρώτησε εκείνος με άπορία.

—Έτσι... Σκέφτηκα καλύτερα. Βλέπω πως δεν θα ήμαστε εύτυχισμένοι. Αυτός ο γάμος θα μας βυθί σε κακό. Αφίετέ με τώρα. Είναι όριστική μου άπόφασις και μη ζητάς άλλες έξηγήσεις!

Έκείνος πήρε το δαχτυλίδι κι' έφυγε με το κεφάλι σκυμμένο, σαν ένοχος. Κι' όταν ή Μαίρη έμεινε μονάχη, ξέσπασε σε ένα πιο δυνατό κλάμα. Η μοίρα της ήθελε να είναι δυστυχισμένη...

ΒΕΡΘΕΡΟΙ

σημαιοφόρου του δικρότου «Κεραυνόβολος», επ' όνόματι του Ιππότου ντε Ναζάκ, υπογραμμένο από τον ύπουρο των Ναυτικών κι' από τον αντίναυρχο κόμη-τα ντε Τρεβίλ.

—Είναι αξιωματικός! ψιθύρισε ή τσιγγάνα. Ο σημαιοφόρος εύκολα προδιόζε-ται σε πλοίαρχο, ό πλοίαρχος γίνεται αρχιναύαρχος, κι' ό αρχιναύαρχος ύπουργός! Έκλεισε έπειτα τό πορτοφόλι. Ήξερε πιά εκείνο που άνυπομονούσε νά μάθω.

—Έπειτα έσβυσε τό κερί κι' έπεσε νά κοιμηθή. Άλλά τής ήταν άδύνατο νά κλείσει μάτι. Έμεινε άπληνη όλη τή νύχτα.

—Όνομα! Τύχη! Δύναμι! Όλα θά τάχω! Καί πολύ σύντομα μάλιστα! ψι-θύρισε.

Ο δέν Ίεσσαί

Ο Μοραλές δέν ήταν ύπερβολικός, δ-ταν έλεγε στην άδελφή του πώς τό σπíti του δόν Ίεσσαί Ρομπέρτο, τό όποιο είχε μεταφερθή ό Ταγκρέ ντε Ναζάκ, ήταν ά-πό τά άραιότερα της Κάγια Ντελοδίσκα. Όταν ό νέος συνήλθε κι' άνοιξε τά μάτια του, είχε ήδη ζημερώσει πριν από μιάν ώρα. Άλλά τά μεγάλα παραπετά-ματα, που κρέμονταν στό παράθυρο, έμ-πόδιζαν τις άκτίνες του ήλιου νά μπουν στό δωμάτιο.

Στήν άρχή, ό Ταγκρέ νόμισε ότι είχε έμψησει στό κρεβάτι του, γιατί δέν θυ-μόταν τίποτε άπ' όσα του είχαν συμβεί. Ένα βάρος όμως που ένοιωσε στό κεφάλι του κι' ένας έλαφρός πόνος στό άριστερό του χέρι τόν έκαμε νά παραξένευτ. Πρόσεξε τότε ότι, στό κεφάλι του, εί-χαν βάλει κομπρέσες μέ πάγο κι' ότι τό άριστερό του μπράτσο ήταν δεμένο μέ έ-πιδέσμους.

Άλλά γιατί όλα αυτά; Ύστερα από άρκετή προσπάθεια, που τόν κούρασε, κατάβηκε νά θυμηθή τά ό-σα είχαν συμβεί τό προηγούμενο βράδυ στό χαρτοπαίγνιο.

Θυμήθηκε τήν τύχη του στην τόμπολα, τόν έρχομό των τσιγγάνων, τά τραγούδια καί τό χορό της τσιγγάνας, τά खुδία πειράγματα του Μεζικανού, τή μονομαχία του μ' αυτόν, τή φυγή του αντίπαλου του, καί, τέλος, τή δική του άναχώρησι. Σ' αυτό τό σημείο, ή μνήμη του τόν έγ-κατέλειπε άπότομα.

Μιά άλλη σκέψη έπέτρεψε στόν Ταγκρέ όχι νά θυμηθή, αλλά νά ύποπτευτ την ά-λήθεια. Κατάλαβε πώς είχε πέσει θύμα ζαφνικής έπιθέσεως, κι' ότι είχε κυλιστή καταγής άναίσθητος, από ένα χτύπημα στό κεφάλι, από ξίφος ή ρόπαλο.

Τό μεγάλο χρηματικό ποσό, που είχε μαζί του, φεύγοντας από τό χαρτοπαίγνιο, έφτανε γιά νά εξηγήσει τήν άπόπειρα αύ-τής τής δολοφονίας. Έμενε μόνο νά μάθω που βρισκόταν καί ποιος τόν είχε περι-ποιήθ με τόση στοργή.

Σέ λίγο, δύο κύριοι μπήκαν μέσα στό δωμάτιο του πληγωμένου.

Ο ένας ήταν γέρος. Ο οικοδεσπότης, άσφαλώς. Ο άλλος, καθώς κατάλαβε ά-μέσως ό Ταγκρέ, ήταν ό γιατρός.

Αυτός, άφου έξήτασε τόν τραυματία, είπε μέ χαρά:

—Δέν έχει πιά τίποτα. Είναι σχεδόν καλά!

—Δέν διατρέχει κανένα κίνδυνο; ρώ-τησε ό οικοδεσπότης.

—Κανένα. Αύριο, μεθαύριο, θά μπορέ-ση νά σηκωθή.

—Καί τώρα, τί συνιστάτε, γιατρέ;

—Ζηναρώτησε ό γηραιός κύριος.

—Ήσυχία όλη τήν ήμέρα, λίγο πάγο στό κεφάλι, τροφή δυναμωτική καί τό βρά-δυ, ένα ποτήρι ισπανικό κρασί, άπάντησε ό γιατρός.

—Έπειτα βγήκε έξω, κι' ό οικοδεσπότης τής έμεινε κοντά στό κρεβάτι του Ταγκρέ.

—Κύριε, ρώτησε σε λίγο τόν πληγω-μένο, νοιώθετε καλύτερα όταν μιλάτε;

—Άπενυστίς! άπάντησε ό νεαρός Γάλλος. Μπορώ νά σας διαβεβαιώσω πώς ή συνομιλία μας θά μου είναι πολύ εύ-χάριστη.

—Μολονότι μιλάτε γή γλώσσα μας πολύ καλά, επανέλαβε ό οικοδεσπότης.

μου φαίνεται, άν δέν γελιέμαι, πώς δέν είσαστε Ίσπανός.

—Δέν γελιέστε καθόλου, κύριε. Είμαι Γάλλος αξιωματικός του ναυτικού, άνήκω στό έπιτελείο του δικρότου «Κεραυνόβο-λος» καί λέγομαι Ταγκρέ ντε Ναζάκ.

Καθώς ό τραυματίας μιλούσε, στό πρό-σωπο του οικοδεσπότη ζωγραφίστηκε ζω-ηρή εύχαρίστησι.

—Α, κύριε! τού είπε μέ διάχυσ. Πό-σο εύλογώ, πόσο εύχαριστώ τό Θεό που μου έδωσε τήν εύκαιρία νά σας φανώ χρή-σιμος, καί νά βοηθήσω έτσι ένα μέρος ά-πό τις ύποχρεώσεις, που χρωστώ στους συμπατριώτες σας!

—Άγαπάτε, λοιπόν, τή Γαλλία, κύριε;

—Ναί, τήν αγαπά. Ο άνθρωπος, στόν οποίο χρωστώ τά πάντα σ' αυτόν τόν κό-σμο, ό άνθρωπος, που είναι γιά μένα πολ-υτιμώτερος κι' από άδελφός, είναι Γάλ-λος. Βλέπω όμως ότι άγνοείτε ακόμα ποιος είμαι. Τό όνομά μου, όσο άσήμαντο κι' άν είναι, ίσως σας είναι γνωστό... Εί-μαι ό Ίεσσαί Ρομπέρτο...

—Ο δόν Ίεσσαί Ρομπέρτο! Ο πολ-υεκατομυριούχος έφοπλιστής! φώναξε ό Ταγκρέ έκπληκτος.

—Ναί, ό έφοπλιστής, ό εκατομυριού-χος, όπας λένε, επανέλαβε ό δόν Ίεσσαί μέ μιάν άνέκφραστη πίκρα.

—Καί τώρα, κύριε, είπε ό Ταγκρέ εύ-γενικά, τώρα που γνωρίζομαστε, έπιτρέ-ψατέ μου νά σας ρωτήσω πώς συμβαίνει νά βρισκόμαι στό σπíti σας.

—Θά σας πώ ό,τι ξέρω.

—Θά σας άκούσω μέ μεγάλο ένδια-φέρον.

Ο δόν Ίεσσαί διηγήθηκε τότε στόν Ταγκρέ πώς τόν είχε βρή ή κόρη του πλη-γωμένο στό δρόμο καί πώς τόν μετέφερε στό σπíti τής, κι' έπειτα πρόσθεσε:

—Άλλά ποιος φρόντισε νά τιμωρήσει τόση γρηγόρα τό δολοφόνο σας, καί, με-τά τήν τιμωρία του, είχε τήν άπρηνοησία νά σας έγκαταλείψω σ' αύτή τήν επικίν-δυνη κατάσταση;

—Κανένας κακούργος, βέβαια, άπάν-τησε ό νέος. Θά περνούσε τυχαία από κεί καί θ' άρπαζε καί τά χρήματα που είχα μαζί μου.

Σκέφθηκε λίγο, κι' έπειτα ζηναρώτησε:

—Καί ποτέ θά μου έπιτραπή νά εύ-χαριστήσω τή σενοριτία Άνουντσιάτα;

—Άμα αισθανθήτε τόν έαυτό σας άρ-κετά καλά ώστε ν' άφίσετε αυτό τό δω-μάτιο.

—Τότε άπόψε κίόλας.

—Καλύτερα νά μή βιαστήτε νά ση-

ΠΟΔΗΛΑΤΟ ΜΕ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟ

Γιά ν' άνεβαίνω έξοκούραστα στις ά-νφοριές, ό Άγγλος αυτός είχε τήν έμπνευσι νά έγκαταστήσει δίπλα του, πάνω σ' ένα είδος μικρού «σάιντ-κάρ» ένα μιστόρ υϊζας αυτοκινήτου καί μιά ηλεκτρική μπαταρία. Όταν πιέσει ένα κουμπί, λειτουργεί τό μο-τέρ καί περιστρέφει τόν ποινώ τρο-χό. Ή ίδια μπαταρία τροφοδοτεί καί τά φώτα του ποδηλάτου.

κωθήτε, γιά νά μήν έχετε καμιά έπι-ποική.

—Σας όρκίζομαι, ότι νοιώθω τόν έ-αυτό μου πολύ καλά.

—Κύριε ντε Ναζάκ, επανέλαβε ό οικο-δεσπότης, ύστερα από λιγώλεπτη σιωπή, μου είπατε πρό όλίγου ότι άποτελείτε μέλος του έπιτελείου του δικρότου «Κε-ραυνόβολος».

—Μάλιστα, μέ τόν βαθμόν του ση-μαιοφόρου.

—Ο «Κεραυνόβολος» έφυγε πριν άπé-δυό μήνες από τό λιμάνι μας... Με συγ-χωρήτε, που σας ρωτώ... Άλλά πώς συ-νέβη νά μείνετε σεις εδώ;

—Εύχαρίστας, νά σας εξηγήσω... Τήν παραμονή τής ήμέρας, που θάφευγε τό καράβι, βρισκόμουν μέ κάτι συναδέλφους μου έξω, καί πληγώθηκα μέ ξίφος σε μο-νομαχία. Ο χειρουργός του καραβιού εί-πε ότι θά πέθαινα μέσα σε 48 ώρες, άν μέ μετέφεραν στό πλοίο. Ο ναύαρχος ντε Τρεβίλ, ό κυβερνήτης μου, διάταξε τό-τε νά μέ μεταφέρουν στό σπíti ενός φί-λου του Γάλλου έμπόρου, που βρίσκεται κοντά στό λιμάνι, του Ήλια Σαντρέκ.

—Τόν ξέρω! Είναι περίφημος άνθρω-πος! είπε ό δόν Ίεσσαί.

Πατέρας καί κόρη

Η συνομιλία, άνάμεσα στόν Ταγκρέ καί στόν δόν Ίεσσαί βάσταξε λίγη ώρα ακόμα. Κατόπιν ό οικοδεσπότης θυμήθη-κε πώς ό ύπνος είναι τό καλύτερο γιατρι-κό, κι' άφισε τόν πληγωμένο ν' αναπαυθή.

Η Άνουντσιάτα περίμενε τόν πατέρα τής σ' ένα μεγάλο σαλόνι.

Η νέα, ξαπλωμένη σε μιά πολυθρόνα, έπαίξε μ' ένα πράσινο παπαγάλο, που στεκόταν άπάνω στό δάχτυλό τής.

—Όταν ό πατέρας τής μπήκε μέσα, έ-τρεξε νά τόν προϋπαντήση, κι' έκείνος τήν φίλησε τρυφερά στό μέτωπο.

—Λοιπόν, μπαμπά, πηγατε νά ιδήτε τόν πληγωμένο μας; τόν ρώτησε.

—Ναί, παιδί μου.

—Πώς είναι;

—Πολύ καλά. Άνυπομονεί νά βγί άπό τό δωμάτιο του γιά νά σε ιδί.

—Θέλει νά μέ ιδί; επανέλαβε ή Ά-νουντσιάτα, κοκκινίζοντας. Γιατί, άραγε;

—Γιά νά σ' εύχαριστήση, παιδί μου, γιατί τόν περιποιήθηκες. Πιστεύει ότι του έσωσε τή ζωή, κι' ίσως νά μήν έχη κα-θόλου άδικο...

—Καί ό νέος αυτός, μπαμπά, σας εί-πε πώς λέγεται;

—Ταγκρέ ντε Ναζάκ.

—Τό όνομα αυτό είναι γαλλικό, άν δέν κάνω λάθος.

—Ο Ιππότης ντε Ναζάκ είναι Γάλλος εύγενής καί αξιωματικός του ναυτικού.

—Τότε εύχαριστώ δύο φορές τό Θεό που μου έδωσε τήν εύκαιρία νά βοηθήσω ένα Γάλλο, γιατί ξέρω πόσο αγαπάς τή Γαλλία...

Η νέα σώπασε λίγο κι' έπειτα πρόσ-θεσε:

—Νοιώθω πώς κι' εγώ τήν αγαπώ, μολονότι δέν έχω τήν εύχια νά τήν ξέρω.

—Θέλεις νά τήν γνωρίσης, παιδί μου;

—Ναί, καί πολύ μάλιστα! Τή νύχτα, στό όνειρά μου, νομίζω πώς βρίσκομαι στό κατάστημα ενός μεγάλου καραβιού, που μάς πηγαίνει καί τους δύο στη Γαλ-λία, που λένε πώς είναι τόσο όμορφη...

—Λοιπόν, ψιθύρισε ό γέρος, μέ χα-μόγελο θλιμένο, που ή Άνουντσιάτα δέν τό πρόσεξε, τό όνειρό σου θά πραγματοποι-ποιηθή.

—Νομίζετε;

—Κάτι καλύτερο: Τό πιστεύω.

—Σύντομα;

—Ναί, σύντομα.

—Ό! φώναξε ή νέα, μέ παιδιαστική χαρά, χτυπώντας τά μικρά τής χέρια. Τί εύχάριστη είδησι καί πόσο μεγάλη είναι ή χαρά μου!

Ο πατέρας τής γύρισε τό κεφάλι του, γιά νά μήν ιδί ή κόρη του ένα δάκρυ, που είχε φανή στην άκρη του ματιού του, καί που τό σκούπισε άμέσως.

—Μπαμπά, επανέλαβε ή νέα, όταν θά πάμε στη Γαλλία, θά ιδούμε τόν αγαπι-μένο σας φίλο, δέν είν' έτσι;

—Τού Φίλιππο Λεβαλάν, τόν έφοπι-

στη τής Χάβρης; Ναί, παιδί μου, θά τόν δούμε... Είναι μάλιστα πολύ πιθανόν ότι αυτόν θά μάς φιλοξενήση.

—Τί εύχια! Δέν μπορώ νά σας έκ-φράσω τή χαρά που θά νοιώσω, όταν γνω-ρίσω τόν άνθρωπο αυτόν, που τόν θεω-ρείτε σάν άδελφό σας.

—Πρέπει, κόρη μου, νά μοιράσης στά δυό τή στοργή σου: Μισή γιά μένα, καί μισή γι' αυτόν... Είναι ένα χρέος εύγνω-μοσύνης, γιατί ό Φίλιππος Λεβαλάν έκα-με πολλά γιά μένα... Μην ξεχνάς ότι σου έχω πη νά τόν αγαπάς σάν δεύτερο πα-τέρα σου...

—Φυσικά. Τόν αγαπώ τόσο. Τί κρίμα νά μήν έχω ό φίλος σας μιά κόρη.

—Γιατί;

—Γιατί θάμαστε σ' όλη μας τή ζωή φί-λες άχώριστες.

—Έχει γυιό... Ένα γυιό είκοσιπέντε χρονών, που λέγεται Όλιβιέ... Είναι, κα-θώς λένε, ώραιος σάν τήν μητέρα του, που πέθανε, καί γενναίος σάν τόν πατέ-ρα του...

—Έπειτα από λιγώλεπτη σιωπή, ό δόν Ίεσσαί ψιθύρισε, άναστενάζοντας:

—Ήταν καιρός που όνειροπολούσα...

—Α! τί όραίο όνειρο... Ο Όλιβιέ κι' ή Άνουντσιάτα... Η ένωση ατών τών δυό παιδιών θά ήταν ή εύτυχία τής ζωής μου...

—Άλλά τώρα, αυτό είναι άδύνατον... Ναί, άδύνατον!...

Η Άνουντσιάτα δέν άντελήφθηκε τό λό-για τό πρώτο πατέρα τής, τόν άκουσε όμως που άναστενάξε καί τόν ρώτησε τρομαγ-μένη:

—Μήπως ύποφέρετε, μπαμπά;

—Γιατί μέ ρωτάς, παιδί μου;

—Γιατί μου φαίνεται πώς, ξαφνικά, τό πρόσωπό σας χλώμιασε καί τά μάτια σας βούρκωσαν... Σας άκουσα που άνα-στενάξατε...

Ο γέρος άπάντησε μέ προσποιητό χα-μόγελο:

—Κάνεις λάθος, αγαπητή μου... Ά-φου μέ αγαπάς, πώς μπορώ νά πάθω τί-ποτα;

Η Άνουντσιάτα τόν φίλησε κι' έκείνος συνέχισε:

—Τώρα, παιδί μου, σ' άφίνω, γιατί πρέπει νά πάω στό γραφείο μου νά έρ-γαστώ.

—Πηγαίνετε, μπαμπά μου, άφου είναι άνάγκη, αλλά προσέχετε νά μήν κουρά-ζεστε πολύ.

Η προσευχή του γέρου

Ο δόν Ίεσσαί φίλησε τήν κόρη του μέ στοργή καί βγήκε από τό δωμάτιο. Άλ-λά, μόλις έκλεισε τήν πόρτα πίσω του, τόν χαμόγελο έσβυσε άπ' τό πρόσωπό του, που έγινε πειδιόνο.

Ένας μεγάλος πόνος, σωματικός καί ψυχικός, χάραζε βαθιές ρυτίδες στό μέ-τωπό του. Έβαλε τό χέρι στό στήθος του, σάν νάθελε νά συγκρατήση τους χτύπους τής καρδιάς του, καί ψιθύρισε:

—Θέέ μου! Θέέ μου! Τά βάσανα, που μου έδωσες, είναι αβάσταχτα!

Καί κλονιζόμενος, μέ τά χαρακτηριστι-κά αλλοιωμένα, προχώρησε, ή μάλλον σύρ-θηκε στό γραφείο του κι' έπεσε σε μιά πολυθρόνα. Έρριξε τό κεφάλι του πίσω, έκλεισε τά μάτια του κι' έμεινε σάν άναί-σθητος.

Όστόσο, ή έκφρασις άγωνίας, που φαί-νόταν στό αλλοιωμένα χαρακτηριστικά του, τά χέρια του που έτρεμαν, κι' οι σπασμωδικές κινήσεις τών βλεφάρων του έδειχναν ότι ό δόν Ίεσσαί δέν ήταν λιπό-θυμος.

Ύστερα από λίγο, άνοιξε τά μάτια του καί πήρε από τό συρτάρι του γραφείου του ένα φαλιδίον μέ κόκκινο ύγρο κι' ένα μικρό χρυσό κύπελλο. Έρριξε λίγο από τό ύγρο αυτό στό κύπελλο καί τό ήπιε.

Άμέσως τά νευρά του χαλαρώθηκαν, τά μάγουλά του κοκκίνισαν καί τά βλεφάρά του έπαψαν νά τρέμουν.

Η τρομερή κρίσις, από τήν όποία είχε προσβλήθ, πέρασε.

—Τέλος πάντων! ψιθύρισε ό γέρος. Σώθηκε καί σήμερα... Άλλά πόσο ακόμα θά βαστάξω... Ο θάνατος τριγυρνάει έ-δώ κοντά... Τόν νοιώθω, τόν βλέπω... Εί-

ναι καιρός τώρα που μέ παραμονεύει... Σώπασε λίγο, κι' έπειτα συνέχισε, μέ ύφος ίκευευστό:

—Θέέ μου! Θέέ μου παντοδύναμε! Ξέ-ρεις ότι πρόσφερα τή ζωή μου ολοκάυτ-μα, χωρίς νά γογγύσω... Ξέρεις πώς ή καρδιά μου κι' ή ψυχή μου δέχονται μέ σπαραγμό αλλά καί μέ άρταπάρησι, αύ-τες τις άνήκουστες δυστυχίες, που μέ χτυ-πάν άκατάπαυτα, καί που μόνο εγώ τις ξέρω...

—Όλα μου φεύγουν συγχρόνως, Θέέ μου!... Όλα τά χάνω: Καί τά πλούτη, καί τή ζωή, κι' ίσως —ίσως καί τήν τιμή μου τήν ίδια... Σκύβω τό κεφάλι μου μπρο-στά σου, Θέέ μου, καί δοξάζω τό όνομά σου!... Χτύπησέ μέ όσο θέλεις, αλλά μήν άπορρίψης τή μοναδική, τήν τελευταία μου ίκεσία...

—Αφίσε μέ νά ζωώ ως τήν ήμέρα, που θά λάβω άπάντησι από τή Γαλλία καί θά μάθω ότι ή αγαπημένη μου κόρη θάχη έξασφαλίσει τό μέλλον τής, κι' ότι θά βρή μιάν οικογένεια, αύ-τή, που νομίζει σήμερα πώς είναι πάμ-πλουτη κι' εύτυχισμένη, καί που ίσως αύ-ριο μείνη όρφανή καί χωρίς άσυλο... Αύ-τό είναι τό μόνο που σου ζητώ γονατι-στός, Θέέ μου! Θέέ του έλέους καί τής εύσπλαχνίας, θά εισακούσης, βέβαια, αύ-τή τή δέησι ένός πατέρα δυστυχισμένου, που σε λίγο θά πεθάνω...

Ο δόν Ίεσσαί είχε γονατίσει τώρα μπροστά σ' ένα σταυρό από έλεφαντό-δοντο, που κρεμόταν στόν τοίχο. Είχε ση-κώσει τά χέρια του, γιά νά προσευχηθή, κι' άφθονα δάκρυα κυλούσαν πάνω στό ώ-χρα καί κάτιστανα μάγουλά του.

—Όταν σηκώθηκε, ήταν, άν όχι παρηγο-ρημένος, τουλάχιστον ήρεμώτερος.

—Αύριο, ψιθύρισε, ίσως φτάση ή ά-πάντησις του Φίλιππου... Άν όχι αύριο, σε δύο μέρες, σε μιά βδομάδα τό πολύ... Τέλος πάντων, μ' όλα τά έμπόδια που έ-τυχαν, δέν μπορεί νά περάση ολόκληρος μήνας χωρίς νάχω αύτή τήν πολύτιμη ά-πάντησι. Ο Θεός θά μ' άφίση νά ζωώ ως τήν ήμέρα εκείνη...

Κι' ό δόν Ίεσσαί ξανακάθισε στην πο-λυθρόνα του.

Είναι ή στιγμή τώρα νά εξηγήσουμε στους άναγνώστες μας πώς ή πραγματική θέσι του δόν Ίεσσαί Ρομπέρτο ήταν έν-τελώς διαφορετική από κείνη που νομίζαν όλοι καί γιατί ό πολυεκατομυριούχος έ-φοπλιστής φοβόταν πώς θάφινε τή μονα-χοκόρη του χωρίς άσυλο καί χωρίς ψωμί σχεδόν.

Είναι άνάγκη νά γυρίσουμε πολλά χρό-νια πίσω γιά νά βρούμε τήν άρχή τής σταδιοδρομίας του δόν Ίεσσαί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Ο δόν Ίεσσαί ξανακάθισε στην πο-λυθρόνα του.

Είναι ή στιγμή τώρα νά εξηγήσουμε στους άναγνώστες μας πώς ή πραγματική θέσι του δόν Ίεσσαί Ρομπέρτο ήταν έν-τελώς διαφορετική από κείνη που νομίζαν όλοι καί γιατί ό πολυεκατομυριούχος έ-φοπλιστής φοβόταν πώς θάφινε τή μονα-χοκόρη του χωρίς άσυλο καί χωρίς ψωμί σχεδόν.

Είναι άνάγκη νά γυρίσουμε πολλά χρό-νια πίσω γιά νά βρούμε τήν άρχή τής σταδιοδρομίας του δόν Ίεσσαί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Ο δόν Ίεσσαί ξανακάθισε στην πο-λυθρόνα του.

Είναι ή στιγμή τώρα νά εξηγήσουμε στους άναγνώστες μας πώς ή πραγματική θέσι του δόν Ίεσσαί Ρομπέρτο ήταν έν-τελώς διαφορετική από κείνη που νομίζαν όλοι καί γιατί ό πολυεκατομυριούχος έ-φοπλιστής φοβόταν πώς θάφινε τή μονα-χοκόρη του χωρίς άσυλο καί χωρίς ψωμί σχεδόν.

Είναι άνάγκη νά γυρίσουμε πολλά χρό-νια πίσω γιά νά βρούμε τήν άρχή τής σταδιοδρομίας του δόν Ίεσσαί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Ο δόν Ίεσσαί ξανακάθισε στην πο-λυθρόνα του.

Είναι ή στιγμή τώρα νά εξηγήσουμε στους άναγνώστες μας πώς ή πραγματική θέσι του δόν Ίεσσαί Ρομπέρτο ήταν έν-τελώς διαφορετική από κείνη που νομίζαν όλοι καί γιατί ό πολυεκατομυριούχος έ-φοπλιστής φοβόταν πώς θάφινε τή μονα-χοκόρη του χωρίς άσυλο καί χωρίς ψωμί σχεδόν.

Είναι άνάγκη νά γυρίσουμε πολλά χρό-νια πίσω γιά νά βρούμε τήν άρχή τής σταδιοδρομίας του δόν Ίεσσαί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Ο δόν Ίεσσαί ξανακάθισε στην πο-λυθρόνα του.

Είναι ή στιγμή τώρα νά εξηγήσουμε στους άναγνώστες μας πώς ή πραγματική θέσι του δόν Ίεσσαί Ρομπέρτο ήταν έν-τελώς διαφορετική από κείνη που νομίζαν όλοι καί γιατί ό πολυεκατομυριούχος έ-φοπλιστής φοβόταν πώς θάφινε τή μονα-χοκόρη του χωρίς άσυλο καί χωρίς ψωμί σχεδόν.

Είναι άνάγκη νά γυρίσουμε πολλά χρό-νια πίσω γιά νά βρούμε τήν άρχή τής σταδιοδρομίας του δόν Ίεσσαί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Ο δόν Ίεσσαί ξανακάθισε στην πο-λυθρόνα του.

Είναι ή στιγμή τώρα νά εξηγήσουμε στους άναγνώστες μας πώς ή πραγματική θέσι του δόν Ίεσσαί Ρομπέρτο ήταν έν-τελώς διαφορετική από κείνη που νομίζαν όλοι καί γιατί ό πολυεκατομυριούχος έ-φοπλιστής φοβόταν πώς θάφινε τή μονα-χοκόρη του χωρίς άσυλο καί χωρίς ψωμί σχεδόν.

Είναι άνάγκη νά γυρίσουμε πολλά χρό-νια πίσω γιά νά βρούμε τήν άρχή τής σταδιοδρομίας του δόν Ίεσσαί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Ο δόν Ίεσσαί ξανακάθισε στην πο-λυθρόνα του.

Είναι ή στιγμή τώρα νά εξηγήσουμε στους άναγνώστες μας πώς ή πραγματική θέσι του δόν Ίεσσαί Ρομπέρτο ήταν έν-τελώς διαφορετική από κείνη που νομίζαν όλοι καί γιατί ό πολυεκατομυριούχος έ-φοπλιστής φοβόταν πώς θάφινε τή μονα-χοκόρη του χωρίς άσυλο καί χωρίς ψωμί σχεδόν.

Είναι άνάγκη νά γυρίσουμε πολλά χρό-νια πίσω γιά νά βρούμε τήν άρχή τής σταδιοδρομίας του δόν Ίεσσαί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Ο δόν Ίεσσαί ξανακάθισε στην πο-λυθρόνα του.

Είναι ή στιγμή τώρα νά εξηγήσουμε στους άναγνώστες μας πώς ή πραγματική θέσι του δόν Ίεσσαί Ρομπέρτο ήταν έν-τελώς διαφορετική από κείνη που νομίζαν όλοι καί γιατί ό πολυεκατομυριούχος έ-φοπλιστής φοβόταν πώς θάφινε τή μονα-χοκόρη του χωρίς άσυλο καί χωρίς ψωμί σχεδόν.

Είναι άνάγκη νά γυρίσουμε πολλά χρό-νια πίσω γιά νά βρούμε τήν άρχή τής σταδιοδρομίας του δόν Ίεσσαί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Ο δόν Ίεσσαί ξανακάθισε στην πο-λυθρόνα του.

Είναι ή στιγμή τώρα νά εξηγήσουμε στους άναγνώστες μας πώς ή πραγματική θέσι του δόν Ίεσσαί Ρομπέρ

ΜΕ ΤΑ ΝΥΦΙΚΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΗΤΗΡΙΟ

Κόσμος και κόσμος περνά κάθε ημέρα από την Γενική Ασφάλεια. Ένα βράδυ οι αστυνομικοί φέρανε εκεί μια νύφη, μαζί με τα κουφέτα, τις λαμπάδες, τα στέφανα, το γαμπρό, την κουμπάρα και μερικούς καλεσμένους. Η νύφη ήταν 18 χρονών. Ο γαμπρός πενήντα. Η κουμπάρα, μια γνωστή εκμαυλίστρια κι' οι καλεσμένοι σεσημασμένοι κακοποιοί και γυναίκες του υπόκοσμου. Τους είχαν πιάσει όλους σ' ένα κακόφημο σπίτι της οδού Χωματιανού.

Είχε κάνει εντύπωση στους αστυνομικούς η ασυνήθιστη κίνηση αυτού του σπιτιού. Ο σκοπός αστυφύλας παρατήρησε αυτοκίνητα να σταματούν στην πόρτα του, να κατεβαίνουν καλοντυμένοι «κύριοι» και «κυρίες» που ήταν πολύ γνωστοί στη Γενική Ασφάλεια. Ειδοποίησε φυσικά τους προϊστάμενους του. Και σ' ένα λίγο μια ομάδα αστυνομικών μ' επί κεφαλής τον κ. Δράκο, πήγε να κάνει αβιαντιστική έρευνα στο σπίτι.

— Αδύνατο να μπήτε τώρα εδώ μέσα, διαμαρτυρήθηκε η υπηρέτρια. Μέσα γίνεται μυστήριο!

— Μα γι' αυτό το μυστήριο ήρθαμε κι' εμείς, παρατήρησαν οι αστυνομικοί και μπήκαν στο σαλόνι.

— Αμάν, τ' ου σου, κύρ Αστυνόμε, μη ως άγριεψης τόν παπά και φύγη. Φώναξε ένας από τους καλεσμένους. Θα μείνουν «μπουκάλα» ο φουκαράς ο δάσκαλος και το «κορίτσι».

Το «κορίτσι» ήταν πεντάμορφο. Ο γαμπρός ένας ασχημομούρης πενήντης.

— Γεωργίος Κ., ..., συνεστήθη στους αστυνομικούς, καθηγητής των μαθηματικών.

— Επειτα εἰς ἀπαιτητον καθαρεύουσας ἄρχισε νὰ ἐξηγῇ ὅτι εἶχε ἀποφασίσει νὰ παντρευτῇ τώρα πού πήρε τὴν σύνταξί του, ὅτι εἶχε ἀποταθῇ σ' ἓνα γραφεῖο συνοικισίων κι' ἐκεῖνο τοῦ εἶχε γνωρίσει τὴν ἐξαιρετικὴν κυρίαν θεῖαν τῆς μικρῆς εὐειδεστάτης νύφης.

— Δὲν βλέπω τί τὸ πονηρὸν ὑπάγχει εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, παρατήρησε. Πρὸς τί ἡ ἔφοδος ὑμῶν ἡ ἀναρμωστος κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην στιγμὴν;

Μὰ οἱ αστυνομικοὶ, γιὰ νὰ ξεκαθαρίσουν αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, τοὺς φώρτωσαν ὅλους σ' ἓνα καμινίον τῆς Αστυνομίας καὶ τοὺς φέρανε στὴ Γενικὴ Ασφάλειαν. Ἐκεῖ ἄρχισε νὰ γίνεσθαι ἡ προανακρίσις πού ἔφερε σὲ φῶς τὴν τραγικὰ μιάς πλουσίας νέας, τὴν ἱλαροτραγωδίαν ἑνὸς δασκάλου πού οὐκ ἐμενύονταν νὰ δη-

μιουργῆσθαι μιά ἐντιμὴ οἰκογένειαν καὶ τὴν ἐπάτη πού εἶχαν σκαρῶσει εἰς βάρος του μὴ γνωστὴ ἐκμαυλίστρια καὶ οἱ φίλοι τῆς κακοποιοί.

Ἡ νύφη ἦταν ἀπὸ μιά πλούσια οἰκογένειαν τῆς Κρήτης. Στ' ὠμορφονοσί τῆς εἶχε γνωρίσει ἓναν, γεωπόνον, τὸν εἶχε συμπληρῇ κι' εἶχαν ἀρραβωνιαστῇ. Μὰ ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἀρρώστησε βαρεῖα ὁ ἀδελφὸς τῆς καὶ τὸν φέρανε στὴ «Σωτηρίαν». — Εἰπετα ἀπὸ λίγο κι' ὁ μνηστῆρας τῆς μετετέθη στὴ Θεσσαλονικίαν. Ἡ ὁμορφὴ νῆα ἤρθε πλέον στὴν Ἀθῆνα γιὰ νὰ εἶναι κοντὰ στὸν ἀδελφὸ τῆς κι' ἐπειτα, σύμφωνα μὲ ἀπόφασιν τῶν γονέων τῆς, νὰ πάη στὴ Θεσσαλονικίαν γιὰ νὰ ἰδῇ τὸν μνηστῆρα τῆς.

Ἡ νεαρὴ Κρητικοπούλα, ἦταν ὁμορφὴ, πλούσια, εὐτυχισμένη. Κανεῖς δὲν φανταζόταν ὅτι ἡ τύχη τῆς θὰ τὴν ἐγκατέλειπε. Τὸ κακὸ ὅμως ἄρχισε ἀπὸ μὴ γνωριμία τῆς σ' ἓνα ἀπὸ τ' ἀριστοκρατικὰ κομωτήρια τῶν Ἀθηνῶν. Περιμένοντας τὴν σειρά τῆς γιὰ νὰ κἀν «περιαναντ», στὴν αἴθουσαν ἀναμονῆς, γνώρισε μιά γυναίκα, Φαινόταν πλούσια, σοβαρή, κι' ἦταν ἐξαιρετικὰ γλυκομίλητη. — Ὅταν μάλιστα ἔμαθε ὅτι ἡ νῆα δὲν ἦταν ντόπια, ὅτι εἶχεν ἔρθε ἀπὸ τὴν Κρήτη, ἔγινε ἀκόμη πιο περιποιητικὴ μαζί τῆς. Τὴν προσκάλεσε στὸ σπίτι τῆς, γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὴν «ἀνεψιὴς» τῆς καὶ τῆς ἔδωσε τὴν διεύθυνσί τῆς. Ἡ νῆα πήγε στὸ σπίτι τῆς καλὸδουλῆς καὶ πρόθυμης κυρίας καὶ γνωρίστηκε μὲ τὴν «ἀνεψιὴς», πού δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ νεαρὴς «παραστρατημένης». — Ἀρχισε πλέον νὰ πηγαίνει συχνὰ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, χωρὶς νὰ φαντάζεται ὅτι ἡ ἀξιοπρεπὴς κυρία ἦταν μιά ἐπικινδυνὴ ἐκμαυλίστρια. — Ἐνα βράδυ τέλος, σ' ἓνα πάρτυ τοῦ σπιτιοῦ ἡ νῆα μέθυσε. Κι' ὅταν συνήλθε βρέθηκε σ' ἓνα ξενοδοχεῖο μαζί μ' ἓναν ἀγνώστο. — Ἐκλάψε, διαμαρτυρήθηκε, ἀπείλησε, μὰ τὸ κακὸ εἶχε γίνει.

Ἀπὸ ἐκεῖν τὴν ἡμέραν, ἡ νῆα εἶχε γίνει ἄλλος ἄνθρωπος. Ντρεπόταν ν' ἀντικρύσῃ τὸν ἀδελφὸ τῆς. Εἶχε χαθῇ γιὰ τοὺς δικούς τῆς.

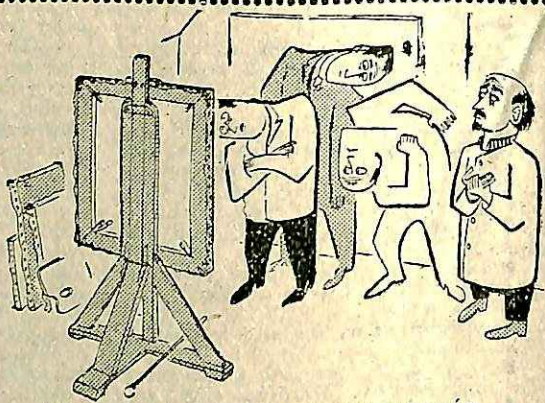
— Ἐννοία σου, τῆς ἔλεγε ἡ ἐκμαυλίστρια, μὴ στενοχωρῆσαι. Θὰ σὲ παντρεύω καὶ θὰ πᾶς κυρία πιά στὸς γονεῖς σου, μόνο θὰ πρέπει νὰ «ἐργασθῇς» λίγο μαζί μου.

Καὶ ἡ εὐκαιρία παρουσιάσθηκε, τέλος, χάρις σ' ἓνα γραφεῖο συνοικισίων. — Ἐνας καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν, πλούσιος, ζητοῦσε νῆαν ὁμορφὴν γυναίκα. Ἡ ἐκμαυλίστρια παρουσιάστηκε τότε ὡς θεῖα τῆς νέας. Τοῦ ἀπέσπασε ἓνα μεγάλο χρηματικὸ ποσὸν γιὰ νὰ καταφέρει τὴν ὁμορφὴ ἀνεψιὰ τῆς, πού ἦταν ἀπὸ πλούσια κι' ἀριστοκρατικὴ οἰκογένειαν, νὰ πῇ τὸ ναί.

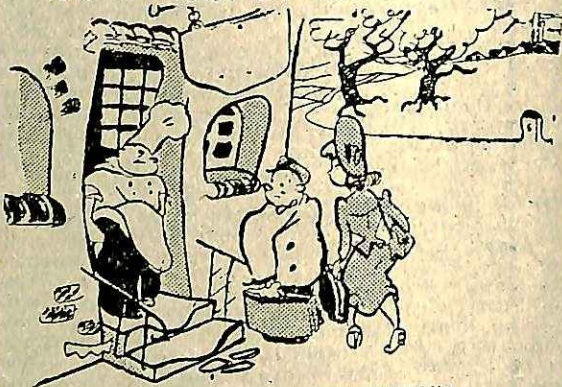
— Ὅλα κανονίστηκαν μὴ χαρὰ. Βγῆκαν κι' οἱ ἀδελεῖς ἀπὸ τὴν Μητρόπολιν. Ἦρθε κι' ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου. Μαζεύτηκαν στὸ σπίτι τῆς οδού Χωματιανοῦ οἱ «συγγενεῖς» τῆς νύφης, πού δὲν ἦσαν παρὰ σεσημασμένοι κακοποιοὶ πού εἶχαν δεχτῇ νὰ παίξουν αὐτὸ τὸ ρόλο.

Μὰ τὰ σχέδιά τους τὰ χάλασε ἡ ἀπροσδόκητὴ ἐμφάνισις τῶν αστυνομικῶν. — Ὅταν, ἀπὸ τὴν ἀνάκρισιν πού ἔγινε, ἀποκαλύφθηκε ὅλη ἡ ἱστορία τῆς αὐτῆς νέας, ὁ καθηγητὴς πήγε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν του. Τὸ «ἀγνὸν κρίνον» εἶχε βρεθῇ γαϊδουράγκαθο. Ἡ «σοβαρὰ θεῖα» μὴ φρικαλέα μέγαιρα. — Ἐφυγε λοιπὸν ὁ κακομοῖρος ἀπὸ τὴν Ἀστυνομίαν τινάζοντας τὰ ρούχα του κι' ὀρκιζόμενος νὰ μὴ παντρευτῇ ποτέ. Ἡ «θεῖα» ἔστειλε στὴν Εἰσαγγελίαν κι' ἡ πλούσια κοπέλα στὸς γονεῖς τῆς.

Ο. ΔΡΑΚΟΣ

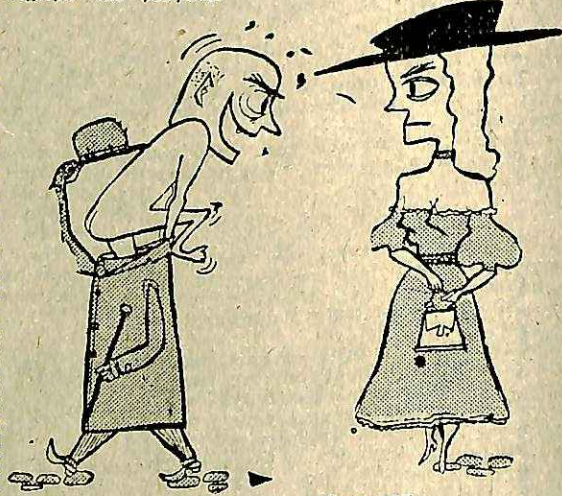

— Ὅταν ὁ πίνακας εἶνε φουτουριστικός...

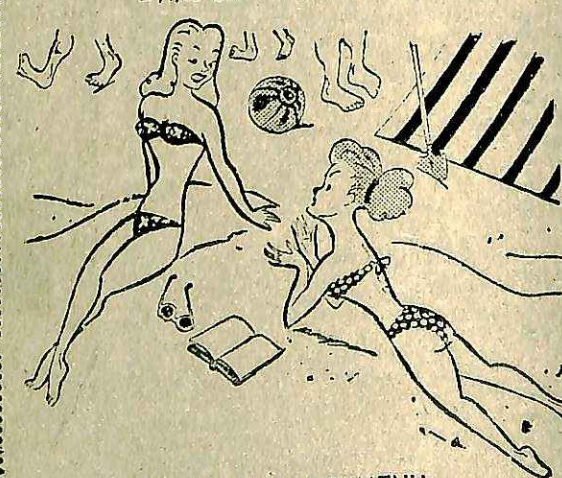

ΚΑΚΟΚΑΙΡΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

— Ἐβρεχε καθ' ὅλη τὴ διάρκειαν τῆς ἐδῶ παραμονῆς σας, ἀλλὰ σὰς κάνει ἐντελῶς ὠραῖο καιρὸ σήμερον πού φεύγετε.

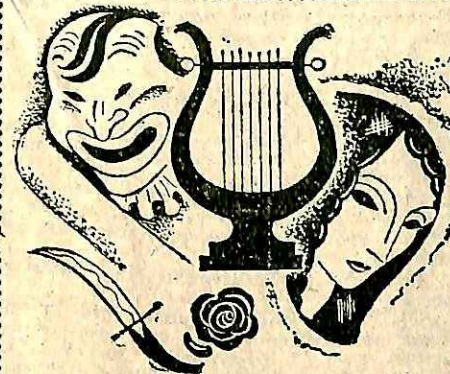

Βγῆκε ἀπ' τὰ ρούχα του...

ΤΩΡΑ ΉΤΑΝ ΝΤΥΜΕΝΗ

— Ἄν ἐρχόνταν εἰκοσι δευτερόλεπτα πιδ γρηγορὰ θὰ μ' εὕρισκαν μισογυμνὴν!

ΙΕΡΕΙΕΣ τῆς ΤΕΧΝΗΣ

Καὶ πήρε τὴ συνήθειαν νὰ πηγαίνει πολὺ συχνὰ στὸ σπίτι τῆς...

Μιά μέρα, τέλος, ὁ νεαρὸς δοῦξ καὶ ἡ Ἀγγελικὴ ἀνακάλυψαν πὺς ἀγαποῦσαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. — Ἀλλ' ἦσαν καὶ οἱ δύο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού καταφοροῦσαν τοὺς κοινωνικοὺς νόμους. Καὶ παραδόθηκαν στὸ αἰσθημὰ τους, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ ὅτι ὅλοι γύρω τοὺς φώναζαν πὺς αὐτὴ ἡ ἀγάπη ἦταν ἀνόσια καὶ ἐγκληματική.

— Δὲν μὰς ἐνδιαφέρει γιὰ τὸν κόσμον, ἔλεγαν. Δὲν εἴμαστε καθόλου σεμνότεροι. Δὲν κρύβουμε τὰ αἰσθημὰτά μας. Ἐξ ἄλλου δὲν κάνουμε κανένα ἐγκλημα. Εἶναι ἐγκλημα ἡ ἀγάπη;

Κάποιος στενὸς φίλος τῆς Πωλὲ τῆς εἶπε τότε:

— Ὅχι, φυσικά, ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι ἐγκλημα. Μὰ ὑπάρχουν ὅρια καὶ ὁποῖα δὲν μπορεῖ νὰ ὑπερβῇ μιά γυναίκα.

— Τί θέλετε νὰ πῇτε;

— Ὁ φίλος τῆς σιωποῦσε.

Ἡ Ἀγγελικὴ νευρίασε.

— Καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῇτε, εἶπε. Ἐννοεῖτε τὴν ἀγάπην μου γιὰ τὸν δοῦκα τοῦ Βαντόμ ἀσφαλῶς. Ἀνοῖξα τὴν ἀγκαλιά μου στὸ γυῖο τοῦ Βασιλέως. Κι' ἐπειτα; — Ἐγὼ τὸ βρῖσκω φυσικὸ αὐτό. Ποῖος ἄλλος θὰ μποροῦσε νὰ μὲ παρηγορήσῃ καλύτερα;

Τὰ λόγια τῆς ἦσαν δέβαια ἐξωφρενικά, ἀνίερα.

— Ἀλλὰ ποῖος τολμοῦσε νὰ τῆς φέρῃ ἀντίρροπον;

Ἡ «Ὁραία Λέαινα» δὲν σήκωνε πολλὰ λόγια, ἦταν ἐπικινδυνὴ ἐξαιρετικά, ἤξερε νὰ τιμωρῇ τοὺς ἐνοχλητικούς καὶ τοὺς αὐθάδεις.

Ἐτοί ἀναγκάσθηκαν νὰ τὴν ἀφήσουν ἡσυχὴ καὶ νὰ μὴν ἀναμιχθοῦν πλέον στὶς αἰσθηματικές τῆς ὑποθέσεις.

Οἱ ἐρωτικὲς περιπέτειες δὲν ἔλειψαν ἔκτοτε ἀπὸ τὴν ὠραία Ἀγγελικὴ, πού συνδέθηκε διαδοχικὰ μὲ τοὺς δύο ἀδελφούς ντὲ Γκιζ, πρῶτα μὲ τὸν μικρότερον

καὶ ἔπειτα τὸ μεγαλύτερον, τὸν στρατάρχην δοῦκα ντὲ Μπελλεγκάρντ, τὸν ἀδελφὸν τοῦ δοῦκα ντὲ Τέρμ, τὸν δοῦκα ντὲ Μονμορανσύ, καὶ τόσους ἄλλους...

Εἶχε πάντοτε μιά μεγάλη περιφρόνησιν πρὸς τὴν κοινωνίαν καὶ τοὺς νόμους καὶ γι' αὐτὸ δὲν αἰσθανόταν καμμία δυσκολίαν νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸν ἓναν ἀδελφὸν στὸν ἄλλον ἢ ἀπὸ τὸν πατέρα στὸ γυῖο καὶ ἀντίστροφα.

Ἐνὰς ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς τῆς ἦταν καὶ ὁ δοῦξ τοῦ Καντάλ. Ἡ Ἀγγελικὴ τὸν ἀντιπαθούσε. Καὶ εἶχε μονομαχήσει πέντε φορές μαζί του. Τὶς δύο φορές τὸν ἀφώτισε μὲ μερικὸς ἐπιδέξιους διαειφιμούς. Τὶς τρεῖς ἄλλες τὸν πλήγωσε.

Τὴν τελευταία φορὰ τὸ ξίφος τῆς ἔκαμε μιά μικρὴ πληγὴ στὸ πρόσωπον τοῦ Καντάλ. Ἡ Ἀγγελικὴ τότε ἔσκυψε καὶ τὸν φίλησε πάνω σ' αὐτὴν τὴν πληγὴν καὶ κατόπιν τοῦ ἔδωσε νὰ τῆς φιλήσῃ τὸ χέρι.

Αὐτὲς ἦταν οἱ μόνες εὐνοίες, πού ὁ ἀτυχὴς Καντάλ πήρε ἀπὸ τὴν γυναίκα τὸν δνείρων του.

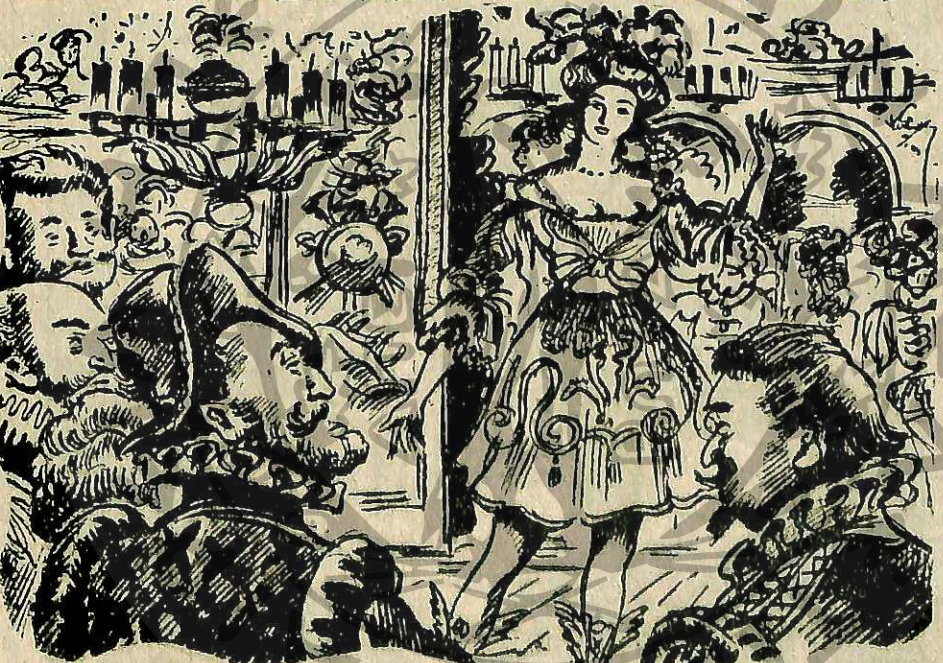
Ἐνὰς ἄλλος θαυμαστής τῆς, ὁ μαρκήσιος ντὲ Ποντάκ ἦταν τυχερώτερος. Ἡ Ἀγγελικὴ ἔζησε ἓναν περίπου χρόνον μαζί του.

Ἀλλ' ὁ Ποντάκ εἶχε τὴν κακὴ ἐμπνευσιν νὰ βέλῃ νὰ τὴν παντρευτῇ. Ἡ Ἀγγελικὴ, ὅμως, ἐννοοῦσε νὰ ζῇ ἀνεξάρτητῇ. Καί, ἐπειδὴ ὁ μαρκήσιος, τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα γι' αὐτὴν, διέδιδε παντοῦ ὅτι θὰ τὴν ἔκανε γυναίκα του, ἡ «Ὁραία Λέαινα» τὸν προσκάλεσε σὲ μονομαχίαν καὶ τὸν τραυμάτισε τόσο σοβαρὰ, πού λίγο ἔλειψε νὰ τὸν στείλῃ στὸν τάφο.

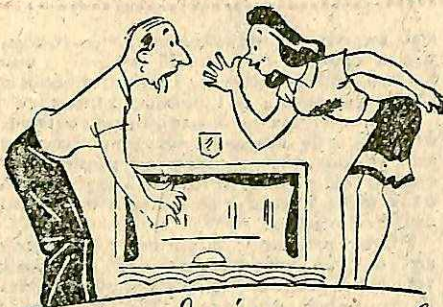
Στὸ μεταξύ, ἡ Ἀγγελικὴ Πωλὲ ἔλαμπε μὲ τὴν τέχνη τῆς στὸ θέατρο καὶ εἶχε τὴ φημὴ πὺς ἦταν ἡ καλλίτερη ἡθοποιὸς τῆς ἐποχῆς τῆς.

Στὰ τελευταία χρόνια τῆς ζωῆς τῆς, ἡ «Ὁραία Λέαινα», πού εἶχε ἀποσυρθεῖ πιά ἀπὸ τὸ θέατρο, ἔγινε μέλος τοῦ κύκλου τῶν φιλολογουσῶν κυριῶν τοῦ μεγάρου Ραμπουγιέ, πού ἦταν καὶ εἶδος ἀνεπίσημης Ἀκαδημίας τῆς ἐποχῆς. Στὸν κύκλο αὐτὸ ἔλαμψε μὲ τὸ πνεῦμα τῆς, ὅσο εἶχε διακριθεῖ ἄλλοτε μὲ τὴν τέχνην, τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴν ἀνδρεία τῆς.

Ἡ Ἀγγελικὴ Πωλὲ πέθανε σὲ ἡλικίαν 57 ἐτῶν. Εἶχε γνωρίσει τὴ δόξαν, εἶχε ἀπολαύσει τὸν ἔρωτα καὶ μποροῦσε νὰ καυχῆσθαι ὅτι δὲν φοβήθηκε ποτὲ τοὺς ἄντρες, οὔτε ὑποδουλώθηκε σ' αὐτούς.

Ἡ Ἀγγελικὴ ἐμφανίσθηκε σὲ μιά παράστασιν πού δόθηκε στὸ Λοῦβρο, μπροστὰ στὸν βασιλὴν Ἐρρίκον τὸν 4ο.

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΜΑΣ

Τό καινούργιο φόρεμα

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΙΣΕΛ: 33 ετών, έμπορος. ΜΑΙΡΗ: 26 ετών, γυναίκα του. ΓΙΩΡΓΟΣ: 36 ετών, φίλος του Μισέλ.

(Η σκηνή στο σπίτι του Μισέλ. Καθισμένος στο γραφείο του κυτάζει κάτι έμπροσθα βιβλία. Μπαίνει η γυναίκα του, η Μαίρη, νεαρωτάτη και ανθηροτάτη. Μαλλιά με χτένισμα της ώρας. Φορεί μια πιτζάμα ξεκούμπωτη στο στήθος. Η άτη μελάνια της περιβολής της την κάνει ακόμη πιο γοητευτική).

ΜΙΣΕΛ: Τι θέλεις; Γιατί μ' ένοχλείς όταν εργάζομαι;

ΜΑΙΡΗ (με ταχυπινιά): Ήρθα να σε φιλήσω!...

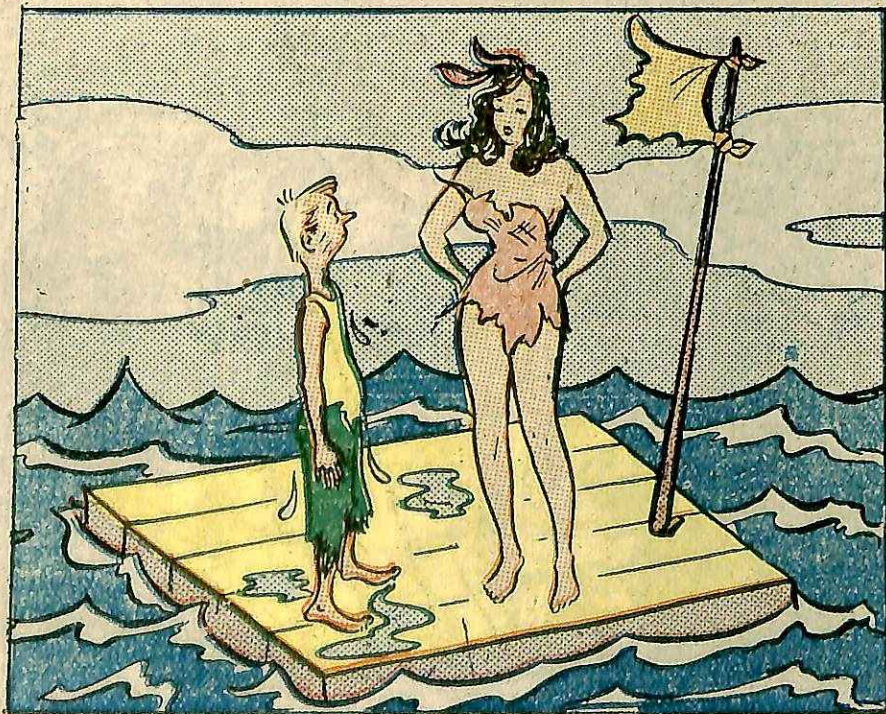
ΜΙΣΕΛ: Αφού είναι έτσι, ως ξεμπερδύουμε μια ώρα αργότερα. Φίλησέ με! (Η Μαίρη τον φιλά). Και τώρα πήγαινε να ντυθείς γιατί ο Γιώργος δεν θ' αργήσει να έρθει (Η Μαίρη δεν φεύγει. Κάθει βόλτες μέσα στο δωμάτιο σκεπτική). Έδώ είσαι ακόμα;

ΜΑΙΡΗ: Κάτι είχα να σου πω και το ξέχασα.

ΜΙΣΕΛ: Όταν το θυμήθηκες, μου το λές.

ΜΑΙΡΗ (βάζει το δάχτυλο στο στόμα της και κυτάζει το ταβάνι σαν να προσπαθεί να συγκεντρώσει την σκέψι της. Τέλος, ύστερα από λίγο, φωνάζει): Το βρήκα!... Το βρήκα!...

ΜΙΣΕΛ: Δόξα σοι ο Θεός! Και τί ήταν αυτό;

— Δεν σώθηκε, μωρέ, κανένας άλλος εκτός από σένα;!...

ΜΑΙΡΗ (με νάζι): Μου χρειάζεται, αγάπη μου, ένα καινούργιο φόρεμα.

ΜΙΣΕΛ: Τι?... Αυτό ήταν το σοβαρό που ήθελες να μου πής; Ξεχνάς ότι προ μηνός σου πλήρωσα ένα καινούργιο φόρεμα.

ΜΑΙΡΗ: Πέρασε εκείνη η μόδα. "Αν ήξερες, χρυσέ μου, πόσο γρήγορα αλλάζει η μόδα σήμερα!...". Όπου να κυττάξεις το ένα φιογυρίνι και ν' αποφασίσω έρχεται άλλο με νέα θαυμάσια μοντελάκια. Τι τραγωδία, Θεέ μου!

ΜΙΣΕΛ: Μη μου το λές, γιατί συγκινοῦμαι.

ΜΑΙΡΗ: Με κοροϊεύεις; Δεν θα μου δώσεις, λοιπόν, χρήματα για το καινούργιο φόρεμα;

ΜΙΣΕΛ: Φαίνεται παιδί μου, πώς δεν κατάλαβες ακόμα ποσο δύσκολη έποχή περνούμε. Πρέπει να το πάρης απόφασι πώς δεν είναι δυνατόν να κάνης κάθε μήνα καινούργιο φόρεμα.

ΜΑΙΡΗ: Δεν μπορώ να βγαίνω στο δρόμο και με αρχαιολογίες. "Αχ, είχε δική η μητέρα μου που μου έλεγε..."

ΜΙΣΕΛ: Κάνε μου τη χάρη ν' άφισης ήσυχη την πεθερά μου εκεί που βρίσκεται.

ΜΑΙΡΗ: Ορίστε! Βρίζει τώρα την άγια αυτή, γυναίκα.

ΜΙΣΕΛ: Ποιός την έβρισε;

ΜΑΙΡΗ: Εσύ! Την αποκάλεσες πεθερά. "Υπάρχει χειρότερη βρισιά;...". "Ας είναι όμως, ξέρω γιατί δεν θέλεις να μου αγοράσής καινούργιο φόρεμα. Με ζηλεύεις. Φοβάσαι πως φίλους σου, γιατί καταλαβαίνεις πώς είναι καλύτεροί σου."

ΜΙΣΕΛ (πεισωμένος): Αφού το θέλεις, να!

ΜΑΙΡΗ: Τό όμολογείς, λοιπόν!

ΜΙΣΕΛ: Θέλεις καινούργιο φόρεμα για να φαίνεσαι πιο προκλητική στους φίλους σου που σου κάνουν όλοι γλυκά μάτια.

ΜΑΙΡΗ: Φταίω εγώ αν οι φίλοι σου είναι άνθρωποι με λεπτό γούστο;

ΜΙΣΕΛ: Γιατί έφτιαξες σήμερα τα μαλλιά σου με τόση επιμέλεια; Ασφαλώς έπειδή πρόκειται να έρθει απ' εδώ ο Γιώργος. "Εννιά σου και θα του κάνω καλή υποδοχή. Τώρα καταλαβαίνω γιατί φορείς αυτό το νεγκλιζέ φόρεμα και δεν πηγαίνεις να ντυθείς...". Θέλεις ν' αποθρασυμάση ο φίλος μου τα κάλλη σου. Τον παληάνθρωπο! "Α, μόλις έρθει θα του σπάσω τα μούτρα!"

(Χτυπάει το κουδούνι της εξώπορτας. Η Μαίρη κομπανει την πιτζάμα της και τρέχει ν' ανοίξει. Σε λίγο μπαίνει στο γραφείο ο Γιώργος. Φαίνεται κι' αυτός

ταραγμένος. Οι δυο άντρες προχωρούν ένας προς τον άλλον, σαν τα κοκκόρια που είναι έτοιμα ν' άρπαχτούν).

ΜΙΣΕΛ: Έχω να σου πω κάτι πολύ σοβαρό.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Κι' εγώ το ίδιο... Πρόκειται περί...

ΜΙΣΕΛ: Αφισέ με να μιλήσω πρώτος.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Η υπόθεσίς μου είναι πολύ πιο σοβαρή και θα μιλήσω πρώτος.

ΜΙΣΕΛ: Δεν θα γίνη ποτέ αυτό...

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δεν θα γίνη; Νά λοιπόν!... (Δίνει στον Μισέλ ένα μεγαλοπρεπές χαρτούκι).

ΜΙΣΕΛ (ζαλισμένος): Τι σημαίνει αυτό;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Αυτό σημαίνει πώς είσαι ένας παληάνθρωπος και πώς σου αξίζει και δεύτερο... Είσαι ένας έλεεινός! Απο καιρό τώρα το υποπτεύομαι πώς τριγυρνάς την γυναίκα μου...

ΜΑΙΡΗ: Ω!...

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τώρα πιά είμαι όμως βέβαιος πώς με άπατά μαζή σου...

ΜΑΙΡΗ: Με άπατάς και άρνεσαι να μου φτιάξης ένα καινούργιο φόρεμα!... Κακούργε!...

ΜΙΣΕΛ (τρίβοντας το πονεμένο του μάγουλο και κυττάζοντας έμβρονττος πότε τον Γιώργο και πότε την Μαίρη): Δεν καταλαβαίνω τίποτε!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Γιατί δεν σε συμφέρει να καταλάβης. Τα έμαθα όμως όλα. Χθές το βράδυ σε είδαν δυο φίλοι μου μαζί με την γυναίκα μου. Περιπατούσατε μαζί κατά τρόπο μυστηριώδη. Άβηλε! Μα μου το πλήρωσης ακριβώς αυτό! (Κάνει να δημήση και πάλι κατά του Μισέλ).

ΜΙΣΕΛ (μυήγοντας τα γέλια): "Ω, Θεέ μου! Τώρα καταλαβαίνω πώς πρόκειται περί παρεξηγήσεως... Μα ξέρεις γιατί βγήκα χθές έξω μαζί με την γυναίκα σου; Με παρακάλεσε να βρούμε μαζί κανένα δώρο για τα γενέθλιά σου, ζώνη!... Το ξέχασες πώς μεθαιούρι γιορτάζεις τα γενέθλιά σου;

(Ο Γιώργος μένει αποσβολωμένος. Ξύνει το κεφάλι του κι' ύστερα απλώνει το χέρι του προς τον Μισέλ).

ΓΙΩΡΓΟΣ: Με συγχωρείς;...

ΜΙΣΕΛ: Μπορώ να κάνω κι' άλλοιώς; (Γελούν και οι δυο).

ΜΑΙΡΗ: Λυπούμαι πολύ Γιώργο, που δεν θα μπορούσες να έρθω να σε χαιρετήσω για τα γενέθλιά σου.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Γιατί;

ΜΑΙΡΗ: Γιατί δεν έχω καινούργιο φόρεμα.

ΜΙΣΕΛ (σηκώνοντας τα χέρια προς τον ουρανό): "Υψιστε Θεέ!...". Οά σου αγοράσω αυτό το καινούργιο φόρεμα για να ήσυχάσω.

ΜΑΙΡΗ: Μου αξίζει, άλλωστε, ως δώρον, ύστερα απ' την αγνία που δοκίμασα προ ολίγου... μαθαίνοντας πώς με άπατάς!...

ΠΩΛ ΚΛΟΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Κατά τα επιδόρπια ή οικοδόσποινα προσφέρει στους καλεσμένους ψαρά σταφύλια. Ευχαριστώ, λέει ένας απ' αυτούς, γνωστός κρασοπατέρας. Δεν συνηθίζω να πίνω το κρασί μου οέ... χάπια!...

* Ο σύζυγος: Ήταν πολύς κόσμος στην έκκλησία;

Η σύζυγος: Πάρα πολύς.

Ο σύζυγος: Η λειτουργία ήταν καλή;

Η σύζυγος: Λαμπρή, πόσο ευχαριστήθηκε!

Ο σύζυγος: Τι Ευαγγέλιο είπαν;

Η σύζυγος: Είπαν... είπαν... Μπαι! Το ξέχασα!...

Ο σύζυγος: Χμ... η κυρία Γ. ήταν στην έκκλησία;

Η σύζυγος: Βέβαια ήταν.

Ο σύζυγος: Θυμάσαι τί φορούσε;

Η σύζυγος: Πώς! Θυμάμαι πολύ καλά, φορούσε ένα πανωφόρι ανοιχτάκι μακρύ, μοντελάκι σωστό, κι' ένα καπέλλο θούμα!...

Ο σύζυγος: Θάνατε, κατάλαβα και σε δικαιολογώ γιατί δεν θυμάσαι τί Ευαγγέλιο είπαν στην έκκλησία.

Τι πρέπει να κάμετε

ΝΑ χρησιμοποιήτε αλοιφές καμωμένες με λεπτότατες φυσικές πούδρες άνακατεμένες με γλυκερινούχο άμυλον.

Τι πρέπει ν' άποφύγετε

α) Την καθαρή γλυκερίνη, γιατί έχει την ιδιότητα ν' άπορροφά το νερό που περιέχεται μέσα στους ιστούς και μ' αυτό τον τρόπο άποξηραίνει την επιδερμίδα και της δίνει μια όψι περιγαινήνη. Γι' αυτό, πρέπει πάντοτε να χρησιμοποιήτε γλυκερίνη διαλελυμένη μέσα σε νερό (50 γραμμάρια γλυκερίνης, 25 γραμμάρια νερό).

β) Τα άλκαλικά προϊόντα (όπως είναι π.χ. οι άλυσιδες) που εξουδετερώνουν την όξύτητα του δέρματος και προκαλούν έρεθισμούς, φλογώσεις, άπολέψεις κλπ.

γ) Το μέλι, που, λόγω όσμώσεως, άφυσάινει τα κύτταρα και προκαλεί λειχήνες, έρπητες κλπ. Οι δερματώσεις αυτές όφείλονται στο κέρι που βρίσκεται σε μικρή ποσότητα μέσα στο μέλι και που περιέχει ίχνη φαινολασετικού όξος.

δ) Το όξυγονούχον ύδωρ, που σκληραίνει την επιδερμίδα.

ε) Τα άλατα του βισμούθιου, που είναι πολύ τοξικά και άπορροφώνται ταχύτατα από το δέρμα. Πρέπει ν' άποφύγετε επίσης τα άλατα του μολύβδου και του ύδραργύρου, που είναι δηλητηριώδη.

5) Την άδρεναλίνη και την αντιπυρίνη που είναι επίσης τοξικές.

Και τώρα να μερικές αλοιφές και βερνίκια για την περιποίηση των χεριών σας:

1. Λευκαντική αλοιφή. Νιμιά καλή συνταγή που θα σας κάνει ν' άποχτήσετε χέρια λευκά και μαλακά.

"Άλευρο από "Ινδικά μαρόνια. Άπηλαγμένο από το λάδι που περιέχει 90 γραμμάρια. Όξειδιον τιτανίου 10 γρμ. Γλυκερινούχον άμυλον 100 γρμ. Βενζοϊκόν όξύ 0 γρμ. 5

Θα διαλύσετε το βενζοϊκόν όξύ μέσα σε 50 γραμμάρια νερό. Θα αναμίξετε αυτό το όξειδιον του τιτανίου ως που ν' άποτελέσθι ένα όμοιομορφο και γαλακτώδες ύγρο.

Θα προσμίξετε αυτό το μίγμα με το γλυκερινούχο άμυλο. Θα ρίξετε κατόπιν σιγά-σιγά το άλεύρι από τα "Ινδικά μαρόνια, αναμιγνύνοντας το προσεκτικά, ως που ν' άποτελέσθι μία όμοιογενής αλοιφή.

Χρήσις: Διαλύστε μία κουταλιά της σούπας απ' αυτό το μίγμα μέσα σε ίση ποσότητα χλιαρού νερού. Θα τρίψετε κατόπιν τα χέρια σας και θα τα προφυλάξετε επί μία ή δυο ώρες μέσα σε γάντια.

2. Για ν' εξαφανίσετε τα στίγματα. Για την εξαφάνισι των στίγμάτων που εμφανίζονται στα χέρια μην χρησιμοποιήσετε ποτέ διαλύσεις ποτάσσας, που είναι πολύ έπικινδυνες.

Θα κάμετε τα στίγματα να εξαφανισθούν ή όπωσδήποτε να χάσουν την έντασί τους βάζοντας πάνω σ' αυτά μ' ένα μικρό ραβδάκι από ξύλο ή έλεφαντοστούν την άκόλουθη διάλυσι:

Τριφωσφορικόν νάτριον 1 γραμμάριο. Γλυκερίνη 2 γραμμάρια. "Υγρ άβροχής 7 γραμμάρια.

Η δημοφιλής στάρ Τζίν Τιονεϋ, που έχει "τα όμορφότερα χέρια του Χόλλυγουντ", δεν χρησιμοποιεί την καθαρή γλυκερίνη...

Για νά γίνω ν λευκά και άπαλά

νολαδο, άπηλλαγμένο από άλατα μολύβδου.

Θα άπαχευρεθώ ή είσοδος των γυναικών στα μπάρ;

Η άμερικανική όμοσπονδιακή άστυνομία πρότεινε στην Κυβέρνησι ν' άπαγορεύσι την είσοδο στα μπάρ γυναικών όποιασδήποτε ηλικίας, έφ' όσον δεν συνοδεύονται από άντρες. Οι έπισυναπτόμενες στην πρότασι στατιστικές άποδεικνύουν ότι, μόνο στην πόλι της Νέας Υόρκης, έχουν συλληφθ από τις άρχες του έτους 650.000 γυναίκες, που βρέθηκαν να περιφέρονται μόνες τους στους δρόμους σε κατάστασι τελείας μεθης. Στην πόλι του Λος Άντζελες, έξ άλλου, ό αριθμός των άλκοολικών γυναικών έχει διπλασιασθ από το 1943.

Σύμφωνα με την έκθεσι της άστυνομίας, οι περισσότερες απ' αυτές τις γυναίκες είναι άμεσα ή έμμεσα θύματα του πολέμου (μητέρες που έχασαν τα παιδιά τους, νέες γυναίκες που έχασαν τους συζύγους ή τους μνηστήρες των κλπ.)

Για νά μαλακώσετε τις μικρές πέτσες γύρω στα νύχια. Μην χρησιμοποιήτε βαζελίνη (όπως γίνεται συνήθως) για νά μαλακώσετε και νά σπρώξετε προς τα μέσα τις μικρές πέτσες που βγαίνουν γύρω στα νύχια, αλλά κατά προτίμησι καθαρό λινόλαδο, που να μην είναι βρασμένο με άλατα μολύβδου, γιατί τότε γίνεται δηλητηριώδες. Το νωπό λινόλαδο περιέχει μεγάλη αναλογία βιταμίνης F, που εύνοει την ανάπτυξι των τριχών (ως γνωστόν, κατά μία νεώτερη θεωρία, τα νύχια είναι συσσωρεύσεις τριχών).

4. Για νά λευκάνετε το κάτω μέρο σ τών νύχιών ν. Για νά καθαρίσετε και νά λευκάνετε το έσωτερικό επάνω μέρος των νύχιών χρησιμοποιήστε το άκόλουθο παρασκέυασμα: Όξελικόν κάλιον 2 γραμ. Νερό 75 "

Θα βάλετε επάνω στο νύχι αυτό το μίγμα μ' λίγο βαμβάκι. Έπειτα από πέντε λεπτά θα πλύνετε τα χέρια σας.

5. "Ενα καλό βερνίκι για τα νύχια. Διαλύστε 6 γραμμάρια άχρώμου "σελυδίντ" άφου το κόψετε σε πολύ μικρά κομματάκια, μέσα στο άκόλουθο μίγμα:

Όξικόν άμυλιον 30 γραμ. Όξικόν αιβύλιον 30 γραμ. Άσετόνη 30 γραμμάρια. Βάμμα βενζόνης σε διάλυσι 25% 30 γραμμάρια.

Θα διαλύσετε, έξ άλλου, 0 γραμ. 5 "πονσώ" 4 R ή καλύτερα "πονσώ" ξυλιδίνης 3 R S μέσα σε 5 γραμμάρια νερό.

Θα ρίξετε κατόπιν αυτή τη διάλυσι μέσα σε 50 γραμμάρια οινόπνευματος 96 βαθμών.

Υστερα θα προσθέσετε αυτό το ισχυρό χρωστικό παρασκέυασμα μέσα στο πρώτο μίγμα ως που να του δώσετε το χρώμα που επιθυμείτε.

6. Για νά σκληρύνετε τα νύχια σας. Το καλύτερο μέσον είναι νά τα άλειψετε κάθε βράδυ γύρω στη ρίζα τους με λίγο λινόλαδο.

'Η σκανδαλώδης ζωή της «ΚΟΥΝΙΑΔΑΣ» του Μουσσολίνι

Μια γυναίκα με ήφκιστείωδη
ιδιοσυγκρασία

«'Η Πομπαδούρ του φασισμού». Αυτός θα είναι ο τίτλος της ταινίας, που θα παρουσιάσει στην όθονη τη ζωή της Κλάρας Πετάντσι. Το ρόλο της πρωταγωνίστριας θα υποδυθή η αδελφή της Μύριαμ, που έχει μια καταπληκτική ομοιότητα με την περίφημη φίλη του Μουσσολίνι.

Η ζωή αυτής της γυναίκας είναι μια ατελείωτη σειρά από περιπέτειες και σκάνδαλα.

Είχεν αρχίσει τη σταδιοδρομία της ως ήθοποιος του Ιταλικού κινηματογράφου. 'Αλλά, παρά την άναμφισβήτητη ομορφιά της και παρά την ύπαστηρίει του «γαμπρού» της, η επιτυχία που σημείωσε ήταν πολύ μέτρια.

Η Μύριαμ ντε Σάν Σέρβολο — όπως ήταν το καλλιτεχνικό της ψευδώνυμο — κατώρθωσε, ωστόσο, να παντρευτή τον μαρκήσιο του Μοτζίανο, που ανήκε σε μια από τις μεγαλύτερες οικογένειες της Ιταλίας.

Ήταν ένας γάμος από αισθημα. 'Αλλ' η άγαπη εξαφανίσθηκε πολύ γρήγορα από την καρδιά της Μύριαμ, που, σε λίγο, ρίχτηκε σε καινούργιες περιπέτειες με τους συναδέλφους της του κινηματογράφου, αδιαφορώντας τελείως για την υπόληψη του ονόματος που έφερε.

Ο Μποτζίανο βέλησε να διαμεκρυρθη γι' αυτή την κατάσταση και να διεκδικήση τα δικαιώματά του. 'Αλλ' ο Μουσσολίνι, τον έκαμε ν' αντιληφθώ ότι δεν επιθυμούσε σκάνδαλα στην «οικογένειά» του.

Η προειδοποίησις ήταν σαφής. Ο μαρκήσιος έπρεπε να διαλέξει μεταξύ της σιωπής ή της έξοριος σε κάποιο από τα νησιά, όπου ο φασισμός έστελνε τα θύματά του.

Προτίμησε, λοιπόν, να κλείσει τα μάτια και το στόμα κι' άποτραβήχτηκε στον πύργο του, αφήνοντας τη Μύριαμ ελεύθερη.

Ωστόσο, ο μαρκήσιος ντε Μποτζίανο φέρθηκε με ιπποτικό τρόπο απέναντι της συζύγου του, σε δυο

Μικρά Μικρά

★ Ένα μνημείο καθαρώς ασιατικού γούστου, που θυμίζει λίγο τα τρόπαια του Ταμερλάνου και του Τζενγκίς - Χάν, στήθηκε τελευταίως στην κινεζική έπαρχία Χουνάν προς τιμήν των πεόντων στον πόλεμο. 'Αποτελείται από 5 χιλιάδες κρανία Κινέζων, σκοτωμένων απ' τους Γιαπωνέζους πρό 4 έτών. 'Η μακάβρια αυτή πυράμις ύψωνεται πάνω σ' ένα λόφο.

★ Ο κ. Σνάιντερ, μικρόμπερος στις Βρυξέλλες, παρουσιάσθηκε στην αστυνομία και δήλωσε ότι είχε σκοτώσει τη γυναίκα του, γιατί... δεν πναιναν καλά οι δουλειές του κι' είχε πολλά έξοδα! 'Επειτα έδωσε στον αστυνομικό δσα χρήματα διέθετε, για τις δαπάνες της κηδείας.

★ Στο Ντέυτον του 'Οχάιο έπεσε τελευταίως μια παράξενη τράινη βροχή.

★ 'Επειτα από δυο έτών έρ-νοσία ζωηρές συζητήσεις και συνεδριάσεις, η Επιτροπή των Δικαιωμάτων του 'Ανθρώπου του Ο.Η.Ε. έκαμε μια σπουδαία ανακάλυψη! ότι «οι άνθρωποι έχουν μια λογική και μια συνείδηση»! 'Αξιος ο μισθός της...

από τις πιο κρίσιμες περιόδους της ζωής της.

Η μία ήταν κατά την πτώση του Μουσσολίνι, στις 25 'Ιουλίου 1943. Και η δεύτερη κατά την εποχή της καταρρεύσεως του 'Αξονος και της άπελευθερώσεως της 'Ιταλίας.

Και στις δυο αυτές περιπτώσεις ο Μποτζίανο προστατεύσε τη Μύριαμ, εκθέτοντας σε κίνδυνο τη δική του ζωή. Λογάριαζε, μάλιστα, να φύγει μαζί της στο έξωτερικό, μερικές μέρες προ της καταρρεύσεως της γερμανοϊταλικής αντίστασεως στη βόρειο 'Ιταλία.

Αλλ' η Μύριαμ έπωφελήθηκε από τις προτοιμασίες... για να φύγει μαζί μ' έναν άλλον. Αυτός ο άλλος ήταν ένας νεαρός άνεψιός του Μουσσολίνι, που τον έλεγαν Μαντσίνι.

Η Μύριαμ τον είχε γνωρίσει στο σπίτι της αδελφής της, όπου ο νεαρός Μαντσίνι πναινε πολλές φορές, συνοδεύοντας το θείο του. Και οι σχέσεις τους άποτελούσαν από καιρό καινό μυστικό.

Το ζεύγος Μύριαμ - Μαντσίνι, φεύγοντας από την 'Ιταλία, πήγε στη Μαδρίτη. Εκεί έφθασαν σε λίγο ο γιατρός Πετάντσι και η γυναίκα του. Ο Μαντσίνι ζούσε μαζί τους σαν μέλος της οικογενείας.

Κατά την ίδια εποχή, τα γεγονότα στην 'Ιταλία άκολουθήσαν ένα γρήγορο ρυθμό. Ο Μουσσολίνι και η Κλάρα Πετάντσι συνελήφθησαν και βάδισαν ενωμένοι προς το θάνατο.

Η είδησις του τραγικού τέλους της αδελφής της δεν φαίνεται να συγκίνησε υπερβολικά την Μύριαμ, που έφυγε, λίγον καιρό άργότερα, μαζί με τον Μαντσίνι για τη Νότιο 'Αμερική.

Η νεαρή γυναίκα άρχισε μια καινούργια ζωή εκεί. Πρώτα - πρώτα, άπομάκρυνε από κοντά της τον Μαντσίνι, που είχε καταντήσε πια άχρηστος και ένοχλητικός.

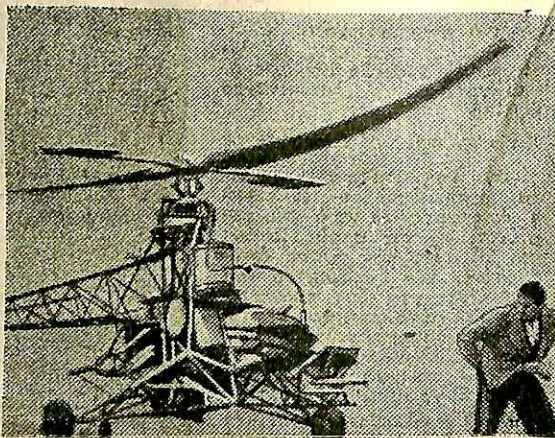
Συνδέθηκε κατόπιν με πολλούς πλουσίους 'Αργεντινούς. 'Επρόκειτο, ωστόσο, για έφημερες περιπέτειες, που δεν της έδιναν τίποτε άλλο εκτός απ' τη φήμη της γυναίκας με την άστατη καρδιά και τη φλογερή έρωτική ιδιοσυγκρασία.

Αλλά, τελευταία, η Μύριαμ συνδέθηκε μ' ένα Νοτιοαμερικανό παραγωγό κινηματογραφικών ταινιών, που φαίνεται πως πρόκειται να είναι ο μεγάλος έρωας της ζωής της. Και σχεδίασε μαζί με τον άγαπημένο της να ζωντανέψουν πάνω στην όθονη το είδύλλιο της αδελφής της, της περίφημης Κλάρας Πετάντσι, με τον Μουσσολίνι.

Οι νοτιοαμερικανικές έφημεριδες μιλούν για την εκπληκτική ομορφιά της Μύριαμ και την «ημιστεϊώδη» ιδιοσυγκρασία της. 'Αναφέρουν επίσης ότι η Κλάρα Πετάντσι φοβόταν μήπως η αδελφή της της κλέψει την καρδιά του Μουσσολίνι. Και για να την άπομακρύνει από κοντά της κι' από τ' άλλο μέρος για να διαχετεύσει προς άλλη κατεύθυνση τη θυελλώδη δραστηριότητά της είχε συστήσει μια κινηματογραφική εταιρία, την «Βιράλ» μπα Φίλιμ», που πνιγε κακήν κακώς με τους έξωφρενισμούς και τη τρέλλες της Μύριαμ.

Τά θέλματα των φιλάθλων

Στην Πόλι του Μεξικού, όταν διοργανώνονται πυγμαχικοί ή παλαιστικοί άγώνες, ο στίβος χωρίζεται απ' τις θέσεις των θεατών μ' ένα ψηλό και γερό μεταλλικό δικτυωτό. Το μέτρο αυτό ελήφθη για να προστατεύονται οι άθληται απ' τον ύπερβολικό ένθουσιασμό του πλήθους, που συνηθίζει να τινε πετάει όχι μόνο καπέλλα και μαξιλάρια, αλλά και μπουτίλιες, πέτρες, κορέλλες κι' ό,τι άλλο ύπνιχε διαθέσιμο!...

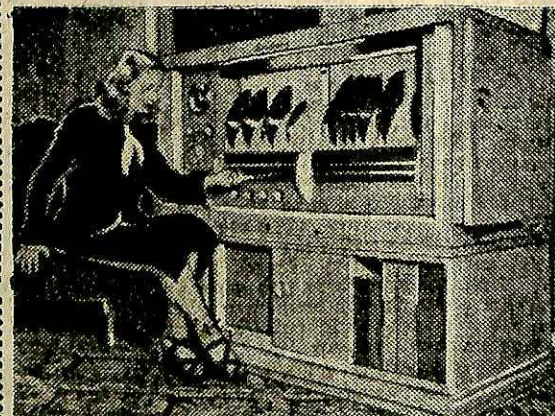
ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ ΧΩΡΙΣ ΠΙΛΟΤΟ

Αυτό το έλικόπτερο έκαμε μια πτήση χωρίς πιλότο (με μερικά σακιά άμμου στη θέση του), χάρις σε μια νέα συσκευή που έχει ονομασθή «αυτόματος Ισορροπητής».

ΚΑΛΟΓΡΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΙ

Οι μοναχές ενός μοναστηριού της Ρώμης, μη θέλοντας να μένουν άργες, έχουν δημιουργήσει ένα πρότυπο τυπογραφείο, όπου εκτυπώνουν και βιβλίοδετούν μ' αξιοθαύμαστη τέχνη έργα διασημών συγγραφέων, ιδίως σχετικά με τη χριστιανική αρχαιολογία.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΠΙ 14 ΩΡΕΣ

Υπάρχουν στην αμερικανική αγορά γραμμόφωνα συνδυασμένα με μια δισκοθήκη από 200 πλάκες οι όποιες παίζονται μια - μια αυτόματως χωρίς να χρειάζεται άνθρωπος για να τις αλλάξει. Μ' αυτό τον τρόπο, μπορεί ν' άκούει κανείς μουσική επί 14 ώρες κατά συνέχειαν.

ΕΚΤΟΣ απ' τον Τρωικό, και πολλοί άλλοι πόλεμοι της αρχαιότητας — οι περισσότεροι ίσως — κηρύχθηκαν ές αιτίας κάποιας γυναίκας! Ένας απ' αυτούς λοιπόν ήταν κι' ο άιγυπτιο - περσικός, που αναφέρεται απ' τον 'Ηρόδοτο στο τρίτο βιβλίο της 'Ιστορίας του.

Ο Φαραώ 'Απρίες, που κατείχε τότε το θρόνο της Αίγυπτου, είχε μια άραιότητα κόρη, τη Νινετίς. Η κοπέλλα αυτή ήταν ψηλή και χαριτωμένη, με θερμά κι' αυθόρμητα αισθήματα. Είχε μεγαλώσει μέσα στην πολυτέλεια και τη χλιδή, ξενιοαση κι' εύτυχισμένη. Ο πατέρας της ήταν ο πλουσιώτερος απ' όλους τους μονάρχες που είχαν βασιλεύσει ποτέ στην Αίγυπτο — εκτός απ' τον προπάπο του.

Συγχρόνως τον βοηθούσε η Τύχη στις στρατιωτικές επιχειρήσεις του, σε ξηρά και θάλασσα. Κι' έτσι η άλαζονεία του τον έκαμε να πιστέψει στο τέλος ότι ούτε κι' οι θεοί μπορούσαν να κλονίσουν τη δύναμη και το μεγαλείο του. Η τρέλλα του αυτή δεν τον άφισε ν' αντιληφθώ ότι οι νίκες για τις όποιες υπερηφανεύταν τόσο, έξηγειραν τους υπηκόους του, γιατί στοιχίζαν τη ζωή χιλιάδων στρατιωτών του...

Σαν να μην έφτανε αυτό, η Τύχη τον έγκατέλειπε στο τέλος. Τα στρατεύματά του έπαθαν μια πανωλεθρία. Διεδόθη τότε ότι είχε προτοιμάσει ο ίδιος σκόπια αυτή την ήττα. Κι' ο λαός του το πίστεψε, ακριβώς γιατί τον θεωρούσε άπτητο.

Τα υπολείμματα του στρατού του έπανεστάνθησαν, κουρασμένα πια από τόσες μάχες. Ο 'Απρίες έστειλε τότε τον πρωθυπουργό του 'Αμασι, για ν' άναστηλώσει το ήθικ των πολεμιστών του και να τους πείσει ότι η καταστροφή άφελιστο σε κακοτυχία κι' όχι σ' έγκληματική πρόθεσι.

Ο 'Αμασις είχε άποκτήσει φήμη για την εύγλωττία του. Ήταν έξ άλλου βέλαιος ότι έλεγε την αλήθεια στους στρατιώτες. Κι' όμως δεν κατάφερε να τους πείσει.

Οι άρχηγοί της έπαναστάσεως του έδωσαν να καταλάβη ότι, αν ήθελε να σώσει τη ζωή του, έπρεπε να ταχθώ με το μέρος τους. Και του ύποσέθηκαν ότι, αν τους βοηθούσε, θα του πρόσφεραν το βασιλικό θρόνο. Ο 'Αμασις δέχθηκε, θέλοντας και μή, κι' έλαβε μέρος στις προετοιμασίες για την εκθρόνισι του Φαραώ.

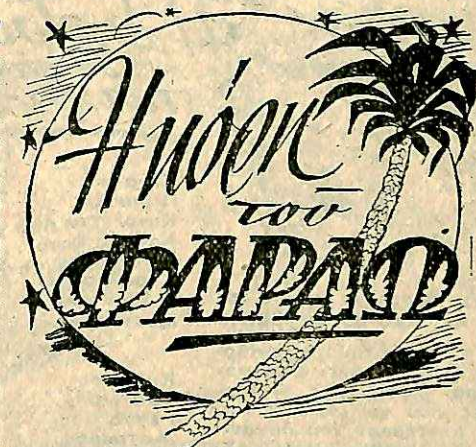
Όταν έμαθε ο 'Απρίες την προδοσία του πρωθυπουργού του, έστειλε ένα απ' τους αυλικούς του να τον συλλάβη και να τον φέρη πίσω. 'Αλλά ο άπεσταλμένος του γύρισε άπρακτος. Κι' ο 'Απρίες μάνιασε τόσο για την άποτυχία του, ώστε διέταξε να του κόψουν τη μύτη και τ' αυτιά.

Η άδικη αυτή άπόφασί του μεγάλωσε την έξέγερσι του λαού εναντίον

του. Δεν τούμειναν πιστοί, παρά μόνο λίγοι μισοφόροι, που δεν άρκούσαν βέβαια για την άμυνά του. Έτσι οι έπαναστάται κυριεύσαν εύκολα την πρωτεύουσα του και τον καθήρεσαν.

Ο διάδοχός του, ο 'Αμασις, του φέρθηκε καλά στην αρχή. Του επέτρεψε να ζήσει στο παλάτι του σαν φιλοξενούμενος. 'Αλλά ο λαός δεν έννοούσε να παραδεχθώ αυτή την έπιείκεια προς τον έκπτωτο μονάρχη. 'Υποχωρώντας, λοιπόν στη γενική άπαίτησι, ο καινούργιος Φαραώ παράδωσε τον 'Απρίες στους έπαναστάτες για να τον στραγγαλίσουν. 'Επειτα πνιρε τη Νινετίς στην οικογένειά του, ως θετή κόρη του.

Η Νινετίς άγαπούσε τον πατέρα της. Καταλάβαινε όμως πως δεν μπορούσε να κάνει τίποτε εναντίον ενός έχθρου σαν τον 'Αμασι. Προσποιήθηκε λοιπόν ότι είχε ξεχάσει όσα είχαν συμβή, κι' έδει-

Από τις συναρπαστικές ιστορίες του 'Ηρόδοτου

Ξε τέτοια διαγωγή ώστε ο 'Αμασις την άγάπησε σαν πραγματικό παιδί του.

Την εποχή εκείνη, ο ισχυρός βασιλιάς της Περσίας Καμβύσης υπέφερε από μια άρρώστεια των ματιών. Παράγγιλλε λοιπόν στον 'Αμασι να του στείλη τον καλύτερο Αίγυπτιο οφθαλμίατρο — γιατί οι γιατροί της Αίγυπτου έθεωρούντο τότε οι ικανώτεροι στον κόσμο. Κολλαικόμενος γιατί ο Καμβύσης άναγνώριζε την ύπεροχή τους, ο 'Αμασις του έστειλε τον πιο καλό οφθαλμίατρο του, και του πνρήγγιλλε μάλιστα ότι μπορούσε να τον κρατήσει για πάντα στην Αύλή του.

Για να εκδικηθώ ίσως γι' αυτή την ισόδια έξορία του, ο γιατρός έβαλε τα δυνατά του να πείσει τον Καμβύση να ζητήσει για παλλακίδα την κόρη του 'Αμασι, περιγράφοντας την ως την άραιότερη γυναίκα του κόσμου.

Ο Πέρσης βασιλιάς άκολουθώσε πράγματι τη συμβουλή του. Ο 'Αμασις βρέθηκε τότε σε δύσκολη θέση. Και μη θέλοντας να θυσιάση την κόρη του, έστειλε στη θέση της τη Νινετίς, άφού την έντυσε πολυτελέστατα και τη στόλισε με βαρύτιμα κοσμήματα.

Δεν έβγυκε, βέβαια, ζημιωμένος ο Καμβύσης απ' αυτή την άλλαγή, γιατί η Νινετίς ήταν πολύ άραιότερη απ' την πραγματική κόρη του 'Αμασι. Ωστόσο, όταν έμαθε απ' τη Νινετίς την άντικατάστασι, το βέωρησε άπάτη και προσβολή.

— Δεν είμαι εγώ η κόρη του 'Αμασις! του φανέρωσε μια νύχτα η πνιγκήπισσα. Είμαι κόρη του 'Απρίες, που τον στραγγάλισε ο 'Αμασις!

'Αγαπούσε ίσως τον Καμβύση, μα περισσότερο απ' όλα ποθούσε να εκδικηθώ τον 'Αμασι για το θάνατο του πατέρα της. 'Επεισε λοιπόν τον Πέρση βασιλιά να εισβάλη στην Αίγυπτο, με άμέτρητο στρατό, και να συντρίψει τον 'Αμασι.

Έτσι τιμωρήθηκε ο άπιστος πρωθυπουργός του Φαραώ 'Απρίες για την προδοσία που είχε διαπράξει εις βάρος του κυρίου του.

Ο 'Ηρόδοτος δεν μας λέει τί άπέγινε η Νινετίς. Σύμφωνα όμως μ' ένα θρύλο, έπειδή ήταν η άμορφότερη γυναίκα του γαρεμίου του Καμβύση, οι άλλες τη δολώνουνταν όταν ο βασιλιάς έλειπε στον πόλεμο.

Η Νινετίς άγαπούσε ίσως τον Καμβύση, μα περισσότερο απ' όλα ποθούσε να εκδικηθώ τον 'Αμασι για τον θάνατο του πατέρα της.

Διατροφή που σας ταιριάζει

Πόσες θερμίδες χρειάζονται και πού θα τις βρείτε

Το πρόβλημα της διατροφής απασχολεί όλον τον κόσμο. Πόσες είναι οι θερμίδες που χρειάζονται για τη συντήρησή του οργανισμού μας; Και πού μπορούμε να τις βρούμε; Και ακόμη ποιές είναι οι αναλογίες με τις οποίες πρέπει να τις εισαγάγουμε στον οργανισμό μας;

Να περίπου ποιάς είναι οι απαιτήσεις των θερμίδων που χρειάζονται στον καθένα, ανάλογα με την ηλικία του, το είδος της εργασίας του κτλ.

Το παιδί κατά την περίοδο της ανάπτυξης χρειάζεται 60 θερμίδες κατά κιλό βάρους την ημέρα. Π.χ. ένα παιδί βάρους 30 κιλών χρειάζεται 1800 θερμίδες την ημέρα.

Οιτικές εργασίες χρειάζονται 70 θερμίδες κατά κιλό βάρους την ημέρα.

Ο έφηβος που δεν εργάζεται χρειάζεται 35 θερμίδες κατά κιλό βάρους την ημέρα.

Ο έφηβος που κάνει καθαριστική εργασία χρειάζεται 40 θερμίδες κατά κιλό βάρους την ημέρα.

Ο έφηβος που εργάζεται δραστήρια χρειάζεται 50 θερμίδες κατά κιλό βάρους την ημέρα.

Ο έφηβος που εργάζεται βαρεία χρειάζεται 60 θερμίδες κατά κιλό βάρους την ημέρα.

Η έγκυος γυναίκα χρειάζεται 55 θερμίδες κατά κιλό βάρους την ημέρα.

Ο γέρος χρειάζεται 30 θερμίδες κατά κιλό βάρους την ημέρα.

Να τώρα ποιά είναι η απόδοσις σε θερμίδες των κυριωτέρων ειδών διατροφής:

Πίναξ των θερμίδων που αποδίδουν 100 γραμμάρια από τα κάτω είδη τροφών (εκτός από τα φρούτα, τις σαλάτες, το γάλα κτλ. όλες οι άλλες τροφές θεωρούνται ως παρασκευασμένες)

Κρέατα και πουλερικά
Βωδινό ψητό ή σχάρα 120
Λουκανικά 480
Σωμός βωδινού 10
Πάπια 190
Αλογίσιο κρέας 900
Γαλοπούλα 220
Σηκότι 140
Πηχτή μοσχारीου 368
Ζαμπόν 330
Κουνέλι 130
Αρνί ψητό ή σχάρας 120

Χήνα 250
Περιστερί 100
Κοτολέττα από χοιρινό 300
Χοιρινό ψητό 160
Κοτόπουλο ψητό ή με σάλτσα 180
Αλλαντικά 420
Μοσχάρι ψητό ή σχάρας 120

Ψάρι

Κυπρίνος 120
Όστρακα 65
Ρέγγα 120
Αστακός 90
Στρείδια 80
Γαρίδες 90
Γλώσσα 55
Σκουμπρί 150
Φρέσκιος μπακαλιάς 40
Μύδια 65
Ξηρός μπακαλιάς 230
Σαρδέλλες μέσα σε λάδι 250
Σαρδέλλες φρέσκες 80
Σολμός 150
Τόνος 175
Πέστροφα 60

Γαλακτερά

Τυρί τύπου «Μπρι» 310
Τυρί τύπου «Καμπερ» 275
Τυρί τύπου «Καντάλ» 470
Κρέμα 300
Τυρί με κρέμα 255
Λευκό τυρί 150
Τυρί από γάλα κασί-
κας 320
Γάλα μη αποδουτυρω-
μένο 65
Αυγό κόττας 80
Τυρί ροκφόρ 300
Γιαούρτι 55

Συμαρικά και όσπρια

Μπισκόττα με βούτυρο και αυγά 380
Φασολικά 325
Φακές 325
Λευκό ψωμί φρέσκο 255
Λευκό ψωμί μπαγιάτικο (δύο ημερών) 290
Ψωμί «πλήρες» 245
Ψωμί από σίκαλη 245
Φρυγανιές 300
Ζυμαρικά 355
Μπιζέλια ξηρά 325
Ρίζι 345
Σιμιγδάλι 350

Χορταρικά

Χορτόσουπα 2
Κοκκινογούλια 45
Καρότα 40
Μανιτάρια 40
Κραμπολάχανο, κουνου-
πίδι 25
Αντίδια 20
Σπανακία 25
Πράσινα φασόλια 35
Μαρούλι 15
Πράσσα 45
Μπιζέλια φρέσκα 45
Πατάτες 90
Πατάτες τηγανητές 210
Τομάτα 20

Φρούτα

Βερούκα 55
Βερούκα ξηρά 280
Αμύγδαλο, ξεφλουδι-
σμένα 500
Μπαγιάτες 90
Κεράσια 55
Κάστανα 180
Χουριάδες 250

Σύκα νωπά 80
Σύκα ξηρά 300
Φράουλες 45
Πεπόνι 35
Καρύδια ξηρά ξεφλου-
δισμένα 580
Κασσιόφι 15
Ροδάκινα, αχλάδια, μη-
λα, δαμάσκηνα (νω-
πά) 55
Δαμάσκηνα ξηρά 280
Έληες 200
Σταφύλι 75

Γλυκίσματα

Μπριός 370
Σοκολάτα 500
Κομπόστες 280
Τηγανίτες 220
Γλυκίσματα με κρέμα 350
Μέλι 230
Ψωμί με μπαχαρικά 350
Πτι-φούρ 370
Ριζόγαλο 110
Ζάχαρη 400
Πλακούντες 250

Λιπαρές ουσίες

Βούτυρο 750
Λάδι 900
Μαργαρίνη 760
Μαγιονέζα 700
Χοιρινό λίπος 900

Ποτά

(Κατά δέκατον λίτρας)
Ζύθος 40
Μηλίτης οίνος 25
Οίνος 45

Επί τη βάση του ανω-
τέρω πίνακος μπορείτε να
κανονίσετε την τροφή σας.

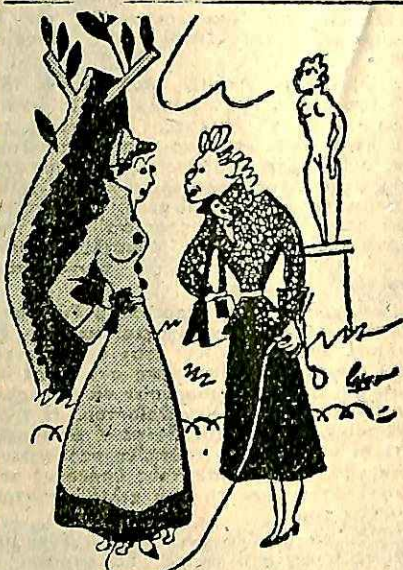
Είναι αυτόνοτο, όμως, ο-
τι μόνον η ποικιλία μπορεί
ν' αποδώσει καλά αποτελέ-
σματα. Αντίθετα, η απο-
κλειστική προτίμηση για
ώριμα είδη δεν είναι ά-
ξιοσυστάτη και μπορεί, μά-
λιστα, υπό ώριμες προ-
ϋποθέσεις, ν' αποβεί κατα-
στρεπτική. Το καλύτερο δι-
αιτολόγιο είναι ο συνδυα-
σμός των τριών μεγάλων
κατηγοριών τροφίμων, των
λευκωμάτων (κρέας, αυγά,
γάλα), των λιπών (βούτυ-
ρο, λάδι κτλ.) και των υ-
δατανθράκων (ψωμί, ζυμα-
ρικά, όσπρια, ζάχαρη κτλ.)
σε αναλογίες τέτοιες ώστε
να αποδίδουν συνολικά τον
αριθμό των θερμίδων που
χρειάζεται ο οργανισμός.

Φωτομέτρησις στη ρα- πτική

Ένας Άγγλος, εφευρέ-
της, ο μηχανικός Μπρόντ, έ-
πευσε μια πρωτότυπη μέ-
θοδο, για το μέγεθος των
μέτρων του σώματος. Στο
μέλλον, οι ράφτες που θα
βελήσουν να την ακολουθή-
σουν, δεν θα παίρνουν τα
μέτρα του πελάτου των,
Θα τον οδηγούν σε μια
αίθουσα με καθρέφτες,
θα τον παρακαλούν να
σταθεί ακίνητος μια στιγμή
και θα τον φωτογραφίζουν.
Η φωτογραφία θα αποτυ-
πώνεται σε μια ειδική τα-
νία, που θα προβάλλεται
κατόπιν στην οθόνη. Τότε ο
ράφτης θα έχει όλα τα μέ-
τρα του πελάτου του και θα
μπορή να μελετήσει με όλη
την άνεση τις διαφορές
ιδιομορφίες που παρουσιάζ-
ει στο σώμα του.

Φυσικά τα κοστούμια
που θα ράβονται έτσι θα
πληρώνονται ακριβώτερα.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΜΑΚΡΥΣΕΣ ΦΟΥΣΤΕΣ

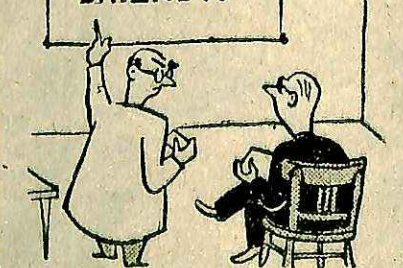
— Δεν μπορώ να καταλάβω, Μαρί-
κα μου, πού πήγε ο σκύλος μου!

ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΟΣ ΚΟΥΡΕΥΣ

— Γένεια ή μαλλιά:
— Το μουστάκι!

**ΔΕΝ
ΣΦΛΗΣΑΤΕ
ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΣΑΣ
ΕΠΙΣΚΕΨΙ**

Ο ξεμπνοσ οφθαλμίατρος...

Ο ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΣ ΑΓΓΛΟΣ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ ΜΙΑ ΑΠΕΝΤΑΡΗ

Οι γάμοι του Έδου λόρδου του Ντέρμπυ

Τα διεθνή γεγονότα δεν άπασχό-
λησαν τόνον την αγγλική κοινή
γνώμη τελευταίως, όσον ο γάμος
του λόρδου Έντουαρτ Στάνλεϋ του
Ντέρμπυ με την λαίδη Ίσαβέλα
Μίλς Λαίηντ.

Αλλά θα ρωτήσετε: Τί το παρά-
ξενο είχε αυτός ο γάμος; Ο γαμ-
πρός, απλούστατα, είναι ο πλουσιώ-
τερος άνθρωπος της Αγγλίας και
κάτοχος ενός τίτλου ευγενείας, που
τον φέρνει στην πρώτη γραμμή της
αγγλικής αριστοκρατίας. Όσο για
την νύφη, είναι στην κυριολεξία απέν-
ταρη! Οι αγγλικές εφημερίδες μά-
λιστα την παρουσίασαν σαν «την
φτωχότερη νέα του βασιλείου».

Το ειδύλλιο τους άρχισε μ' έναν
τρόπο αρκετά περίεργο.

Η Ίσαβέλα Μίλς Λαίηντ είναι
κόρη του Χένρυ Μίλς Λαίηντ, δευ-
τεροτόκου γιου μίας οικογενείας
λόρδων, που για το λόγο αυτό ά-
κριβώς δεν είχε κληρονομήσει τί-
ποτε από τους γονείς του. (Σύμ-
ποτε από τους γονείς που επικρατεί
φωνα με το σύστημα που επικρατεί
στην Αγγλία, ο τίτλος και η πε-
ριουσία πηγαίνουν στον πρωτότοκο
γιο).

Έτσι, ο Χένρυ Μίλς Λαίηντ εί-
χεν αναγκασθή ν' αποτραβηχθή σ'
ένα πενιχρό σπίτι, στο Φέβερσαμ
της κομητείας του Κέντ.

Εκεί μεγάλωσε η Ίσαβέλα κοντά
στη μητέρα της και τις δυο μεγα-
λύτερες αδελφές της. Η ζωή τους
ήταν γεμάτη από στερήσεις. Και
το μέλλον διαγραφόταν μπροστά
τους αβέβαιον και σκοτεινό.

Το 1942 — η Ίσαβέλα ήταν τότε
22 χρόνων — ο βασιλεύς της Αγ-
γλίας, θέλοντας να διευκολύνει την
αποκατάστασή της, της επέτρεψε με
ειδική πράξη να φέρη τον τίτλο της
λαίδης.

Αλλ' ο τίτλος αυτός δεν καλλιτέ-
ρεψε τα πράγματα. Με τον καιρό,
μάλιστα, άρχισε να γίνεται ενοχλη-
τικός στην κατοχή του, που θα τον
αντήλλασε πρόθυμα για μερικές χι-
λιόδες λιρών.

Στο τέλος, η Ίσαβέλα αποφάσι-
σε να παντρευτή. Και πήγε στην
Αμερική. Η ομορφιά της συγκίνη-
σε πολλούς Αμερικανούς. Τρείς ή
τέσσερες από εκείνους που φέρουν
τα μεγαλύτερα ονόματα στον κό-

Σοφά Λόγια

★ Αν πλήρως κανείς έρχομε-
νος στον κόσμο, ασφαλώς φυ-
γοντας απ' αυτόν θα ζητούσε
πίσω τα δεφτά του.

★ Ο δυνατός δεν είναι ποτέ
αρκετά δυνατός για να κυριαρ-
χήση, αν δεν είναι και δικαίος.

★ Αδίκη προπαθείς να μισή-
σας εκείνο που κάποτε αγάπησας
πολύ.

★ Η μόρφωσις είναι για τον άν-
θρωπο ό,τι και το θερνίκι για το
γυάλισμα του παρκέττου. Το κά-
νει βέβαια ν' ασπράφτι αλλά δεν
αλλάζει και την ποιότητα του
ξύλου απ' το οποίο είναι καμω-
μένο.

★ Το σπίτι δεν στέκει και δεν
υπάρχει παρά μόνο με το παρ-
δειγμα της αγάπης και της ομο-
νοίας των γονέων.

★ Απ' τα μικρά πράγματα μπο-
ρεί κανείς να καταλάβη τον άν-
θρωπο, γιατί ο' αυτά κρύβεται
λιγότερο.

★ Με τις γνώμες συμβαίνει συ-
χνά ό,τι και με τα ρολόγια. Δεν
συμφωνεί η μία με την άλλη. Κι
όλοι βασίζονται στη δική τους.

σμο των επιχειρήσεων και του
χρήματος της προτεινάν, μάλιστα
να την παντρευτούν. Αλλ' η νέα δεν
έμεινε ικανοποιημένη απ' αυτές τις
προτάσεις. Οι Αμερικανοί δεν της
είχαν κάνει καλή εντύπωση. Τους
εύρισκε πολύ πεζούς και ματαιόδο-
ξους. Και δεν πίστευε πως θα μπο-
ρούσε να εύτυχη κοντά τους.

Έτσι, πήρε το δρόμο της έπι-
τροφής.

Από το ταξίδι της στις Ήνω-
μένες Πολιτείες, έφερε μια πολύ-
τιμη γούνα, που της είχαν χαρίσει
οι Αμερικανοί φίλοι της. Αλλ' η
Ίσαβέλα δεν είχε να πληρώση το
δασμό. Γι' αυτό αποφάσισε να πε-
ράσει κρυφά τη γούνα της. Την ά-
νακάλυψαν όμως, και το δικαστήριο
τελωνειακών παραβάσεων της επέ-
βαλε ένα πρόστιμο εξακοσίων πε-
ρίπου λιρών.

Όταν ο σύμβολαιογράφος της
έμαθε το πράγμα έγινε έξω φρε-
νών.

— Πώς θα μπορούσ' να πληρώσει
αυτό το πρόστιμο; φώναξε. Η Ί-
σαβέλα είναι ξεδιάντροπη και απέν-
ταρη.

Δεν υπήρχε, λοιπόν, άλλη λύσις
για την Ίσαβέλα από το να πάη
στη φυλακή.

Μερικοί φίλοι της ανέλαβαν τότε
να την παρουσιάσουν στον Έν-
τουαρτ Τζών Στάνλεϋ, που είναι ο
πλουσιώτερος άνθρωπος της Αγ-
γλίας. Μόνον αυτός θα μπορούσε
ίσως να την βοηθήσει στη δύσκολη
στιγμή που βρισκόταν.

Ο Έντουαρτ Στάνλεϋ είχε ο
δέκατος ογδοός κόμης του Ντέρμπυ
και η περιουσία του υπερβαίνει τα
2 εκατομμύρια χρυσών λιρών.

Ο λόρδος Ντέρμπυ έχει σήμερα
ηλικία 30 χρόνων. Η Ίσαβέλα εί-
νε κατά δυο χρόνια μικρότερη του.
Η γνωριμία τους έγινε πέρυσι. Η
γενναιοδωρία του Άγγλου ευπατρί-
δου γλύτωσε τότε τη νέα από τη
φυλακή. Από την εποχή εκείνη μια
στενή φιλία τους συνέδεσε. Αλλά με
τον καιρό, αυτή η φιλία ξεξέλιξε σ'
ένα αμοιβαίο και φλογερό αίσθη-
μα, που κατέληξε στο γάμο τους.

Η απένταρη Ίσαβέλλα έχει σή-
μερα 500 υπηρέτες υπό τις διατα-
γές της. Και ζή μια ζωή αληθινά
παραμυθένια μέσα στον ιστορικό
πύργο του Κνόνσλεϋ, που αποτελεί
το φέουδο της οικογενείας Ντέρμπυ.
Η αίθουσα δεξιώσεων αυτού του
πύργου έχει ύψος 15 μέτρων!

Στους γάμους του λόρδου Ντέρ-
μπυ με την Ίσαβέλα παρέστησαν οι
Άγγλοι βασιλείς, οι πρίγκιπες και
η εκλεκτότερη μερίς της αγγλικής
αριστοκρατίας. Παρέστησαν επίσης
ο' αυτούς, ντυμένοι με τις γραφικές
στολές τους, 423 επιστάτες των
κτημάτων του λόρδου, που είναι τα
μεγαλύτερα της Αγγλίας.

Οι δυο νεόνυμφοι μετά το γάμο
έφυγαν για τη Γαλλία. Από εκεί
θα ξαναγυρίσουν κατά τον προσεχή
μήνα στο Λονδίνο.

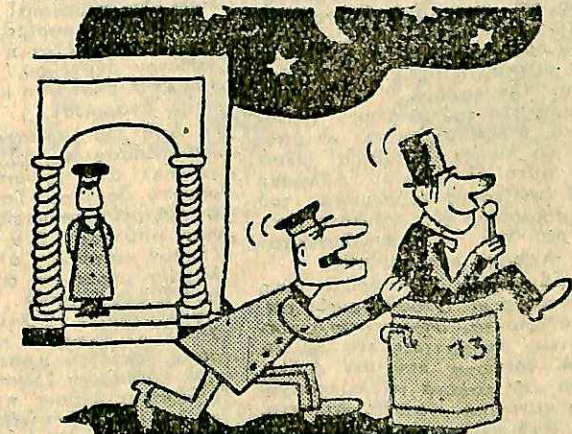
Θα παίξουν σε χιτάστσια
υπνώσεως

Ο περίφημος Σουηδός ψυχία-
τρος δόκτωρ Γκούννορ Νόρντερεν,
που είχε επίσης και πολύ καλός
μουσικός, πήγε τελευταία στη Νέα
Υόρκη, όπου δημοσίευσε μια άγγε-
λία στις εφημερίδες, ζητώντας μου-
σικούς, που να είναι ταυτόχρονα και
μνστήριοι.

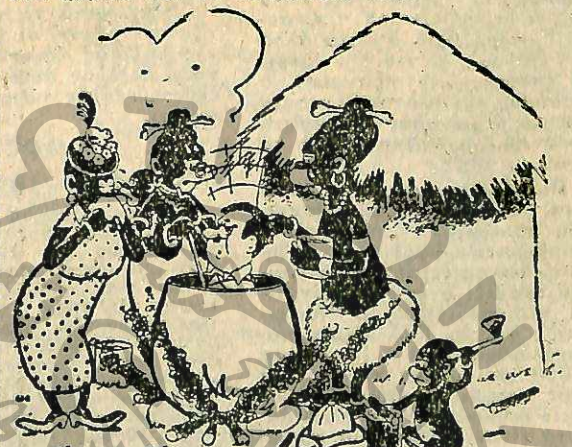
Ο σκοπός του Νόρντερεν είναι να
συγκροτήσει μια ορχήστρα από μου-
σικούς-μνστήριοι, που θα παίζουν
σε κατάρσια υπνώσεως υπό την
καθοδήγησή του μουσικά κομμάτια
τελείως άγνωστα σ' αυτούς.

— Κάτι ύποπτο συμβαίνει!... Όλη την ώρα
σπάει το κολλίε της!...

— Ο κ. Μαρκήσιος δεν έκανε καλό που έπαιζε
στά χαρτιά και το αυτοκίνητό του...

Εκείνος: Να σε ξανακούσω να μου πης να
έπισκεφθώμε τους γονείς σου!

ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΚΥΡΙΩΝ

Εκείνος: Δεν πιστεύω, δεσποινίς, να σάς
ένοχλη ή καπνός μου;

ΕΙΧΑ φαντασθή πως θα μπορούσα να τον κρατήσω για πάντα δικό μου. 'Αλλά τώρα καταλαβαίνω πως αυτό ή σκέψις ήταν, έσ'α όνειρο, μια χίμαιρα... Μια μέρα, χρειάστηκε να τον παραδώσω στα χέρια μιας άλλης... 'Ετσι έπρεπε να γίνει... Το μόνο που εύχομαι είναι να μπορέση αυτή η γυναίκα να τον κάμει ευτυχισμένο... 'Όσο για μένα, ξέρω πως ή χαρά και ή ετυχία πέταξαν για πάντα μακριά μου. Γιατί ποτέ πιά δεν θα μπορέσω ν' αγαπήσω έναν άλλον άντρα...

Ο αγαπημένος μου ήταν ένας άνθρωπος χωρίς όνομα και χωρίς παρελθόν. Θα μπορούσα να φαντάζομαι ότι είχε γεννηθή μόλις χθές κάτω από τα δικά μου μάτια, σαν ένας άνθρωπος που ή μοίρα προώριζε για μένα.

Και μήπως αυτό δεν ήταν αλήθεια;

Τόν είχαν φέρει μια μέρα στο νοσοκομείο του Κή-μπερλαντ, όπου υπηρετούσα ως νοσοκόμος από την αρχή του πολέμου. Είχε τραυματισθή στο μέτωπο της 'Αφρικής, από την έκρηξη μιας γερμανικής οβίδας. 'Ενα θραύσμα είχε χωθή στον εγκέφαλό του.

Όταν τον είδα για πρώτη φορά μπροστά μου, έμοιαζε σαν νεκρός. Δεν μιλούσε, δεν άνοιγε τα μάτια του και τόν συντηρούσαν με ένεσεις. Οι χειρουργοί του νοσοκομείου δεν φαντάζονταν ότι θα μπορούσαν να τόν σώσουν.

Ωστόσο, ή έγχειρσις που τού έγινε, έσημείωσε α-πόλυτη επιτυχία. Τού έβγαλαν τó θραύσμα από τόν εγκέφαλο και άμέσως ή κατάστασίς του βελτιώθηκε ση-μαντικά. Σε λίγο, ήταν σέ θέσι ν' ανασκηώνεται και ν' άκουμπά στα μαξιλάρια του.

Η έγχειρσις τού είχε ξαναδώσει τή ζωή. 'Αλλά δεν τού είχε ξαναφέρει τή μνήμη.

Ο άνθρωπος αυτός δεν θυμόταν τίποτε. Ούτε τó ό-νομά του, ούτε από πού ήταν, ούτε πού είχε τραυματι-σθή, ούτε σέ ποιά μονάδα υπηρετούσε. Κι' όπως εκείνη την εποχή, ή προέλασις του Ρόμμελ είχε προκαλέσει κά-ποια άταξία στίς μονάδες μας που υπηρετούσαν στο μέ-τωπο της 'Αφρικής, κάθε έλπιδα ότι θα μπορούσαμε να ξαναβρούμε τά ίχνη του τραυματίου μας χάθηκε πολύ γρήγορα.

Ήταν πιά ό άγνωστος Χ. Για εύκολία, όμως, τόν ά-τοκαλούσαμε στο νοσοκομείο Μάρκ. Ο ίδιος γελούσε ι αυτό τó όνομα.

— 'Ας υποθέσουμε, μου είπε μια μέρα, ότι με έλεγαν πάντα έτσι... Κι' ότι ήσαστε πάντα κοιτά μου, καλή και στοργική όπως τώρα;

— Θα τó θέλατε, Μάρκ; ρώτησα. ένώ τó πρόσωπό μου άκτινοβολούσε από χαρά.

— Εκείνος κατέβασε τα μάτια.

— 'Ενας άνθρωπος σαν και μένα, μου άπάντησε, δεν μπορεί ούτε να έλπιζή, ούτε να επιθυμή τίποτε... Δεν κα-ταλαβαίνετε ότι δεν έχω πιά προσωπικότητα; ... Μια μέ-ρα, ίσως, οι δικόι μου θα με βρούν... Ποιοί δικόι μου; Μήπως ξέρω άν είχα ποτέ δικούς μου ανθρώπους; Θα μου πούν τότε πως είμαι τó παιδί τους, ό αδελφός τους, ό άντρας τους ή ό πατέρας τους ίσως — γιατί δεν άπο-κλείεται να είμαι παντρεμένος και πατέρας — κι' εγώ θα πρέπει να τούς πιστέψω... Τι άλλο θα μπορούσα να κάμω;... 'Εκτός, θέβαια, άν κάποτε ξαναγυρίση ή μνή-μη μου, για να συνδέση τó παρόν με τó παρελθόν μου... — Τό εύχεσθε; ρώτησα.

Ο Μάρκ χαμογέλασε και τó χέρι του απλώθηκε πά-νω στο δικό μου.

— Εύχομαι να μέινετε κοντά μου... για πολύν και-ρό... για πάντα, άπάντησε.

Ήξερα καλά πως μάντευε την αγάπη μου. Κι' ή-μουν βέβαιη πως κι' αυτός μ' αγαπούσε επίσης. 'Αλλά τó έρωτικά λόγια που θα μπορούσαμε να πούμε ό ένας στον άλλον σταματούσαν στα χείλη μας. Κάθε φορά που προσπαθούσαμε να τά προφέρουμε, νοιώθαμε σαν έναν πέ-

Χαθείς μνήμη

Συγκινητικό διήγημα

σμένο.

— 'Ετσι πέρασε ένας χρόνος.

Σιγά-σιγά, όμως, ή αγάπη που νοιώσαμε μέσα στίς ψυχές μας παραμέρισε τούς διαταγμούς μας. Κι' άπο-φασίσαμε ν' αντιμετώπισουμε με μεγαλύτερο θάρρος τήν πραγματικότητα. Θα παντρευόμαστε.

Είχαμε πάρει αυτή τήν απόφασι, ξαφνικά, νοιώθον-τας πως ήταν αδύνατο πιά να συγκρατήσουμε περισσό-τερο τά άμοιβαία αισθήματα που πλημμύριζαν τίς ψυ-χές μας.

Ναί, μας ήταν αδύνατον να ζήσουμε περισσότερο χω-ρισμένοι ό ένας από τόν άλλο.

Πόσο ένοιωθα τόν εαυτό μου ευτυχισμένο!...

Τό μεγαλύτερο, τó πιο γλυκό όνειρο τής ζωής μου θα γινόταν πραγματικότητα.

— 'Ελάτρενα τόν Μάρκ. Και ποθούσα — και γιατί να τó κρύψω; — να γίνει ή σύντροφος τής ζωής του, να μη τόν άποχωριστώ ποτέ, ποτέ πειά...

Πόσο άπρόοπτα, πόσο άναπάντεχα είχαν έρθει ή αγά-πη στη ζωή μου!...

Τό ίδιο άπρόοπτα έξέσπασε σέ λίγο ή καταστροφή.

Στήν αρχή, έφθασε στο νοσοκομείο ένα γράμμα.

Προερχόταν από μια νεαρή γυναίκα, που έμενε στο Κέντ. Ζητούσε πληροφορίες για τόν άγνωστο που έμενε στο νοσοκομείο μας και, στηριζόμενοι σέ κείνο που εί-χαν γράψει γι' αυτόν οι έφημερίδες, εξέφραζε τήν υπό-νοια πως ήταν ό άντρας τής. Μέσα στο γράμμα τής εί-χε βάλει και μια φωτογραφία. 'Αναγνώρισα σ' αυτήν τόν Μάρκ. Είχε πλάι του τή γυναίκα του — μια χαριτω-μένη νέα — που κρατούσε στα χέρια τής ένα μωρό.

— 'Ενοιωσα άμέσως τήν καρδιά μου να ξεσχιζέται ά-πό πόνο. Και πήρα τήν απόφασι να κρύψω αυτό τó γράμ-μα από τόν Μάρκ. ('Επειδή πολλοί άλλοι είχαν διεκδι-κήσει ως τότε τόν τραυματία, ό διευθυντής του νοσοκο-μείου με είχαν έξουσιοδοτήσει ν' άνοίγω τά γράμματα που άπευθύνονταν σ' αυτόν και να τού παραδίνω εκείνα μόνον που παρουσίαζαν κάποιο ενδιαφέρον).

— Η κακή πράξις μου — πόσο έχω μεταμεληθή γι' αυ-τήν! — δεν ώφέλησε, ωστόσο, σέ τίποτε.

Γιατί ή κυρία Χένρυ Πήρσον — αυτό ήταν τó όνομα τού αγαπημένου μου — έφθασε ή ίδια σέ λίγο στο νοσο-κομείο. Κι' έφερε μαζί τής ένα άγοράκι ως τριών χρό-νων.

— Ο Χένρυ, μου είπε, όταν τήν δέχθηκα στο γραφείο μου, δεν γνώρισε τó παιδί του. Φαντάζομαι πως θα εύ-χαριστήθη πολύ όταν τó ίδη... 'Αλλά θα μ' αναγνωρίση τάχα;

Τά μάτια τής είχαν πλημμυρίσει από δάκρυα καθώς μιλούσε. 'Ενοιωσα άμέσως μια άπέραντη συμπάθεια γι' αυτή τή γυναίκα...

— Θα τού υπενθυμίσετε τó παρελθόν, άπάντησα. Και ίσως ή μνήμη του ξαναγυρίση...

— Μπορώ να τόν ιδώ;

— Ναί. Προχωρήστε στο διάδρομο... Τελευταία πόρ-τá δεξιά... Νομίζω πως είναι καλύτερο να πάτε μόνη σας...

Κι' ένώ ή κυρία Πήρσον άπομακρυνόταν, κρατώντας από τó χέρι τó παιδάκι τής, έτρεξα στο γραφείο τού δι-ευθυντού και τού ζήτησα μια διήμερο άδεια.

— 'Επειτα από λίγη ώρα, έφευγα για τó Λονδίνο. 'Ε-κεί, χάρις στήν ύποστήριξι ενός παλιού φίλου τού πα-τέρα μου, κατώρθωσα να τοποθετηθώ σέ μια στρατιω-κή μονάδα, που έφευγε για τήν 'Αφρική.

Δεν ξαναγύρισα ποτέ στο Κλήβελαντ.

— Όπως έμαθα άργότερα από ένα γράμμα τού δι-ευθυντού του νοσοκομείου, ό Χένρυ Πήρσον έφυγε μαζί με τή γυναίκα και τó παιδί του για τó Κέντ. Εύχομαι όλη μου τήν ψυχή να είνε ευτυχισμένος κοντά τους...

ΕΝΤΙΟ ΜΟΡΤΟ

Απόκρυφοι ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

24ον — Άκου, παιδί μου, είπε ο Ξεκοκκαλισμένος, χάνοντας την υπομονή του, σ' έχω ήδη προειδοποιήσει ότι χάνεις τον κόπο σου αν θέλεις να μάθω παρασπώντας τον έξυπνο.

— Δεν ξέρεις ποιοι είμαστε, πρόσθεσε ο Φρεντερίκ, και δεν μπορείς να το ξέρεις. Τουναντίον έμεις είμαστε πολύ καλά πληροφορημένοι για λογαριασμό σου και για τους άλλους τους συνεννοητές σου.

— Μπα! απάντησε ο Κουνάδης, που άρχισε ήδη σιγά-σιγά να συνέρχεται. Μεταχειριζόμαστε ένα παλιό κόλπο χαφιεδίκο. Αυτά δεν πιάνουν φωτιά σ' έμένα. Άν ήσαστε πραγματικοί αστυνομικοί, δεν θα φορούσατε μάσκες.

— Πραγματικά, δεν είμαστε αστυνομικοί, Άλλ' αυτό δεν είναι διάλογο καλύτερο για σένα. Θα το ίδης γρήγορα. Για να σου αποδείξουμε πως ξέρουμε καλά με ποιόν έχουμε να κάνουμε, μπορώ να σου πω τα ονόματα των άφεντικιών σου. Ο ένας από τους δυο λέγεται Ζυλ και μένει στην οδό Βινόν. Ο άλλος είναι ένας τραπεζίτης της οδού Σκριμπ, του οποίου δεν έχω παρά να μάθω το όνομα. Πειστήκες τώρα;

Ο Κουνάδης έμεινε αμίλητος. Σκεφτόταν τι έπρεπε να ομολογήσει. Ταυ φαινόταν δύσκολο ν' άποφυγη για πολλή ώρα τις ερωτήσεις των δυο άγνωστων, που τον κρατούσαν στη διάθεσή τους.

Από την άλλη μεριά όμως, σκεπτόταν με τρόπο τις απειλές του Ζυλ. Άν τον πρόδινε, θα ήταν έκτεθειμένος στην έκδικη των τρομερών Πέντε, για τους οποίους του είχε μιλήσει πολύ συχνά ο πρώην «ντέκετιβ».

— Άς αψίσουμε προς το παρόν την άνάκρισι, είπε ξαφνικά ο κόμης ντε Κολένσκο. Θα μάς οδηγήσεις στην αίθουσα. Θα ίδουμε κατόπιν τι θα σ' κάνουμε.

— Για να σ' πείσω να υποκούσης χωρίς γκρίνιες, θα σου δείξω ένα παιγνίδάκι, πρόσθεσε ο Ξεκοκκαλισμένος.

Και συγχρόνως έβγαλε το πιστόλι του και το έβαλε μπροστά στο κάτωχρο πρόσωπο του χαράκτη.

— Έμπρός, τράβα μπροστά, διέταξε. Και κύτταξε μη δοκιμάσης να μάς τη σκάσης! Στην παραμικρή υποπτη κίνησή σου, σου χαλάω την προσοψη!... Μπήκες; Ξεκουμπίσουν!

Υπάκουος φαινομενικά, γιατί, προς το παρόν, ήταν νικημένος, ο Κουνάδης ξανάνοψε το ηλεκτρικό του φανάρι και προχώρησε μέσα στον υπόγειο διάδρομο που οδηγούσε στη μυστική είσοδο.

Ο Ξεκοκκαλισμένος πήρε το πιστόλι και το μαχαίρι, που είχαν πέσει κατάγής, και τάδωσε του Φρεντερίκ.

Οι δυο φίλοι, ανυπόμονοι να μάθουν επιτέλους το μυστικό των Έρειπίων, ακολουθούσαν από κοντά τον αιχμάλωτό τους. Ο Κουνάδης σταμάτησε σ' λίγο. Είχε σφάξει στο τέρας του διαδρόμου, που σχημάτιζε αδιέξοδο, χωρίς καμιά φανερή έξοδο.

— Θα πρεπε να μπορώ να χρησιμοποιήσω τουλάχιστον το ένα μου χέρι, είπε. Άλλοιώς δεν μπορούμε να μπούμε.

— Καλά, θα σου λύσω τα χέρια, απάντησε ο Φρεντερίκ.

— Άλλ' όπωςδήποτε δεν θα μπόρέσης να το σκάσης, πρόσθεσε ο Ξεκοκκαλισμένος.

Κι' άμέσως έλυσε τον κόμπο και του έλευθέρωσε τα χέρια.

Ο Κουνάδης έσκυψε και πίεσε δυνατά ένα σκουριασμένο μοχλό, που μόλις ξεπερνούσε το χύρισμα των δυο πετρώων. Έπειτα έσβυσε τη λάμπα που κρατούσε.

Μια πόρτα πέτρινη γύρισε αθόρυβος, πάνω στους στρόφιγγες της, κι' ένα φωτεινό, ανοιγμα διεγράφη μέσα στο σκοτάδι.

— Έμπάτε και βοηθήστε με και μένα να περάσω, είπε ο Κουνάδης, γιατί τα δεσμά των ποδιών μου μ' εμπόδιζουν να δραπετεύσω το κατάφλοι.

Είχε πραγματικά, δίκιο.

Ο Φρεντερίκ πήδησε πρώτος μέσα στην αίθουσα, πήρε το ληστή από τη μέση και τον τράβηξε, ενώ ο Ξεκοκκαλισμένος του άνασχηκωσε τα πόδια και τον έσπρωξε μέσα.

Ο πρώην ακροβάτης μπήκε τελευταίος μέσα στην υπόγεια αίθουσα. Όπως ο σύντροφός του, έμεινε κι' αυτός μιά στιγμή ακίνητος, χαλσιμένος από το βάρος της λάμπας, που κρεμόταν από το θόλο.

Συγχρόνως, την προσοχή τους τράβηξε η θέα της Βασίλισσας των Λειβαδιών.

Η νέα, τρέμοντας από την κατάπληξή της, και πιθανόν κι' από τη συγκίνησή της, είχε άνασκηκωθεί πάνω στο κρεβάτι της, τόσο θροφά, ώστε θα νόμιζε κανείς πως ήταν κάποια υπερφυσική εμφάνιση.

Ένας ξερός απότομος κρότος έκανε τον Ξεκοκκαλισμένο να στραφεί απότομα.

— Έμεινε ακίνητος, καρφωμένος στη θέσή του, με τα μάτια διεσταλμένα από την κατάπληξι, με το στόμα ανοιχτό.

Ο Κουνάδης είχε εξαφανιστή. Η μυστική είσοδος είχε ξανακλείσει!

Οι δυο τοληρησά φίλοι βρέθηκαν τώρα φυλαγισμένοι, μαζί με τη Βασίλισσα των Λειβαδιών!

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Βαρκάδα

Φυρί-φυρί μ'ή μου λητάς να γίνη, Φρόσω, σαματάς, για μιά παλιο-βαρκάδα και τού σπιτιού μας ή' μπουνά —, μ'ή θες και σήμερα ξανά, να γίνη... σοροκάδα!

Μην έπιμέ —, σακκουλεβού, — να θέλεις Βάρκα και Καβού — πανί και φεγγαράκι, γιατί... Καβούρι θες εσύ κι' έχω δεν έχω, ρε Φρόσι, να βάλω... καβουράκι!

Μ'ή θες ακόμα, παλαβή, να δώσης στόχο και λαβή στην κάθε παλιο-μάρκα και να σου ληή με θυμωδι — «πρώτη βολά μου έχω δη... μαούνα μέσ' στη (Βάρκα)»!

Έν τέλει σου ξανα- (τον) — παράτα, Φρόσω, το και για τη μάσα νοιά- (σου), — να μ'ή σου δώσω τα... (πανί) και την ελκή μου τη (στερνή); «άερα σ'τά... (σου)»!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— 'Ο άτιμος! Μας την έσκασε! μούγχιρε ο πρώην ακροβάτης, κατακίτρινας από το θυμό του.

Ακούγοντάς τον, ο Φρεντερίκ στράφηκε κατάπληκτος. Με μιά ματιά, κατάλαβε τι είχε συμβή.

— Αδιάφορο! είπε. Το κυριώτερο είναι πως είμαστε εδώ.

— Καθόλου. Το κυριώτερο είναι να βγούμε από δω, τον διωρβωσε ο Ξεκοκκαλισμένος.

— 'Ν! Θα το κατορθώσουμε! Άλλ' άς μ'ή χάσουμε τον καιρό μας φλυαρώντας...

Δραματικές προσπείθειες

Και πλησιάζοντας τη Βασίλισσα των Λειβαδιών, που είχε σηκωθεί με μεγάλη δυσκολία, ο ψευδοκόμης έβγαλε τη μάσκα του.

— Δεσποινίς, της είπε, οι στιγμές είναι πολύτιμες. Άν σας έδινα λεπτομερείς έξηγήσεις, πιθανόν να κινδυνεύαμε και σεις και μείς. 'Ηρθε να σας σώσουμε, είμαστε φίλοι του κ. και της κ. Λεμαίρ, καθώς και του αρραβωνιαστικού σας Πετρου ντε Σαμπρενέβ. Έρχόμαστε να σας άποσπασουμε από τα χέρια των κακούργων, που σας κρατούν εδώ μέσα κλεισμένη. Έμπιστευτήτε σ' έμάς, δείξτε μας την έξοδο, και μ'ή διστάσετε να μάς ακολουθήσετε. Θα σας έλευθέρωσουμε!

Η νέα κυτούσε τον κόμητα μ' ένα βλέμμα όπου ζωγραφίζονταν ή δυσπιστία κι' ή δισταγμός.

— Ποιοι είσαστε; ρώτησε τέλος.

— Φίλοι, που ξεπληρώνουν ένα χρέος ευγνωμοσύνης προς το θείο σας. Σας παρακαλώ, πιστώτε με. Άφήστε μας να σας σώσουμε, σας εξορκίζω στο όνομα του Πετρου, που τόσο πολύ αγαπάτε...

— Δυστυχώς, είμαι πολύ άδύνατη ώστε να σας ακολουθήσω, είπε η Βασίλισσα των Λειβαδιών. Έδώ κι' αρκετές μέρες είμαι άρρωστη, και με δυσκολία κρατιέμαι σ'τά πόδια μου.

— Καθμένο παιδί! Θα σας άφιναν να πεθάνετε εδώ μέσα!

— Θα σας πάρουμε σ'τα χέρια! φώναξε ο Ξεκοκκαλισμένος. Δείξτε μας μόνά έναν τρόπο για να βγούμε απ' αυτόν τον τόφο!

— Αυτό είναι λίγο δύσκολο. 'Όστόσο βλέπετε αυτό το χύρισμα;

— Ναι.

— Λοιπόν, από πίσω είναι μιά δρύινη πόρτα.

— Θα πρεπε να την παραδιάσουμε, φώναξε ο Φρεντερίκ.

— Άσφαλώς, πρόσθεσε ο σύντροφός του.

— Έτοιμαστήτε λοιπόν να φύγτε, συν-έχισε ο κόμης. Θα περάσουμε. Τώρα Σι-έχισε ο κόμης. Άς σπάσουμε πρώτα την πρώτη κλειδαριά.

Ο ψευδοκόμης ντε Κολένσκο τράβηξε πρώτα τους σύρτες. Έπειτα έβγαλε από την τσέπη του ένα βιδωτήρι κι' άρχισε να ξεβιδώνει τη βαρεία κλειδαριά.

Σ' λίγα λεπτά είχε τελειώσει. Η πόρτα άνοιξε εύκολα.

— Πάει ή μιά! φώναξε ο Ξεκοκκαλισμένος χαρούμενος. Όσο για την άλλη, εξακολουθώ, εξετάζοντας προσεκτικά τη δρύινη πόρτα, φαίνεται πως έχει κάποιο μυστικό μηχανισμό, που θα δυσκολευτούμε να τον βρούμε. Άς την σπάσουμε καλύτερα.

— Είναι το απλούστερο! παραδέχτηκε ο Φρεντερίκ.

Και, πέφτοντας μ' όλη του τη δύναμη πάνω στην πόρτα, την τράνταξε.

— Μαζί! φώναξε στο σύντροφό του.

Οι δυο άντρες τροποβλήθηκαν πλάι-πλάι και, με φόρα, έπεσαν πάνω στο θυρόφυλλο. Οι στρόφιγγες χαλάρωσαν. Άλλ' ή πόρτα βαστούσε ακόμα.

— Άτυχία! φώναξε ο Ξεκοκκαλισμένος. Θα σπασίσουμε λοιπόν εδώ μέσα σ' αυτό το υπόγειο!

Και, με λύσσα, έρχισε να κλωτσάει δυνατά το θυρόφυλλο. Ένα τρίξιμο ακούστηκε ξαφνικά και μιά σανίδα έσπασε.

Οι δυο άντρες διπλασιάσαν τις προσπάθειές των... Σιγά-σιγά, οι σανίδες έσπαζαν, από τα χτυπήματά τους.

Ένα ανοιγμα, αρκετό για να περάσει ένας άνθρωπος, είχε δημιουργηθή σ'έ λίγο.

— Τώρα άς βγούμε γρήγορα! διέταξε ο Φρεντερίκ, γλιστρώντας πρώτος από το ατενό ανοιγμα.

Όταν βγήκε έξω, φώναξε σ'τή Βασί-

λισσα των Λειβαδιών:

— Δεσποινίς, σκύψτε, περάστε πρώτα το κεφάλι και τους ώμους. Θα σας πιάσω από τις μασχάλες κι' ο σύντροφός μου θα σας υποδοθή.

Η Βασίλισσα των Λειβαδιών, που είχε πεισθή για τις καλές διαθέσεις των δυο άγνωστων, είχε έτοιμαστή για να φύγη.

Άφου βεβαιώθηκε ότι στο έσωτερικό του καπέλλου της υπήρχε πάντοτε ή καρφίτσα της γραβάτας, που είχε βρή πριν από μερικές μέρες, το φόρεσε βιαστικά.

Έπειτα συγκέντρωσε γρήγορα κάτι λίγα έσάρρουχα, που είχε πάρει μαζί της από το Κυνά και τάκαμε ένα πακέτο.

— Σας ενδιαφέρουν πολύ αυτά τα πράγματα; την ρώτησε ο Ξεκοκκαλισμένος.

— Δεν έχω παρά αυτά, κύριε.

— Δεν πειράζει, άφίστε το πακέτο, έπε ο Φρεντερίκ. Θα μάς άργοπορούσε και είμαστε πολύ βιαστικοί. Μ'ή σας νοιάζει, θα σας τ' αντικαταστήσουμε. Έλάτε γρήγορα να φύγουμε απ' αυτή τη φριχτή φυλακή!

Η νέα έσκυψε υπάκουη. Ο Φρεντερίκ την έσυρε, την έσπρωξε ο Ξεκοκκαλισμένος και, σ'έ λίγο, βρέθηκε έξω/από την αίθουσα.

— Τώρα σβύσε το μέσα φώς, διέταξε ο κόμης το φίλο του, κι' έλα...

Ο πρώην ακροβάτης έσπευσε να σβύσει την κρεμαστή λάμπα, κι' έπειτα βγήκε κι' αυτός.

Βρέθηκαν τότε κι' οι τρεις στο βαθύ σκοτάδι ενός υπόγειου διαδρόμου.

— Από πού θα πάμε; ρώτησε ο Φρεντερίκ άνήσυχος.

— Μπα! Στην τύχη! απάντησε ο Ξεκοκκαλισμένος. Μονάχα να προχωρούμε με προφύλαξι, χωρίς να μιλάμε δυνατά, και να χύουμε ανοιχτά τα μάτια μας και τ'αυτιά μας.

— Η έξοδος θά'ναι είτε δεξιά, είτε άριστερά, ψιθύρισε ο Φρεντερίκ με χαμηλή φωνή. Πέρασε πρώτος, Ζυλό, ή δεσποινίς θάρρη από πίσω σου κι' έχω τελευταίος.

— Άλλ' άς κρατούμε τα πιστόλια μας.

Ο μικρός έμυλος προχώρησε άργα, βεδίζοντας ο ένας πίσω από τον άλλον, μέσα στο δαίδαλο εκείνο των υπόγειων διαδρόμων.

— Φτάνει να βγούμε! ψιθύρισε ο Ξεκοκκαλισμένος με άληθινή άγωνία.

Σ'έ λίγο, κι' οι τρεις αναγκάστηκαν να σταματήσουν άποθορυνόμενοι. Δεν είχαν άνακαλύψει καμμιάν έξοδο.

★

Στο άναμεταξύ, ο Κουνάδης, που είχε ξεφύγει σαν άπό θαύμα από τους μυστηριώδεις αντίπαλους του, διευθυνόταν, κι' αυτός επίσης, από την αντίθετη πλευρά, προς την έξοδο των Έρειπίων, που έβγαζε στο μονοπάτι.

Άλλά δεν τολμούσε ν' άνάψη το ηλεκτρικό του φανάρι, από φόβο μήπως προδοθή.

Βάδισε στην άρχη φαγουλευτά και με μικρά βήματα, για μερικά λεπτά της ώρας.

Τα πόδια του, δεμένα καθώς ήσαν, έμπόδιζαν πολύ τις κινήσεις του. Τα δεσμά, που έσφιγγαν τους άστραγάλους του, του έμπόδιζαν την κυκλοφορία του αίματος.

Κουράστηκε γρήγορα κι' αναγκάστηκε να καθήση μέσα στο σκοτάδι.

Πληγώσε τα δάχτυλά του, έσπασε τα νύχια του προσπαθώντας να λύση τους κόμπους των δεσμών του. 'Υστερα από προσπάθειες ενός τετάρτου της ώρας, το κατώρθωσε τέλος, και θέλησε να σηκωθεί όρθιος.

Άλλά φοβεροί πόνοι του παράλυσαν άπρισιμένα τον πόδια. Αναγκάστηκε ν' άκουμπήση στον τοίχο, για να μ'ή ξαναπέση.

— Θα τ'α τινάξω λοιπόν εδώ πέρα; ψιθύρισε, κυριευμένος από βαθειάν άγωνία.

Ένας ψυχρός ιδρώτας σκέπασε το μέτωπό του. Τα χέρια του έτρεμαν. Ένας άπέραντος τρόμος τον κατέλαβε, και τον έκανε να λαχανιάζει, μέσα στο σκοτάδι, σαν ζώο εξαντλημένο, που προαισθάνεται το θάνατό του.

Εκείνη την κρίσιμη στιγμή, ή κρυφή αντίπαλεια που έτρεφε, από πολύν καιρό τώρα, έναντίον των δυο εκείνων τυχοδιωκτών, που ήσαν συνένωχος τους, μεταβλήθηκε σ'έ φλογερό μίσος.

— Όρκίστηκε μέσα του, όχι μόνο ν' άποχωρήσει τελειωτικά απ' αυτούς τους κακούργους, αλλά και να τους έξαναγκάση να άναρσούν ακριβά τη σιωπή του.

Άν άρνιόντουσαν, θα τους έκδικιόταν φριχτά!... Γιατί δεν ήθελε να πεθάνη μέσα σ' αυτά τα Έρείπια... Έπρεπε να βγή από κεί με κάθε θυσία!

Στηρίζοντας στον τοίχο, κατώρθωσε ώστόσο ν' άνασκηκώ, κι' έπειτα σύρθηκε, κλονιζόμενος σ'έ κάθε του βήμα, προς την έξοδο, που την έκρυβαν οι πέτρες κι' οι θάμνοι.

Ξαφνικά, κλονίστηκε, κι' έπεσε μπροστά. Το μέτωπό του χτύπησε άπότομα πάνω σ'έ μιά μυτερή πέτρα, κι' ένας φοβερός πόνος τον έκανε να βγάλη μιά δυνατή κραυγή.

— Έμεινε άκίνητος, με το πρόσωπο πάνω σ'το χώμα, νοιώθοντας να κυλάη, από το πληγωμένο του μέτωπο, το αίμα του, φλογισμένο από τον πυρετό. Μιά κόκκινη όμυχλη σκοτεινίασε τα μάτια του και τα χέρια του χύφτιασαν το χώμα.

Έχασε τις αισθήσεις του.

Ο Ζάκ στον πύργο

— Έ λοιπόν, κύριε Λεόν, πώς είναι ή κυρία κόμηςσα σήμερα; ρώτησε ο θυρωρός του πύργου Καστελβιέ τον έμπιστο υπηρέτη.

— Πολύ άσχημα! απάντησε εκείνος. Καί, στρέφοντας τις πλάτες, ξαναένθηκε με άργα βήματα στη μεγαλοπρεπή κατοικία.

Δεν είχε ακόμα προχωρήσει είκοσι μέτρα στην άλλα, όταν αναγκάστηκε να στραφή πάλι, γιατί τον φώναζε ο θυρωρός:

— Κύριε Λεόν, έρχεστε να ιδήτε, σας παρακαλώ... Είναι κάποιος, που θέλει να σάς μιλήση...

Παραξενεμένος, ο πιστός υπηρέτης γύρισε πίσω.

Ένας άντρας, ντυμένος καθαρά, περίμενε κοντά στο κεντρικό κιγκλίδωμα. Κρατούσε στο χέρι του μιά μικρή βαλίτσα.

Τα κατασκοπισμένα του παπούτσια έδειχναν πως είχε κάνει μεγάλο δρόμο πεζός.

— Τι έπιθυμείτε; ρώτησε ο Λεόν, εξετάζοντας τον έπισκέπτη απ' το κεφάλι ως τα πόδια, με κάποια δυσπιστία, που δεν την έκρυβε.

— Να σας μιλήσω ιδιαιτέρως μιά στιγμή, απάντησε ο άγνωστος με πνιγμένη φωνή.

— Σείς, σείς, ο κύριος Ζάκ!... ψιθύρισε ο Λεόν.

— Σείς, σείς, ο κύριος Ζάκ!... ψιθύρισε ο Λεόν.

— Σείς, σείς, ο κύριος Ζάκ!... ψιθύρισε ο Λεόν.

— Σείς, σείς, ο κύριος Ζάκ!... ψιθύρισε ο Λεόν.

— Σείς, σείς, ο κύριος Ζάκ!... ψιθύρισε ο Λεόν.

— Σείς, σείς, ο κύριος Ζάκ!... ψιθύρισε ο Λεόν.

— Σείς, σείς, ο κύριος Ζάκ!... ψιθύρισε ο Λεόν.

— Σείς, σείς, ο κύριος Ζάκ!... ψιθύρισε ο Λεόν.

— Σείς, σείς, ο κύριος Ζάκ!... ψιθύρισε ο Λεόν.

— Σείς, σείς, ο κύριος Ζάκ!... ψιθύρισε ο Λεόν.

— Σείς, σείς, ο κύριος Ζάκ!... ψιθύρισε ο Λεόν.

— Σείς, σείς, ο κύριος Ζάκ!... ψιθύρισε ο Λεόν.

— Σείς, σείς, ο κύριος Ζάκ!... ψιθύρισε ο Λεόν.

— Σείς, σείς, ο κύριος Ζάκ!... ψιθύρισε ο Λεόν.

— Σείς, σείς, ο κύριος Ζάκ!... ψιθύρισε ο Λεόν.

— Σείς, σείς, ο κύριος Ζάκ!... ψιθύρισε ο Λεόν.

— Σείς, σείς, ο κύριος Ζάκ!... ψιθύρισε ο Λεόν.

— Σείς, σείς, ο κύριος Ζάκ!... ψιθύρισε ο Λεόν.

— Σείς, σείς, ο κύριος Ζάκ!... ψιθύρισε ο Λεόν.

— Σείς, σείς, ο κύριος Ζάκ!... ψιθύρισε ο Λεόν.

— Σείς, σείς, ο κύριος Ζάκ!... ψιθύρισε ο Λεόν.

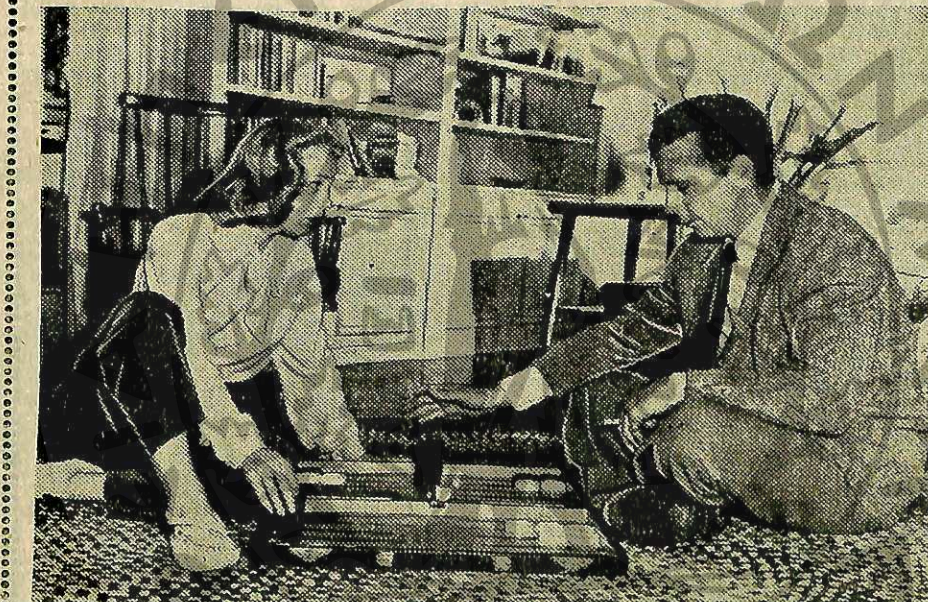
— Σείς, σείς, ο κύριος Ζάκ!... ψιθύρισε ο Λεόν.

— Σείς, σείς, ο κύριος Ζάκ!... ψιθύρισε ο Λεόν.

— Σείς, σείς, ο κύριος Ζάκ!... ψιθύρισε ο Λεόν.

— Σείς, σείς, ο κύριος Ζάκ!... ψιθύρισε ο Λεόν.

— Σείς, σείς, ο κύριος Ζάκ!... ψιθύρισε ο Λεόν.

ΤΟ ΤΑΒΛΙ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

Ένα από τα πιο ταιριαστά ανδρόγυνα του Χόλλυγουντ είναι το ζευγος Τζιούν Άλλυσον - Ντίν Πάουελ. Παντρεμένοι από τις 19 Αύγουστου 1945, οι δυο σύζυγοι ζούν πάντα μιά ευτυχισμένη συζυγική ζωή. Χωρίζουν κάθε πρωί γιατί εργάζονται σ'έ διαφορετικές εταιρείες, αλλά περνούν μαζί όλες τις έλεύθερες ώρες τους. Το αγαπημένο τους παιγνίδι είναι το τάβλι και ή ανυτέρω φωτογραφία έλήφθη κατά την διάρκεια μιάς παρτίδας που φαίνεται πως θα καταλήξη υπέρ της Τζιούν.

ρισε ο Λεόν. "Αλλ' ό κ. Ζάκ είναι πεθαμένος! Είδα τον πτώμα του..."

—Γελστήκατε, όπως κι' οι άλλοι.
—Ωστε ισχυρίζεστε;
—Θα ήταν πολύ επικίνδυνο αν έλεγαν ψέμματα, το ξέρετε καλά.

—Είπε αλήθεια.
Κι' ό Λεόν, κυττάζοντας τον άγνωστο προσεκτικά, συνέχισε:
—"Α! Συχωρέστε με που δεν σας άναγνώρισα. Είπε τόσος πολός καιρός, που δεν σας είχα ιδή!"

—Ναί, είναι τώρα δέκα χρόνια.
—Και περισσότερο... Γιατί, άκόμα και πριν από τό άτύχημά σας, έρχόσαστε πολύ σπάνια στη λεωφόρο Μεσσην.

—Άλλοιμονο, έτσι είναι! Και πιθανόν αυτά τό περισσότερο να ύπήρξαν ή άφορμή για πολλά πράγματα...

—Α, κύριε, έλάτε, έλάτε γρήγορα! "Αν ή κυρία κόμηςά μπορούσε άκόμα να σας άναγνώριση..."

—Πώς; Νά με άναγνώριση; "Έχω λοιπόν αλλάξει τόσο πολό ώστε ή μητέρα μου ν' άμφιβάλλη για τό μάτια της, για τό λόγο μου;"

—Δυστυχώς δεν πρόκειται γι' αυτό... "Αλλ' ή κυρία είναι τόσο ήλικιωμένη, τόσο άδυνατισμένη..."

—Είπε βαρεία έρωστη;
—Ναί, πολό βαρεία, κύριε... "Έπαθε παράλυσι..."

—"Α! Οδηγήστε με άμέσως κοντά της, για να μπορέσω να την ιδώ, να της μιλήσω..." Θέλω να της φωνάξω την άδωότητά μου, να την πείσω, να την διαβεβαιώσω για τό στοργή μου..."

Κι' ό Ζάκ ντε Σαμπρεβέρ, που είχε άναστατώη, βγήκε πρώτος μέσα από τό σύδεντρο.

—Μιά στιγμή, κύριε, είπτε ζωηρά ό Λεόν, πιάνοντας τον από τό μπράτσο. Για τό ασφάλειά σας, είναι άπαραίτητες μεοικές προφυλάξεις.

—Πραγματικά, τό είχα ξεχάσει.
—Τό όνομα, με τό όποιο παρουσιάστήκατε, θα σας χρησιμέψη. Πρέπει να μείνετε για όλους ό κ. Ντορβίλ, ό πατέρας της κυρίας ντε Σαμπρεβέρ. Αυτό φτάνει, νομίζω, για να δικαιολογήση την παρουσία σας, και, πιθανόν, τη διαμονή σας στον πυργο.

—Τώρα, έλάτε, κύριε, θα σας δώσω άμέσως ένα δωμάτιο.

Κι' ό Λεόν, του κάκου προσπαθώντας να κρύψη τη θαθεία του συγκίνηση, άδηγησε τον έπισκεπτή προς τον πυργο.

—Υστερα από λίγο, έπαζε τον ψευτο Ντορβίλ μέσα σ' ένα πολυτελές δωμάτιο του δευτέρου πατώματος.

—Ωστε έτσι, κύριε, κατωρβώσατε να ξεφύγετε από τις άναζητήσεις της Άστυνομίας; τον ρώτησε.

—Ναί, Λεόν, ύστερα από χίλιες περιπέτειες, τη μιά χειρότερη από την άλλη.

—Είχα μάθει πως είχατε έρθει εδώ, πριν από τρεις μήνες.

—Ναί, είχα μείνει σ' ένα πανδοχείο του Κυνώ. Με συμμάζεψαν εκεί πέρα, μπορώ να πω, από συμπόνια, γιατί δριόκόμουν τότε σε μεγάλη φτώχεια. Είχα γράψει στη μητέρα μου, κι' ήλπιζα να την ιδώ, και να την κάνω να ένδιαφερθή για τό τύχη μου.

—Τά έμαθα όλα αυτά. "Αλλ' άναγκα-στήκατε να φύγετε άμέσως, τό ίδιο βράδυ, χωρίς να ιδήτε την κυρία κόμηςά."

—Άλλοιμονο! Με είχαν άνακαλύψει οι χωροφύλακες, δεν ξέρω πως. "Από τότε, κατέφυγα στο Παρίσι, όπου παρά λίγα έπίσημα να βρώ τό γυιό μου, τον άγαπημένο μου Πέτρο. "Η μοίρα δεν τό θέλησε. Τέλος, χωρίς σε περισσότερες τραγικές, κατωρβώσα, εδώ και λίγες έβδομάδες, να προμηθευτώ μία ταυτότητα. Αυτό μου επέτρεψε ν' έζησω, έκτοτε, φανερά, χωρίς τον τρο-ερό φόβο της άστυνομίας. Θα σας εξη-ήσω όλα αυτά τό πράγματα άργότερα. Με λίγα λόγια, εδώ και δέκα πέντε μέρε-περίπου, έξοικονόμησα λίγα χρήματα και πήρα τό πόδια γιό νύμφης εώς."

—Πέζετε;
—Ναί, γιατί έπρεπε πρώτα—πρώτα να ντυθώ καθαρά. "Επειτα, δεν μου έμειναν άρκετά για να πληρώσω τό εισιτήριο του επιδηροδρόμου."

—"Α! Καύμενε κύριε! Κι' άσφαλώς εί-σαστε τώρα χωρίς λεπτά..."
—Μου μένουν άκόμα τρία φράγκα.
—Τί άθλιότης! Μά δεν μπορείτε να μείνετε άπένταρος...
—Αναγκαστικά.
—Οχι, όχι, είναι άδύνατον! "Έξ άλλου, σας παρακαλώ να με συχωρέσετε μία στιγμή, κύριε..."
Κι' ό έμπιστος ύπνρέτης βγήκε από τό δωμάτιο.

Μητέρα και γυιός

Ό Ζάκ ντε Σαμπρεβέρ, κατασυγκινημέ-νος, έπεσε πάνω σε μία πολυθρόνα.
—Επιτέλους! ψιθύρισε, έφτασα! "Α! Πώς θα με δεχτή ή μητέρα μου;"
"Εκείνη τη στιγμή, ό Λεόν ξαναφάνηκε, με ύφος διστατικό, και του έδωσε ένα χον-τρό φακέλλο άνοιχτόν."

—Επιτρέψτε μου, κύριε, του είπτε, να σας προσφέρω αυτά, προς τό παρόν. Εί-ναι όλα όσα έχω διαθέσιμα αυτή τη στιγ-μή."

Ό Ζάκ ντε Σαμπρεβέρ, παραξενεμένος, άνοιξε τό φακέλλο και τράβηξε από μέσα τρεις χιλιάδες φράγκα σε χαρτονομίσμα-τα.

—"Ν! Ευχαριστώ, εύχαριστώ, Λεόν! είπτε κατασυγκινημένος.
Και πρόσθεσε σε λίγο, απλώνοντας του τό χέρι:"

—Μπορώ να δεχθώ ένα τόσο μεγάλο ποσόν;"

Ό έμπιστος ύπνρέτης έσφισε τό χέρια του κυρίου του με σεβασμό.

—Μην έχετε κανένα διαταγμό, του εί-πε. Αυτά τό χρήματα είναι δικά σας, για-τί είναι της κυρίας μητέρας σας. "Εγώ δεν είμαι παρά ένας θεματοφύλακας, και σας παρακαλώ να τό δεχτήτε. "Αλλ' άπο-ρώ, κύριε, γιατί, μέσα στη δυσκολία που δριόκόσαστε, δεν άποταθήκατε στον άδε-λό σας..."

—Γιατί;... Γιατί δεν θέλω να όφείλω τίποτα σ' αυτόν τον άνθρωπο. Γιατί, αν δεν άγνοώ ποιά λαμπρή βέσι έχη σημε-ρα, θυμάμαι έπίσης και τό παρελθόν. Φί-λε μου, έχω πολό ισχυρούς λόγους να δυ-σπιστώ στον άδελφό μου. "Από τό τραγι-κό και άνεξήγητο έκείνο δυστύχημα, που μ' έρριξε άτιμωσμένον, μ' όλο που ήμουν άδώς, στη γένενα του κατέργου, σκέφτη-κα πολό τό παρελθόν του Ζώρζ. "Όλες αυ-τές οι άναμνήσεις μου μ' έκαναν να είμαι έξαιρετικά προσεκτικός άπέναντι σ' αυτόν τον άδελφό τον ύποκριτή, τον έγωιστή και τον άδελφό τον έγκληματία. Και δεν τολμώ...

...Γιατί;... Γιατί δεν θέλω να όφείλω τίποτα σ' αυτόν τον άνθρωπο. Γιατί, αν δεν άγνοώ ποιά λαμπρή βέσι έχη σημε-ρα, θυμάμαι έπίσης και τό παρελθόν. Φί-λε μου, έχω πολό ισχυρούς λόγους να δυ-σπιστώ στον άδελφό μου. "Από τό τραγι-κό και άνεξήγητο έκείνο δυστύχημα, που μ' έρριξε άτιμωσμένον, μ' όλο που ήμουν άδώς, στη γένενα του κατέργου, σκέφτη-κα πολό τό παρελθόν του Ζώρζ. "Όλες αυ-τές οι άναμνήσεις μου μ' έκαναν να είμαι έξαιρετικά προσεκτικός άπέναντι σ' αυτόν τον άδελφό τον ύποκριτή, τον έγωιστή και τον άδελφό τον έγκληματία. Και δεν τολμώ...

...Γιατί;... Γιατί δεν θέλω να όφείλω τίποτα σ' αυτόν τον άνθρωπο. Γιατί, αν δεν άγνοώ ποιά λαμπρή βέσι έχη σημε-ρα, θυμάμαι έπίσης και τό παρελθόν. Φί-λε μου, έχω πολό ισχυρούς λόγους να δυ-σπιστώ στον άδελφό μου. "Από τό τραγι-κό και άνεξήγητο έκείνο δυστύχημα, που μ' έρριξε άτιμωσμένον, μ' όλο που ήμουν άδώς, στη γένενα του κατέργου, σκέφτη-κα πολό τό παρελθόν του Ζώρζ. "Όλες αυ-τές οι άναμνήσεις μου μ' έκαναν να είμαι έξαιρετικά προσεκτικός άπέναντι σ' αυτόν τον άδελφό τον ύποκριτή, τον έγωιστή και τον άδελφό τον έγκληματία. Και δεν τολμώ...

...Γιατί;... Γιατί δεν θέλω να όφείλω τίποτα σ' αυτόν τον άνθρωπο. Γιατί, αν δεν άγνοώ ποιά λαμπρή βέσι έχη σημε-ρα, θυμάμαι έπίσης και τό παρελθόν. Φί-λε μου, έχω πολό ισχυρούς λόγους να δυ-σπιστώ στον άδελφό μου. "Από τό τραγι-κό και άνεξήγητο έκείνο δυστύχημα, που μ' έρριξε άτιμωσμένον, μ' όλο που ήμουν άδώς, στη γένενα του κατέργου, σκέφτη-κα πολό τό παρελθόν του Ζώρζ. "Όλες αυ-τές οι άναμνήσεις μου μ' έκαναν να είμαι έξαιρετικά προσεκτικός άπέναντι σ' αυτόν τον άδελφό τον ύποκριτή, τον έγωιστή και τον άδελφό τον έγκληματία. Και δεν τολμώ...

...Γιατί;... Γιατί δεν θέλω να όφείλω τίποτα σ' αυτόν τον άνθρωπο. Γιατί, αν δεν άγνοώ ποιά λαμπρή βέσι έχη σημε-ρα, θυμάμαι έπίσης και τό παρελθόν. Φί-λε μου, έχω πολό ισχυρούς λόγους να δυ-σπιστώ στον άδελφό μου. "Από τό τραγι-κό και άνεξήγητο έκείνο δυστύχημα, που μ' έρριξε άτιμωσμένον, μ' όλο που ήμουν άδώς, στη γένενα του κατέργου, σκέφτη-κα πολό τό παρελθόν του Ζώρζ. "Όλες αυ-τές οι άναμνήσεις μου μ' έκαναν να είμαι έξαιρετικά προσεκτικός άπέναντι σ' αυτόν τον άδελφό τον ύποκριτή, τον έγωιστή και τον άδελφό τον έγκληματία. Και δεν τολμώ...

...Γιατί;... Γιατί δεν θέλω να όφείλω τίποτα σ' αυτόν τον άνθρωπο. Γιατί, αν δεν άγνοώ ποιά λαμπρή βέσι έχη σημε-ρα, θυμάμαι έπίσης και τό παρελθόν. Φί-λε μου, έχω πολό ισχυρούς λόγους να δυ-σπιστώ στον άδελφό μου. "Από τό τραγι-κό και άνεξήγητο έκείνο δυστύχημα, που μ' έρριξε άτιμωσμένον, μ' όλο που ήμουν άδώς, στη γένενα του κατέργου, σκέφτη-κα πολό τό παρελθόν του Ζώρζ. "Όλες αυ-τές οι άναμνήσεις μου μ' έκαναν να είμαι έξαιρετικά προσεκτικός άπέναντι σ' αυτόν τον άδελφό τον ύποκριτή, τον έγωιστή και τον άδελφό τον έγκληματία. Και δεν τολμώ...

...Γιατί;... Γιατί δεν θέλω να όφείλω τίποτα σ' αυτόν τον άνθρωπο. Γιατί, αν δεν άγνοώ ποιά λαμπρή βέσι έχη σημε-ρα, θυμάμαι έπίσης και τό παρελθόν. Φί-λε μου, έχω πολό ισχυρούς λόγους να δυ-σπιστώ στον άδελφό μου. "Από τό τραγι-κό και άνεξήγητο έκείνο δυστύχημα, που μ' έρριξε άτιμωσμένον, μ' όλο που ήμουν άδώς, στη γένενα του κατέργου, σκέφτη-κα πολό τό παρελθόν του Ζώρζ. "Όλες αυ-τές οι άναμνήσεις μου μ' έκαναν να είμαι έξαιρετικά προσεκτικός άπέναντι σ' αυτόν τον άδελφό τον ύποκριτή, τον έγωιστή και τον άδελφό τον έγκληματία. Και δεν τολμώ...

...Γιατί;... Γιατί δεν θέλω να όφείλω τίποτα σ' αυτόν τον άνθρωπο. Γιατί, αν δεν άγνοώ ποιά λαμπρή βέσι έχη σημε-ρα, θυμάμαι έπίσης και τό παρελθόν. Φί-λε μου, έχω πολό ισχυρούς λόγους να δυ-σπιστώ στον άδελφό μου. "Από τό τραγι-κό και άνεξήγητο έκείνο δυστύχημα, που μ' έρριξε άτιμωσμένον, μ' όλο που ήμουν άδώς, στη γένενα του κατέργου, σκέφτη-κα πολό τό παρελθόν του Ζώρζ. "Όλες αυ-τές οι άναμνήσεις μου μ' έκαναν να είμαι έξαιρετικά προσεκτικός άπέναντι σ' αυτόν τον άδελφό τον ύποκριτή, τον έγωιστή και τον άδελφό τον έγκληματία. Και δεν τολμώ...

...Γιατί;... Γιατί δεν θέλω να όφείλω τίποτα σ' αυτόν τον άνθρωπο. Γιατί, αν δεν άγνοώ ποιά λαμπρή βέσι έχη σημε-ρα, θυμάμαι έπίσης και τό παρελθόν. Φί-λε μου, έχω πολό ισχυρούς λόγους να δυ-σπιστώ στον άδελφό μου. "Από τό τραγι-κό και άνεξήγητο έκείνο δυστύχημα, που μ' έρριξε άτιμωσμένον, μ' όλο που ήμουν άδώς, στη γένενα του κατέργου, σκέφτη-κα πολό τό παρελθόν του Ζώρζ. "Όλες αυ-τές οι άναμνήσεις μου μ' έκαναν να είμαι έξαιρετικά προσεκτικός άπέναντι σ' αυτόν τον άδελφό τον ύποκριτή, τον έγωιστή και τον άδελφό τον έγκληματία. Και δεν τολμώ...

...Γιατί;... Γιατί δεν θέλω να όφείλω τίποτα σ' αυτόν τον άνθρωπο. Γιατί, αν δεν άγνοώ ποιά λαμπρή βέσι έχη σημε-ρα, θυμάμαι έπίσης και τό παρελθόν. Φί-λε μου, έχω πολό ισχυρούς λόγους να δυ-σπιστώ στον άδελφό μου. "Από τό τραγι-κό και άνεξήγητο έκείνο δυστύχημα, που μ' έρριξε άτιμωσμένον, μ' όλο που ήμουν άδώς, στη γένενα του κατέργου, σκέφτη-κα πολό τό παρελθόν του Ζώρζ. "Όλες αυ-τές οι άναμνήσεις μου μ' έκαναν να είμαι έξαιρετικά προσεκτικός άπέναντι σ' αυτόν τον άδελφό τον ύποκριτή, τον έγωιστή και τον άδελφό τον έγκληματία. Και δεν τολμώ...

...Γιατί;... Γιατί δεν θέλω να όφείλω τίποτα σ' αυτόν τον άνθρωπο. Γιατί, αν δεν άγνοώ ποιά λαμπρή βέσι έχη σημε-ρα, θυμάμαι έπίσης και τό παρελθόν. Φί-λε μου, έχω πολό ισχυρούς λόγους να δυ-σπιστώ στον άδελφό μου. "Από τό τραγι-κό και άνεξήγητο έκείνο δυστύχημα, που μ' έρριξε άτιμωσμένον, μ' όλο που ήμουν άδώς, στη γένενα του κατέργου, σκέφτη-κα πολό τό παρελθόν του Ζώρζ. "Όλες αυ-τές οι άναμνήσεις μου μ' έκαναν να είμαι έξαιρετικά προσεκτικός άπέναντι σ' αυτόν τον άδελφό τον ύποκριτή, τον έγωιστή και τον άδελφό τον έγκληματία. Και δεν τολμώ...

...Γιατί;... Γιατί δεν θέλω να όφείλω τίποτα σ' αυτόν τον άνθρωπο. Γιατί, αν δεν άγνοώ ποιά λαμπρή βέσι έχη σημε-ρα, θυμάμαι έπίσης και τό παρελθόν. Φί-λε μου, έχω πολό ισχυρούς λόγους να δυ-σπιστώ στον άδελφό μου. "Από τό τραγι-κό και άνεξήγητο έκείνο δυστύχημα, που μ' έρριξε άτιμωσμένον, μ' όλο που ήμουν άδώς, στη γένενα του κατέργου, σκέφτη-κα πολό τό παρελθόν του Ζώρζ. "Όλες αυ-τές οι άναμνήσεις μου μ' έκαναν να είμαι έξαιρετικά προσεκτικός άπέναντι σ' αυτόν τον άδελφό τον ύποκριτή, τον έγωιστή και τον άδελφό τον έγκληματία. Και δεν τολμώ...

...Γιατί;... Γιατί δεν θέλω να όφείλω τίποτα σ' αυτόν τον άνθρωπο. Γιατί, αν δεν άγνοώ ποιά λαμπρή βέσι έχη σημε-ρα, θυμάμαι έπίσης και τό παρελθόν. Φί-λε μου, έχω πολό ισχυρούς λόγους να δυ-σπιστώ στον άδελφό μου. "Από τό τραγι-κό και άνεξήγητο έκείνο δυστύχημα, που μ' έρριξε άτιμωσμένον, μ' όλο που ήμουν άδώς, στη γένενα του κατέργου, σκέφτη-κα πολό τό παρελθόν του Ζώρζ. "Όλες αυ-τές οι άναμνήσεις μου μ' έκαναν να είμαι έξαιρετικά προσεκτικός άπέναντι σ' αυτόν τον άδελφό τον ύποκριτή, τον έγωιστή και τον άδελφό τον έγκληματία. Και δεν τολμώ...

...Γιατί;... Γιατί δεν θέλω να όφείλω τίποτα σ' αυτόν τον άνθρωπο. Γιατί, αν δεν άγνοώ ποιά λαμπρή βέσι έχη σημε-ρα, θυμάμαι έπίσης και τό παρελθόν. Φί-λε μου, έχω πολό ισχυρούς λόγους να δυ-σπιστώ στον άδελφό μου. "Από τό τραγι-κό και άνεξήγητο έκείνο δυστύχημα, που μ' έρριξε άτιμωσμένον, μ' όλο που ήμουν άδώς, στη γένενα του κατέργου, σκέφτη-κα πολό τό παρελθόν του Ζώρζ. "Όλες αυ-τές οι άναμνήσεις μου μ' έκαναν να είμαι έξαιρετικά προσεκτικός άπέναντι σ' αυτόν τον άδελφό τον ύποκριτή, τον έγωιστή και τον άδελφό τον έγκληματία. Και δεν τολμώ...

...Γιατί;... Γιατί δεν θέλω να όφείλω τίποτα σ' αυτόν τον άνθρωπο. Γιατί, αν δεν άγνοώ ποιά λαμπρή βέσι έχη σημε-ρα, θυμάμαι έπίσης και τό παρελθόν. Φί-λε μου, έχω πολό ισχυρούς λόγους να δυ-σπιστώ στον άδελφό μου. "Από τό τραγι-κό και άνεξήγητο έκείνο δυστύχημα, που μ' έρριξε άτιμωσμένον, μ' όλο που ήμουν άδώς, στη γένενα του κατέργου, σκέφτη-κα πολό τό παρελθόν του Ζώρζ. "Όλες αυ-τές οι άναμνήσεις μου μ' έκαναν να είμαι έξαιρετικά προσεκτικός άπέναντι σ' αυτόν τον άδελφό τον ύποκριτή, τον έγωιστή και τον άδελφό τον έγκληματία. Και δεν τολμώ...

να σκεφτώ, χωρίς άποτροπισμό, την αρ-χή της σημειώσης του περιουσίας..."
—Που μεγαλώνει από μέρα σε μέρα, χάρις στη γενναιοδωρία της κυρίας κό-μηςάς."

—Πώς! "Η μητέρα μου άνακατέυηκε σ' αυτή την κατάσταση;"
—Από την εποχή του γάμου του, ό κ. Ζώρζ κατάφερε να πείση την κυρία κόμη-σα να του δώση μία προκαταβολή, από την κληρονομία, από τρία έκατομμύρια.

—Τρία έκατομμύρια! φώναξε ό Ζάκ ντε Σαμπρεβέρ. Τρία έκατομμύρια σ' αυτόν! Τί άδυναμία..."

—Αυτή ήταν κι' ή δική μου ή γνώμη, κύριε. Λοιπόν αυτά μαζί με τό κληροδό-τημα, που θα πάρη από τη γυναικα του, κάνουν ένα κεφάλαιο κολοσσίο..."

—"Η δεσποινίς Ντορβίλ ήταν λοιπόν τόσο πολό πλούσια;"
—Θα είναι.
—Πώς αυτό;

—Αυτή ή κυρία ισχυρίζεται ότι είναι νόθος κόρη του μακαρίτη κόμητος ντε Κα-στελδιέ. Λοιπόν, με τον τίτλο αυτό, κλη-ρονομεί, καθώς θα ξέρετε, πέντε έκατομ-μύρια."

—Τί λέτε; είπτε κατάπληκτος ό Ζάκ ντε Σαμπρεβέρ. "Η δεσποινίς Ντορβίλ είναι νόθος κόρη έκείνου που ισχυρίστηκαν πως δολοφόνησαν..." "Η κόρη της φτωχιάς μο-δίστρας, που πέθανε σ' ένα νοσοκομείο του Παρισιού;"

—Έτσι λένε, κύριε. Τό όνομα Ντορ-βίλ, που είχε, πριν από τό γάμο της, δεν ήταν, φαίνεται, παρά ένα ψευδώνυμο. Αυ-τή ή νέα όνομαζόταν πραγματικά Ντα-τέρ. Και μ' αυτό τό όνομα παντρεύτηκε τον κύριο Ζώρζ."

—Πόσο είναι παράδοξα όλα αυτά!... Είναι κάτι συμπτώσεις τόσο παράξενες, ώστε δεν μπορώ να τις πιστέψω..." "Ν! Θα τό διαλευκάνω αυτό τό μυστήριο, τό όρκι-ζομαι! Γιατί εγώ γνώρισα πολό καλά τον Ντορβίλ, τον πατέρα αυτής της νέας, και δεν τον άκουσα ποτέ να λη πως αυτή ό-νομαζόταν Λουίζα Ντατέρ."

—"Η άλήθεια είναι ότι ό συμβολαιο-γράφος παρουσίασε κάτι δυσκόλεια..."
—Θα ξαναμιλήσουμε για όλα αυτά, Λε-όν. Είναι πολό σοβαρά."

—Άσφαλώς, κύριε. "Έχω να σας άπα-καλύψω πολλά πράγματα, έξαιρετικώς έν-διαφέροντα, που σας άφορούν προσωπικά..."

—Ναί, θα μου τά πείτε όλα, αύριο..."
Όταν θα έχω ιδή τη μητέρα μου κι' όταν θα είμαστε έξασφαλισμένοι ότι δεν μ'ας άκούει κανείς..."

—Σύμφωνοι, κύριε. "Επιτρέψτε μου τώ-ρα να σας πω μερικά πράγματα άπαραί-τητα, προτού σας οδηγήσω στην κυρία κό-μηςά. "Όπως σας έλεγα, ή κυρία είναι πολό έρωστη. Δεν μιλάει, ούτε άκούει πιά."

—Τί της συνέβη λοιπόν, Θεέ μου;
—"Η παράλυσις άπλώθηκε στο μυαλό, σ' ένα μέρος τουλάχιστον."

—"Ν! Καύμενη μητέρα!"
—Όστόσο, θα δοκιμάσω να της δώσω να καταλάβη ποιός είσαστε. "Ελάτε, κύ-ριε. "Ελάτε άφοβα, άφου γιά όλο τον κό-σμο είσαστε ό κύριος Ντορβίλ."

Ό Ζάκ ντε Σαμπρεβέρ άκολούθησε τον πιστόν ύπνρέτη, και μπήκε, σε λίγο στο δωμάτιο της άτυχης πυργοδέσποινας. Μία καλόγρια άγρυπνούσε πλάι στο κρεβάτι της παράλυτης.

—Άποσυρβήτε μία στιγμή, άδελφή μου, είπτε σιγά ό Λεόν. Θα σας ξαναφωνα-ξώ όταν χρειαστή."

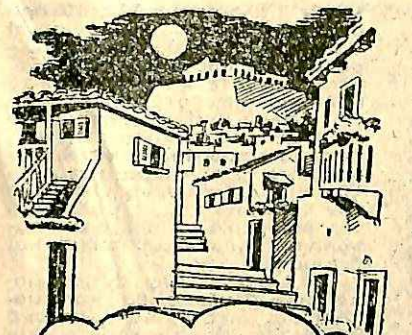
Έκείνη ύπάκουσε, χωρίς να κάνη την παραμικρή παρατήρηση.

Περνώντας, ώστόσο, έρριξε ένα βλέμμα περίεργο στον έπισκεπτή, που τον έδλεπε για πρώτη φορά.

Έκείνος, άπορροφημένος από τό θλι-βερό θέαμα, που αντίκριζαν τό μάτια του, έμενε ακίνητος, κυττάζοντας την κό-μηςά ντε Καστελδιέ με θαθεία συγκί-νησι."

Με δυσκολία άναγνώριζε τό χαρακτη-ριστικά της, άλλωστε άπό τό χρόνια, που ήσαν σαν χαράγμενα σε μάρμαρο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ I: "Η συνέχεια

ΣΤΑ ΟΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΠΑΤΕΡΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Σ ήν 'ποχή του ρωμαντισμού και του «Φανού του Κοιμητηρίου»

"Όπως όλον τον κόσμο, έτσι και την Άθήνα την έσκέπασε κάποτε, τό βαρύ σύννεφο του ρωμαντισμού που κάποιος Γάλλος άκαδημαϊκός άνόμασε 'χυδαίο νόσημα του αιώ-νος!'"

Αυτή την εποχή την έζησαν και οι καλλίτεροι Έλληνες λόγιοι και ποι-ητάι του περασμένου αιώνας. Οι πε-ρισσότεροι άπ' αυτούς αντίσταθη-καν όσο μπορούσαν στο κύμα του ρωμαντισμού. Άλλά μερικοί ύπόκυ-ψαν και με την έπιρροή του έγρα-ψαν τό περισσότερα έργα τους και τόις στίχους των. "Έπαθαν ύποδο-λή και τό έβλεπαν όλα... μαύρα κι' άραχλα!"

Η δραματική αυτή κατάσταση που έχει και την εύθυμη πλευρά της, έκυριεύσε επί ένα μεγάλο διάστη-μα, και τον Άχιλλέα Παράσχο, ό οποίος, μεταξύ των άλλων, έγραψε τότε, για τό 'νδαλίμα του, την κό-ρη των όνείρων του, τους παράδο-ξους στίχους:

"Όχραν την θέλω και λευκήν ως νεκρικήν σινδόνην, με είκοσι φθινόπωρα, με άνοιξιν καμμιαν!"

Την ήθελε, δηλαδή, φάντασμα! Και όπως είπτε, κάποτε, άπ' τό βή-μα του 'Παρνασσού' ό Μπάμπης 'Αννινος, ή ιδεώδης 'έρωμένη' στον καιρό του ρωμαντισμού έπρεπε να έχη, ως άπαραίτητον προσόν, ένα εισιτήριο δια τό Σανατόριον!"

"Ένα λοιπόν από τό θύματα του ρωμαντισμού ύπήρξε και ό Δημή-τριος Παπαρρηγόπουλος, ό συμπα-θέστατος ποιητής του 'Φανού του Κοιμητηρίου' από τους καλλιτέρους νέους ποιητές της Παλής Άθήνας, όπου και γεννήθηκε στα 1843."

Ήταν γυιός του 'επιφήμου ιστο-ρικού συγγραφέως Κωνστ. Παπαρρη-γοπούλου και είχε σπουδάσει νομι-κά. Άσκησε μάλιστα και τό επαγ-γέλμα του δικηγόρου. Φιλομαθής καθώς ήταν από μικρό παιδί, έπι-ρεασμένος κι' από την τεραστίου πνευματική πα-ραγωγή του πατέρα του, έγραψε διάφορες μελέ-τες. Και από τό 1864, σπουδαστής άκόμα, άρ-χιισε να γράφει και στί-χους, πριν άκόμη τον κυ-ριεύη ή έπιδημία του ρωμαντισμού."

Άλλά σε λίγο, ό άτυ-χής παρεσύρθη. Είχε γράψει τους καλλίτερους στίχους του 'Στόνοι' που βραβεύτηκαν, μάλι-στα, στο Βουτσινάιο δι-αγωνισμό, καθώς και τό

Δημ. Παπαρρηγόπουλος.

Δ. ΓΑΤ.

Δημ. Παπαρρηγόπουλος.

Δ. ΓΑΤ.

Δ. ΓΑΤ.

Δ. ΓΑΤ.

Δ. ΓΑΤ.

Δ. ΓΑΤ.

Δ. ΓΑΤ.

Δ. ΓΑΤ.

επικολυρικά των ποιημάτων 'Ορφεύς και Πυγμαλίων' που άρεσαν έξαι-ρετικά και έπαινεθηκαν, όταν σιγά σιγά, με την έπιρροή της πανδη-μίας του ρωμαντισμού, ό χαρακτη-ρας του άρχισε να παρουσιάζη με-ταβολές και μεταπτώσεις περιε-ργες."

Στην παρέα με τους λίγους φί-λους του ήταν πολλές φορές όμιλη-τικός, φαιδρός, έπινε, τραγουδούσε και έξαφνα μελαγχολούσε. "Ό Δημή-τρης Κορομηλάς διηγείτο ότι τον είδε κάποια νύχτα Πρωτομαγιάς σ' έναν κήπο των Πατησίων διασκεδά-ζοντα με τους φίλους του. Και έ-ξαφνα ό Παπαρρηγόπουλος σηκώθη-κε, σκαρφάλωσε σ' ένα δέντρο, κι' άρχισε, μελαγχολικός, να μονολο-γεί. Και στο τέλος έβγαλε τό ρολό-γί του και τόσπασε λέγοντας:

—Δεν ύποφέρεσαι! Πότε π'ας μπρός και ποτέ πίσω!"

Στό ποίό, ό Παπαρρηγόπουλος ήταν μάλλον συντηρητικός. Άλλά στον καφέ, ήταν ένας από τους πιο μανιώδεις πότες."

Σ' ένα γλέντι, κάποτε, άφου έ-πτε τρεις καφέδες, βαρείς και γλυ-κείς, βέλησε να κάμη ένα αυτοσχέ-διο έπίγραμμα και έγραψε:

"Αντί μαρμάρων και μαυωλεών επί του τάφου μου... καφενείον ποθώ, ω φίλοι, να ένερέθ' όπόταν πίνουν καφέν άλλοι γυμνών κρανίων θε να προβάλλη τό άρωμά του να... όσφρανθή!"

Τό περίφημο ποίημά του "Ο Φα-νός του Κοιμητηρίου" έγραψεν ό Παπαρρηγόπουλος μετά ένα θερινό γλέντι στους στύλους του 'Ολυμπίου Διός, όταν από ένα ύψωμα αντί-κρυσε με τό ρωμαντικό βλέμμα του, ένα άναμμένο φανό τάφου του πρώην νεκροταφείου των Άθηνών. "Όταν γύρισε στο σπίτι του, έγραψε τους στίχους του, άφου ξενύχτισε στο γραφείο του."

Οι στίχοι του έκείνου έκάμαν ζω-ηροτάτη αύσηση στο ρωμαντικό κόσμο της εποχής και πολλοί νέοι και νέες, όμοιοπαθείς με τον ποιη-τή τους άποστήθισαν και τους ά-πηγγελλαν επί πολλά χρόνια."

★

Ό Παπαρρηγόπουλος πέθανε νέος, ακριβώς άπάνω στα τριάντα χρόνια του. "Η μελαγχολική του δι-άθεσις και ό νευροπαθής χαρακτή-ρας του είχαν τόσο χειροτερέψει ώστε σ' αυτή την νεαρή ήλικία έ-παθε ό ποιητής έγκεφαλική συμφό-ρησι, την 21 Μαρτίου 1873 καθώς άνεβαινε την όδον 'Ιπποκράτους."

Η πιο δραματική λεπτομέρεια σχετικά με τό θάνατο του Παπαρρη-γοπούλου ήταν τό ότι άπήγγειλε έ-πιτάφιον ποίημα ό Σπύρος Βασι-λειάδης, ό συγγραφέας της 'Γαλα-τείας' που πέθανε κι' αυτός ύστε-ρα από μερικούς μήνες."

Ό Βασιλειάδης, άπευθυνόμενος προς τους παρισταμένους πανεμέ-νους γονείς του νεκρού, που είχαν χάσει, προ όλίγου, και άλλο παιδί τους, άπήγγειλε:

"Ό πόνος σας είναι πολός σαν του Χελμού τό χιόνι που όσο να λυώση τό πελάγο καινούργιο τό πλεκώνει!"

Μετά δεκαοχτώ μήνες πέθανε και ό Βασιλειά-δης στο Παρίσι. "Ό Μπάμπης 'Αννινος έλει-πε, τότε, άπ' την Άθήνα και μη γνωρίζοντας τό θάνατό του, έγραψε προς τό φίλο του, έκδόθη, Πέ-τρο Περρή 'χαίρετισμούς στο Βασιλειάδη!'"

Ό Περρής θυμάσε γιατί τό πήρε για γρου-σουζιά και του άπάντη-σε: "Τά χαιρετισματα στο Βασιλειάδη να π'ας να τό δώσης εσύ!"

ΕΚΕΙΝΟ τὸ βράδυ, ὅλοι ἦσαν χαρούμενοι καὶ γελαστοὶ στὸ μεγάλο συμποσιο ποὺ εἶνε ὁ Τσάρος Ἰδάν Βασιλιέβιτς τοὺς πιστοὺς ἀκολουθοῦσας του. Καὶ μόνο ὁ Κιρίμπγιεβιτς, ὁ ἀγαπημένος σωματοφύλακας του, στεκόταν ἀμίλητος καὶ λυπημένος.

Μὰ ὁ Ἰδάν Βασιλιέβιτς δὲν ἤθελε νὰ βλέπῃ τοὺς ἀνθρώπους του συλλογισμένους καὶ σκυθρωπούς. Καὶ τοῦτῃ τῇ φορᾷ ἐξοργίσθηκε γιὰ καλὰ. Γιατὶ ἦταν μεγάλη ἡ νίκη ποὺ εἶχε κερδίσει ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν του καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ μείνῃ κανεὶς πὺ νὰ μὴν χαρῇ καὶ νὰ μὴν εὐθυμίσῃ μαζί του.

Τὸ πρόσωπο τοῦ σκληροῦ τσάρου ἀγρίωσε ἀπὸ θυμὸ κι' ἡ ματιά του ἐξακοντίσθηκε σὰν βέλος πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κιρίμπγιεβιτς.

Μὰ ὁ νέος δὲν σήκωσε τὸ κεφάλι του.

Ὁ τσάρος χτύπησε τότε τὸ βαρὺ σκήπτρο του στὸ πάτωμα.

Ἀλλὰ καὶ πάλι ὁ Κιρίμπγιεβιτς δὲν σάλεψε ἀπὸ τὴ θέσι του κι' ἔμεινε μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, βυθισμένος στὶς σκέψεις του. Καὶ μόνο σὰν αἰκούσε τὴν ὠρυγισμένη φωνὴ τοῦ τσάρου ζύπνισε ἀπὸ τ' ὄνειρό του.

Ὅταν τὸ φεγγάρι σηκώ- νεται στὸν οὐρανὸ, τοῦ εἶπεν ὁ Τσάρος, τὰ ἄστρα ἀναγαλ- λιάζουν. Γιατὶ σκοτεινιάζει τὴ χαρὰ τοῦ βασιλῆά σου;

Ὁ Κιρίμπγιεβιτς ἀναστέ- νασε.

να Δημητρόβνα. Κι' ἐκείνη τότε θὰ σ' ἀγαπήσῃ... Τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ, ὁ Κιρίμπγιεβιτς πῆδησε στ' ἀλογοῦ τοῦ κι' ἔφυγε.

Ἦταν, ὥστόσο, κάτι ποὺ εἶχε ντραπῇ νὰ πῇ στὸν Τσάρο. Πῶς ἡ γυναῖκα ποὺ ἠγαποῦσε

Μιά θανάσιμη ΠΑΛΗ

— Ἀφέντῃ Ἰδάν Βασιλιέ- βιτς, ἀπάντησε, κανεὶς δὲν χαίρειται ὅπως ἐγὼ γιὰ τὸ θρί- αμβό σου. Μὰ ὁ πόνος ποὺ νοιώθω μέσα στὴν καρδιά μου εἶνε πολὺ μεγάλος...

— Σβύσε τον μέσα στὸ κρασί!

— Ἡ πυρκαϊὰ τῆς καρδιάς δὲν σβύνει μὲ τὸ κρασί, ἀ- φέντῃ.

— Καὶ τί εἶνε ἐκεῖνο, λοι- πόν, ποὺ σοὺ ἔναψε αὐτὴ τὴ φωτιά;

— Ὁ νέος ἀναστένανε καὶ πάλι.

— Ὅταν καθάλλικεύω τὸ ἄσπρο μου ἄλογο καὶ σφιχτο- δένομαι μὲ τὴ μεταξωτὴ μου ζώνη καὶ φορῶ στραβὰ τὸ βε- λούδινο σκούφο μου στὸ κε- φάλι, ἀπάντησε, ὅλες οἱ γυ- ναῖκες παντρεμένες κι' ἀνύπαν- τρες, μὲ καμαρώνουν καὶ κρυ- φομιλοῦν. Καὶ μόνο μιά δὲν σηκώνει τὰ μάτια της νὰ μὲ ἰδῇ. Περιπατᾷ σὰν κύκνος, γλυκὰ εἶνε τὰ μάτια της ὅπως τῆς περιστέρως καὶ ἡ φωνὴ της μοιάζει μὲ τὸ ἀηδανιό.

— Καὶ πῶς τὴ λέν;

— Ἀλιόνα Δημητρόβνα.

Ὁ τσάρος Ἰδάν Βασιλιέ- βιτς γέλασε κι' εἶπε:

— Καλὰ, λεβέντῃ μου, ἐγὼ θὰ σ' ἀλαφρώσω ἀπὸ τὸν πόνο σου. Πάρε τὸ δαχτυλίδι μου μὲ τὸ ρουμπίνι καὶ τὸ γιορτανί- μου τὸ μαργαριταρένιο καὶ πῆ- γαινε νὰ τὰ δώσῃς στὴν Ἀλιό-

ἦταν παντρεμένη μὲ τὸν πλού- σιο ἔμπορο Στέφανο Καλασνί- κωφ. Ὅμως τί ἀξία εἶχε ἀν- τὸ; Παντρεμένη ἡ ἀνύπαντρη, τὸ; Παντρεμένη ποὺ καὶ τοὺς ἀδερφοὺς του καὶ τοὺς εἶπε γιατί καὶ πῶς εἶχε σκοτώσει τὴν Ἀλιόνα Δημητρόβνα.

— Καὶ τώρα εἶνε ἡ σειρά τοῦ Κιρίμπγιεβιτς, τοὺς εἶπε. Αὔριο στοὺς ἀγῶνες, θὰ βγῶ καὶ θὰ παλέψω μαζί του. Ἄν σκοτωθῶ, ὅμως, υποσχεθῆτε μου πῶς θὰ πάρете τὴ θέσι μου, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆτε τὸν ἄν- θρωπο ποὺ μοῦ ἔκλεψε τὴν τι- μὴ μου.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ του ἔσκυψαν μὲ ταπεινὸς τὸ κεφάλι.

— Εἶσαι ὁ πατέρας μας, τοῦ ἀπάντησαν. Σὺ, ἔρεεις τί πρέπει νὰ κάμῃς. Ἐμεῖς θά- μαστε πάντα μαζί σου καὶ θὰ κάμωμε ὅ,τι μὰς προστάξης.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Τσάρος Ἰδάν Βασιλιέβιτς κι' ὅλο τὸ ἀρχοντολόι εἶχαν μαζεστὴ στὸ στάδιο, ὅπου θὰ γινόνταν οἱ ἀγῶνες.

Ὁ Κιρίμπγιεβιτς δῆλξε στὴν παλαίστρα καὶ μὲ τὴ βροντερὴ φωνή του προσκάλε- σε ὅποιον ἤθελε ν' ἀναμετρη- θῇ μαζί του.

Ὁ Καλασνίκωφ προχώρησε ἀμέσως μέσα στὸ στίβο.

Ὅλοι γέλασαν βλέποντας τὸν πλούσιο ἔμπορο, ποὺ δὲν εἶχε ἰδέα ἀπὸ ἀγῶνισματά, νὰ

ἔλῃ ν' ἀναμετρηθῇ μὲ τὸν αἰτήρητο Κιρίμπγιεβιτς.

Κι' ὁ ἀγέρωκος παλαιστής τὸν ῥώτησε εἰρωνικά ποῖο ἦ- ταν τὸ ὄνομά του γιὰ νὰ ξε- ρῇ ὁ παπᾶς ποῖόν ἔπρεπε νὰ μνημονεύσῃ στὴ νεκρολογία.

Ὁ Καλασνίκωφ γονάτισε τότε καὶ χαιρέτησε πρῶτα τὸν Τσάρο, ἔπειτα τὸν Κρεμλίνο καὶ τὶς ἁγίες ἐκκλησίες καὶ στὸ τέλος ὅλο τὸ ρωσικὸ λαό.

Ἀνασηκώθηκε κατόπιν καὶ εἶπε:

— Μὲ λένε Στέφανο Καλα- σνίκωφ. Οἱ γονεῖς μου ἦσαν τί- μοιοι καὶ τίμια μ' ἀνέθρεψαν. Ἀκολουθῶσα πάντα τὶς ἐντο- λές τοῦ Θεοῦ καὶ ποτὲ δὲν πρό- σβαλα τὴ γυναῖκα τοῦ ἄλλου.

Στὰ λόγια αὐτά, τὸ αἷμα ἀ- νέβηκε στὸ κεφάλι τοῦ Κιρίμπ- γιεβιτς. Καὶ ὤρμησε σὰν τὸ ἐγχοιο θῆριο ἐναντίον τοῦ ἀντι- πάλου του.

Ἄλλ' ὁ Καλασνίκωφ δὲν σά- λεψε ἀπὸ τὴ θέσι του. Καὶ κα- τ' ὠρώθησε ν' ἀποκρούσῃ ὅλες τὶς ἐπιθέσεις τοῦ Κιρίμπγιεβιτς.

Ἐπειτα, ὅταν νόμισε πῶς ἔφτασε ἡ κατάληψη στιγμῇ, ὤρμησε ἐναντίον του.

Ὁ Κιρίμπγιεβιτς δὲν ὑπό- ρεσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ ἄσπα- λένια χεῖριά του. Καί, σὲ λίγο, σωριαζόταν νεκρός.

Τὸ ἀπορροδύκτο αὐτὸ ἀπο- τέλεσμα τῆς πάλης ἔφερε με- γάλῃ ὀργῇ στὸν Τσάρο. Τινά- χθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ πρὸς τὰς ἀσπιδόβου- τὸν Καλασνίκωφ καὶ νὰ τὸν ὀ- δηγήσουν μπροστὰ του.

Ὁμολόγησε τὴν ἀλήθεια, τοῦ εἶπε. Θεληματικὰ σκότω- σες τὸ καλύτερό μου παλληκά- ρι ἡ γυνὴ νὰ τὸ θέλῃς;

— Θεληματικὰ, μεγάλῃ μου Τσάρε, ἀπάντησε ὁ ἔμπορος. Μὰ δὲν θὰ σοὺ πῶ γιὰ ποῖο λόγο. Μόνο στὸ Θεὸ θὰ μιλή- σω!

Ὁ Ἰδάν Βασιλιέβιτς πρὸς- τάξε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν.

— Αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ τιμωρία σου, τοῦ εἶπε. Μὰ, ἔπειδὴ μοῦ τάξω τὸ θάνατος σου, θὰ δια- τρεκοῦρὶ τοῦ σὰν ζυράφι, νὰ καὶ νὰ χτυπήσῃ τὴ μεγάλη στή Μόσχα πῶς σὲ προστα- τεύει ἡ εὐνοῶ μου!

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, τὸ κεφάλι τοῦ Στέφανου Καλασ- νίκωφ ἔπεσε μὲ ὅλες τὶς τιμὲς κάτω ἀπὸ τὸ καλοκατομένο τσεκούρι τοῦ δημίου.

ΜΙΧΑΗΛ ΛΕΡΜΟΝΤΩΦ

Ἡ ἀπιστία... ὠφελεῖ στὴν ὑγεία!

Ἡ δοκτορέσσα Ἐλεν Νέο, τῆς ἐπὶ τῆς γυναικείας ψυχολογίας, εἶδως τελευταίως μιά περὶ τρεῖς ἔτη ἡ καλὴ νοικο- νη, ποὺ δὲν συντελεῖ στὴν ὀ- μοῦ, λειτουργοῖα ποὺ ὀργανι- νη κυρία ποὺ εἶχε φίλο, ὁρί- σκετοῖς μὲ μιά συνεχὴ ὑπερέν- ται ποὺ ζῶρεται τὴν κυκλο- φορία τοῦ σώματος φροντίζει διαρκῶς νὰ μὴ τὴν ἀνακαλύ- ψουν ἀναζητῇ προσάσεις καὶ δικαιοδοσίες, νοιώθει συνεχῶς συγκινησθεὶς ποὺ τὴ διαπρουν σὲ μιά κατάσταση ευφορίας. Ἡ διέγερσις δὲ εὐτὴ κάνει καλὸ στὴν ὑγεία της.

Ἡ δοκτορέσσα μὲ τὶς ἐξω- φρενικὲς κυτὲς θεωρεῖς παρ- λειψὲ νὰ μὰς πῇ ἂν ἡ οὐκυνική ἀπιστία εἶνε ἐξ ἴσου ὠφέλιμη καὶ γιὰ τοὺς ἄντρες...

ἔλῃ ν' ἀναμετρηθῇ μὲ τὸν αἰτήρητο Κιρίμπγιεβιτς.

Κι' ὁ ἀγέρωκος παλαιστής τὸν ῥώτησε εἰρωνικά ποῖο ἦ- ταν τὸ ὄνομά του γιὰ νὰ ξε- ρῇ ὁ παπᾶς ποῖόν ἔπρεπε νὰ μνημονεύσῃ στὴ νεκρολογία.

Ὁ Καλασνίκωφ γονάτισε τότε καὶ χαιρέτησε πρῶτα τὸν Τσάρο, ἔπειτα τὸν Κρεμλίνο καὶ τὶς ἁγίες ἐκκλησίες καὶ στὸ τέλος ὅλο τὸ ρωσικὸ λαό.

Ἀνασηκώθηκε κατόπιν καὶ εἶπε:

— Μὲ λένε Στέφανο Καλα- σνίκωφ. Οἱ γονεῖς μου ἦσαν τί- μοιοι καὶ τίμια μ' ἀνέθρεψαν. Ἀκολουθῶσα πάντα τὶς ἐντο- λές τοῦ Θεοῦ καὶ ποτὲ δὲν πρό- σβαλα τὴ γυναῖκα τοῦ ἄλλου.

Στὰ λόγια αὐτά, τὸ αἷμα ἀ- νέβηκε στὸ κεφάλι τοῦ Κιρίμπ- γιεβιτς. Καὶ ὤρμησε σὰν τὸ ἐγχοιο θῆριο ἐναντίον τοῦ ἀντι- πάλου του.

Ἄλλ' ὁ Καλασνίκωφ δὲν σά- λεψε ἀπὸ τὴ θέσι του. Καὶ κα- τ' ὠρώθησε ν' ἀποκρούσῃ ὅλες τὶς ἐπιθέσεις τοῦ Κιρίμπγιεβιτς.

Ἐπειτα, ὅταν νόμισε πῶς ἔφτασε ἡ κατάληψη στιγμῇ, ὤρμησε ἐναντίον του.

Ὁ Κιρίμπγιεβιτς δὲν ὑπό- ρεσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ ἄσπα- λένια χεῖριά του. Καί, σὲ λίγο, σωριαζόταν νεκρός.

Τὸ ἀπορροδύκτο αὐτὸ ἀπο- τέλεσμα τῆς πάλης ἔφερε με- γάλῃ ὀργῇ στὸν Τσάρο. Τινά- χθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ πρὸς τὰς ἀσπιδόβου- τὸν Καλασνίκωφ καὶ νὰ τὸν ὀ- δηγήσουν μπροστὰ του.

Ὁμολόγησε τὴν ἀλήθεια, τοῦ εἶπε. Θεληματικὰ σκότω- σες τὸ καλύτερό μου παλληκά- ρι ἡ γυνὴ νὰ τὸ θέλῃς;

— Θεληματικὰ, μεγάλῃ μου Τσάρε, ἀπάντησε ὁ ἔμπορος. Μὰ δὲν θὰ σοὺ πῶ γιὰ ποῖο λόγο. Μόνο στὸ Θεὸ θὰ μιλή- σω!

Ὁ Ἰδάν Βασιλιέβιτς πρὸς- τάξε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν.

— Αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ τιμωρία σου, τοῦ εἶπε. Μὰ, ἔπειδὴ μοῦ τάξω τὸ θάνατος σου, θὰ δια- τρεκοῦρὶ τοῦ σὰν ζυράφι, νὰ καὶ νὰ χτυπήσῃ τὴ μεγάλη στή Μόσχα πῶς σὲ προστα- τεύει ἡ εὐνοῶ μου!

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, τὸ κεφάλι τοῦ Στέφανου Καλασ- νίκωφ ἔπεσε μὲ ὅλες τὶς τιμὲς κάτω ἀπὸ τὸ καλοκατομένο τσεκούρι τοῦ δημίου.

ΜΙΧΑΗΛ ΛΕΡΜΟΝΤΩΦ

Ἡ ἀπιστία... ὠφελεῖ στὴν ὑγεία!

Ἡ δοκτορέσσα Ἐλεν Νέο, τῆς ἐπὶ τῆς γυναικείας ψυχολογίας, εἶδως τελευταίως μιά περὶ τρεῖς ἔτη ἡ καλὴ νοικο- νη, ποὺ δὲν συντελεῖ στὴν ὀ- μοῦ, λειτουργοῖα ποὺ ὀργανι- νη κυρία ποὺ εἶχε φίλο, ὁρί- σκετοῖς μὲ μιά συνεχὴ ὑπερέν- ται ποὺ ζῶρεται τὴν κυκλο- φορία τοῦ σώματος φροντίζει διαρκῶς νὰ μὴ τὴν ἀνακαλύ- ψουν ἀναζητῇ προσάσεις καὶ δικαιοδοσίες, νοιώθει συνεχῶς συγκινησθεὶς ποὺ τὴ διαπρουν σὲ μιά κατάσταση ευφορίας. Ἡ διέγερσις δὲ εὐτὴ κάνει καλὸ στὴν ὑγεία της.

Ἡ δοκτορέσσα μὲ τὶς ἐξω- φρενικὲς κυτὲς θεωρεῖς παρ- λειψὲ νὰ μὰς πῇ ἂν ἡ οὐκυνική ἀπιστία εἶνε ἐξ ἴσου ὠφέλιμη καὶ γιὰ τοὺς ἄντρες...

Ἡ σκωληκοειδὴς ἀπόφυσις εἶνε ἓνα ὄργανο χρή- σιμο ἢ ἀχρηστό; Τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἀπασχό- λησε ἀπὸ πολλὸν καιρὸ τοὺς ἐπιστήμονας.

Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶνε ὅτι ἡ σκωληκοειδὴς ἀπόφυ- σις βρίσκεται μόνον στὰ ἀνώτερα θηλαστικά, ἀλλ' ὄχι σὲ ὅλα. Τὸ ὄργανο αὐτὸ παίζει ἓνα σημαντικό ρόλο στὸ βρέφος. Στὸν ἐνήλικα, ὅμως, γίνεται ἀτρο- φικὸ καὶ — ὅπως φαίνεται τουλάχιστον — δὲν χρησι- μεύει σὲ τίποτε.

Ἀλλ' ὅπως εἶνε γνωστὸ, ἡ σκωληκοειδὴς ἀπό- φυσις ἐρεθίζεται συχνὰ καὶ πολλές φορές, μάλιστα, σὲ βαθμὸ ποὺ ἀπειλεῖ τὴν ὑγεία καὶ τὴ ζωὴ τοῦ ἄν- θρώπου (ὁξεία σκωληκοειδίτις). Εἶνε εὐλογη, λοι- πόν, ἡ σκέψις τῆς ἀφαίρεσέως της ἀπὸ τὴν παιδικὴ ἡλικία. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ εἶνε δυνατόν ν' ἀπο- φευχθοῦν μεταγενέστερες ἐνοχλήσεις.

Αὐτὴ ἡ σκέψις θὰ ἦταν ὀρθή, ἂν ἡ σκωληκοειδὴς ἀπόφυσις δὲν χρησίμευε σὲ τίποτε. Ἀλλ' εἶνε βέβαιον αὐτό;

Ἡ σκωληκοειδίτις ἀπόφυσις — καὶ αὐτὸ φαίνεται πολὺ παράξενο — δὲν μοιάζει μὲ κανένα ἄλλο ὄρ- γανο, οὔτε μὲ κανένα ἀδένα. Εἶνε κινητὴ καὶ οἱ συ- σπάσεις της παρουσιάζουν μεγαλύτερη ἐνταση παρ' ὅτι τοῦ υπολοίπου ἐντερικοῦ σωλήνος. Εἶνε πιθανόν, ὅτι οἱ κινήσεις της αὐτὲς διεγείρουν τὸ παχὺ ἔντερο καὶ ὅτι συντελοῦν στὴν ἀποβολὴ τῶν περιττωμάτων.

Ἡ σκωληκοειδὴς ἀπόφυσις ἐκκρίνει, ἐξ ἄλλου, ἓνα ὕδαρὲς ὕγρo. Κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ἐπιστεῦετο ὅτι αὐτὸ τὸ ὕγρoν ἐχρησίμευε γιὰ τὸν καθαρισμὸ τοῦ τυφλοῦ ἐντέρου. Ἐκτοτε, ἔχει υποβληθῇ σὲ παντὸς εἶδους ἀναλύσεις. Ὡστόσο, δὲν γνωρίζομε περισσό- τερα γι' αὐτὸ ἀπ' ὅσα οἱ γιατροὶ τοῦ παρελθόντος ἢ προπαρελθόντος αἰῶνος. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι αὐτὸ τὸ ὕγρo ἔχει τὴν ἴδια χημικὴ σύστασι μὲ ἐκείνη τοῦ ὕγρoυ ποὺ ἐκκρίνεται ἀπὸ τὸ τυφλὸ ἔντερο.

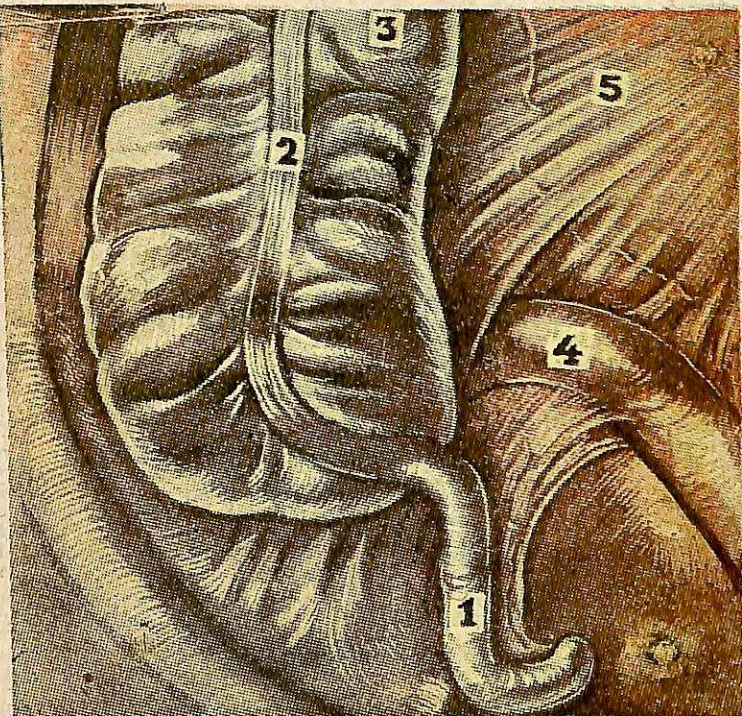
Περὶ περισσότερο ἐνδιαφέρουσα εἶνε ἡ παρουσία στὴ σκωληκοειδί ἀπό- φυσι ἐνὸς λυμφοειδοῦς ἱστοῦ, δη- ῶδ, ἐνὸς εἰδικοῦ σπογγώδους ἱστοῦ, ποὺ περιέχει πολυάριθμα λευκὰ αἰ- μοσφαίρια. Ἐξ ἀφορμῆς τῆς πα- ρουσίας αὐτοῦ τοῦ ἱστοῦ δίδεται πολλές φορές στὴ σκωληκοειδί ἀπόφυσι ἡ ὀνομασία τῆς «γαστρι- κῆς ἀμυγδαλῆς». (Ὡς γνωστόν, οἱ ἀμυγδαλὲς ἀποτελοῦνται, ἐπίσης, ἀπὸ ἓνα λυμφοειδῆ ἱστόν).

Ὅπως ἔχει ἀποδειχθῇ ἀπὸ τὰ γε- νόμενα κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια πειράματα, ὁ ρόλος τοῦ λυμφοει- δοῦς ἱστοῦ εἶνε σημαντικώτατος στὴν ἐκδίωξι τῶν μικροβίων ποὺ εἰσεχώρησαν στὸν ὀργανισμό. Πρέ- πει νὰ συμπεράνωμε μὴπως, ὅτι καὶ ὁ ρόλος τοῦ λυμφοειδοῦς ἱστοῦ τῆς σκωληκοειδοῦς ἀποφύσεως εἶνε νὰ ἀποβάλλῃ τὰ μικροβία ποὺ σχημα- τίζονται στὴν περιοχὴ τῶν ἐντέρων; Δυστυχῶς, δὲν ἔχομε κανένα συγ- κεκριμένο γεγονός ποὺ νὰ τὸ ἀπο- δεικνύη.

Τελευταία, ἐξ ἄλλου, ἀνακαλύ- φθηκαν μέσα στὸ τυφλὸ ἔντερο ὀρ- μόνες, ποὺ φαίνεται ὅτι προέρχον- ται ἀπὸ τὴ σκωληκοειδί ἀπόφυσι καὶ ποὺ προκαλοῦν τὶς καλούμενες περισταλτικὲς κινήσεις (εἶνε ἐκείνες ποὺ ὑποβοηθοῦν τὰ ἔντερα ν' ἀποβάλλουν τὸ περιεχόμενό τους). Ἀλλ' ὅπως εἶνε γνωστόν, ἡ δυσκοιλιότης εἶνε μιά ἀπὸ τὶς κυριώτερες αἰτίες ποὺ προκαλοῦν τὴ σκωληκοειδίτιδα. Πρέπει νὰ ὑπο- θέσωμε, λοιπόν, ὅτι σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ἡ λειτουργία τῆς σκωληκοειδοῦς ἀποφύσεως δὲν εἶνε κανονικὴ καὶ ὅτι σ' αὐτὸ τὸ λόγο φέρεται ἡ δυσκοιλιότης μὲ ὅλα τὰ δυσά- ρεστα ἐπακόλουθα της;

Ὑποστηρίχθηκε, τέλος, ὅτι στὴ γυναῖκα ἡ σκωληκοει- δὴς ἀπόφυσις βρίσκεται σὲ ἀμεση σχέσι μὲ τὰ γεννητικὰ ὄργανα, πράγμα ποὺ ἐξηγῇ ἴσως τὴ μεγαλύτερη συχνό- τητα τῆς σκωληκοειδίτιδος κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ἐφηβείας καὶ τῆς διακοπῆς τῶν ἐμμηνῶν.

Ὅλα αὐτὰ ἔχουν ἐξαιρετικὴ σημασία. Γιατὶ, ἂν ἡ σκωληκοειδὴς ἀπόφυσις εἶνε ἓνα ὄργανο χρήσιμο, ἡ ἀφαί- ρεσίς της δὲν πρέπει νὰ γίνεται μὲ τὴν ἴδια εὐκολία, ὅπως

Εἰκὼν τοῦ ἐντερικοῦ συστήματος. 1. Σκωληκοειδὴς ἀπόφυσις. 2. Λω- ρὶς ἀπενευρωτική. 3. Παχὺ ἔντερον. 4. Λεπτὸν ἔντερον (ποὺ κατα- λήγῃ στὸ παχὺ ἔντερον). 5. Μεγά ἐπίπλοον (μεμβράνη καλύπτουσα τὸ ἔντερον).

Ὁ μυζητριώδης ρόλος της στὸν ὀργανισμό

βαρύτερες συνέπειες. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅμως, ὅταν οἱ ἐνοχλήσεις δὲν εἶνε σοβαρές, δὲν θὰ πρέπῃ νὰ σπεύδωμε στὴν ἀφαίρεσι τῆς σκωληκοειδοῦς ἀποφύσεως. Ἡ προλη- πτικὴ ἀφαίρεσις, τέλος, δὲν εἶνε ἀξιοσώστατη σὲ καμμιὰ περίπτωσι. Γι' αὐτὰ, ὅμως, μόνος ἀρμόδιος εἶνε ὁ εἰδικὸς γιατρός, τὸν ὁποῖον θὰ συμβουλευθῆτε.

Μὴν τρώτε σκόνη αὐγῶν

Προσεκτικὲς ἀναλύσεις ποὺ ἐγίναν ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανοὺς γιατροὺς ἀπέδειξαν ὅτι ἡ σκόνη τῶν αὐγῶν περιέχει ἓνα με- γάλo ἀριθμὸ μικροβίων, ἰδίως τοῦ τύπου τῆς «σαλμονέλλας», ποὺ εἶνε ὁ κυριώτερος παράγων τῶν δηλητηριάσεων ἀπὸ φαγητά.

Ἡ σκόνη τῶν αὐγῶν, παρατηροῦν οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστή- μονες, εἶνε περισσότερο ἐπικίνδυνη ὅταν χρησιμοποιεῖται γιὰ γλυκίσματα, λόγω τοῦ ἀτελοῦς ψησίματος τῶν.

Η Σκότλαντ Γουάρντ ΟΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

Πώς εργάζεται για την εξιχνίαση των εγκλημάτων

Καμιά αστυνομία του κόσμου δεν είναι τόσο ικανή στο να προλαμβάνει ή να διαφωτίζει τα εγκλήματα, όσο η Σκότλαντ Γουάρντ. Κι αυτό οφείλεται αφ' ενός στη μεθοδικότητα της κι' αφ' ετέρου στη συνεργασία που βρίσκει εκ μέρους του κοινού.

Μεταξύ των άλλων μεθόδων που χρησιμοποιεί, είναι η τήρηση ενός λεπτομερούς αρχείου των γουστών και των προτιμήσεων όλων των κατοίκων και των υπόπτων στοιχείων. "Ετσι, μαζί με τα δακτυλικά αποτυπώματα, το ανάστημα, τα χαρακτηριστικά κλπ. του καθενός, αναγράφεται π.χ. ότι του αρέσουν οι βοσκάτες πατάτες ή ότι στρίβει το τσιγάρο του με το αριστερό χέρι. Μπορεί σε 999 περιπτώσεις να μη χρησιμοποιούν αυτές οι πληροφορίες, στη χίλιστη όμως αποκοτούν εξαιρετική αξία.

Ένα κλασικό παράδειγμα ήταν η δολοφονία της Μαίρης "Εννις, μιας ιδιόρρυθμης γεροντοκόρης που ζούσε ολιμούραχ σ' ένα σπίτι του Λονδίνου. Μία μέρα, τη βρήκαν στραγγαλισμένη στο κρεβάτι της. Ο δολοφόνος της είχε ανοίξει με φλόγα οξυγόνου το μικρό χρηματοκιβώτιό της κι' είχε κλέψει μια συλλογή από πολύτιμα κοσμήματα, που είχε κληρονομήσει η Μαίρη. "Επειτα είχε καθίσει λίγο στην κουζίνα κι' είχε φάει ψωμί και μαριμελάδα από βατόμουρα.

Σ' όλα τα εγκλήματα του φορούσε γάντια—πράγμα που έδειχνε ότι ήταν έμπειρος κακοποιός. Δεν τα είχε βγάλει ούτε όταν έτρωγε. Φαίνεται όμως ότι το ένα απ' αυτά είχε ένα μικρό σχίσμα, κι' έτσι ο ληστής είχε άφειο πάνω στο χρηματοκιβώτιο ένα ελάχιον και άδιδρατο δακτυλικά αποτυπώματα.

Η αρμοδία υπηρεσία της Σκότλαντ Γουάρντ ανέλαβε να το μελετήσει και να το συγκρίνει με τα 2.000.000 αποτυπώματα που διατηρεί στο αρχείο της. Συγχρόνως, οι χημικοί της έκαναν την ανάλυση ενός μικρού δαύλου λάσπης, που βρέθηκε στο πάτωμα της κρεββατοκάμαρας, εξακριβώνον δε ότι τέτοια λάσπη υπάρχει σε αβανθία μόνον στο χωριό Ντόρκινγκ.

Ο κατάλογος των συνθηδίων των κακοποιών πληροφορήσε τους αστυνομικούς ποιού συνήθιζαν να τρώνε στο μέρος του εγκλήματος τους και ποιοι απ' αυτούς αγαπούσαν τη μαριμελάδα από βατόμουρα. Συνδυάζοντας τέλος όλ' αυτά τα στοιχεία, μπόρεσαν να συλλάβουν το δράστη της δολοφονίας της Μαίρης "Εννις.

Σε κάθε ενέργεια τους, οι ντέτεκτίβ της Σκότλαντ Γουάρντ σέβονται προπάντων τα δικαιώματα των πολιτών. Κι' αυτό τους αναγκάζει συχνά να επιστρατεύουν τη φαντασία τους για να κάνουν τη δουλειά τους «με το γάντι».

Κάποτε, είχε τρομοκρατήσει το γυναικόκοσμο του Λονδίνου ο «δηλητηριώδης τόνος ξανθών». Ήταν ένας μυστηριώδης τύπος, που φροντίζε να γνωρίσθ με γυναίκες ξανθές και άδυνάτες. Κέρδιζε την εμπιστοσύνη τους, τους έλεγε πως ήταν γιάτρος και τους συνιστούσε να πάρουν ένα τοντικό, για να δυναμώσουν και ν' αποκτήσουν ωραία χρώματα. Τους έδινε τότε να καταπιούν κάτι ροζ χάπια. Δυό ώρες αργότερα, τα θύματα του πεθάναν από δηλητηρίαση.

"Επειτα από μερικά τέτοια πανομοιώματα εγκλήματα, η Σκό-

τλαντ Γουάρντ έλαβε ένα άνωθυμο γράμμα, που υποδείκνυε ως ύποπτο κάποιο γιάτρο, το δόκτορα Νάιλ Κρήμ. Θάταν άλλω, δέβασα, να κάμουν οι ντέτεκτίβ μία έρευνα στο διαμέρισμά του, όπου μπορούσε να κρυμμένα τα σατανικά χάπια. Πως όμως να ένοχλήσουν ένα επίσημο και να τον στιγματίσουν αδικώς, χωρίς να έχουν κανένα στοιχείον εναντίον του; Το απαγόρευε απολύτως το απαραβίαστον του οικογενειακού ασύλου, όπως το καταλαβαίνουν οι "Αγγλοι. Αποφασισαν λοιπόν να εφαρμόσουν ένα «πρόλεμο νευρών».

Ο δόκτορ Κρήμ κατάλαβε πως είχαν αρχίσει να τον παρακολουθούν στο δρόμο. Γιατί οι ντέτεκτίβ φρόντιζαν επίτηδες να τους αντιλαμβάνεται. Φυσικά, δεν ήταν πάντοτε οι ίδιοι. Όπου κι' αν πήγαινε όμως ο γιάτρος, όπου κι' αν καθόταν, ένας αστυνομικός με πολιτικά τον ακολουθούσε, σαν σκιά του.

Η άντοχη των νευρών του άρχισε πλέον να λυγίζει. Μία μέρα, μπήκε σ' ένα λαϊκό μπαρ κι' έπεσε σ' ένα κάθισμα, λαχανιασμένος. Ένας παχύς και πρόσχαρος πελάτης τον πλησίασε, άκουμπησε το χέρι του στον ώμο του και τον ρώτησε:

—Τι σου συμβαίνει, φίλε; Σε βλέπω παραγμένο...

—Δεν άντεχω πια... μουρμούρισε ο γιάτρος. Με κυνηγούν έχθροι...

Κι' έδειξε έναν άνθρωπο, που είχε μπη στο μπαρ πίσω απ' αυτόν κι' είχε καθίσει σ' ένα τραπέζι, με ύφος προσποιητά αδιάφορο.

—Σε παρακολουθεί αυτή η μάϊμου; είπε ο άλλος. Στάσου να δες! "Ημουν άλλοτε πρωταθλητής του μπόξ. Θά σου τον συγγύριω εγώ! Πλησίασε τον αστυνομικό και του είπε απότομα:

—Ενοχλείς το φίλο μου! "Εμπρός, δίνε του!

Εκείνος ξεροκατάπιε και θέλησε να διαμαρτυρηθ. Μία γερή γροβιά όμως τον έκαμε να σωπάσει και να φύγει τρεκλίζοντας.

"Ετσι ο πρώην πυγμάχος έγινε φίλος του γιάτρο, Έκαμαν συντροφιά μαζί αρκετές βραδιές. "Επειτα επισκέφθηκε το γιάτρο στο διαμέρισμά του. Κι' εκεί... κατάφερε ν' ανακαλύψει ένα βαζό με τα δηλητηριώδη ροζ χάπια... γιατί ήταν απλούστατα ντέτεκτίβ της Σκότλαντ Γουάρντ!

Βρήκε όμως και κάτι άλλο, ακόμη καταπληκτικότερο: ένα αντίγραφο του ανωνύμου γράμματος, που είχε κατηγορήσει το δόκτορα Κρήμ! "Ο ίδιος ο κακούργος είχε στείλει το γράμμα αυτό στη Σκότλαντ Γουάρντ για επίδειξη ανόητου ηρωισμού!

Σε μία άλλη περίπτωση, η Σκότλαντ Γουάρντ είχε συλλάβει ένα ύποπτο νέο, κατηγορούμενο ότι είχε σκοτώσει το πάτωμα της. "Ο αστυνομικός Γουένσλεϋ τον άφισε στη νύχτα σ' ένα γραφείο, καθισμένον κοντά σ' ένα τραπέζι, γύρω στο οποίο καθόντουσαν επίσης μερικοί αστυνομικοί. Κανείς δεν μιλούσε, ούτε κτύπαζε τον ύποπτο. "Ολοι είχαν καρφωμένα τα μάτια τους στο κενό.

"Ο μόνος ήχος που άκουγόταν ήταν το τικ-τάκ ενός ρολογιού.

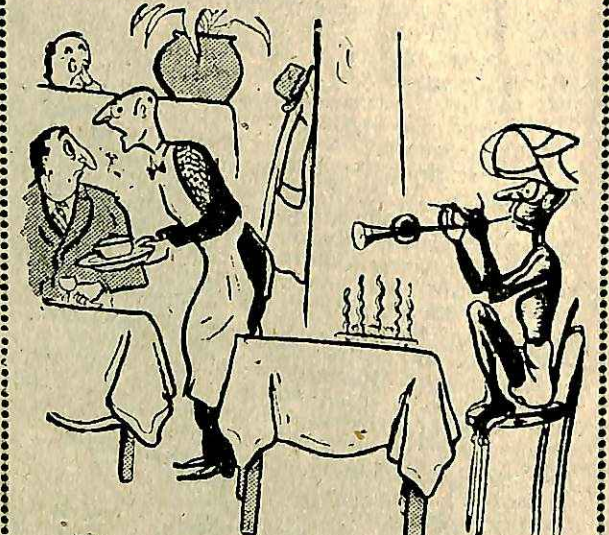
Το πρωί, τα νεύρα του νέου ήταν κουρελιασμένα. "Ο αστυνομικός τον έβαλε τότε να καθήσει μέσα απ' το παράθυρο του γραφείου. Στον τοίχο του αντικρινού σπιτιού, είχε φροντίσει να κολλήσουν μία πελώρια ρεκλάμα ενός θαυματουργού που τον παρίστανε να κόβει στη μέση, με πριόνι μία γυναίκα...

"Επειτα λοιπόν από ένα τέταρτο της ώρας, ο νέος δεν μπόρεσε πια ν' αντέξει σ' αυτό το θέαμα. Πεταχτηκε άρδης και φώναξε:

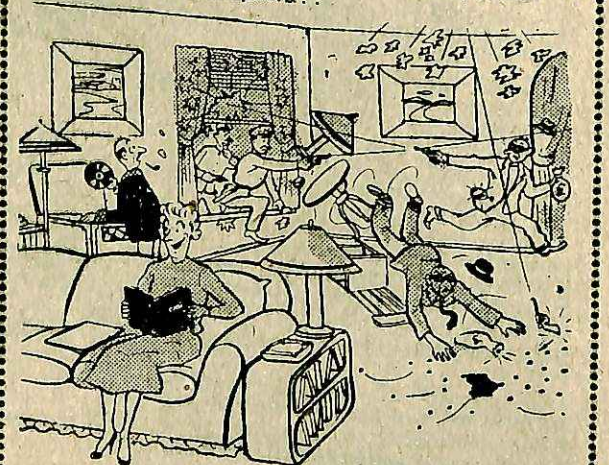
—Ομολογώ!... "Εγώ τη σκοτώσα!

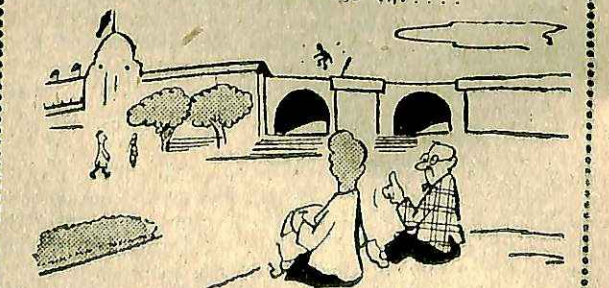
ΕΝΑΕΡΙΟΣ ΔΙΑΔΡΟΜΟΣ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ
—Δεν υπάρχει πια θέσις για μένα στον διάδρομο αυτό.

—"Ερχεται κάθε μέρα και δεν παραγγέλλει τίποτε άλλο από μακαρόνια...

—Δεν μ' αρέσει αυτή η πλάκα με την μοντέρνα μουσική. Κλέαρχε!... "Αλλάξε την!...

—Γιατί να πληρώσουμε; Απ' εδώ βλέπουμε θαυμάσια όλα τα άλλα επί κοντό.

Η γοητεία της πρωτεύουσας

Επαρχιώτην Προμηθέα α: "Έχεις νοσηρό ρομαντισμό, αγαπητέ μου, και αυτός είναι που σε πλανεύει τραγικά με το «μαγευτικό» δράμα της "Αθήνας. Φαντάζεσαι ότι η πρωτεύουσα, σήμερα μάλλον, είναι η αρχαία... Κορινθός της χλιδής και της ωμορφιάς και ποθείς, φαίνεται, να ζής κι' εσύ και ν' αναδειχθείς ανάμεσα σ' αυτόν τον επίγειο Παράδεισο που δημιουργήσε με την φαντασία σου. Μα όχι, φίλατε, δεν είναι διόλου έτσι τα πράγματα. Είναι κι' εδώ η ζωή γεμάτη κόπο και πόνο και υπάρχουν κι' εδώ δυσκολίες και δράματα για τον άνθρωπο, μεγαλύτερα μάλιστα απ' όποιον άλλο μικρότερο τόπο.

"Αν ένας ελάχιστος αριθμός επιπολαίων λιρούχων, κάνει επίδειξη πολυτελούς ζωής, αυτό είναι ιδιαιτελική υπόθεση σου, που δεν έπηρεάζει κανέναν από τις χιλιάδες άλλους ανθρώπους που μοχθούν τμήμα για να κερδίσουν τη ζωή τους. Σε βεβαιώσω πως πολλοί απ' τους "Αθηναίους μ' ευχαρίστησι κι' ανακούφισι τους σ' άλλαξαν το προληπτικό τους προνόμιο να ζούν στην πρωτεύουσα, με την αληθινή Ικανοποίησι, που έχεις εσύ αυτού πέρα έχοντας το σπτάκι, τα χτηματάκια σου, τη γαλήνη της ζωής σου. Μέσα στον πυρετό και τη μηχανική του έσου έσου έσου θα γανθόναν σαν ένα σπείρι σπάρη, ανάμεσα στα χίλια δυο γρανάκια του άλευρομύλου—να τολμοόσες νάρης διακινδυνεύοντας εδώ τα πάντα—για να κερδίσεις, τάχα τί;

Παπαδόπουλ' αν Βέρροαν: Συμφωνώμε απόλυτα με τον πατέρα σου, σεβάστο λειτουργό της "Εκκλησίας, που και από πείνα και από την ιδιότητά του μπορεί ασφαλώς να ξέρη πολύ περισσότερα πράγματα από σένα, τη μικρή και άπραγη, ώστε ξέρει και τι κάνει με το να μη σε αφήνι ανεξέλεγκτα νάρης συντροφιάς και να ηγναίης σε χορούς. Μη τον παρεξηγής για την αυστηρότητά του αυτή. Είναι άλλωστε και το περιβάλλον εκεί στενό, ώστε να δικαιολογούνται οι επιφυλάξεις για τα «πάρτι» και για τους χορούς Φύλαξε, κόρη μου, την όρεξί σου για τον ένα και μοναδικό χορό... του "Ησάσι!

Πονεμένην Καθ' αλιώτισαν: Συμμερίζομαι κι' εμείς και τη χαρά σου, μα και τις επιφυλάξεις σου. Αφού ο νέος, που σε αγαπά και τον αγαπάς, είναι κοινωνικά και οικονομικά σε θέσι να σ' αποκαταστή, γιατί βράζει το άρκετα μακρύ αυτό χρονικό όριο; Και στα τέσσερα αυτά χρόνια πώς θάσαι εξασφαλισμένη εκ μέρους του, όπως πολύ σωστά παρατηρείς; Γιατί θα είναι ενδεχόμενο ν' άρνηθης μίαν άλλη καλή τύχη. Τέσσερα χρόνια, είναι πολλά κι' η ανθρώπινη καρδιά—όταν μάλιστα επέλθι χωρισμός—έχει την αδυναμία να ξεχνά... Χωρίς να θέλουμε να σε απογοητεύσουμε, βρφαλούμε να σου το υπογραμμίσουμε ένα τέτοιο ενδεχόμενο, τουλάχιστον για νασαι πιο ρεαλιστική αντίκρου στα όνειρα και τις ελπίδες σου. Και γι' αυτό πρέπει να επιδιώξης μία θετική όσο και δριστηκή εξέγηση με τον άνθρωπό σου, καθώς θα και μόνι σου αναγνωρίζεις την ανάγκη αυτή.

Περὶ πατήρτην, Μαροβσι: Το πράγμα δεν είναι πρωτοφανές, ούτε θα κι' αποκαρδιωτικό. "Η γεγονοποιία σου, που ήρθε να εξακαλοικαίρησιν εκεί, ήθελε, φαίνεται, να προκαλέσει τη συμπαιδεία σου.

για να περάση και ψυχικά εύρεστα τις ημέρες της και γι' αυτό σου γλυκογελοῦσε και σου "έκανε σκέρτσας" και ύπαινιγμούς. Εύτυχώς που ήσουν σε θέσι να την καταλάβης και καλά έκανες να φανή επιφυλακτικώς απέναντί της. Γιατί, αλλιώς, αν ενέδιδες τόσο αυθαίρετα, θα είχες μεγαλύτερο υπέρταμα μ' επιθυμίες και φαντασιώσεις, που θα τις προκαλούσες επ' πόλεια, για ν' αυτοκατασκευάζη, η νεαρή "Αθηνά. Παρηγορήσου, λοιπόν, που «φτηνά» τη γλύτωσες!

Γιάννην Γ. Ε. (64): "Αν ή νέα είναι, όπως μας την περιγράφεις, ήθικη και καλή και κρίνει ότι θα μπορούσε να γίνει αξία συντροφος της ζωής σου, δεν βλέπουμε για ποιο λόγο έχεις διαταγμούς, αφού—καθώς λες—κι' εκείνη σου δείχνει συμπάθεια. Δεν χρειάζεται δα και να την πείσουν οι γονείς της για να πάρη ένα νέο μορφωμένο, καλοθαλμένο και καλά αποκαταστημένο, όπως εσύ. Γι' αυτό, αντί να... παίζετε από μακριά κι' οί δυο παιγνίμα, πρακτικό και λυσitelές είναι να συνεννοηθείτε προφορικά, να εκδηλώσετε τα αισθήματά σας και να συνεννοηθείτε για το μέλλον σας. Καμείτε της την πρότασι γάμου. Τι χρειάζονται όλα τ' άλλα; Τόλημ και κρίσις άρκοῖν για να ευνοήσουν το ζήτημά σου!

Ρωμαντικὴν κοπέλ' αν Πειραιά: Δεν νομίζουμε ότι πρέπει να έχεις αξιώσεις μεγαλύτερες απ' όσες επιτρέπουν οι δυνατότητες και η ιδιοσυγκρασία του ανθρώπου που αγαπάς. Το ότι δεν του αρέσουν τα γλέντια, οι πολυθρόνες συντροφιάς και οι κοσμικές επίδειξεις δεν είναι λόγος σοβαρός για να σκεφτείς χωρισμό. Βέβαια και αυτή, στο μέτρο τους, κάνουν ευχάριστη τη ζωή, μα συνήθως κοραϊκό σου πολύ εύκολα, όταν δεν προκαλούν χειρότερα κακά στο χαρακτήρα: ιαταϊόδοξη αντίληψη, φαντασιοπληξία, με παρεπόμενα, Κύριος οίδε, τί τυχοδιωκτικές περιπέτειες για την Ικανοποίησιν τους... Γι' αυτό πρέπει ασφαλώς ν' αναθεωρήσης την απόφασί σου και «να δεχτής το φίλο με τα ελαττώματά του»—που λέει η παροιμία—αν, βέβαια, νομίζης ότι η ελκρινεία, ή μεριοφροσύνη και ο διακριτικός τρόπος ζωής αποτελούν σήμερα «ελαττώματα»...

Φλογερὴν Τσιγγάναν: Μην είσαι επιπόλαιη και μην πιστεύης ότι μπορεί να σ' αγαπά σοβαρά και με μελλοντικούς σκοπούς ένας νεαρός επιπόλαιος «δόν Ζουάν»—όπως γράφεις—που έτι φαίνεται φεληθήκε μίαν πρόσκαιρη γνωριμία σας κι' επιδίωξε με ψευτικούς όρκους και ίδιες με κατεργαρίες να διασκεδάσῃ μαζί σου. Αυτό έπρεπε απ' την αρχή να το καταλάβης και όχι, ακόμη και σήμερα που λείπει στο εξωτερικό και σιωπά στα γράμματά σου, να νομίζης ότι μπορεί να σε θυμάται. Σύνελθε, κοπέλλα μου, από τέτοια νοσηρά όνειροπολήματα και κτύταξε, ανάμεσα στον κύκλο σου, να βρής τον άνθρωπο που τίμια και ειλικρινά μπορεί να σου προσφέρει την ψυχική χαρά και τις ελκρινές ασήματα.

"Αστατη πεταλουρίτσα: Μα τί είναι αυτά, μικρούλα μου; Δεν έβγαλες ακόμη την ποδιά του σχολείου και θέλεις να γίνης «κινηματογραφική ηρωίδα του έρωτος»; "Ετσι, λοιπόν, ε: Γνωρίζεις, προχθές μόλις, μ' έναν νεαρό «κούκλο», σε κάποιο πάρτι, τα συμφωνήσατε—όπως μας γράφεις—και τώρα είσ' έτοιμη, αν σου το συμβούλευαμε και μεις να... άπαχθης, λεί, μαζί του, μια κι' αυτός είν' «εκατάστατος και δείχνει πως σ' αγαπά τρελλά! "Ασφαλώς δεν αντιλαμβάνεσαι ποιόν φοβερό κίνδυνο κρύβουν οι τέτοιες κεραυνολέες αποφάσεις. Μα δεν συλλογίζεσαι τάχα τί διακινδυνεύεις μ' ένα τέτοιο ανόητο πραξικό-

πημα; Δεν έχεις κανένα διαταγμό και δεν σκέφτεσαι ότι πίσω από τις ωραίες αυτές εικόνες, που ο περιφημος αυτός «κούκλος» σου προβάλλει για μίαν όνειρευτή τάχα ζωή, μπορεί ν' ανοίγεται κανένα βάρσθρο ήθικόν, όπου κινδυνεύεις, πιθανόν, να πέσης και να συντριβής; Για όνομα του Θεού, συνετίσου! Κόψε κάθε συζήτησι γι' αποτόλμες ενέργειες και πές στο νεαρό να κοπάσῃ, αν σε θέλη αληθινά, να σε ζητήσει απ' τους δικούς σου. "Ολα τ' άλλα είναι ΚΙΝΔΥΝΟΣ!

Αίαν, Πύργον: Μας γράφεις ότι αγαπίεσθ τρελλά με τη δεύτερη εξαδέφερή σου και μάλιστα αν μπόρής μία μέρα να την παντρευτής. "Επειδή είσατε κι' οι δυο νεαροί ακόμη, ελπίζουμε πως το ειδοίλλο σας θα σέβη με τον καιρό, θα εξατιμωθῇ, κι' έτσι πρέπει να γίνη ασφαλώς. Όταν μεγαλώσετε λίγο, θ' αντιληφθείτε πόσο έχουμε δίκρο να σας δίνουμε μία τέτοια συμβουλή. Τα άλλα που γράφετε, ότι τάχα δεν σ' ανθέζετε σε χωρισμό, είναι υπερβολή και πλάνη. Τα έχουν τη κι' άλλοι, μα έζησαν αυτό το κακά... κι' έμεις καλύτερα!

"Ελληνόποδ' αν, Κρήτην: Αφού, ύστερα από δεκαπέντε χρόνων δοκιμασμένη, τουλάχιστον από μέρους σου, φιλία, ή φιλία σου σου φέρθηκε με τόση άχαρηκρήριστη επιπολαιότητα και ανελεικρινεία, νομίζουμε κι' εμείς ότι συγχρηται, όχι μόνον να δείχνεσαι μα και νασαι επιφυλακτική στις σχέσεις σου μαζί της. Αιστά, ένω εσύ της δίνεις ελκρινές την αγάπη και την εμπιστοσύνη σου, αυτή κτυτάζει μόνον να εκμεταλλευέται την άγνη σου προσφορά και να σου δείχνι φιλία μόνο σ' ό,τι και όταν την συμφέρη. Αυτό δεν είναι σωστό και πρέπει και σὺ ανάλογα ν' άμυνήθης! "Ομως οι στενοχωριές, καλή μου! Δυστυχώς οι άνθρωποι έχουν τέτοιες αδυναμίες, που πληγώνουν τους άλλους, εκείνους που χωρίς υπολογισμό και από άγνη αίσθημα, σαν και σένα, δίνουν τη φιλία τους για να καταπρηδώνονται στο τέλος.

Μαν. 620, "Ηράκλειον (Κρήτης): Να εξηγηθής ειλικρινά και σοβαρά μαζί της. Αφού είναι άρραθονισμένη γιατί έρχεται μαζί σου; Θά προτιμήσῃ τελικά εσένα;

Και σὺ είσαι διατεθειμένος να υποκαταστήσῃς σ' όλες τις κοινωνικές και ήθικές εθδυνες του τον άρραθονιστικό; Νά ζητήματα που πρέπει να τα μελετήσης πρώτα μόνος σου κι' έπειτα να τα συζητήσετε μαζί με την κοπέλλα.

"Αν ν' αν Παύλο θ' αν: Στην ηλικία των 15 χρόνων πού είσαι ακόμη κι' ενάντια προς τη θέλησι των γονέων σου, διόλου δεν σου συνιστούμε, αγαπητή, να το σκάσης κρυφά απ' το σπτάκι σου, για να επιδοθής στην τέχνη του χορού, όσο κι' αν αυτή είναι ωραία και σ' έμπνέει. Το κίνημά σου θα είναι πολύ ασυλλογιστό και οι περιπέτειες που σπασοδρόμηση θα συναντήσης μετά ένα τέτοιο πραξικόπημα, δεν θα αποδοῖν ευχαρίστες για σένα. Τουλάχιστον περιμένε να ενηλικιωθής και, αφού ή οικονομεία σου είναι πολύ πλούσια, θα μπόρής σε 3-5 χρόνια, υπό ευτυχέστερους οίονους, ν' ακολουθήσης την καλλιτεχνική σου κλίσι, αν, βέβαια, θα πρέψης εσ τότε τον ίδιο πόθο που έχεις σήμερα για το χορό.

"Αμ σ' αν, Μικροπόδ' αν: Αφού έτοι άσχημα τα κατάφερες και ή μοίρα έκδικήθηκε την έπιπολαιότητά σου, τώρα είναι άρρα και μόνον ή μετάνοιά σου πρέπει να σου γίνη μάθημα για το μέλλον. "Όσο για το «θαυαρό άρνάκι», ύστερ' από όσα του έκανες και αφού δεν άπάντησε στα γράμματά σου, σωστό είναι ν' άφήσῃς κάθε ιδέα γι' αυτόν. "Εχε την αξιοπρέπεια τουλάχιστον να μη ζητάς τον οίκο του, κι' άφες τον άνθρωπο ήσυχο. Στο μεταξύ ο καιρός είναι πολύ παρηγορικός συμβούλους και δεν έξερεις τί σου επιφυλάσσει ή τύχη σου.

Παπαρού' αν, Θεσσαλονίκη: Αφού αγαπίεσθ αληθινά κι' ελπίζεις κι' οι δυο ο δεσμός σας νάρη την κοινωνική του δικαίωσι με το γάμο, δεν βλέπουμε για ποιο λόγο εξαρτάς το άσθημά σου και το μέλλον σας ακόμη από τον... έρωτά της αδελφικής αυστηρότητας. Νομίζουμε ότι αν κρατηθής κι' οι δυο μέσα στα πλαίσια της διακριτικότητας, της ήθικης ευπρέπειας και της αίσθηματικής ειλικρινείας, κανένας φόβος εκ μέρους του αδελφού δεν πρέπει να σας έπηρεάζη. Μόνον κτυτάζε να φανής αξία

ΤΟ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΖΕΥΓΑΡΙ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Δεν θά μπορούσε σφαλώς να βρεθῇ πιο ταιριαστή σύζυγος για τον Χαμφρέυ Μπόγκκρετ από την Λωρην Μπακάλ, την γυναίκα με το περίφημο γοπητευτικό βλέμμα. Το ζευγάρι αυτό είναι από τα πιο αγαπημένα του Χόλλυγουντ και δεν δίνει ποτέ άφορμή για σχόλια στις στήλες του κουτσομπολιού των κινηματογραφικών περιοδικών και έφημερίδων. Στην ανώτερη φωτογραφία το ζεύγος εμφανίζεται μαζί με τον αγαπημένο του σκύλο που είναι σκεδόν ο μοναδικός συντροφος της ιδιωτικής του ζωής.

59

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Δέκα παργγέλματα που οδηγούν στην επιτυχία

Όλοι οι άνθρωποι, λέει ο Αμερικανός καθηγητής της ψυχολογίας Έρμπερτ Μόρλεϋ, ενδιαφέρονται λίγο-πολύ για τη σωματική τους υγεία. Άλλ' αδιαφορούν ολότελα σχεδόν για την πνευματική. Και όμως η υγεία αυτή είναι το ίδιο σημαντική όσον και η πρώτη και ίσως, μάλιστα, πολύ περισσότερο απ' αυτή. Γιατί η σωματική ζωή, με τον «ατομικό» ρυθμό της, απαιτεί από τον άνθρωπο μια απόλυτη πνευματική αυτοκυριαρχία, που αποτελεί την απαραίτητη προϋπόθεση της επιτυχίας και τη σταθερή βάση για εκείνο που απόκαλούμε ευτυχία και που όλοι όνειρευόμαστε ν' αποκτήσουμε.

Νά, λοιπόν, ποιά είναι τα δέκα παργγέλματα της υγιεινής του πνεύματος, σύμφωνα με τον Αμερικανό ψυχολόγο:

1. Απαλλάξετε το πνεύμα σας από κάθε τι το περιττό. Η μνήμη έχει ωρισμένα όρια. Μοιάζει σαν ένα συρτάρι, που μπορεί να το γεμίσει κανείς ως ένα ωρισμένο σημείο, αλλά που δεν μπορεί να χωρέσει τα πάντα. Η θέσις που κατέχεται από διάφορα ασημένια πράγματα είναι χαμένη και απορροφά έναν πολύτιμο χώρο, που θα μπορούσατε να διαθέσετε για την ταξινόμηση γνώσεων χρησίμων και απαραίτητων στη ζωή.

2. Απομακρύνετε από το μυαλό σας τα μικρά και φθοροποιά αισθήματα: νοσηρές περιέργειες, μικρά μίσση, ζηλοτυπίες, ανώφελες έχθροπάθειες.

3. Είναι απαραίτητο να ξεκοιράζετε κάθε τόσο το μυαλό σας με ένα διάβασμα ή με οποιαδήποτε άλλη ευχάριστη και εύκολη απασχόληση. Πολλοί άνθρωποι που κατέχουν ανώτερες θέσεις στα γράμματα, την επιστήμη, την πολιτική, τις επιχειρήσεις κλπ. ξεκουράζουν το μυαλό τους διαβάροντας αστυνομικά ή άλλα, όχι λογοτεχνικά, μυθιστορήματα. Το

διάβασμα ή οτιδήποτε άλλο χρησιμοποιήσετε για το ξεκούρασμα του μυαλού σας πρέπει απαραίτητα να σας απομακρύνει από τις καθημερινές σκοτούρες.

4. Δώστε στο καθετί την ακριβή σημασία που έχει στη ζωή. Πρό παντός αποφύγετε να μεγαλοποιήτε τα πράγματα και να τους δίνετε με τη φαντασία σας μια σημασία που δεν έχουν. Προτού άνηψήσετε, προτού θυμώσετε ή αγανακτήσετε, σκεφθείτε...

5. Κάθε φορά που νομίζετε ότι η τύχη σας έπληξε σκληρά, προσπαθήστε να ιδείτε καθαρά ποιος είναι ο βαθμός της δικής σας ευθύνης. Έτσι θα απορρίψετε στο μέλλον παρόμοια σφάλματα και είναι πιθανόν να ιδείτε ότι η τύχη δεν σας είναι τόσο δυσμενής όσον φαντάζεσθε. Πρό παντός, μην παίρνετε το ρόλο του θύματος. Γιατί, στο τέλος θα καταστήσετε να γίνετε πραγματικά. Δεν θα είσθε, όμως, θύμα της μοίρας, αλλά λατρεύετε τον εαυτό σας (της επιπολαιότητας, των απερισκεψιών σας κλπ.).

6. Συνηθίστε να γελάτε κάθε φορά που σας παρουσιάζεται ή ευκαιρία. Πρό παντός, μην πιέζετε τον εαυτό σας να φαίνεσθε σοβαρός ή λυπημένος. Το γέλιο θα σας κάμει να βλέπετε τη ζωή από την ευχάριστη όψη της.

7. Συνηθίστε να είσθε αισιόδοξος. Η απαισιοδοξία αποκτάται πολλές φορές με τη συνήθεια.

8. Μάθετε να έχετε αυτοπεποίθηση. Η ζωή σας βρίσκεται στα χέρια σας. Από σας κυρίως εξαρτάται να την τροποποιήσετε σύμφωνα με τις επιθυμίες, τους πόθους σας κλπ. Προσέξτε, όμως! Οι επιθυμίες σας πρέπει να έχουν λογική βάση. Διαφορετικά, η επιπολαιότητα που μπορεί να έχετε στον εαυτό σας δεν θα σας χρησιμεύσει σε τίποτε.

9. Μην κλεινόσαστε στον εαυτό σας. Η ζωή είναι ένα πολυκύκλιο θέαμα, που αξίζει τον κόπο να το παρακολουθή κανείς.

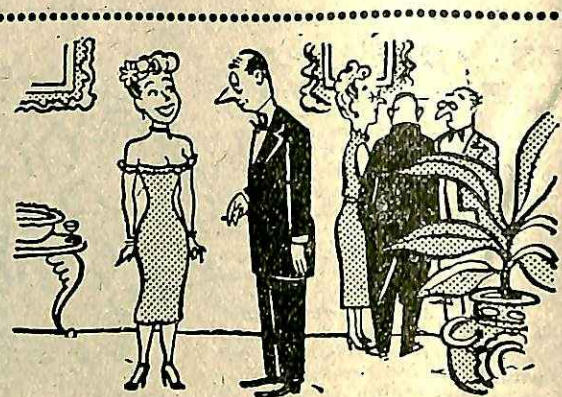
10. Ενδιαφερθείτε για κάτι: για μια τέχνη, για το διάβασμα, για μια χειροτεχνική απασχόληση, για ένα σπόρ κλπ.

Θα τόν μιμηθούν οι συνάδελφοί του;

Ο πιο ευγενικός σωφέρ ταξί του κόσμου είναι ο Έντουαρντ Χάμιλτον, που εξασκεί αυτό το επάγγελμα από δέκα έτη χρόνια στο Σικάγο.

Ο Χάμιλτον, βέβαιον ότι εύχρηστοι πελάτες που μεταφέρει με το αυτοκίνητό του, έβαλε στο εσωτερικό του ένα μεγάλο σύρμα και κρέμασε απ' αυτό μια σειρά από κουτάκια. Μέσα σ' αυτά τα κουτάκια βρίσκονται πούρα, τσιγάρα, σπρίτς, καρφίτσες, κορδόνια για τα παπούτσια, καραμέλλες και διάφορα άλλα πράγματα. Από το ύρμα αυτό κρέμονται επίσης ένα έρμα «σαμουά» για το καθαρίσμα των παπουτσιών, ένα «θερμό», που εριέχει ζεστόν καφέ, ένας τηλεφωνικός κατάλογος, εφημερίδες κτλ.

Όλα αυτά τα πράγματα, με τα οποία «κάνω» εύχρηστοι τη ταξιδιό τους πελάτες μου, δηλαδή ο Χάμιλτον, μόλις μου στείλουν 2½ δολάρια την εβδομάδα. Το ποσόν αυτό το δαγάζω με το πορτοφόλι από τα πουρμπουάρ που μου δίνουν οι πελάτες μου.

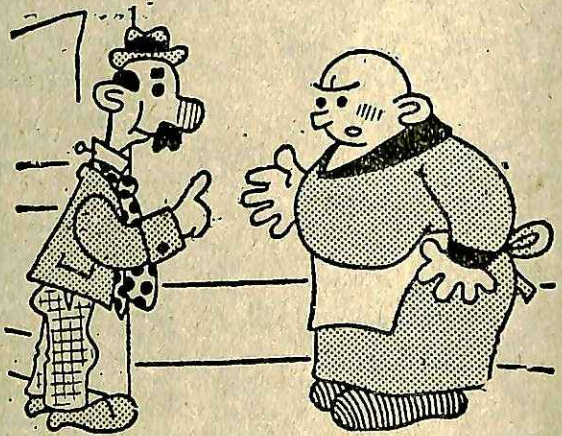

ΕΞΩΜΗ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ

— Στην αρχή δεν ήξερα πώς να μακρύνω το φόρεμά μου, ύστερα όμως βρήκα έναν τρόπο.

— Μια στιγμή, κυρία, τ' αφεντικό πήγε να ταΐσει τα γουρουνία. Μετά είναι η σειρά σας!

Η ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

— Από πού έρχεσαι, αθεόφοβε;... Ένα μήνα έχεις να πατήσεις στο σπίτι!...
— Νά σου πω, χρυσή μου, παρακολουθούσα τους Ολυμπιακούς.

— Ζαβολισμός!...

Η «Μαγδαληνή» ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Μιά ζωή που μοιάζει με μυθιστόρημα

Όλοι οι θαμώνες του Καζίνου του Μοντεκάρλο κάρφωσαν τα βλέμματά τους στην πόρτα της μεγάλης σάλλας. Ευπαίνει η ώρα και μελαγχροινή Γαλλίδα ήθοποιος Λιάνα ντε Πουζύ. Φορούσε μια μαύρη τουαλέτα με ένα μόνο χρυσό στολισμό. Πίσω της έρχονταν μια καμαριέρα της, που είχε πάνω της ένα πλήθος από βαρύτιμα κοσμήματα.

Ενθ' ο κόσμος την κύτταζε, σατισμένος, η Λιάνα διέσχισε τη σάλλα και πλησίασε την περίφημη Ισπανίδα χορεύτρια Καρολίνα Ότερό. Έκείνη φορούσε μια προκλητική ροζ τουαλέτα και μια συλλογή από κοσμήματα, εξίσου ωραία σαν της καμαριέρας της Λιάνας. Η Γαλλίδα κύτταζε περιφρονητικά την αντίζηλό της και της είπε:

— Μου επιτρέπετε να σας συστήσω την καμαριέρα μου; Την έχω μαζί μου για να κουβαλάει τα κοσμήματά μου, όπως θα κουβαλούσε τις βολιτζές μου.

Η Ότερό έμεινε αποστομωμένη... Από μηνες τώρα, αυτή κι η Λιάνα παράβγαιναν στη λαμπρότητα των κοσμημάτων που φορούσαν. Μόλις η μια εμφανιζόταν μ' ένα καινούργιο δαχτυλίδι ή βραχιόλι, η άλλη έσπευδε ν' αγοράσει ένα ακόμη καλλίτερο και ακριβότερο... Όλοι διερωτόντο πού θα κατέληγε αυτός ο ανταγωνισμός... Μά η Λιάνα, με το λεπτό γαλλικό της πνεύμα, είχε βρή την καλλίτερη λύσι κι είχε ταπεινώσει ανεπανόρθωτα την αντίζηλό της.

Την εποχή εκείνη, η Λιάνα ήταν μιά απ' τις διασημότερες γυναίκες της Ευρώπης. Πλούσιοι αριστοκράτες την πολιορκούσαν, ζητιανεύοντας ένα χαμόγελό της. Συγγράφεις και μουσικοί την θεοποιούσαν. Όλο το Παρίσι μαζεψόταν στο Φολι Μπερζέρ για να την ιδεί...

Αναχωρήσεις

— Η Κα Β. Νικολέα, διευθύντρια του γιναστού Οίκου Κοπτικής — Ραπτικής, Αγίου Μάρκου 18, ανέχωρσε διά το Παρίσι προς παρακολούθησιν της εξέλιξης της τέχνης και πλουτισμόν του Οίκου της δια των τελευταίων μοντέλων.

Ρωτήσατε τόν
τσαγκάρη σας
μέ τι να γυαλίξετε
τά παπούτσια σας
ARIZONA

Μα τα χρόνια έφεραν σιγά-σιγά τη λημονιά... Η αμορφιά της μαράθηκε, ο κόσμος την έχασε τελείως. Κανείς δεν ήξερε τι είχε απογίνει, ως ότου τώρα τελευταία ανηγγέληθ' ότι μπήκε σ' ένα μοναστήρι της Λωζάνης, με το όνομα Άδελφή Άννα Μαρία Μαγδαληνή. Η παλιά καλλονή είχε τώρα 78 ετών και υποφέρει από αρθριτικά...

Η Λιάνα γεννήθηκε στη Μπαγιόν της Γαλλίας. Παντρεύτηκε, μικρή ακόμη, έναν αξιωματικό του ναυτικού, αλλά πήρε γρήγορα διαζύγιο. Έπειτα βγήκε στο θέατρο, όπου θριάμβευσε. Μάζεψε μια συλλογή από κοσμήματα μωθώδους αξίας. Το 1906, ένας πλούσιος Άγγλος θαυμαστής της της έδωσε ένα σημαντικό ετήσιο και ισόβιο επίδομα.

Έκανε τότε συχνά την εμφάνισή της στο κομικό ρεστωάρ Μαξιμ, συνοδευόμενη από δυο μικρούς Άλγερινούς με τα ιδιόρρυθμα κοστούμια τους, που καθόντουσαν δίπλα στα πόδια της, ενώ αυτή έτρωγε, σαν βασιλισσα.

Την εποχή εκείνη, άρχισε το ρομάντσο της με το νεαρό πρίγκιπα Γεώργιο Γκίκα, επίδοξο διάδοχο του σερβικού θρόνου. Γνωρίσθηκε μαζί του κατά περίεργο τρόπο. Μια μέρα είχε βγή στη βουλεβάρτα φορώντας ένα τόσο φανταχτερό καπέλλο με φτερά, ώστε οι διαβάτες την ειρωνεύθηκαν. Μανιασμένη τότε, επέτρεψε σ' έναν απ' αυτούς, κάποιον Έντουαρντ Μαρτέ, κι άρχισε να τον χτυπά στο κεφάλι με την όμπρέλλα της.

Ο Γκίκα, που έτυχε να βρισκόταν εκεί κοντά, ώρμησε κι έδωσε κι' αυτός το Μαρτέ και δυο γυναίκες που τον συνόδευαν. Τέλος, επενέβη η αστυνομία και τους συνέλαβε όλους. Τότε ο πρίγκιπς δήλωσε την ταυτότητά του και πρόσθεσε:

— Η δεσποινίς Λιάνα ντε Πουζύ είναι η μητέρα μου κι' όφειλα να την προστατεύσω με κάθε τρόπο.

Οι εφημερίδες έγραψαν αμέσως τη ρομαντική αυτή πληροφορία. Η Λιάνα δεν τη διέψευσε. Σε λίγους μήνες, το ζευγάρι παντρεύτηκε κι' εγκαταστάθηκε σ' ένα πύργο της Λιάνας, στην Άγγλια. Γρήγορα όμως άρχισαν οι καυγάδες μεταξύ τους. Ο πρίγκιπς ζήτησε διαζύγιο, κι' η Λιάνα τούδωσε την ελευθερία του, δίχως αντίρρηση. Έπειτα απ' την πικρή αυτή απογοήτευση, πέρασε στην αφάνεια και γάθηκεν τελείως τα ίχνη της επί πολλά χρόνια. Τώρα μόνον έγινε γνωστή η είσοδος της στο έλθετικό μοναστήρι, όπου βρήκε επτέλους τη γαλήνη της ψυχής και την πραγματική ευτυχία.

Ένα έξυπνο ψέμμα

Βλέποντάς την νύχεται, ο Τζιμ έκανε ένα μορφασμό αηδίας. Προσπάθησε όμως να επιβληθ' στον εαυτό του και γυρίζοντας προς το μέρος της, είπε με κουρασμένο ύφος:

— Γεια σου, Μάρκιτ.
— Εσύ είσαι, Τζιμ; Και στο αγαπημένο μας εστιατόριο! Τι τύχη!
— Κάθισε, Μάρκιτ. Νομίζα πως ήσουν στην Καλιφόρνια.

— Για φαντάσου να είμαστε μαζί στη Νέα Υόρκη! Είπε εκείνη τσαπνίνα και τα μεγάλα γαλανά της μάτια τον κύτταζαν επιτιμητικά. Τα δυο αυτά χρόνια που έλειψα απ' τη Νέα Υόρκη ήταν τα πιο θλιβερά της ζωής μου.

— Άκου δώ, Μάρκιτ, είπε ο Τζιμ. Έτσι τώρα μ' έκανες να χάσω τρεις περίφημες νύφες, τρία νοικοκυρεμένα πλουσιόκοριτσα. Τούτη όμως τη φορά δεν πρόκειται για έρωτες, για αρραβωνιάσματα. Είμαι παντρεμένος, κατάλαδες;

— Παντρεμένος; φώναξε η Μάρκιτ. Συγχαρητήρια, Τζιμ. Τη γνωρίζω;

— Όχι, κι' ούτε πρόκειται να τη γνωρίσεις.

— Ξαναγύρισε όμως και ξέρεις τί σημαίνει αυτό.

— Ξέρω, ξέρω τί έννοεί. Έφραγες;

— Άγαπη μου, είπε η Μάρκιτ, δεν χρειάζεται να παίρνης αυτό το κατσουφιασμένο ύψος όταν μιλάς μαζί μου. Είσαι παντρεμένος μαζί της, γιατί

— Δεν άμφιβάλλω, Τζιμ. Ζυγίζεις, ξέρεις, δεκαπέντε λίτρες και δεν έχει κλείσει ακόμα χρόνο. Λες ν' αρχίση γρήγορα να βγαίνει δόντια;

— Δεν ξέρω τί να σου πω

— Πόσες φορές πρέπει να σου πω πως δεν νοικιάζεται!...

Τζίμ, είτε ή Μάργκιτ που στο μεταξύ άρχισε να παίζει νευρικά με την τσάντα της.
— Έγώ λέω πως όπου νάνε θα πετάξει το πρώτο του δόντι. Και είνε, ξέρεις, πολύ άστειος τύπος ο μπέμπης μου. Τόν βάζεις μπροστά στον καθρέφτη κι' αυτός κλωτσάει και στριφογυρίζει και κάνει μορφαμένους στον εαυτό του. Όταν θέλεις να τόν βάλεις να κοιμηθί πρέπει να χρησιμοποιήσης του κόσμου τις πονηρίες για να τόν πείσης.
— Άλθθεια, Τζίμ;
— Άλθθεια, Μάργκιτ.
Η νευρικότητα της νέας είνε τώρα φανερή. Η Μάργκιτ βγάζει απ' την τσάντα της διαφορά αντικείμενα και τα στριφογυρίζει με μανία.

— Και ξέρεις και κάτι άλλο; λέει ο Τζίμ. Αγαπάει τη μουσική. Μπροστά στο ράδιο γουρλώνει τα μάτια του κι' ανοίγει το στόμα του. Τού έδωλα ένα σωρό φωτογραφίες σε διάφορες στάσεις. Θα σου τις φέρω να τις δής. Χάρηκα πολύ, Μάργκιτ, που ήρθες στη Νέα Υόρκη. Οι συνάδελφοί μου στο

γραφείο κουράστηκαν πιά να μ' ακούνε να τους λέω για το μπέμπη μου. Ω! Τώρα θάχω σένα που θα μ' ακούει όλη την ώρα τόσο φιλικά και θα με καταλαβαίνει.
Ο Τζίμ εξακολουθεί να της μιλάει για το μπέμπη του. Πως γελάει, πως λέει «μπάμπά» και «μαμά» πως χαλάει τα παιχνίδια του, πως κουνάει τα χεράκια του και τα ποδαράκια του, πως τόν παίρνει στην πλατιά του και τού κάνει το άλογο, πως σπάει τα ποτήρια, πως κάνει όταν γελάει κι' όταν κλαίει, πως τόν ταιξίει, πως τού κάνει τη μαϊμού για να τόν διασκεδάσει και άλλα πολλά.

Η Μάργκιτ φουσκώνει από αγανάκτηση.
— Τέλος πάντων πές και τίποτ' άλλο, Τζίμ! τού λέει. Μιάμιση ώρα μου μίλας για το μπέμπη σου. Και ξέρεις ότι δεν μ' άρεσουν τα παιδιά.
— Α! Μάργκιτ, δεν έχεις δίκιο. Όταν γνωρίσης το μπέμπη μου θα ξετρελλαθής και συ μαζί του. Θα τα καταφέρνω να σου τόν αφήνω συχνά, να περνάς δυο-τρεις ώρες μαζί του. Θα τού μιλάς, θα τού παίζεις, θα τού γελάς και... θα τόν αλλάξεις άμα χρειαστή.
Όταν θα τόν βλέπεις να κατοπιφιάζει ξαφνικά και να βάζει τα κλάματα, αυτό σημαίνει πως θέλει αλλαγή. Θα γίνεις γι' αυτόν μια δεύτερη μαμά. Θα τόν μάθω να σε ληθεί.

Νευριασμένη ή Μάργκιτ, κλείνει με κρότο την τσάντα της και σηκώνεται.

— Ξέχαστα όλα Τζίμ! τού λέει απότομα.

— Τι είπες; κάνει αυτός, κυττάζοντάς την μ' έκπληξη.
— Είπα ξεχαστα όλα. Και πές πως δεν με είδες!...

— Μάργκιτ, δεν σε καταλαβαίνω. Έσύ μου είπες πως με ήθελες, πως μ' αγαπάς, πως θέλεις να τα ξαναφτιάξουμε. Ταξιδεύεις τόσες μέρες νάρθης απ' την Καλιφόρνια...
— Ναί, είτε αυτή, χώνοντας με λύσσα την τσάντα της κάτω απ' το μπράτσο της. Ήθεβα από τόσο μακριά για να βρω τόν πιο σαχλό άντρα που υπάρχει στη Νέα Υόρκη. Μιά άσθενική νταντά. Γεια σου! Δεν θα με ξαναδής ποτέ σου. Δεν φανταζόμουν ποτέ πως θα είχες γίνει τόσο γελοίος!

Άμιλτος, ο Τζίμ την κυττάζει καθώς φεύγει, παραμερίζοντας το κατάπληκτο γκαρσόνι.

— Μοιάζει με το παιδί σας που φέρνετε συχνά εδώ, κ. Τζίμ, λέει το γκαρσόνι. Πολύ άποτομη!

Το παιδί δεν είνε δικό μου! είνε της αδελφής μου. Έγώ, δεν είμαι παντρεμένος! άπαντά ο Τζίμ κι' ένας αναστεναγμός ανακουφισώς βγαίνει απ' τα στήθη του.

ΣΠΕΝΣΕΡ ΛΗΚΟΚ

Ο πύργος των χυτοκτονιών

Ο πυργίσκος που ύψωνεται στην κορυφή του περιήμου ούρανοχούτου Eupio Στίτ της Ν. Υόρκης έυπνιτρευσσε τόν τελευταίο καιρό, όσους είχαν βαρεθί τη ζωή τους... Πράγματι, μέσα σε λίγους μήνες τέσσερες απειλητικές υφαιρέσεις έπληξαν απ' το ύψος έκείνο στο δρόμο. Για να σταματήσει λοιπόν το κακό, ο πυργίσκος περιφράχθηκε με ψηλά κάγκελλα και μ' ένα δίκτυο.

100 Δράμια τή βδομάδα παίρνει

ΣΗΣΑΜΙΑΚ

ΣΗΣΑΜΙΑΚ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Δημ. Λαϊνάν, Χιον: Ευχαριστούμε καθώς και όλους τους νέους και τις νέες που μας έγραψαν το ευγενικό γράμμα σας. Διά τ' άλλα θέματα σας γράφουμε ταχυδρομικά. Αποστολόν Λόρην, Θεσσαλονίκη: Σύμφωνα. Θα περιληφθεί η βιογραφία της ες προσεχές τεύχος του «Θησαυρού». Αναστασία Σκίπη, Α. Ξηροπολιν: Ο μόνος τρόπος για να αποστέλλεται ο «Θησαυρός» στην κορη σας στην Ιταλία είνε να μας έμδασή η ίδια τραπεζική επίταξη από την Ιταλία, ανερχόμενη σε 24 δολάρια ή 6 λίρες, χάρτινης για ένα χρόνο και στο ήμισυ του ποσού ατμού για έξη μήνες. Άλλως, θα αγοράσετε σεις τόν «Θησαυρό» κάθε εβδομάδα και θα της τόν αποστέλλετε ταχυδρομικά. Βάν Γκόγκ: Σας ευχαριστούμε για το φιλικό και γεμάτο ειλικρίνεια γράμμα σας. Η ποικιλία τών μυθιστορημάτων μας άφείλεται ακριβώς στο ότι προσπαθούμε να ικανοποιήσωμε όλα τα γούστα. Μεγαλόπουλον: Οι γελοιογραφίες σας ακατάλληλες για το περιοδικό μας. Δεν δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών. Ισαάκ Αμάν, Τελ Αβίβ, ΕΡΕΖ ISRAEL: Σας ευχαριστούμε για την ενδιαφέρουσα άποστροφή σας. Μερικές από τις φωτογραφίες σας θα δημοσιευθούν. Οι άλλες, δυστυχώς, δεν είνε αρκετά καθαρές για να γίνουν κλισέ. Κυρίαν Α. Ρ., Ένταυθα: Το σατυρικό επιτελείον του «Θησαυρού» είνε προς το παρόν υπερπλήρες. Άνώνυμον, Ένταυθα: Όχι τόσο ενδιαφέρουσες οι δυο ιστορίες σας. Σας ευχαριστούμε πάντως για το ενδιαφέρον σας. Γεώργιον Πουρνιάν, Ένταυθα: Δυστυχώς δεν δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών. Άναγνώστην «Θησαυρού»: Έδεσσα: Άγνωστες, δυστυχώς, και το όνομα και την διεύθυνση τού μαντενέ που σας έκανε τόσο μεγάλη έντύπωσι. Έπαρχιώτην 1948, Ένταυθα: Θα ήρθε πολλά απ' αυτά που ζητάτε στην όδη Χαριλάου Τρικούπη. Τα άλλα όλα που μας ζητάτε θα τα πληροφορηθήτε επί τόπου από τούς διευθύντας ταύτα. Πονεμένη Χανιώτοπούλου Β. Κ.: Το γράμμα σας μας συγκίνησε βαθύτατα. Δυστυχώς, όμως, το περιοδικό μας έχει ως άρχην να μη δημοσιεύει συνεργασία άναγνωστών. Μίμην Γιαννιτά: Σας ευχαριστούμε για το ενδιαφέρον σας. Τα αποστέλλόμενα είνε, δυστυχώς, ακατάλληλα για το περιοδικό μας. Έξ άλλου, δεν δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών. Π. Παναγιώτου: Χρήματα έληφθσαν. Τα τεύχη σας θα σας αποστέλλωνται τακτικά καθ' έκστην έβδομάδα. Θ' άρχίσουμε, σύμφωνα με την επιθυμία σας, από το τεύχος 505. Δ. Παπαργηρίου: Δεν καθορίζετε, δυστυχώς, αν οι πληροφορίες που ζητάτε αφορούν το προπολεμικό φίλμ «Ρομπέν τών δασών» με τόν «Έρρολ Φλόνν» ή τόν «Γιούτ του Ρομπέν τών δασών», που προεβλήθη έφετος με τόν Κόρνελ Γουάιλντ. Γράψτε μας και τί ακριβώς θέλετε να μάθετε, γιατί ο χώρος που διαθέτουμε είνε, όπως βλέπετε, περιορισμένος. Ι. Α.: Ο Πελοπίδας δεν άσχολείται στη στήλη του με παρομοία σοφάρα ζητήματα. Πάντως, θέλοντας να δώσωμε ένα τέλος στις διαφορές σας, σας άπεκαλύπτουμε ότι είνε μικρότερο της Γης. Α. Δ. Σ.: Γράφετε στον κ. Χριστόφορο Λαμπρινούδη στην έξη διεύθυνση: Ραδιοφωνικό Σταθμόν Αθηνών, Ρηγάλλης 4, Ένταυθα. Άνυπόμνη Κ. Κ. Γ.: Ένταυθα: Τόν αγαπημένο σας Κόρνελ Γουάιλντ θα τόν ήθετε κατά την προσεχή περίοδο σε πολλά φίλμ, μεταξύ τών οποίων: «Άμπερ για πάντα» με την Λιντα Νταρνέλ, «Τα τείχη της Ίεριχού», «Θά ήθελα να ήμουν... έσύ» κ. ά. Βιογραφία του δεν πρόκειται να δημοσιευθί ξανά γιατί έδημοσιεύθ στο ύπ' αριθ. 466 τεύχος μας. Η φωτογραφία που άναφέρετε δεν μπορεί να δημοσιευθί γιατί, δυστυχώς, δεν υπάρχει. Μετά την πρόβλη μιάς ταινίας, οι σχετικές φωτογραφίες καταστρέφονται σιγά-σιγά και ξεφαννίζονται. Σεισμόπληκτον Λευκαδίτην, Βασιλική: Δυστυχώς, δεν μπορούμε να σας βοηθήσωμε. Αυτό που ζητάτε είνε μάλλον αδύνατον. Φανατικό, άναγνώστην «Θησαυρού»: Έλευθερούπολη: Ίσως σε προσεχές τεύχος άσχοληθούμε με το ζήτημα που άναφέρετε. Σας ευχαριστούμε πάντως για το ειλικρινές ενδιαφέρον που δείχνετε για το περιοδικό μας. Όλες οι συστάσεις σας έληφθσαν ύπ' όψην και τελικά το γράμμα σας παρεδόθη στον άστυνομικό μας συντάκτη. Εύγένιον Άγγελάνην, Έλευθερούπολη: Το μαγικό τετράγωνο καλό, θα δημοσιευθί. Το σίνιγμα είνε γνωστό. Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Πάνον Παπαλάου: Η άπάντησις θα σας δοθή από τις σελίδες του «Έρωτικού γραμματοκιβωτίου». Γιουδά Μπαρούχ, Κ.Β.Ε.Α.: Δεν γνωρίζουμε, δυστυχώς, κανένα πρόσωπο με το όνοματεπώνυμο που άναφέρετε. Σταύρον Γ. Κ., Βόλον: Η Margaret O'Brien γεννήθηκε στο Λος Άντζελες στις 15 Ιανουαρίου 1937. Η μητέρα της ήταν χορεύτρια και ο πατέρας της άστέρη τού τσίρκου. Η διεύθυνσις της είνε Metro Goldwyn Mayer Studios, Culver City, California U.S.A. Η Connie Marshall είνε άκόμη πιο μικρή. Γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη τόν Άπρίλιο του 1938. Η Κόνι είνε εξαιρετική κολυμητρια και τρέλαίνεται για το ψάρεμα. Η διεύθυνσις της είνε: 20th Century Fox Films 10.201 West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif. U.S.A. Η μεγαλύτερη έπιτυχία της πρώτης ήταν ο «Χάμενος Άγγελος», της δεύτερης «Το ταξίδι τού πόνου». Βιογραφίες τους θα δημοσιευθούν σε προσεχή τεύχη. Ελένη Μιχαλοπούλου, Πατήσια: Η διεύθυνσις της εν Νέα Υόρκη έκδομένης έλληνικής «Ατλαντίδος» είνε: Atlantis, 203-205 West 25th Street New York 1, N. Y. U.S.A. Για τις άλλες πληροφορίες, περάστε απ' τα γραφεία μας. Άννα Παναγιώτου: Η διεύθυνσις τού κ. Λαδά είνε: Σόλωνος 40. Άννα Β., Θεσσαλονίκη: Πρόκειται περί φαινομένου της εποχής, που δεν πρέπει να σας τρομάξη. Ψηλόρεϊτην, Ηράκλειον-Κρήτης: Δεν μπορέσαμε, δυστυχώς, να καταλάβωμε τί ακριβώς ζητάτε. Β. Β.: Άρταν: Το πρώτο παιγνίδι σας είνε πολύ εύκολο. Το δεύτερο γνωστό. Σας ευχαριστούμε, πάντως, για το ενδιαφέρον σας και περιμένουμε τίποτε πιο πρωτότυπο με το ενδιαφέρον. Μαύρον Κουρσάρον, Θεσσαλονίκη: Η διεύθυνσις τού Herbert Marshall είνε: Universal Pictures Co. Inc. Universal City, Calif. U.S.A. Κουρ. Καλκατζάκον, 2ον Σ. Α.: Δεν δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών. Έξ άλλου, το ποιημά σας ύστερεί στο μέτρο, στη συνοχή τών στίχων και στην όμοιοκαταληξία. Νικόλαον Μπαλάφον, Σ. Τ. Γ. 916: Το σαυρόλεξό σας θα μπορούσε να δημοσιευθί στη σελίδα τών παιγνιδιών αν ήταν κάπως πιο καλοδοουμένο. Άν είχε δηλαδή πιο λίγα μαύρα τετραγωνίδια και λέξεις πιο μεγάλες. Έσείς χρησιμοποίησατε 36 λέξεις, εκ τών οποίων οι 32 είνε τών 2 και 3 γραμμάτων. New York, Akron Ohio, Πύργον: Η διεύθυνσις τού Etoi Fly είνε: Warner Bros. Studios, Burbank, Calif. U.S.A. Δεν έξερει έλληνικά. Η διεύθυνσις της Lana Turner είνε: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, Calif. U.S.A. Όστε αυτή γνωρίζει έλληνικά. Γράψτε τους άγγλικά ή γαλλικά. Θα ήρθε πιο πάνω την διεύθυνσις της «Ατλαντίδος». Για να φύγετε για την Άμερική πρέπει να κατορθώσετε να βγάλετε διαβατήριο. Μαίρη Σκαλάριου, Θεσσαλονίκη: Η συνδρομή για έξη μήνες σ'οιχείζει δώδεκα δολάρια. Τα δολάρια αυτά πρέπει να σταλούν εξ Άμερικής, μέσω Τραπεζής.

Μιά νοητευ κή στά, δεκάδες χρόνων

ΜΙΑ χειμωνιάτικη ήμερα του 1935 στα Άνκτορα του Μπουκινχαμ. Ήρθε τιμήν των πριγκιπισσών Έλισαβέτ και Μαργαρίτας - Εόζας γίνεται μια επίδειξις κλασικών χορών που έκτελούν μερικές νεαρές χορεύτριες άγγλικών σχολών. Οι δυο πριγκιπισσες παρακολουθούν με το μεγαλειότερο ένδιαφέρον. Σε μια στιγμή, ενώ στη σκηνή βρισκόταν μία λιλιπούτεια χορεύτρια τριών χρόνων, που έκτελούσε ένα χορό τού Μπράμς με μοναδική τέχνη και έπιδεξιότητα, η πριγκιπίσσα Μαργαρίτα-Εόζα δεν κρατήθηκε και σκυδοντάς είνε στην αδελφή της:

— Πολύ καλή αυτή η μικρούλα. Όταν θα μεγαλώσει πρέπει να εξελιχθί σε μεγάλη καλλιτέχνιδα. Άλθθεια, πως την λένε;

Η πριγκιπίσσα Έλισαβέτ κύτταξε μία στιγμή το πρόγραμμα και άπάντησε ένθουσιασμένη κι' αυτή:

— Πράγματι είνε πολύ καλή, θαυμάσια, αν και τα χρόνια της είνε ελάχιστα. Όνομάζεται Έλιζμπετ Τάιλορ και γεννήθηκε εδώ στο Λονδίνο. Νομίζω ότι πρέπει να την συγχαρώμε ιδιαίτερα.

Με τόν τρόπο αυτόν και με αυτές τις ύψηλες τιμητικές κρίσεις για την χορευτική τέχνη της άρχισε την καλλιτεχνική καριέρα της η νεαρά Έλιζμπετ.

Άμέσως μετά συμμορφώθηκε με τις συνδουλές όλων τών ειδικών, παρακολούθησε ανώτερα μαθήματα χορού και δραματικής τέχνης και σήμερα, μόλις 16 έτών πιά, βρίσκεται στο δεινόμενο Χόλλυγουντ, νεαρή βεντέττο τού κινηματογράφου με έξη και πλέον ταινίες στο ένεργητικό της. Όρισμένως η περίπτωση της νεαράς αυτής καλλιτέχνιδος δεν είνε από τις συνηθισμένες. Ας την δούμε λοιπόν κάπως λεπτομερέστερα.

Η Έλιζμπετ Τάιλορ γεννήθηκε στο Λονδίνο στις 27 δεβρουαρίου τού 1932. Είνε μοναχοκόρη τού Άγγλου τε-

χνοκρίτου θράναϊς Τάιλορ και της Άμερικανίδος ήθοποιου Σάρας Σόδερν.

Μετά από το χορευτικό ρεσιτάλ που έδωσε μπροστά στις Άγγλιδες πριγκιπισσες η Τάιλορ σε ηλικία τριών έτών συνεχώς τις σπουδές της στο χορό υπό τις όπνιες και την επίδωξι τού διάσημου Βακκάνι χοροδιδασκάλου της βασιλικής οικογενείας επί δυο γενεές, και την γενική μόρφωσί της στη Σκολή «Μπάρν Χάουζ» τού Λονδίνου.

Το 1939, όταν τα πρώτα συννεφα τού πολέμου άρχισαν να μαζεύονται άπειλητικά πάνω από την Άγγλία, ο πατέρας της την έστειλε μαζί με την μητέρα της για περισσότερη ασφάλεια στη πολύ Πασιονάνα της Άμερικής, όπου έμεναν ο παππούς και η γιαγιά της από την υπτέρα της.

Έκεί συνέχισε με μεγαλειότερο ζήλο τις σπουδές της τόσο στο χορό όσο και για τί γενική μόρφωσί της. Άκούγε πολλά ένδιαφέροντα πράγματα για την πόλι τού κινηματογράφου και παρακάλεσε την υπτέρα της και τί γιαγιά της να την πάνε για μερικές ώρες στο Χόλλυγουντ, για να ιδι από κοντά την σφιζόμενη κινηματογράφου, όπως έλεγε η ίδια. Και την πήγαν, πράγματι. Ο γύρος τους κράτησε μία ολόκληρη ήμερα και στην έπιστροφή η Έλιζμπετ ήταν κάτι περισσότερο από νοσημένη απ' ότι είδε και άκουσε. Το ίδιο βράδυ στον ύπνο της, φαίνεται ότι όνειρευόταν το Χόλλυγουντ γιατί τόσο η υπτέρα της όσο και η γιαγιά της την άκουσαν να παραμυλά:

— Τι ψάδι που είνε το Χόλλυγουντ... Πως μου άρεσαν οι άστέρες... Να μπορούσα να γινόμουν κι' εγώ κάποτε...

Ο πόθος της εύως άρχισε να πραγματοποιείται από την άλλη μέρα κι' όλος. Πρώι - πρώι δέχθηκε την έπισκεψί ενός κοψού και καλοντυμένου άτόμου που έσπευσε να παρουνισαθή:

— Είμαι ο Σάμουελ Μάρξ, «κυνήγος τάλέντων» για λογαριασμό της κινηματογραφικής εταιρίας Μέτρο. Είμαι άκόμη στενός φίλος τού πατέρα σας, ο οποίος με μία έπιστολή τού από το Λονδίνο που έλαβα πριν λίγες ήμέρες μου συνέστησε να ένδιαφερθώ για σας και να σας νυρίσω μερικές δοκιμαστικές σκηνές στο στούντιο.

Ένθουσιασμένη η νεαρά καλλιτέχνις δειχθηκε φοβερά ανυπόμονη μόλις άκουσε τη λέξ «στούντιο».

— Μα και τώρα είμαι έτοιμη, άπάντησε.

— Όχι τώρα άπάντησε ο «κυνήγος» μελετώντας μερικές ήμέρες άκόμη και θα ξανορθώ να σας πάρω.

Οι δοκιμαστικές σκηνές άπέδειξαν πραγματι το πλούσιο τάλάντο της. Και το άποτέλεσμα ήταν να ένθουσιασθί τόσο ο μίστερ Λούις Μάγερ, ώστε σε μερικούς μήνες της έμπιστευόταν τόν πρώτο ρόλο της κινηματογραφικής καριέρας της στο ένκομιο φίλμ «Σιωπής μάρτυρας». Ακολούθησε άμέσως το «Πύργος τού πόνου», με την Τζέσσι Νοντάν, και μετά το «Λεσκά βροαχί τού Ντόντερ», με την Άϊριν Ντάν.

Η Έλιζμπετ ήταν τώρα έντεκα χρόνων και το πηγάδι τάλέντο της βρισκόταν σ' όλη του την ώριμότητα. Η ηλικία της όμως δεν της επέτρεπε να άφιερωθί εξ όλοκλήρου στη τέχνη. Έπρεπε να φροντίσει και για την μόρφωσί της Γι' αυτό, μαζί με την Μάον-καρετ Ο' Μπράϊν, την Τζέιν Πάουελ, τόν Ρουβίν Μακντόναλ και τούς μικρούς Μπάτε Τζέκινς και Κλουν Τζάρμαν συνεχίζει και σήμερα άκόμη να σπουδάζει στο είδικό σχολείο που έχει ιδρύσει η Μέτρο για τούς μικρούς καλλιτέχνες της μεσ' στο στούντιο.

Οι τελευταίες ταινίες της τιτλοφορούνται: «Εθνικό βελοδρόμο» όπου παίζει με τόν Μίκυ Ρουνέ, «Γαλάζια Σιέρα» με τόν Κλάρκ Γκέμπιλ και «Ζωή με τόν πατέρα», το ένκομιο αυτό άριστοτέχνιμο της Γουόρνερ, με τόν Ούιλιαμ Πάουελ και την Άϊριν Ντάν.

Σήμερα η Έλιζμπετ είνε ευτυχισμένη από τη ζωή της. Μαζί με τόν πατέρα της, την μητέρα της, τόν αδελφό της Χούσαρντ, 14 έτών, και τούς παπούδες της ζή στην ιδιόκτητη βίλλα της στο δάος τού Μπρένγουντ, κοντά στο Χόλλυγουντ. Έχει δε θαυμάσιες όλως τούς νεαρούς της φιλομούλους.

— Η ζωή είνε ωραία όταν έχει κανείς τύχη... Λέει και μια φορά η Έλιζμπετ.

Και δεν υπάρχει κανείς που θα έχη άντρίρησι στο τελειοταίο αυτό...

Ο. ΚΙΓΚ

Ο αστυνομικός επιθεωρητής Όσκαρ Πάιπερ πήδησε από την λιμουζίνα του κι ανέβηκε γρήγορα—γρήγορα—τη σκάλα του Μαύρου Μουσείου της Αστυνομίας, του Έγκληματολογικού Μουσείου της Ν. Υόρκης δηλαδή, χωρίς να περιμένη το ασανσέρ. Έπάνω τον περίμενε ο μοναδικός φύλακας του μουσείου, ο Γουάλτερ Μάουρ που ήταν τρομερά τάρταρμένος.

—Καλά που ήρθατε, κύριε Έπιθεωρητά! του είπε. Έδω και μισή ώρα πάω να τρελαθώ.

—Διηγέσου μου την υπόθεση από την αρχή, του είπε ο Πάιπερ, χωρίς να παραλείψει καμία λεπτομέρεια!

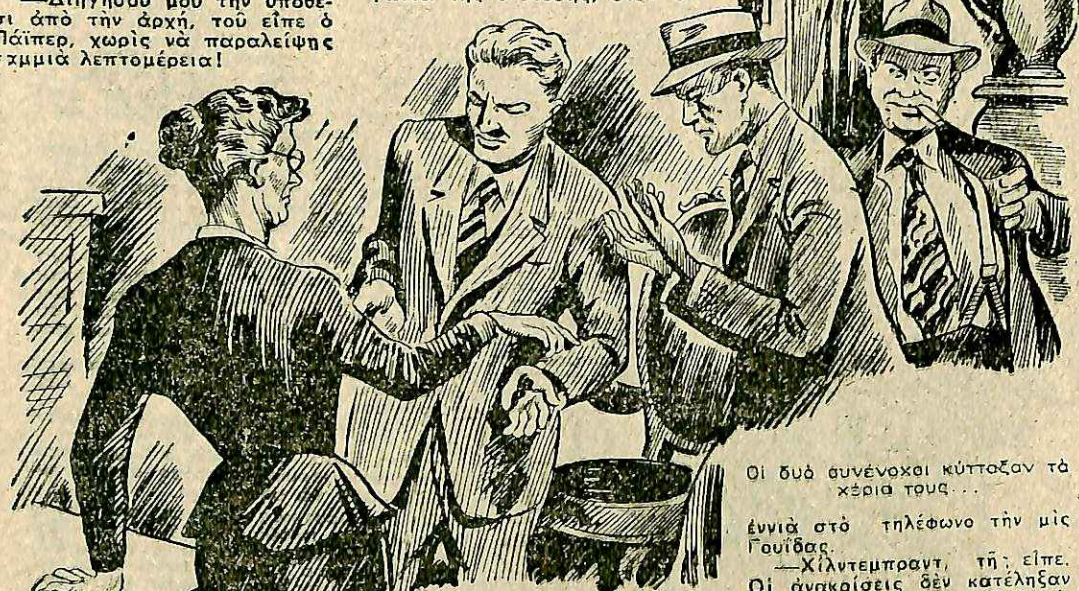
«Ο σείο μας έχει τον αριθμό 24. Όσο για τον Τάιην και τον Μούρ, ο καθένας κατηγορούσε τον άλλον, ότι αυτός έκανε το έγκλημα έμπρός στα μάτια του!»

—Πολύ καλά, είπε ο επιθεωρητής ανοίγοντας την πόρτα της αίθουσας όπου είχε γίνει το έγκλημα.

—Αφού έριξε μία διαδκτική ματιά στο πτώμα, ο επιθεωρητής γύρισε στους δύο αυτοπτες μαρτυρες του εγκλήματος.

—Κύριε επιθεωρητά! φώναξε ο Μούρ. Ήμουν εκείνη τη γωνιά της σιδούσης, όταν σή-

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Οι δύο συνένοχοι κύτταξαν τα χέρια τους...

έννια στο τηλέφωνο την μίς Γουίδας.
—Χίλντεμπραντ, τη είπε. Οι ανακρίσεις δεν κατέληξαν σε τίποτε. Αυτοί οι δύο κύριοι κρίνονται, και κατηγορούν ο ένας τον άλλον! Ο Μούρ έφτασε μόλις προχτές από την Αφρική, όπου έλειπε τρία χρόνια. Δεν συναντήθηκε ποτέ άλλοτε με τον Τάιην. Ο Χόλκομπ ήταν συνταξιούχος μαϊτρ ντ' ατέλ κι αγαθότατος άνθρωπος. Δεν πείραξε ποτέ κανέναν.

—Θα σε βοηθήσω, Όσκαρ, του είπε η μίς Γουίδας. Θα κάνω κι' εγώ τις έρευνές μου... Το μεσημέρι ο επιθεωρητής και η μίς Γουίδας συναντήθηκαν στο διπλανό εστιατόριο.

—Λοιπόν αγαπητέ μου Όσκαρ, άρχισε η τρομερή μίς, μάθε ότι ο Χόλκομπ, γκαρσόνι και κατόπιν μαϊτρ ντ' ατέλ επί χρόνια σ' ένα από τα μεγαλύτερα ξενοδοχεία της Ν. Υόρκης, έγραψε τ' απομνημονεύματά του. Το υπέγραψε αυτό αμέσως γιατί ξέρω πόσα υπορεί να ξέρει ένα γκαρσόνι. Επισκέφθηκε λοιπόν όλους τους έκδοτικούς αίμας.

—Γιατί;
—Γιατί ο έκδοτης του Χόλκομπ, κατά πάσαν πιθανότητα, διαβάζοντας τα απομνημονεύματά του θα ζήτησε να εκβιάσει τον Μούρ ή τον Τάιην που αναφέρονταν α' αυτά για κάποιο σκάνδαλο. Γι' αυτό ένας απ' τους δύο διάσθηκε να σκοτώσει τον Χόλκομπ. Και τον όρκα να τον περιφύγει έκδοτη. Πραγματικός τύπος έκδοστη. Δεν ήθελε να μου πη τίποτε. Έγώ όμως ξεφύλλισα παλιές εφημερίδες και ανακάλυψα ότι ο Τάιην το 1937 είχε παρακαθήσει ως πολιτευόμενος σ' ένα γεωργικό γεύμα στο ξενοδοχείο Γκράντε, και είχε πη υπέρ της επικράτησης των Ναζί.

—Αυτός σκότωσε λοιπόν

τον Χόλκομπ, γιατί φοβόταν ότι θα τ' οργάνωνε αυτό σ' απομνημονεύματά του. Κι' ο Μούρ;

—Σε λίγο θα τα ξέρουμε όλα. Τους κάλεσα και τους δύο εδώ...

Πραγματικά σε λίγο η υπηρέτρια έμπασε στο σαλόνι τον Μούρ.

—Κύριε Μούρ, του είπε απότομα η μίς Γουίδας, γιατί δεν είπατε αμέσως στον επιθεωρητή, τι συνέβη προχρόνιαν στο ξενοδοχείο Γκράντε;

—Α! Το ξέρετε; είπε ο δημοσιογράφος. Ναι, ήμουν μεθυσμένος, και γύρισα γυμνός στους διαδρόμους, ως που μ' έπιασε ο υτετέκτιβ του ξενοδοχείου. Πάντως δεν μνησικακούσα κατά του Χόλκομπ. Τον σκότωσε ο Τάιην.

—Με συγχωρείς κύριε! φώναξε ο Τάιην που εκείνη τη στιγμή έμπαινε μέσα. Έσου σκότωσες τον Χόλκομπ! Και σε είδα.

—Καθίστε κάτω, είπε η μίς Γουίδας, και θα σας πω ένα παλιό σκότσε τον Χόλκομπ. Λοιπόν τον Χόλκομπ, τον σκότωσατε κι' οι δύο μαζί. Πήγατε στο Μουσείο με τον ίδιο σκοπό, όχι όμως συνεννοημένοι. Μάθατε ότι ο Χόλκομπ πήρε άδεια να επισκεφθεί το Μαύρο Μουσείο, γιατί τον παρακολουθούσατε. Έσεις, κ. Τάιην, στείλατε το ψευτικό τηλεγράφημα στο φύλακα, γιατί ξέρατε πως είχε έναν εξαδελφό στο Σικάγο. Μεσα στην αίθουσα τέλος τα συμφωνήσατε οι δύο σας. Κι' απόβειξε ότι τον στραγγαλίσατε μαζί, είναι ότι δεν υπήρχαν επάνω σε κανένα σας ίχνος πάλης. Εκείνος που θα έφυγε ώστόσο τη θηλιά, θα έπρεπε να πλησιάσει αρκετά τον δύστυχο Χόλκομπ, κι' αυτός θα άμυνόταν, θα έσκιζε, θα δάγκωνε. Τού περάσατε όμως τη θηλιά, κι' ο καθένας τραβήξε την μισή άκρη... ως που τον πνίξατε!

—Ανοησίες!... είπε ο Μούρ. Το δικαστήριο θα γελάσει με αυτά που λέτε! Δεν στέκεται υπύσους έναντιόν μου.

—Είμαι όμως κάτι που στέκεται έναντιόν σας, είπε η μίς Γουίδας. Δεν ξέρετε ότι όλα τ' αντικείμενα του μουσείου είναι αλειμμένα με μία ειδική ουσία που εμφανίζει στα χέρια μία μαύρη κηλίδα την άλλη μέρα. Κι' οι δυο πιάσατε το σκονί! Κυττάξτε τα χέρια σας!

Οι δύο συνένοχοι κύτταξαν τα χέρια τους... και το ύφος τους άλλαξε μονομιάς: στις παλάμες τους υπήρχε από μία μαύρη κηλίδα. Αναγκάθηκαν τότε να όμολογήσουν την ενοχή τους.

—Μπορείς να μου πης, ρώτησε κατόπιν ο επιθεωρητής την μίς Γουίδας, τί είδους τέχνασμα ήταν αυτό με τη μαύρη κηλίδα; Ξέρω ότι με τίποτε δεν άλειφουν τα όπλα στο Μαύρο Μουσείο.

—Κυττάξε το χέρι σου! είπε η μίς Γουίδας γελάοντας ενοχιασμένη. Δεν είναι παρά μία χυμική σκόνη, με την όποια άλειψα το χερούλι της εξάπορτας του σπιτιού μου. Κι' έτσι τους πιάσαμε. Τι λες τώρα;

—Λέω πως είσαι. Α καλύτερη υτετέκτιβ της Ν. Υόρκης, αγαπητή μου και σε συγχώρω έγκληματάς.

ΣΤΟΥΑΡ ΠΑΛΜΕΡ

Πεννυλίν

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΝΕΥΜΟΝΕΣ

Γά τη θεραπεία των αναπνευστικών παθήσεων

Έχουν εμφανισθή ήδη στην αμερικανική αγορά κατι φθηνές και άπλες συσκευές για την εισπνοή πενικιλίνης σε σκόνη. Αποτελούνται από πλαστική ουσία, έχουν μήκος 5 πόντων, συνδεονται δε από μικρά φυσιγγία σκόνης πενικιλίνης κι' έχουν ένα εξάρτημα για ν' αναπνέει ο άρρωστος απ' τη μύτη κι' άλλο για την αναπνοή απ' το στόμα.

Μπορεί να τις μεταχειρισθί κάθενας, στο σπίτι του, στο γραφείο του, όπουδήποτε, αρκεί μόνο να του δείξη μια φορά τον τρόπο ο γιατρός. Η τιμή τους δε είναι τόσο λογική, ώστε επιτρέπει να τις προμηθευθί οποιοσδήποτε.

Η νέα αυτή μέθοδος διαδέχθηκε τους ψεκασμούς με διάλυσι πενικιλίνης. Και η μιν και οι δε προορίζονται για τη θεραπεία των αναπνευστικών παθήσεων. Με τη σκόνη της πενικιλίνης, παρουσιάσαν μεγάλη καλλιτέρεφι τα 80% των άρρωστων στους οποίους δοκιμάσθηκε. Τα ίκανοποιητικά αυτά αποτελέσματα δημοσιεύθηκαν στα σοβαρώτερα αμερικανικά ιατρικά περιοδικά, όπως π. χ. στην Εφημερίδα της Ιατρικής Εταιρείας, απ' το δόκτορα Κράσνο, καθηγητή του Πανεπιστημίου του Ίλλινόις, που πειραματίσθηκε πάνω σε 375 ασθενείς.

Στην αρχή, ο Κράσνο έφηρσε τη γνωστή μέθοδο της εισπνοής διαλύσεως πενικιλίνης. Η θεραπεία όμως αυτή στοίχιζε αρκετά, γιατί έπρεπε να εφαρμόζεται από ειδικό γιατρό, ιδίως δε μέσα στα νοσοκομεία. Τότε ο Κράσνο σκέφθηκε να μεταχειρισθί τη σκόνη.

Όσο δίστασε πολύ, πριν τ' αποφασίσει, γιατί οι επιστήμονες θεωρούσαν ανέκαθεν βλαβερή κι' επικίνδυνη την εισόδο οιασδήποτε σκόνης στους πνεύμονες. Αποφάσισε δε να τη δοκιμάσει πρώτα στον εαυτό του. Πράγματι, άρχισε να την εισπνέει καθημερινώς, προσέχοντας να θα παρουσίαζε καμμία δυσάρεστη αντίδραση. Δεν έπαθε όμως απολύτως τίποτε, γιατί το φάρμακο προφανώς περνούσε στο αίμα.

Η μάσκα που χρησιμοποιείτο αρχικά για εισπνοές πενικιλίνης, σκέπασε το στόμα και τη μύτη.

Καθησυχασμένος πιά, άρχισε να πειραματίζεται σε άρρώστους, με μία ειδική και ογκώδη μάσκα. Έπειδή δεν ήξερε ακόμη τις κατάλληλες δόσεις, πειραματιζόταν στην αρχή με μικρές, για λόγους ασφαλείας.

Μόνον τα 5% των άρρωστων παρουσίασαν κάποια αλλεργική ευαισθησία στο φάρμακο, κι' αυτοί όμως δεν έπαθαν τίποτε περισσότερο από ένα ελαφρόν έρεθισμό του στόματος ή της γλώσσας, που θεραπεύθηκε με «πυριβεζαμίνη» (αντιαλλεργικό φάρμακο).

Τα άποικελέσματα ήταν ίκανοποιητικά.

Μ' αυτή τη συσκευή, εισπνέεται απ' το στόμα διάλυσι πενικιλίνης σε λεπτότατα σταγονίδια για ώριμένους μολύνσεις του λαιμού.

Ιδίως δε στις οξείες παθήσεις, περισσότερο παρά στις χρόνιες.

Τα πειράματα αυτά ώδηγησαν στην κοινή εφαρμογή της νέας θεραπευτικής μεθόδου, με την άπλη συσκευή που αναφέραμε στην αρχή.

Για κάθε εισπνοή, χρησιμοποιείται ένα φυσιγγίο πενικιλίνης, δυναμείας 100.000 μονάδων. Η μία άκρη του φυσιγγίου είναι κλειστή κι' η άλλη φράζεται από ένα σφαιρίδιο. Καθώς αναπνέει ο άρρωστος, μετακινείται το σφαιρίδιο κι' αφίνει να βγί λίγη απ' τη λεπτή σκόνη που περιέχεται. Για την έκπνοή, ο άρρωστος απομακρύνει απ' το στόμα ή τη μύτη του τη συσκευή.

Σε 5 λεπτά της ώρας περίπου, έχει οδείασει το φυσιγγίο. Κι' αρχίζει τότε η ένοργεια του φαρμάκου. Η σκόνη της πενικιλίνης απορροφάται πιο άργα απ' την ύγρη διάλυσι. Συνεπώς, η μέθοδος αυτή είναι προτιμωτέρα απ' τον ψεκασμό, γιατί η πενικιλίνη βρίσκειται επί περισσότερη ώρα σ' έπαφή με τους μολυσμένους ιστούς.

Εκτός της τοπικής επιδράσεως η πενικιλίνη περνάει στο αίμα και μεταφέρεται σ' όλο το σώμα — μεταξύ δε των άλλων και στα αναπνευστικά όργανα όπου προσβάλλει και

Η νέα εισπνευστική συσκευή από πλαστική ουσία είναι ελαφρή και εύχρηστη

πάλι τα μικρόβια. Η μεγαλύτερη πυκνότης της στο αίμα παρατηρείται 1-2 ώρες μετά την εισπνοή. Άκόμη δε και μετά 5 ώρες, εξακολουθεί να υπάρχει μία θεραπευτική ποσότης της.

Συνήθως, άρκούν 1-3 εισπνοές την ημέρα, επί λίγες ημέρες ή εβδομάδες. Σε χρόνιες περιπτώσεις, απαιτείται κάποτε να εξακολουθήσει η θεραπεία επί ένα μήνα. Αν δεν επιτύχη ως τότε, πρόκειται πιά για μία απ' τις λίγες περιπτώσεις στις οποίες δεν ώφελει αυτός ο τρόπος χρησιμοποίησεως της πενικιλίνης.

Ο άρρωστος μπορεί να κάνει μόνος τη θεραπεία του, στο σπίτι του. Πρέπει όμως να τον παρακολουθή κάθε τόσο ο γιατρός. Χρειάζεται επίσης να μην παρακουράζεται και να κοιμάται καλά τη νύχτα. Μία άποτυχία ώφέλετο στο ότι η άρρωστη — μία νέα γυναίκα, με έντονη κοινωνική ζωή — δεν ένοσούσε να ξεκουρασθή όπως της συνιστούσε ο γιατρός.

Οι εισπνοές πενικιλίνης δεν ώφελουν στο κοινό κρυολόγημα, γιατί δεν επηρεάζουν τον ιόν που το προκαλεί. Έμπιόζοντας όμως τις επιπλοκές του, περιορίζουν τη διάρκειά του σε 1-2 ημέρες.

Δεν έχουν πάψει εξ άλλου να εφαρμόζονται και οι ψεκασμοί με διάλυσι πενικιλίνης. Η μέθοδος αυτή επινοήθηκε απ' το Νεοϋρκέζο δόκτορα Μπράνσον, ο οποίος έδωσε για πρώτη φορά σε κουνέλια ν' αναπνεύσουν άερα με ατμοσφαιρική σταγονίδια πενικιλίνης παρετήρησε ότι το φάρμακο άπαιτιέτο στους πνεύμονες. Σκέφθηκε λοιπόν ότι θα μπορούσαν να θεραπευθούν έτσι διάφορες βρογχοπνευμονικές παθήσεις.

Κατόπιν ένας άλλος γιατρός, ο δόκτορ Μπράνχ, άρχισε να θεραπεύει μ' αυτό τον τρόπο τη χρόνια βρογχίτιδα, το βρογχικό άσθμα, τα άπρωτήματα των πνευμόνων κι' άλλες πνευμονικές μολύνσεις. Χρησιμοποίησε μία συσκευή, που διωχέται πεπιεσμένο άέριον μέσα από πυκνή διάλυσι πενικιλίνης.

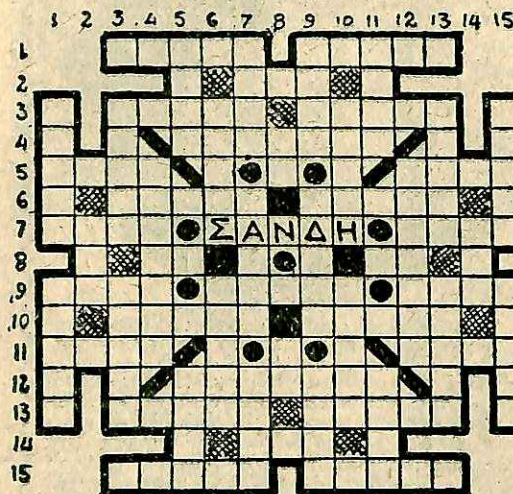
Για να θεραπευθούν καλύτερα οι μολύνσεις του εσωτερικού της πύτης, είναι προτιμωτέρω ν' αφαιρείται πρώτα ο άερας που περιέχουν τα γύρω κόκκαλα (όμοια με σφουγγάρια) και να αναπληρώνεται με το άεγιον και την πενικιλίνη. Πράγματι, επινοήθηκε για το σκοπό αυτό μία συσκευή, είδος αντλίας.

Κατόπιν άπεδείχθη ότι δεν είναι άπαισιότο το άεγιον. Κι' έτσι σήμερα μπορεί ο άρρωστος να κάνει τη θεραπεία στο σπίτι του, με μία κοινή τρόπιμα αυτοκινήτου, κατάλληλα διαρρυθμισμένη ώστε ν' απορροφά τον άερα απ' τα ρουθόνια και να στέλνει κατόπιν το σύννεφο της πενικιλίνης. Το ίδιο μπορεί να γίνει μ' ένα ελαστικό «πυσά». Η συσκευή αυτή στοινίζει 20 δολάρια.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ανω-κάτω σταχυρόλεξο

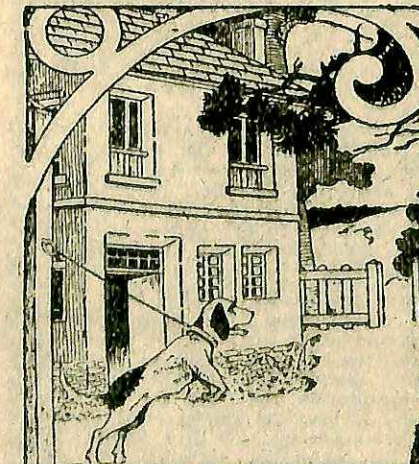
Αντί να σάς δώσουμε κατωτέρω τις εξηγήσεις των διαφόρων λέξεων που θα τοποθετηστέ μέσα στο παρατιθέμενο σχέδιο, σάς δίνουμε τις ίδιες τις λέξεις κατ' αλφαβητικήν σειράν. Βρίναι τώρρα από τὰ γράμματα

της λέξεως «ΣΑΝΔΗ» που τοποθετήσατε ήδη, προσεχέστε να συνεχίσετε συμπληρώνοντας το σταχυρόλεξο με τις κατωτέρω λέξεις:

ΑΓΟΣ - ΑΔΑΜ - ΑΔΕΙΑ - ΑΙΜΟΣ - ΑΛΑΝ - ΑΔΑΤΙ - ΑΛΙΚΗ - ΑΛΙΣ - ΑΛΟΧΑ - ΑΜΠΟΤ - ΑΝΑΣΑ - Α-ΣΗΜΑ - ΑΣΤΥ - ΑΤΑΚΤΟΣ.

ΓΚΑΡΥ. *
ΔΙΑ. *
ΕΚ - ΕΛΑΦΙ - ΕΣΑΛΑ. *
ΙΡΑΚ - ΙΣΤΟΣ. *
ΚΛΙ - ΚΑ'ΙΝ - ΚΩΜΩΔΙΑ *
ΛΟΧΜΗ - ΛΩΤ - ΛΩΤΟΝ. *
ΜΙ - ΜΙΚΥ. *
ΝΑΝΑ - ΝΑΞΟΣ - ΝΙΣΥΡΟΣ - ΝΟ-ΜΙΚΟΣ - ΝΤΑΜΑ. *
ΠΑΝΟΥ - ΠΑΣΧΑ - ΠΕΙΡΑ - ΠΟ-ΛΙΣ - ΠΟΡΤΑ. *
ΣΑ'Ι-Δ - ΣΑΛΙ - ΣΕΛΑΣ - ΣΗΜΑ - ΣΙΜΟΝ - ΣΙΤΟΣ - ΣΜΑΡΟ - ΣΟ-ΦΙΑ - ΣΤΑΝ - ΣΤΑΡ. *
ΤΑΜΑ - ΤΟΜ. *
ΥΣ. *
ΦΕΤΑ - ΦΙΝΟΣ. *
ΦΣ. *
ΑΓΓΕΛ. ΜΠΑΛ. *
Μαγική εικόνα

Ο κύριος αυτός φαίνεται έξαφρα-γικά χαρούμενος γιατί βλέπει τὰ α-

φεντικό του να πλησιάζει. Μήπως μπορείτε να διακρίνετε πού βρίσκεται ο αφέντης του;

Μαγική εικόνα χωρίς εικόνα.

— Κάκια, "Ολγα, Λούμπο, έλατε έλατε, είναι έτοιμοι!
— Ποιό;
— Μα σάς τὸ εἶπα!

Αναρχματισμός

Όραίο ζωο σπιτικό εὐθύς θα σχηματίσας ἀρκεί ποτάμι 'Ισπανικό να αναρχματίσας.

Η άξία της μπιτίλιας

Μία κυρία αγοράζει μία μπιτίλια κονιάκ αντί 4.500 δραχμῶν. Ο καταστημα-τάρχης της λέει ότι, αν ἐπιτραπῇ τὴν ἀδείαν μπιτί-λια, θα πάρη πίσω ἕνα μέ-ρος τῶν χρημάτων της.
— Πόσα δηλαδή; ρωτᾷ ἡ κυρία.

— Να σὰς πῶ... Τὸ περιε-κόμενο κοστίζει 4.000 παρά πάνω ἀπ' τὴν ἀδείαν μπι-τίλια. Ἐπαμένως, ἡ ἀδεί-α μπιτίλια κοστίζει...
— Πεντακόσιες δραχμές, πηρὺει ν' ἀπάντησῇ ἡ κυ-ρία.

— Όχι δά! Κάνετε λάθος! Ἐκανε πράγματι λάθος ἡ κυρία.

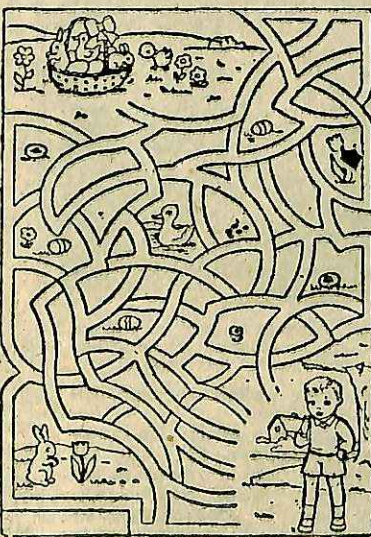
Τὰ βαρβάρια

Ένας κτηματίας ἤθελε νὰ ζυγι-σῇ φρούτα καὶ πῆγε νὰ δανεισθῇ βαρβάρια ἀπ' τὸ γείτονά του.

— Έχω μόνο τρία βαρβάρια, τοῦ εἶ-πε ὁ γείτονας. Μ' αὐτὰ ὅμως μπο-ρεῖς νὰ ζυγίσας ὅποιοδήποτε βάρος, μέχρι 13 ὀκάδων.

Ποιά ἦσαν αὐτὰ τὰ τρία βαρβάρια;

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Ο Πετράκης θέλει νὰ φθάσῃ σὸ καλὰθι μὲ τ' αὐτὰ καὶ τὰ σοκολα-τένια λαγουδάκια πού βρίσκεται στὴν ἐπάνω ἀριστερὴ γωνία τοῦ σχεδίου μας. Μπορεῖτε νὰ τὸν βοηθήσετε νὰ βρῇ τὸν μοναδικὸ δρόμο πού θὰ τὸν φέρῃ σὸ ποθητὸ τέρας;

Τὸ λάθος τοῦ γλεντζέ

Ένας κύριος, προσκεκλημένος σ' ἕνα φιλικὸ γλεντάκι, τὰ κοπάνισε καταλλήλως κι' ἄρχισε νὰ μεθᾷ... Κάποια στιγμή ἔβριξε μὴ ματὰ σὸ ρολόι καὶ τράσαε, βλέποντας πῶς ἡ ὥρα ἦταν 1 παρά 10!

— Πῶ, πῶ! Θὰ μὲ φάν ἡ γυναίκα μου, πού ἀρνήσα τόσο! μουρμού-ρισε.

Ἐπειτα ὅμως ξανακτύπησε τὸ ρο-λόι κι' εἶδε ὅτι εἶχε κάνει λάθος: Στὸ μεθῆαι του, τότε ἰδὼ μέσα στὸν ἀντικρυνὸ καθρέφτη, νοιώζοντας πῶς τὸ κύτταξε ἀπ' εὐθείας.

Ποιά ἦταν ἡ πραγματικὴ ὥρα;

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 70

Μία φερά κι' ἔνεν καιρό, ἕνας φτωχὸς φαρᾶς, κα-θὼς τραβούσε τὰ δίκτυα του, γεμάτα ψάρια, ἀκούσε μὴ λυπητερὴ φωνὴ πού ἔλεγε:

— Λυπήσου με, καλέ μου ἀνθρώπε...
Ο φαρᾶς κύτταξε γύρω του ἀλλὰ δὲν εἶδε κα-νένα.

—Θὰ παράκουσα! σκέφτηκε.

Ἀλλὰ καὶ πάλι ἀκούσε τὴν ἴδια λυπητερὴ φωνὴ νὰ τὸν παρακαλῇ...

—Ποιὸς εἶσαι; ρώτησε ὁ φαρᾶς. Δὲν σὲ βλέπω.

Ένα ὁμορφὸ ψάρι ἀνασκόπησε τότε πάνω στὴν οὐρά του, μέσα σὸ δίκτυ, κι' εἶπε στὸν φαρᾶ:

—Εγὼ εἶμαι πού σου μίλησα. Εἶμαι μὴ νερὰῖδα τῆς θάλασσας. Μία καὶ μάλιστα μὲ μάγεψε καὶ μ' ἔκανε ψάρι. Ἀν ὅμως βρεθῇ ἕνας καλὸς φαρᾶς καὶ μὲ φερῇ, κι' εἰπεῖς ὅτι ξαναγίωρε στὴ θάλασσα, τότε θὰ ξαναγίνω ὅτι ἦμουν πρὶν...

Ο φαρᾶς, πού ἦταν πολὺ καλὸς ἀνθρώπος, πῆρε τὸ παράξενο ψάρι μέσα ἀπὸ τὸ δίκτυ καὶ τὸρριξε στὴ θάλασσα.

—Εἶσαι ἐλεύθερο! τοῦ εἶπε.

Ἀλλὰ μόλις τὸ ψάρι ἀγγίξε στὸν ἀφρὸ τῆς θά-λασσας, μεταμορφώθηκε σὲ μὴ πενταμορφὴ νερὰῖδα.

—Εὐχαριστῶ, καλέ μου φαρᾶ! εἶπε καὶ χάθηκε σὸ βυθὸ τῆς θάλασσας.

Ο φαρᾶς πῆρε τ' ἄλλα τὰ ψάρια, γύρισε στὴν κα-λύβα του καὶ διηγήθηκε τὴν παράξενη αὐτὴ ἱστορίαν στὴ γυναίκα του. Ἐκείνη, πού ἦταν τόσο κακὴ ὅσο καλὸς ἦταν ὁ ἀντρας της, ἔβαλε τίς φωνές:

—Δὲν ντρέπεσαι; Δὲν ἤξερες νὰ τῆς ζητήσης νὰ σὲ ἀντιμεψῇ γιὰ τὸ καλὸ πού τῆς ἔκανες; Δὲν μπο-ρεῖς πιά νὰ ζῶ μέσα σ' αὐτὴν τὴν καλύβα. Πῆγαίνε γρήγορα νὰ τῆς πῆς νὰ μοῦ φτιάξῃ ἕνα σπιτάκι.

Ο φαρᾶς — τί νὰ κάνη; — ξαναγύρισε στὴν ἀκρο-γιολιά. Ντρεπόταν ὅμως νὰ φωνάξῃ τὴ Νερὰῖδα, καὶ κάθισε ἐκεῖ πικραμένος. Μὰ ἡ Νερὰῖδα τὸν εἶδε, βγῆκε μέσα ἀπὸ τὸ κύμα καὶ πῆγε κοντὰ του.

—Τι ἔχεις κι' εἶσαι λυπημένος; τὸν ρώτησε.

Ο φαρᾶς ντράπηκε, ἀλλ' ἀναγκάστηκε νὰ τῆς πῇ τί τοῦ συνέβη.

—Καλὰ! εἶπε ἡ Νερὰῖδα χαμογελώντας. Γύρισε σὸ σπιτί σου ψυχός...

Ο φαρᾶς γύρισε στὴν καλύβα του — ἀλλὰ πού νὰ τὴν βρῇ; Στὴ θέσι της ἦταν τῶρα ἕνα σπιτί, ὅλο μάρ-μαρο, καὶ, μὲς εἶδε τὴ γυναίκα του, ντυμένη στὰ μεταξωτά.

—Εἶσαι εὐχαριστημένη τῶρα; τῆς ρώτησε.

—Πῶ! Μεγάλον πράγμα! εἶπε ἐκείνη. Ένα σπιτά-κι... Καὶ τί τῆς κοστίζει τῆς Νερὰῖδας σου νὰ σου δώσῃ ἕναν πύργο; Ἀὐριο νὰ πᾶς νὰ τῆς ζητήσης νὰ μᾶς φτιάξῃ ἕναν πύργο. Ἄκουσες;

Ο καυμένος ὁ φαρᾶς ἀναγκάστηκε, τὴν ἄλλη μέρα νὰ ξαναπᾶν στὴν ἀκρογιολιά καὶ νὰ πῇ στὴ Νερὰῖδα τὴν καινούργιαν ἀπαίτησιν τῆς γυναίκας του.

Ἡ Νερὰῖδα χαμογέλασε, ὅπως τὴν πρώτη φορὰ, καὶ τοῦ εἶπε:

—Καλὰ! Γύρισε σπιτί σου ψυχός...

Ο φαρᾶς γύρισε σὸ σπιτί του, ἀλλὰ τῶρα, στὴ θέσι του, ὑψώνταν ἕνας μεγάλος δυνατὸς πύργος.

Γιὰ λίγο διάστημα, ἡ γυναίκα τοῦ φαρᾶ εἶμει εὐχαριστημένη. Ἐπειτα πάλι ἄρχισε τὴ γκρίνια της: Ο πύργος τῆς φαινόταν φτωχικός. Ἦθελε πλούτη ἀ-μέτρητα. Ἀνάγκη λοιπὸν τὸν φαρᾶ νὰ ξαναπᾶν στὴν ἀκρογιολιά καὶ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴ Νερὰῖδα ἕνα πῆδα γεμάτο μαργαριτάρια. Κι' εἶται ἡ γυναίκα τοῦ φαρᾶ ἔγινε πάλιν πύργος...

Ἀλλὰ σὲ λίγο θέλησε ὅλα τὰ μαργαριτάρια τῆς θάλασσας! Μὲ κρῦα καρδιά πῆγε ὁ φαρᾶ στὴ Νερὰ-ῖδα κι' ἐκείνη πού τὸν συμπονοῦσε ἔκανε πάλι τὸ κα-τῆρ, τῆς γυναικας του.

Όταν ὅμως ἕνας ἀνθρώπος εἶνε ἀπληστος δὲν εὐχαριστεῖται μὲ τίποτα. Τῶρα ἡ γυναίκα τοῦ φαρᾶ ἤθελε νὰ πῇ ἀπὸ τὸ ἀθάνατον νερὸ γιὰ νὰ μὴν πε-θάνῃ ποτέ!

Ο φαρᾶς πῆγε πάλι στὴ Νερὰῖδα:

—Ἡ γυναίκα μου πρελλάθηκε! τῆς εἶπε. Σῶσε με ἀπὸ αὐτήν!...

Καὶ τῆς διηγήθηκε τί τοῦ ζήτησε ἡ γυναίκα του.

—Καλὰ! τοῦ εἶπε ἡ Νερὰῖδα. Γύρισε σὸ σπιτί σου. Ἡ γυναίκα σου θὰ τιμωρῇθῇ γι' αὐτὴ τὴν ἀπληστία της...

Κι' ὁ φαρᾶς γύρισε πίσω, ἀλλὰ δὲν βρῆκε πιά οὔτε τὴν γυναίκα του, οὔτε τὸν πύργο οὔτε τὰ μαρ-γαριτάρια.

Βρῆκε μόνο τὸ φτωχικὸ του καλυδάκι πού εἶχε ἄλλοτε καὶ πάνω στὴ σκεπὴ του μὴ κουκουβάγια πού πέταξε τραγουδῶν μὲς τὸν εἶδε, καὶ χάθηκε σὸ δάσος. Ἦταν ἡ ἀπληστὴ γυναίκα του, πού τὴν εἶχε τιμωρήσῃ ἡ Νερὰῖδα, μεταμορφωντάς τιν σὲ κουκουβάγια.

Κι' ἀπὸ τότε ὁ φαρᾶς ἔζησε ψυχός ὡς τὰ βεθεῖα γνηστία του.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤΑΓΚΡΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Τὴν 1 'Ιουνίου 1902 καθὼς τὸ ἀπόλοιο «Πόλις τῆς Νάν-τρε» ἐτοιμαζόταν ν' ἀποπλεῖ-σῃ, πῆλσε σὸ κατὰστρωμα ἕ-νας ἀρροπορημένος ἐπιβάτης, ὁ νεαρὸς ἠθοποιὸς Μορὺ πού ἐσπρώζε, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἕ-ναν Ἑγγλέζο. Γίνεται ἕνα ζωη-ρὸ ἐπεισόδιο. Σὲ λίγο, ὁ Μορὺ λαβαίνει ἕνα ροδιονόημα, πού τὸν ἀναγγέλλει ὅτι ὁ πο-λυκατομμυριοῦχος βεῖος τοῦ Μπινέλ, πού μένει στὴν Αὐ-στραλία, τὸν καλεῖ γιὰ νὰ τοῦ κληροδοτήσῃ τὴν περιουσία του. Δυστυχῶς ὅμως ὁ Μορὺ δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ θέ-σσο, γιὰτὶ δὲν ἔχει νὰ πλη-ρῶσῃ τὴν ποινικὴν ρήτρα τοῦ συμβολαίου του. Γιὰ νὰ ἐξαι-κομωσῇ αὐτὰ τὰ χρήματα, προκαλεῖ ἕνα νέγρο πυγμάχο, τὸν νικεῖ, καὶ κερδίζει πέντε χιλιάδες φράγκα. Δὺς κοκού-ροι — ὁ Μπεράρ κι' ὁ Ντολό-ριος — πού ταξιδεύουν μὲ τὸ ἴδιο πλοῖο, παρασύρουν τὸν Μορὺ καὶ τοῦ κλέβουν τὸ λε-φτὰ στὰ χαρτιά. Ἀλλ' ὁ Μορὺ τοὺς ἀντιλαμβάνεται, τοὺς βρῖ-ζει καὶ ξαναπαίρνει τὰ χρήμα-τά του. Τὸ ἴδιο βράδυ, οἱ δύο κοκούροι μπαίνουν κρυφὰ στὴν καμπίνα τοῦ Μορὺ, γιὰ νὰ τοῦ κλέψουν τὴν ταυτότητα τοῦ ἀκοινοῦντας νὰ πᾶν στὴν Αὐστραλία καὶ νὰ παρουσιάσῃ ἐκεῖ ὅτι ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ὡς Μορὺ γιὰ νὰ ἀρπάξουν ἐκεῖ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ βείου.

Ο νέος ἀνυποψία-στος γιὰ τὸν κίνδυνον πού τὸν ἀπειλοῦσε, κοιμήταν ὕπνο βαθύ.

Ο Μπεράρ τὸν ἐπίασε ἀπό-τομα ἀπὸ τὸ λαιμὸ μὲ τὸ ἀρι-στερὸ του χέρι, ἐνῶ μὲ τὸ δε-ξί τοῦ κολλοῦσε στὰ ρουθούνια ἕνα χοντρὸ κομμάτι μπαμπάκι βουτηγμένο σὲ χλωροφόρμιο.

Ξυπνώντας ξαφνικά, μισο-πνιγμένος, ὁ ἠθοποιὸς θέλησε ν' ἀμυνθῇ, νὰ καλέσῃ σὲ βο-ήθεια, ἀλλὰ μόνο ἕνας πνιχτὸς ἤχος ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλιά του καὶ δὲν μπόρεσε νὰ ξεφυγῇ ἀ-πὸ τὸ ἀτσάλεινο χέρι τοῦ ἀν-τιπάλου του. Γιὰ λίγα δευτε-ρόλεπτα πολέμησε ἀπελπιμέν-ος, μὰ, στὸ τέλος, νικημένος ἀπὸ τὸ χλωροφόρμιο, ξανάπε-σε ἀποκαμωμένος βαρεῖα σὸ πρσκέφαλό του.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Μιγκου-ἔλ Ντολάριος, ξεμπερνεύε μὲ τὸν Βερόκ. Τὸν τολμῆρὸ κόλπο τὰν κοκούργω εἶχε σχεδὸν τε-λειώσει χωρὶς κανένα θάρρος.

Αὐτὸ λέγεται καλὴ δου-λειά! μουρμούρισε, ὁ Μπεράρ ἱκανοποιημένος, κι' ἄναψε τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι. Ἐλα, Μι-γκουἔλ, φάσε γρήγορα τὰ ρούχα κι' ἐγὼ σοῦ φέγγω.

Ἦδη ὁ Ἀργεντινὸς διευθυ-νόταν πρὸς τὴν κρεμάστρα, ὅ-ταν ξαφνικὰ ἕνα δυνατὸ χτύπη-μα γροθιάς ἀκούστηκε στὴν πόρτα πού χάρριζε τὴν καμπίνα 37 ἀπὸ τὴ διπλανή. Συγχρό-

νως μὴ φωνὴ βραχνή, ἡ φωνὴ τοῦ νέγρου πυγμάχου Σάμπτον ἀκούστηκε μέσα στὴ σιγῇ:

—Εἰ! μίστερ Μορὺ! φώνα-ξε ὁ γίγας. Εἰστε μῆπως ἀρρω-στος καὶ σὰς ἀκούω πού βογ-γάτε;

—Διάβολε! Τὴν πάθαμε! γρύλλισε ὁ Ντολάριος πού ἔγι-νε πρὸ ἀσπρος κι' ἀπὸ σοῦδά-ριο.

Κι' ἔκανε μὴ κίνησι νὰ τρέ-ξῃ πρὸς τὸ παράθυρο. Ἀλλὰ, μέσα στὴ βιασύνη του, ὁ Ἀρ-γεντινὸς ἐσπρώξε ἀπότομα τὸν τραπέζι, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἕ-ναν Ἑγγλέζο. Γίνεται ἕνα ζωη-ρὸ ἐπεισόδιο. Σὲ λίγο, ὁ Μορὺ λαβαίνει ἕνα ροδιονόημα, πού τὸν ἀναγγέλλει ὅτι ὁ πο-λυκατομμυριοῦχος βεῖος τοῦ Μπινέλ, πού μένει στὴν Αὐ-στραλία, τὸν καλεῖ γιὰ νὰ τοῦ κληροδοτήσῃ τὴν περιουσία του. Δυστυχῶς ὅμως ὁ Μορὺ δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ θέ-σσο, γιὰτὶ δὲν ἔχει νὰ πλη-ρῶσῃ τὴν ποινικὴν ρήτρα τοῦ συμβολαίου του. Γιὰ νὰ ἐξαι-κομωσῇ αὐτὰ τὰ χρήματα, προκαλεῖ ἕνα νέγρο πυγμάχο, τὸν νικεῖ, καὶ κερδίζει πέντε χιλιάδες φράγκα. Δὺς κοκού-ροι — ὁ Μπεράρ κι' ὁ Ντολό-ριος — πού ταξιδεύουν μὲ τὸ ἴδιο πλοῖο, παρασύρουν τὸν Μορὺ καὶ τοῦ κλέβουν τὸ λε-φτὰ στὰ χαρτιά. Ἀλλ' ὁ Μορὺ τοὺς ἀντιλαμβάνεται, τοὺς βρῖ-ζει καὶ ξαναπαίρνει τὰ χρήμα-τά του. Τὸ ἴδιο βράδυ, οἱ δύο κοκούροι μπαίνουν κρυφὰ στὴν καμπίνα τοῦ Μορὺ, γιὰ νὰ τοῦ κλέψουν τὴν ταυτότητα τοῦ ἀκοινοῦντας νὰ πᾶν στὴν Αὐστραλία καὶ νὰ παρουσιάσῃ ἐκεῖ ὅτι ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ὡς Μορὺ γιὰ νὰ ἀρπάξουν ἐκεῖ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ βείου.

Ο νέος ἀνυποψία-στος γιὰ τὸν κίνδυνον πού τὸν ἀπειλοῦσε, κοιμήταν ὕπνο βαθύ.

Ο Μπεράρ τὸν ἐπίασε ἀπό-τομα ἀπὸ τὸ λαιμὸ μὲ τὸ ἀρι-στερὸ του χέρι, ἐνῶ μὲ τὸ δε-ξί τοῦ κολλοῦσε στὰ ρουθούνια ἕνα χοντρὸ κομμάτι μπαμπάκι βουτηγμένο σὲ χλωροφόρμιο.

Ξυπνώντας ξαφνικά, μισο-πνιγμένος, ὁ ἠθοποιὸς θέλησε ν' ἀμυνθῇ, νὰ καλέσῃ σὲ βο-ήθεια, ἀλλὰ μόνο ἕνας πνιχτὸς ἤχος ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλιά του καὶ δὲν μπόρεσε νὰ ξεφυγῇ ἀ-πὸ τὸ ἀτσάλεινο χέρι τοῦ ἀν-τιπάλου του. Γιὰ λίγα δευτε-ρόλεπτα πολέμησε ἀπελπιμέν-ος, μὰ, στὸ τέλος, νικημένος ἀπὸ τὸ χλωροφόρμιο, ξανάπε-σε ἀποκαμωμένος βαρεῖα σὸ πρσκέφαλό του.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Μιγκου-ἔλ Ντολάριος, ξεμπερνεύε μὲ τὸν Βερόκ. Τὸν τολμῆρὸ κόλπο τὰν κοκούργω εἶχε σχεδὸν τε-λειώσει χωρὶς κανένα θάρρος.

Αὐτὸ λέγεται καλὴ δου-λειά! μουρμούρισε, ὁ Μπεράρ ἱκανοποιημένος, κι' ἄναψε τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι. Ἐλα, Μι-γκουἔλ, φάσε γρήγορα τὰ ρούχα κι' ἐγὼ σοῦ φέγγω.

Ἦδη ὁ Ἀργεντινὸς διευθυ-νόταν πρὸς τὴν κρεμάστρα, ὅ-ταν ξαφνικὰ ἕνα δυνατὸ χτύπη-μα γροθιάς ἀκούστηκε στὴν πόρτα πού χάρριζε τὴν καμπίνα 37 ἀπὸ τὴ διπλανή. Συγχρό-

— Τὴ γλυτώσαμε μὴ χαρά! ψιθύρισε ὁ πρώτος, πού ἔτρεπε ἀκόμα δολοκλήρος.

—Εἰς φταῖς, πῆγες κι' ἔ-πεσες σὰν βόδι! γρύλλισε ὁ Μπεράρ θυμωμένος. Ἐλα, δὸς μου τὸ παλτό τοῦ καμποτινοῦ!

Ο Ἀργεντινὸς ὑπάκουσε κι' ὁ συνεχόχης του, βγάζοντας ἀ-πὸ μὴ τσέπη ἕνα πορτοφύλι γεμάτο χαρτιά, ἄρχισε νὰ τὰ ἐξετάζῃ. Ξαφνικά, ἄρχισε νὰ βρίζῃ.

—Τί σ' ἐπίασε; Τρελλάθη-κες; ρώτησε ὁ Ντολάριος.

—Τρελλός! Ἐσὺ εἶσαι τρελλός, βρυχήθηκε ὁ Μπεράρ βάζοντας κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ συνεχοῦ τοῦ ἕνα μάσσο ἐπισκεπτήρια. Κύτταξε, διάβα-σε ἐδῶ!

Μηχανικά, ὁ Ἀργεντινὸς πῆ-ρε ἕνα σὸ χέρι του.

—Λοὺ Βερόν, δραματικὸς καλλιτέχνης, μουρμούρισε...

—Α! διάβολε! Ἐκανα λάθος στὸ ρούχο!

Πραγματικά, μέσα στὴν τα-ραχὴ του, ὁ Ντολάριος εἶχε πά-ρει τὸ παλτό τοῦ Βερόν!

—Καὶ νὰ σκεφτῇς πὼς λίγο ἔλειψε νὰ πιαστοῦμε γι' αὐτό! γκρίνιασε ὁ ψευτο-Ἵλλανδέ-ζος καθηγητῆς, πετώντας τὸ παλτό σὸ πάτωμα. Δὲν ὑπάρ-χει οὔτε μὴ πεντάρια στὶς τσέ-πες! Ἀ! Εἶνε νὰ συχαίνεται κανεὶς τὴ δουλειά του!

Τὴν ἔπαινε, πέφτοντας σὸ κρεβάτι του.

—Καὶ νὰ σκεφτῇς πὼς λίγο ἔλειψε νὰ πιαστοῦμε γι' αὐτό! γκρίνιασε ὁ ψευτο-Ἵλλανδέ-ζος καθηγητῆς, πετώντας τὸ παλτό σὸ πάτωμα. Δὲν ὑπάρ-χει οὔτε μὴ πεντάρια στὶς τσέ-πες! Ἀ! Εἶνε νὰ συχαίνεται κανεὶς τὴ δουλειά του!

—Μπᾶ! σκέφτηκε ὁ Ρομ-πέρ, μάλλον τὸ δικό μου θάθε-λαν νὰ πάρουν. Ἐχω τὴν ἰδέα πὼς οἱ δύο λωποδύτες, πού δο-κίμασαν τὶς προσπάθειες νὰ μὲ κλέψουν στὰ χαρτιά, καὶ θὰ ξέρουν γι' αὐτὸ ἐδῶ τὸ κόλπο.

Ἀλλὰ καθὼς ὁ νεαρὸς ἠθο-ποιὸς δὲν εἶχε οὔτε τὴν παρα-μικρὴ ἀπόδειξι γιὰ νὰ στειρ-ῇ αὐτὴ τὴν ὑποψία του, τὴν φύλαξε γιὰ τὸν αὐτό του.

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτο, ὁ πλοίαρχος κι' οἱ ἄλλοι ἐγκατέ-λειψαν τὴν καμπίνα.

Τὴν ἄλλη μέρα καθὼς καὶ τὶς ἀκόλουθες δὲν μιλούσαν γιὰ τίποτε ἄλλο πᾶν σὸ πλοῖο κρᾶν γι' αὐτὴ τὴ μυστηριώδη κλοπή. Όταν ἡ συζήτησις γι-νόταν μπροστὰ στὸν Ὁράτιο Τόρνερμπι, ὁ ἑκατομμυριοῦχος

Μιγκουἔλ Ντολάριος κράτησε μὴ ἐπιφυλακτικὴν σιω-πῇ. Κατὰ βάθος μισοῦσε τὸν ἀπαίσιο συντρόφου του.

Ο Μιγκουἔλ Ντολάριος κράτησε μὴ ἐπιφυλακτικὴν σιω-πῇ. Κατὰ βάθος μισοῦσε τὸν ἀπαίσιο συντρόφου του.

Ο Μιγκουἔλ Ντολάριος κράτησε μὴ ἐπιφυλακτικὴν σιω-πῇ. Κατὰ βάθος μισοῦσε τὸν ἀπαίσιο συντρόφου του.

Ο Μιγκουἔλ Ντολάριος κράτησε μὴ ἐπιφυλακτικὴν σιω-πῇ. Κατὰ βάθος μισοῦσε τὸν ἀπαίσιο συντρόφου του.

Ο Μιγκουἔλ Ντολάριος κράτησε μὴ ἐπιφυλακτικὴν σιω-πῇ. Κατὰ βάθος μισοῦσε τὸν ἀπαίσιο συντρόφου του.

Ο Μιγκουἔλ Ντολάριος κράτησε μὴ ἐπιφυλακτικὴν σιω-πῇ. Κατὰ βάθος μισοῦσε τὸν ἀπαίσιο συν

ντέκτιβ χαμογελούσε μ' ένα ύφος αινιγματικό. Γι' αυτόν, όλα αυτά δεν ήταν παρά μία κωμωδία, που την είχαν επινοήσει ο Μορύ κι ο Βερόν. Γιατί πού σκοπό; Ο Αμερικανός δεν μπορούσε να το ανάκαλψη...

Τέλος, στις δέκα 'Ιουνίου, κατά τις δυο το απόγευμα, η «Πόλις της Νάντης» επλεύρισε στην προκυμαία του Μπουένος Άιρες.

Αμέσως ένα πλήθος από χαμάλιδες νέγρους ή μιγάδες κατέκλυσε το κατάρωμα.

Ο Μπαρκλέυ, ή Έλλεν, ο Βερόν κι ο Μορύ κατέβηκαν στην ξηρά. Ο Έγγλινς, αφού προσκάλεσε τους δυο Γάλλους να δειπνήσουν μαζί του το ίδιο βράδυ, ανέβηκε σε μία άμαξα με την κόρη του και διευθύνθηκε προς ένα σπιτάκι επιπλωμένο, σχεδόν έξω από την πόλη, που του είχε υποδείξει να νοικιάσει ο υπάλληλος ενός μεσιτικού γραφείου.

Οι δυο φίλοι, αφού μετέφεραν τις αποσκευές τους στο ξενοδοχείο «Κονκισταδόρ» πήγαν κι άγγορασαν δυο περιστροφά. Φυσικά, τα πλήρωσε ο Μορύ.

Μά, τέλος πάντων, γιατί αγοράσιμε αυτό το όπλοσάσιο; τον ρώτησε ο Βερόν. Τί φοβάσαι;

— Όλα, αγαπητέ μου. Άς μην ξεχνάμε πως οι κανάγδες, που δοκίμασαν να μάς κλέψουν πάνω στο πλοίο, βρίσκονται εδώ κι έχω την ιδέα πως σύντομα θα μάθουμε νέα τους...

Λίγα λεπτά πριν από τις επτά, οι δυο φίλοι χτυπούσαν στην πόρτα της βίλλας, που είχε νοικιάσει ο σέρ Μπαρκλέυ.

Μιά αυλή, σκεπασμένη με άμμο, χωρίς το δρόμο από το ισόγειο. Ένας πλατύς κήπος, γεμάτος από όπωροφόρα δέντρα, άπλωνόταν από πίσω, ως ένα δρομάκι όχι πολυσύχναστο.

Από κείνη την πλευρά, ένας τοίχος χαμηλός έκλεινε το χτήμα. Η γειτονιά ήταν ήσυχη κι έρημη.

Πολύ όμορφα είχε εδώ! ψιθύρισε ο Μορύ. Προσοχή, έρχονται...

Πραγματικά, μια υπηρέτρια, γρήγα μίγας πενήντα χρόνων περίπου, έβγαине από το σπίτι. «Ήρθε ν' ανοίξη στους δυο νέους, κι' έπειτα τους άδωνησε στο σαλόνι, όπου βρίσκόταν μόνος ο σέρ Μπαρκλέυ.

Τα συγχαρητήριά μου, σέρ! είπεν ο Βερόν. Βρίσκεστε εδώ πριν από πέντε ώρες μονάνα κι' έχετε ήδη προσλάβει και υπηρέτες.

Μπά! Μόνο αυτή τη γρηά μάγισσα που ήρθε να μου προσφέρει τις υπηρεσίες της. Καί, καθώς λογαριάζω να μείνω εδώ ένα μήνα...

ΝΑ ΓΙΑΤΙ...

... κάθε γυναίκα προτιμά να ντυθή στην «ΕΣΕ», Μητροπόλεως 46.

Γιατί μέσα σ' ένα μήνα νέων πρωτοφανών έκπτώσεων μπορεί νάβρη πάντοτε αυτό που έχει ανάγκη τόσο για τον έαυτόν της, όσο και για το νοικοκυριό της.

Τομπράλκο, τσερβόλ, τσίτια, μεταξωτά, λινόμεταξ, κλπ.

Όλα σε πολύ χαμηλές τιμές, στην «ΕΣΕ» Α.Ε., Μητροπόλεως 46

— Τόσο! Έκαμε ο Μορύ, που φάνηκε απογοητευμένος.

— Καί πως θα φύγετε; Διά ξηράς ή δια θαλάσσης;

— Άρχισε τότε, πάνω σ' αυτό το ζήτημα, μια ζωρή συζητησι ανάμεσα στο Βερόν και στο συνταγματάρχη.

— Όσο για το Ρομπέρ, φινόνταν πως δεν ενδιαφερόταν γι' αυτή την υπόθεσι.

— Μα την πίστι μου, κύριοι, είπε τέλος, αφού δεν μπορείτε να συμφωνήσετε σεις βάλτε να διαιτητή. Σταθίτε, σάς προτείνω τη μίς Έλλεν. Δεν θα την ιδούμε απόψε;

— Μάλιστα, φίλε μου. Θα την ειδοποιήσω πως ήρθατε. Μίνα!... Μίνα!...

— Ακούοντας τ' όνομα της ή γρηά μίγας μισάνοιξε την πόρτα.

— Άναψε τον πολυέλαιο και παρακάλεσε την κόρη μου να κατεβή...

Η υπηρέτρια άναψε το φώς και βγήκε έξω. Άλλ' ύστερα από πέντε λεπτά, μία κραυγή που ακούστηκε από το πρώτο πάτωμα έκαμε τους τρεις άντρες ν' αναπηδήσουν.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ο Ρομπέρ προαισθανόμενος δυστύχημα.

— Άνοιξε βιαστικά την πόρτα, αλλά στο διάδρομο διασταυρώθηκε με τη Μίνα, που έτρεχε, άλαφιασμένη, προφέροντας άκατανόητες φράσεις.

— Τί είναι; ρώτησε ο ήθοποιος πιάνοντας σφίχτα τη γρηά από το μπράτσο.

— Άλλοίμονο! Άγιε Γκουσμάν, βοήθησέ μας... Μεγάλο κακό βρήκε αυτό το σπίτι!

— Έξηγήσου! διάταξε ο Ρίτσαρντ Μπαρκλέυ.

— Ό! αφέντη... αφέντη... ή όμορφη μίς εξαφανίστηκε! Κεραυνός αν έπεφτε μπροστά στα πόδια τους δεν θα τους τρώαζε τόσο, όσο αυτή ή είδησι. Για μία στιγμή, έμειναν σιωπηλοί.

— Αυτό είναι αδύνατον! φώναξε τέλος ο συνταγματάρχης. Καί, σαν τρελλός, ο δύστυχος πατέρας ώρμησε προς τη σκάλα. Ένα δευτερόλεπτο αργότερα, έμπαιναν όλοι στο δωμάτιο της μίς Έλλεν.

— Άλλοίμονο! Η Μίνα είχε πη την άληθεια. Το δωμάτιο ήταν άδειανό. Η νέα είχε πραγματικά εξαφανιστή!

★
Ίδου τί είχε συμβή. Όταν αποβιβάστηκαν από την «Πόλι της Νάντης», ο Μπεράρ κι ο Ντολάριος διευθύνθηκαν προς ένα κακόφημο πανδοχείο, που βρίσκόταν σ' ένα από τους δρομάκους που ήσαν κοντά στο λιμάνι. Ο Τόρνεμπυ τους άκολούθησε.

Όταν αποβιβάστηκαν από την «Πόλι της Νάντης», ο Μπεράρ κι ο Ντολάριος διευθύνθηκαν προς ένα κακόφημο πανδοχείο, που βρίσκόταν σ' ένα από τους δρομάκους που ήσαν κοντά στο λιμάνι. Ο Τόρνεμπυ τους άκολούθησε.

ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΡΕΤΑΛΙΑ

Βαμβακερά, Λευκά και Χρωματιστά

ΜΕΤΗΝΟΚΑ

ΑΔΡΙΑΝΟΥ 81α — Σ. Παναγιωτόπουλος

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

BRILLODONT

ΠΡΟΪΟΝ Brillat

Το πανδοχείο αυτό, που λεγόταν «Ο Μέγας Χριστόφορος Κολόμβος», δεν ξεχώριζε από τ' άλλα σπιτία του τετράγωνου εκείνου, όπου είχαν να κρησφύγετα τους οι κακούργοι κι' όλος ο υπόκοσμος του Μπουένος Άιρες. Ο Μιγκουέλ Ντολάριος ήξερε περίφημα το μέρος εκείνο, όπου είχε μείνει άλλοτε πολλά χρόνια.

Οι τρεις άντρες κάθισαν γύρω από ένα τραπέζι, σ' ένα από τα δωμάτια του «Μεγάλου Χριστόφορου Κολόμβου».

— Γιατί να μην αναθέσετε στις άργεντινές άρχές τη σύλληψη του Μορύ και του Βερόν; ρώτησε ο Τόρνεμπυ, παραξενεμένος κάπως από τους παράξενους τρόπους των δυο ψευδοαστυνομικών.

— Ξεχνάτε, αγαπητέ συνάδελφε, ότι δεν έχουμε καμιά χειροπιαστή απόδειξη που ν' αποδεικνύη την ένοχη των δυο ληστών; άνττεινεν ο Μπεράρ.

— Πράγματι. Τί θα κάνουμε λοιπόν;

— Άκούσα πως ο Μορύ κι' ο φίλος του θα μείνουν στο ξενοδοχείο «Κονκισταδόρ». Άφο θα χρειαστήτε ως μάρτυς, νομίζω πως πρέπει να μείνετε και σεις στο ίδιο ξενοδοχείο, για να τους επιβλέπετε εύκολωτερα.

— Ειδιοποιήστε και την Άργεντινή άστυνομία επίσης, είπε ο Ντολάριος. Μπορεί να μάς βοηθήση μόλις θάχουμε διαπιστώσει την ένοχη τους.

Ο Μπεράρ κύτταξε το σύντροφό του παραξενεμένος. Ο νευρεύσαν ζύπνιος, ή μήπως είχε νάσει τα λογικά του;

— Ήδη, ο Τόρνεμπυ, υπερήφανος για την άποστολή που του έμπιστεύθηκαν, άπομακρύνθηκε βιαστικός.

Μόλις εξαφανίστηκε, ο Μπεράρ ξέσπασε:

— Τρελλάθηκες για να θέλης ν' ανακατέψουμε την άστυνομίας μας;

— Μην παραξενεύεσαι, άμύγκο (φίλε). Η άστυνομία εδώ δεν είναι καθόλου επικίνδυνη, κι' αφίνει τους ανθρώπους ήσυχους να κάνουν τις δουλίτσες τους. Συμβουλευόντας αυτό τον ήλιθιο τον Τόρνεμπυ να προειδοποίηση τις άρχές, είχα σκοπό να τον καθιστώχασω, γιατί άρχισε να βρίσκει τη διαγωγή μας κάπως ύποπτη. Τώρα, που τον ξεφορτωθήκαμε, άς μιλήσουμε σοβαρά. Πως λογαριάζεις να ξαναγκάσεις τον Μορύ να μείνη εδώ;

— Δεν ξέρω, μιά που έχει τα λεφτά που του χρειάζονται για να πληρώση την ποινική όητρα και να φύγη κατ' ευθείαν για το Ρόκμπορν.

— Έ λοιπόν! Έγώ έχω έ-

να σχέδιο. Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα του Μορύ, γιατί υποψιάζεται. Χτυπάμε λοιπόν τους φίλους του. Άν άπαγάγουμε την Έλλεν, για την οποία φαίνεται πως του πονάει το δοντί, κι' όρίσουμε λύτρα ένα ποσό μεγάλο, ώστε ο πατέρας της να μη μπορεί να το πληρώση άμέσως, πιστεύεις πως αυτός ο βλάκας ο Μορύ θα διστάση ένα λεπτό ν' άδειάση το πορτοφόλι του στο χέρι του συνταγματάρχη;

— Μα την πίστι μου, όχι.

— Όταν μείνη μία φορά άπένταρος, ο Μορύ θάνε υποχρεωμένος να μ' ν' του κουνήση από το Μπουένος Άιρες.

— Έχεις δικη, αλλά δεν μπορούμε να κάνουμε τη δουλεία μοναχοί μας... Μιά έποχή είχα εδώ ένα φίλο, τον Ζοζέ τον Αιμοδόρο. Άν ζή ακόμα, είναι ο άνθρωπος που μάς χρειάζεται.

— Λοιπόν, άς ψάξουμε να τον βρούμε.

Φεύγοντας από το πανδοχείο, οι δυο κακούργοι γάθηκαν μέσα στο δαίδαλο των σοκακιών που τριγυρίζουν το λιμάνι. Ύστερα από είκοσι λεπτά, ο Μιγκουέλ σταμάτησε μπ' στ' ά' ένα κιγκλίδωμα που περιέκλειε μιάν άκαλλιέργητη έκταση, στο βάθος της οποίας ύπηρχε ένα σπιτί μισογκρεμισμένο.

— Έδώ είναι! είπε χτυπώντας με το πόδι τη χοντροφτιαγμένη εξώπορτα.

Στο θόρυβο που έκανε, δυο τεράστια σκυλιά πετάχτηκαν από το σπιτί κι' ώρμησαν προς την πόρτα γαυγίζοντας σαν λυσσασμένα. Πίσω τους φάνηκε μιά γρηά γυναίκα.

— Ήταν ή Μίνα, ή μίγας που είδαμε στο σπιτί του συνταγματάρχη Μπαρκλέυ.

— Έ, Μίνα! Ο άντρας σου ο Ζοζέ είν' εδώ; ρώτησε ο Ντολάριος.

— Τί σ'ε νοιάζει;

— Είμαι ένας φίλος, δεν με...

Διά τούς Κορμωτάς και Κουρες

ΠΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΙΜΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΗ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΚΑΙ ΕΠΙΠΛΑ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΥ ΚΕΧΩΡΙΣΜΕΝΩΣ Ή ΟΜΑΔΙΚΩΣ

1. ΜΗΧΑΝΗ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ (16 ΣΟΦΑΔΩΝ)

2. ΣΤΕΓΝΩΤΗΡ ΕΠΙ ΒΑΣΕΩΣ ΝΙΚΕΛΕ (ΣΧΗΜΑ ΠΙΣΤΟΛΙ)

3. ΛΕΚΑΝΗ (ΛΟΥΣΙΜΑΤΟΣ) ΕΠΙ ΒΑΣΕΩΣ ΝΙΚΕΛΕ

4. ΤΡΙΑ ΚΟΜΩΔΙΑ ΠΟΛΥΤΕΛΗ

5. ΠΟΛΥΦΩΝΑ (ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΙΚΗ)

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ: ΟΔΟΣ Α ΒΑΝΤΩΝ 27 - Πάρ. Νηλέως 35, Θησείον - Άγ. Μαρίνα - Γ. ΜΠΙΖΙΝΗΝΣΤΑΣΙΣ Βασιλική - Τράμ 9.

ΩΡΑΙ: 9 - 1 π.μ. και 4 - 7 μ.μ.

ΚΑΤΙΑ

ή ΚΙΦΜΑ που αφαιρεί τις ρυτίδες

ΚΑΤΙΑ

ή ΚΡΑΤΙΟΝ ποδολύτη

ΚΑΤΙΑ

ΚΑΤΙΑ

ΚΑΤΙΑ

ΚΑΤΙΑ

ΚΑΤΙΑ

ΚΑΤΙΑ

ΚΑΤΙΑ

θυμάσαι; Ο κουμπάρος Μιγκουέλ Ντολάριος!

— Τότε εν τάξει! Μα σ'ε νομίζα κρεμασμένον από καιρό, άπάντησε ή γρηά μ' ένα άπαίσιο χαμόγελο, και βιάστηκε ν' άνοίξη την πόρτα.

— Ήσυχά σεις, τραβάτε να κοιμηθήτε, φώναξε στους μολσσούς, που άπομακρύνθηκαν γρυλλίζοντας.

— Πού ν' α'ε πάρη ο διάολος! μουρμούρισε θυμωμένος ο Ντολάριος. Έλα, πήγαινε μας στο Ζοζέ!

— Έλάτε! είπε ή μέγαιρα. Άκολουθώντας την, οι δυο κακούργοι μπήκαν στο σπιτί, κι' εκείνη κλειδώσε την πόρτα.

— Εκείνη τη στιγμή, ένας μίγας ψήλος κι' άδύνατος σαν σκελετός φάνηκε στο κατώφλι ενός δωματίου. Ήταν ο Ζοζέ ο Αιμοδόρος. Με την πρώτη ματιά, άναγνώρισε τον Μιγκουέλ.

— Έ! Καλώς τον κουμπάρε (κουμπάρο), φώναξε. Μαϊζεις με κανένα στρατηγό, ή καλλίτερα με βοηθό δημίου! Π'α'ε καλά λοιπόν οι δουλειές άπ' την άλλη μεριά του Όκεανού;

— Διάολε! Σου φέρνω και μιά για σένα. Πρώτα - πρώτα άμωσ να σου παρουσιάσω το φίλο μου Μπεράρ, που είναι εν τάξει...

— Μίνα, φέρε ρούμι και ποτήρια.

— Ύστερα από λίγο, κι' οι τέσσερες πήγαν και κάθισαν σ' ένα χαμηλοτάβανο δωμάτιο, που τα παράθυρά του ήσαν γεωά άμπαρωμένα.

— Έδώ μπορούμε να μιλήσουμε χωρίς όδο. Λέγε, άμύγκο!

Ο Μιγκουέλ άνάπτυξε τότε το σχέδιό του, που ο Ζοζέ το άκουσε με προσοχή. Άφου το συζητήσαν, άποφάσισαν να πάη ή Μίνα άμέσως στο συνταγματάρχη Μπαρκλέυ και να του ζητήση να την προσλάβη για υπηρέτρια. Θα κανονίζε έτσι τα πράγματα, ώστε να μάση ο Ζοζέ στο σπιτί, καί, το ίδιο βράδυ, θ' άρπαζαν τη μίς Έλλεν.

Ο Ντολάριος κι' ο Μπεράρ θ' άπερίμεναν εκεί κοντά, κρυμμένοι μέσα σ' ένα άμάξι που θ' αναλάβαινε ο Αιμοδόρος να το προηηδέση.

— Ένώ μάλιστα ένα κλουδί γι' αυτό το πουλάκι, γρύλλισε ο άδύνατος ληστής. Το υπόγειο τούτου του σπιτιού είναι κρητό σαν τάφος!

— Θαμάσια! έπεκρότησε ο Μπεράρ. Θάχεται νίλια πέζος στο μεριδίό σας. Πάρτε τα μισά από τώρα.

— Όπως είδαμε, το σχέδιο αυτό πέτυχε στην έντέλεια.

Όταν ή μίς Έλλεν ανέβηκε στο δωμάτιό της, ο Ζοζέ, που ήταν κρυμμένος κάτω άπ' το κρεβάτι της, βγήκε ξαφνικά άπ' την κρυψώνα του και, προτού ή νέα προστάση να φωνάξη, της είχε τυλίξει το κεφάλι μέσα από μανδύα του.

— Έπειτα, τυλίγοντας την άτυχη κοπέλλα μέσα σε μιά κουβέρτα, την φόρτωσε στον ώμο

του καί, από τη σκάλα που είχε ετοιμάσει από πριν ή Μίνα κατέβηκε στον κήπο.

Μισοπεθαμένη από το φόβο της ή μίς Έλλεν είχε λιποθυμήσει.

Όταν συνήλθε, κατάλαβε πως ήταν κλεισμένη σ' ένα σκοτεινό υπόγειο, που το μοναδικό του επίπλο ήταν λίγο σάπιο άχυρο.

Άπελπισμένη, άρχισε να βγάξη διαπεραστικές κρυγές, άλλα καμιά φωνή δεν άπάντησε στη δική της.

Τότε, τρελλή από την άπελπισία της ή άτυχη μίς σωριάστηκε καταγής, ψιθυρίζοντας: — Θεέ μου, προστάτεψέ με!

— Έπί πολλή ώρα ή νέα έμεινε βυθισμένη στη θλίψη της.

Το τρίγμο της τεράστιας κλειδαριάς της κωφώνας της, την έκανε ξαφνικά ν' ανατριχιάση. Άνασκήκωθηκε γρήγορα.

Σιγά - σιγά, ή πόρτα άνοιξε και φάνηκε ο Ζοζέ ο Αιμοδόρος.

Ο όψι του ληστή έκαμε την Έλλεν να όπισθοχωρήση ως την πιο μακρυνή γωνία του υπόγειου.

— Ό! σενορίτα, φαίνεται πως καί μόνο το αντίκρυσμα της μούρης μου σάς τρομάζει... γρύλλισε ο ληστής, αφίνοντας καταγής το φανάρι που κρατούσε. Μη φοβάσαστε τίποτα, κοπέλλα μου, δεν θα σάς πειράζουμε αν μάς άπαντήσετε ειλικρινά και χωρίς ζαβολίες.

— Τί με θέλετε; ψέλλισε ή νέα. Λυπηθήτε με, δεν σάς έκανα τίποτα, γυρίστε με στον πατέρα μου, που θα νομίζε πως είμαι πεθαμένη!

Καυτερα δάκρυα κυλούσαν στα κιτρινωμένα της μάγουλα κι' άπλωσε στο Ζοζέ ίκετευτικά τα χέρια. Άλλά το να προσπαθήσ να συγκινήση την καρδιά του ανθρώπου αυτού ήταν πράγμα έντελώς άνόητο, γιατί ο άπαίσιος μίγας άγνοούσε τί θα πη οίκτος.

— Φτάνουν οι φλυαρίες! φώναξε σκληρά. Πές μου ακριβώς τί ποσόν έχει άπάνω του ο πατέρας σου.

— Μα δεν ξέρω...

— Πρόσεχε πώς λόγια σου και θυμήσου, σ' ένα ψέμμα μπορεί να σου κοστίση τη ζωή. Ο συνταγματάρχης είναι πλούσιος, το ξέρω. Η άκίνητη περιουσία του στην Άγγλία λογαριάζεται για άπάνω από έκατομμύριο. Τί ποσόν έχει στο πορτοφόλι του;

Για μία στιγμή ή Έλλεν δίστασε. Άλλά, τρομοκρατημένη από τ' άστραφτερά βλέμματα του κακούργου, κατάλαξε να πη:

— Ο πατέρας μου πρέπει νάχη κάπου τριάντα χιλιάδες φράγκα.

— Τί ποσά έχει κατατεθειμένα στις τράπεζες του Μπουένος Άιρες;

— Εικοσιπέντε χιλιάδες φράγκα περίπου, τοποθετημένα στον τραπέζιτη Σμίθσον.

Κατά τις όχτ' το άλλο

του καί, από τη σκάλα που είχε ετοιμάσει από πριν ή Μίνα κατέβηκε στον κήπο.

Μισοπεθαμένη από το φόβο της ή μίς Έλλεν είχε λιποθυμήσει.

Όταν συνήλθε, κατάλαβε πως ήταν κλεισμένη σ' ένα σκοτεινό υπόγειο, που το μοναδικό του επίπλο ήταν λίγο σάπιο άχυρο.

Άπελπισμένη, άρχισε να βγάξη διαπεραστικές κρυγές, άλλα καμιά φωνή δεν άπάντησε στη δική της.

Τότε, τρελλή από την άπελπισία της ή άτυχη μίς σωριάστηκε καταγής, ψιθυρίζοντας: — Θεέ μου, προστάτεψέ με!

— Έπί πολλή ώρα ή νέα έμεινε βυθισμένη στη θλίψη της.

Το τρίγμο της τεράστιας κλειδαριάς της κωφώνας της, την έκανε ξαφνικά ν' ανατριχιάση. Άνασκήκωθηκε γρήγορα.

Σιγά - σιγά, ή πόρτα άνοιξε και φάνηκε ο Ζοζέ ο Αιμοδόρος.

Ο όψι του ληστή έκαμε την Έλλεν να όπισθοχωρήση ως την πιο μακρυνή γωνία του υπόγειου.

— Ό! σενορίτα, φαίνεται πως καί μόνο το αντίκρυσμα της μούρης μου σάς τρομάζει... γρύλλισε ο ληστής, αφίνοντας καταγής το φανάρι που κρατούσε. Μη φοβάσαστε τίποτα, κοπέλλα μου, δεν θα σάς πειράζουμε αν μάς άπαντήσετε ειλικρινά και χωρίς ζαβολίες.

— Τί με θέλετε; ψέλλισε ή νέα. Λυπηθήτε με, δεν σάς έκανα τίποτα, γυρίστε με στον πατέρα μου, που θα νομίζε πως είμαι πεθαμένη!

Καυτερα δάκρυα κυλούσαν στα κιτρινωμένα της μάγουλα κι' άπλωσε στο Ζοζέ ίκετευτικά τα χέρια. Άλλά το να προσπαθήσ να συγκινήση την καρδιά του ανθρώπου αυτού ήταν πράγμα έντελώς άνόητο, γιατί ο άπαίσιος μίγας άγνοούσε τί θα πη οίκτος.

— Φτάνουν οι φλυαρίες! φώναξε σκληρά. Πές μου ακριβώς τί ποσόν έχει άπάνω του ο πατέρας σου.

— Μα δεν ξέρω...

— Πρόσεχε πώς λόγια σου και θυμήσου, σ' ένα ψέμμα μπορεί να σου κοστίση τη ζωή. Ο συνταγματάρχης είναι πλούσιος, το ξέρω. Η άκίνητη περιουσία του στην Άγγλία λογαριάζεται για άπάνω από έκατομμύριο. Τί ποσόν έχει στο πορτοφόλι του;

Για μία στιγμή ή Έλλεν δίστασε. Άλλά, τρομοκρατημένη από τ' άστραφτερά βλέμματα του κακούργου, κατάλαξε να πη:

— Ο πατέρας μου πρέπει νάχη κάπου τριάντα χιλιάδες φράγκα.

— Τί ποσά έχει κατατεθειμένα στις τράπεζες του Μπουένος Άιρες;

— Εικοσιπέντε χιλιάδες φράγκα περίπου, τοποθετημένα στον τραπέζιτη Σμίθσον.

Κατά τις όχτ' το άλλο

— Καλά, αυτά μάς κάνουν πενήνταπέντε χιλιάδες. Έχετε φίλους εδώ;

— Δυο μονάχα. Τον κύριο Μορύ και τον κύριο Βερόν.

— Περιφניה. Λοιπόν γράψε αυτό που θα σου υπαγορεύω...

Καί, λέγοντας αυτά, ο Ζοζέ έδωσε στην Έλλεν ένα μολύδι κι' ένα φύλλο που τ'όχιζε από το λυγδιασμένο σημειωματάριο του.

Παρατατώντας ή νέα πλησίον στο φανάρι καί, άκουπώντας, το ένα γόνάτο καταγής, και χρησιμοποιώντας το άλλο για στήριγμα, έγραψε τις άκολουθες γραμμές:

«Αγαπητέ μου πατέρα, »

Τα πρόσωπα που με κρατούν υπολογίζουν ότι ή έλευθέρια μου άξίζει έξηντα χιλιάδες φράγκα».

— Μά, διαμαρτυρήθηκε ή Έλλεν, ο πατέρας δεν έχει αυτό το ποσόν! Σας είπα, το πολύ πενήνταπέντε χιλιάδες φράγκα. Πού θέλετε...

— Θά ύπακούσης, αλογόμυια; την δέικοψε ο Ζοζέ χτυπώντας το πόδι του καταγής.

Η καυμένη ή Έλλεν δεν τόλμησε να έπιμείνη καί το τρεμάμενο χέρι της χάσαζε όσα ο ληστής εξακολουθούσε να της υπαγορεύει:

«Αν θέλετε να με ξαναϊδείτε ζωντανή, τοποθετήστε αυτό το ποσόν, τυλιγμένο σ' έφημερίδα, πάνω στον τρίτο πάγκο της Πλάτσης. Σάν - Μαρίνο, αύριο πριν από τις δέκα. Άν ειδοποιήσετε την άστυνομία, ή δεν καταθέσετε το ποσόν την άρισμένη ώρα, δεν θα σάς άπομείνη πια παρά να κλαψετε το θάνατο του παιδιού σας».

— Τώρα υπόγραψε αυτό το χαρτί καί δός μου το, διάταξε ο ληστής και πήρε το φύλλο. Ωρβουάρ, όμορφούλα μου καί κύτταξε να μη στενοχωριέσαι στο κλουδί σου!

Κι' ο Ζοζέ, σπκωνοντας το φανάρι του, έγκάτελειψε την κρύπτη του, κλείνοντας τη βαρεία πόρτα πίσω του.

Η Έλλεν έδγαλε ένα βαθύ άναστεναγμό και σωριάστηκε στο χώμα του κελλιού της.

— Καλά, αυτά μάς κάνουν πενήνταπέντε χιλιάδες. Έχετε φίλους εδώ;

— Δυο μονάχα. Τον κύριο Μορύ και τον κύριο Βερόν.

— Περιφניה. Λοιπόν γράψε αυτό που θα σου υπαγορεύω...

Καί, λέγοντας αυτά, ο Ζοζέ έδωσε στην Έλλεν ένα μολύδι κι' ένα φύλλο που τ'όχιζε από το λυγδια

—Πώς θα ζήσετε στο άναμ-
ταξί ως πού να σας να έπι-
στρέψω;

—Τίποτα πιο εύκολο: Θα
πάω να πω στον ιδιοκτήτη μου
Λερόν ότι σκέφτηκα καλύτε-
ρα κι ότι θα μείνω στην
πανιόν του.

—Όχι, όχι, φίλε μου, δεν
μπορώ να δεχθώ τη θυσία σας.

—Ο εξάδελφός μου δεν μ'έ-
χει ιδίη ποτέ, μπορεί λοιπόν να
περ... 7η άλλους δέκα μήνες
για να με φιλήση. Δεν είν'έ-
τσι, Βερόν; είπε ευθυμια ο ή-
θοποιός, στρέφοντας προς το
μέρος όπου νόμιζε πως ήταν ο
φίλος του.

—Αλλά εκείνος, έπωφελούμε-
νος της ταραχής των, είχε
πλησιάζει στο παράθυρο κι
είχε πηδήσει άδρόμω στον κή-
πο.

—Για στάσου, πού πάει α-
νός;... Μπα! Θα τον ξαναδρού-
με σήμερα αύριο...

Δέκα λεπτά αργότερα, οι
δύο άντρες χωρίστηκαν.

Πρέπει να εξηγήσουμε την
εξαφάνισή του Λουί Βερόν.

Όλη τη νύχτα, ο νεαρός ή-
θοποιός είχε προσπαθήσει ν'
ανακαλύψει τους λόγους της
μυστηριώδους άπαγωγής της
μίας Έλλην, και, σιγά-σιγά,
ύστερα από πολύωρη σκέψη,
κατέληξε να μαντέψει ένα μέ-
ρος από την αλήθεια.

Γι' αυτόν, η απόπειρα κλο-
πής που έγινε στην καμπίνα
37 κι' η άπαγωγή της νέας
είχαν γίνει από τους ίδιους
άνθρώπους. Έξ' άλλου, οι ύπα-
κριτικοί τρόποι και το μελέ-
νιο ύφος της μιγάδος Μίνας
δεν τού άρεσαν καθόλου. Ο
Βερόν μυοϊκόταν πως αυτή ή
γυναίκα ήταν κατάσκοπος.

Επιθυμώντας λοιπόν να τή
ξεκαθαρίσει όλα αυτά, τράβη-
ξε για το ξενοδοχείο «Κονκι-
σταδόρ».

Καθώς διέσχισε το χώλλ,
ένας άνθρωπος έτρεξε προς
αυτόν διαφέροντας μια χαρούμε-
νη κραυγή. Ήταν ο κ. Όρα-
τιος Τόρνεμπυ.

Ο Άμερικανός, που τον εί-
χε δεχτή άσχημα ή Άργεντινή
άστυνομία, ανησυχούσε γιατί
ο Μορύ κι ο Βερόν δεν είχαν
γυρίσει το περασμένο βράδυ.
Του κάκου πήγε επανειλημέ-
νος στο πανδοχείο «Ο Μέγας
Χριστόφορος Κολόμβος». Οί
φίλοι του, οι ψευδοαστυνομι-
κοί, είχαν κι' εκείνοι εξαφανι-
στή.

Καταλαβαίνει λοιπόν κανείς
τη χαρά του, όταν ξαναδρήςκε
το Βερόν.

—Εί! αγαπητέ κύριε, τί γι-
νέκατε; του είπε. Φοβόμουν μή-
πως είχατε εγκαταλείψει το
Μπουένος... Άφες...

—Όχι... όχι... Συγγνώμη
όμως, είμαι βιαστικός...

—Κι' ο κύριος Μορύ έφυγε
μήπως;

—Όχι, θα μείνει πιθανόν
για να παίξη έδώ όλη τη σαι-
ζόν. Όρβουάρ, αγαπητέ κύ-
ριε!

Κι' αφιόνοντας τον έκαστομυ-
ριούχο ντέτεκτιβ κάπως ταρα-
ξεμένο, ο Λουί Βερόν άπρη-
σε προς τη σκέλα.

Katia
Iδ ΡΟΥΖ
που ΣΑΙ ΔΙΝΕΙ ΤΟ
ΚΩΔΙΚΑ ΤΗΣ ΝΕΟΝΙΣ

—Ο Μορύ άλλαξε γνώμη;
Άσφαλώς κάτι συνέβη. Πρέπει
να πάω να δω το Διευθυντή
και να πάρω τα μέτρα μου
για να μη μάς ξεφυγή! παλι
αυτός ο ληστής! σκέφτηκε ο
μίστερ Τόρνεμπυ.

Και, βγαίνοντας από το ξε-
νοδοχείο, μπήκε σ' ένα άμαξι,
που περνούσε εκείνη τη στιγ-
μή.

—Στο Μεγάλο Θέατρο! φώ-
ναξε του άμαξά.

Ένα κτίριο της ώρας αργό-
τερα, έμπαινε μέσα στο γρα-
φείο του Διευθυντού Λερόν.

—Ο κύριος Μορύ σας πλη-
ρωσε τις δύο χιλιάδες φράγκα
την ποινική ρήτρα; ρώτησε.

—Όχι, κύριε. Άλλά γιατί
με ρωτάτε;

—Γιατί θάρη σε λίγο να
σας παρακαλέση να τον ξανα-
πάρετε στο θιασό σας.

—Α!

—Βάλτε τον να σας ύπα-
γράψη ένα καινούριο συμβό-
λαιο, και όρίσετε την ποινική
ρήτρα είκοσι χιλιάδες φράγκα,
κι' έτσι δεν θα μπορέση να το
άκυρώση... Πάρτε χίλια φράγ-
κα για την ένοχλησι στην ό-
ποια σας βάζω, κύριε Διευ-
θυντά... Όρβουάρ!

Κι' αφιόνοντας μπροστά
στον καταπληκτο Λερόν ένα
μάτσο τραπέζογραμμάτι, ο
Άμερικανός έφυγε διαστικός.

—Μα την πιστι μου, αυτός
ο άνθρωπος είναι τρελλός! ψι-
θύρισε ο Ιμπρεσαρίος ότσο
συνήθε. —Εί! Κύριε! Κύριε!
Έφυγε!... Άλλά... άς είναι!
Καλά ήταν αυτά τα λεφτά και
πιο καλή ή συμβολή του...
—Άς βάλω στην τσέπη μου αυ-
τά, κι' άς ακολουθήσω την έλ-
λη...

Πραγματικά, ή άποχώρησι
του Ρομπέρ Μορύ, που ο Λε-
ρόν δεν είχε μπορέσει ν' αντι-
καταστήση, είχε φέρει τον Ιμ-
πρεσαρίο σε δύσκολη θέσι.

Η έπιστροφή λοιπόν του
«άσωτου υιού» του προξενούσε
μεγάλη ευχαρίστησι.

Μα άποφάσισε να μην το
δείξη.

Κι' έτσι, όταν, μισή ώρα
αργότερα, ο νεαρός πρωταγω-
νιστής μπήκε μέσα στο γρα-
φείο του Διευθυντού, αντίκρυ-
σε ένα Λερόν άγριεμένο.

—Τί θέλετε; ρώτησε με ύ-
φος έριστικό. —Εμπρός, μιλή-
στε γρήγορα, γιατί είμαι δια-
στικός!... Χωρίς άλλο, έρχε-
στε να πληρώσετε την ποινική
σας ρήτρα...

—Όχι! Μένω... Δεν έχω
πιά πεντάρα! δήλωσε ο Ρομ-
πέρ Μορύ.

Και διηγήθηκε όλα τα γεγο-
νότα που του είχαν συμβέ.

—Παιδί μου, δεν μπορώ να
σας ξαναπροσλάβω, γιατί σας
έχω αντικαταστήσει ήδη, ά-
πάντησε ψυχρά ο Ζερμαίν Λε-
ρόν.

Κεραινός άν έπεφτε μπρο-
στά στα πόδια του Μορύ θα
τούκανε μικρότερη έντυπωσι
άπ' αυτή τη δήλωσι που τον
έβριχε στο δρόμο!

—Με άναπλήρώσατε!... Με
ποιόν;... ψέλλισε.

—Ελάτε, κύριε Λερόν, εί-
μαστε συμπατριώτες... Φανήτε
καλός, τί διάβολο! έπανάλαβε
ο άτυχος νέος.

—Ε λοιπόν, έστω! Δέχο-
μαι να σας ξαναπάρω, αλλά
ά υπογράψετε καινούριο συμ-
βόλαιο. Αντί για πεντακόσια
φράγκα το μήνα, πού σας εί-
χα έλα-έλεθ, δεν θα παίρνετε

παρά μόνο τριακόσια, κι' έπει-
δή δεν θέλω να ξαναχω φασα-
ρίες με την ποινική σας ρη-
τρα, αντί για δύο χιλιάδες
φράγκα, θα γίνη τώρα είκοσι
χιλιάδες.

Ο Ρομπέρ θέλησε να δια-
μαρτυρηθή.

Ο Λερόν προσποιήθηκε ότι
έβθωνε, κι' έτσι ο άτυχος
νέος άναγκάστηκε να υπογρά-
ψη το καινούριο συμβόλαιο,
που, για έξη μήνες, τού άπα-
γόρευε να εγκαταλείψη το
Μπουένος... Άφες.

—Αυτή είναι ή τύχη μου!
ψιθύρισε καρτερικά, ξαναπαίρ-
νοντας το δρόμο για τη βίλλα
του Μπαρκλέυ. Χτέες, είχα την
τσέπη μου γεμάτη χιλιάρικα.
Σήμερα νοιώθω τον εαυτό μου
ετυχισμένο γιατί υπογράψα έ-
να έξευτελιστικό συμβόλαιο!

—Επειτα, αλλάζοντας ιδέα,
με την εύκολία που τον έχα-
ρακτηρίζει, ψιθύρισε:

—Ε λοιπόν, τόσο το χει-
ρότερο! Μ' όλα αυτά, δεν λυ-
πάμαι, άφου αυτή ή ευσία μου
έσωσε τη μίς Έλλην!

Η

—Ο Βερόν έν δράσει

—Ανεβαίνοντας δύο-δύο τα
σκαλοπάτια του ξενοδοχείου
«Κονκισταδόρ», ο Βερόν μπή-
κε στο δωμάτιό του σαν δού-
λα, και, τραβώντας από το
μαπούλο του ένα κουρελιασμέ-
νο κοστούμι, που φορούσε στη
σκηνη, όταν έπαιζε ρόλους κα-
κομοίρηδων, το φόρεσε γρήγο-
ρα—γρήγορα. —Επειτα μακι-
γιαρίστηκε κι' έδωσε στο πρό-
σωπό του τη μορφή ενός γέ-
ρου μπρεκή. Μία περούκα με
άσπρα μαλλιά κι' ένα πλατύ-
γυρο καπέλλο τον έκαναν έντε-
λώς άγνωριστον. Αυτή ή με-
ταμόρφωσι δεν τον άπασχόλη-
σε περισσότερο από δέκα λε-
πτά.

—Έν, τάξει! Δρόμο τώρα!
ψιθύρισε άφου έβριξε μία τε-
λευταία ματιά στον καθρέφτη
του. —Α! Να μην ξεχάσω και
το πιστόλι μου...

Χωρίς να τραβήξη την προ-
σκή των υπαλλήλων του ξενο-
δοχείου ο Λουί Βερόν βγήκε
στο δρόμο.

—Άρχισε να τρέχη όσο πιο
γρήγορα μπορούσε κι' όταν
χιτυούσε δέκα ή ώρα, βρέθηκε
στην είσοδο της Πλάτς Σαν
—Μαρτί.

Η τεράστια πλατεία ήταν
σχεδόν έρημη. Μονάχα μερικοί
περιπατητά, ήσυχoi νοικοκυ-
ραίοι, ως έπι το πλείστον, θρι-
σκονταν εκεί, κουβεντιάζοντας
ή διαβάζοντας την έφημερίδα
τους.

Ο Λουί, με βήμα άργό άρ-
χιζε να κάνει το γύρο της
πλατείας.

Κάθε τόσο, άπλωνε ζητιάνι-
κα το χέρι, μασώντας μερι-
κές άκατανόητες ίκεσίες ανά-
μεσα στα δόντια του, γιατί
άγνωστος σχεδόν τα ισπανι-
κά.

Σε λίγο, ο Βερόν διέκρινε
το συνταγματάρχη Μπαρκλέυ,
που είχε άκουμπήσει ένα πα-
κέτο πάνω στον τρίτο πάγκο,
κι' άπομακρύνθηκε με ύφος ά-
διάφορο.

—Άς περιμένουμε; έκείνον
που θάρη να πάρη τις έξη-
νη χιλιάδες φράγκα, σκέφτη-
κε ο ήθοποιός και κρύφτηκε πί-
σω από τον κορμό ενός δέν-
τρου.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΧΕΙΟ: Η συνέχεια

*Προσεχόμενα
Ευρωπαϊκά αμύμια*

Γενική είναι ή άναγνώ-
ρισις της Κοινωνίας των
Άδηνών, Πειραιώς και των
Έπαρχιών, αλλά και του
Έμπορικού Κόσμου, διά το
συντελεσθέν μέχρι σήμε-
ρον, εις τα Έργαστήρια
μας, έργον.

Πανταχόθεν λαμβάνομεν
συγχαρητήρια και έπιστο-
λάς θαυμασμού (τά όποια
και θα δημοσιεύσωμεν) διά
την πλήρη και άμεριπτον
έπαγγελματικήν κατάρτι-
σιν των μαθητιών μας,
όφειλομένην εις το υπό
πάσαν άποψιν τέλειον σύ-
στημά μας διδασκαλίας.

Διά τουτο δε και έντός
τριετίας τα Έργαστήρια
Έλευθέρων Ιππουδών ΚΟ-
ΠΤΙΚΗΣ-ΡΑΠΤΙΚΗΣ της Κας
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ
επέβλήθησαν και ή φημη
περι της άδιαιφυσήτου
ύπεροχής των έπισφραγι-
ζει ό,τι δικαίως άπεκτιθή
διά της άκαταπονήτου έρ-
γασίας και των πραγματι-
κών και άναμφισβητήτων
τίτλων άνωτέρων σπουδών
της έν Ευρώπη.

Είναι μία από τας έλαχι-
στας περιπτώσεις καθ' ές
το ταλέντο, ή γενική κόρ-
φωσις και αι ειδικαι σπου-
δαι της Κας Καραγιάννη
συνεδουάσθησαν διά να
όλοκληρώσωμεν ένα έργον
το όποϊον άγαπά και θου-
μάζει ή Κοινωνία και έία
τουτο θεθείως το ύψιστη-
ριζει.

Η έπικράτησις της μεδό-
δου μας έντός τόσοου μι-
κροχρονικού διαστήματος
δικαιολογεί την άθρεάν
πρωβέλευσιν των μαθητι-
ών και την ενάγκην της
ιδρύσεως Παιδαγωγικών
μας και εις τον Πειραιά,
πρώτιστα το όποϊον με τό-
σον ένδοξισμόν ή Κοι-
νωνία του Πειραιώς ύπε-
δέχθη.

Διά τα συγκινητικά αυτά
αισθήματα της Δημοσίας
Γνώμης, ή Κα Καραγιάννη
εκφράζει την εύγνωμοσύ-
νην της, ύπόσχεται δε και
εις το έξής ν' ανταποκριθή
και να συνεχίση παρέχου-
σα τα αυτά ως μέχρι σή-
μερον δείγματα άκαμάτου
έργασίας και τελείας καλ-
λιτεχνικής κατάρτισεως
των σπουδαστριών του
Οίκου της.

Έργαστήρια
Έλευθέρων Ιππουδών
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Αιυ. Καραγιάννη

ΑΘΗΝΑΙ: Νίκης 54
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Β. Κων/νου 60
Τηλ. 33-398

Ο άνθρωπος ο-
πνγει μέσα
στον αέρα μηχαν-
νες που πετούν.
Αλλά ο ίδιος και
μ'ό ν ο δυνάμεις
δεν κατώρθωσε ά-
κομη να πεταχί-
μ'όλο που αυτό
το όνειρο τον ά-
πασχόλησε και τον
άπασχολεί περισ-
σότερο από όποιο-
δήποτε άλλο από
την εποχή του 'Ι-
κάρου.

Σήμερα, όμως,
έπειτα από τις ά-
ξιοθουμάστες προ-
όδους που έπα-
τεύθησαν, ο τ'ά
διάφορα επίπεδα
της τεχνικής ή
πραγματοποίησης
αυτού του όνειρου
δεν φαίνεται άδυ-
νοτη.

Αλλά για να ι-
δοϋμε άν ν' άν-
θρωπος μπορεί να
πετάχί, είναι ά-
νάγκη να εξετάσωμε
πρώτα - πρώτα ποιά
είνε ή δύναμις που
οι μύς του θα του προμηθεύσουν γι' αυτό το σκοπό.

Το πρόβλημα αυτό που φαίνεται πολύ απλό εκ πρώτης ό-
ψεως είναι, όστόσο, εξαιρετικά πολύπλοκο. Γιατί ή δύναμις
που μπορεί να μάς παράσχωσι οι άνθρωποι μύς ποικίλλει
ανάλογα με τον τρόπο της παραγωγής και της χρησιμοποί-
σεως της. Θα βάλουμε σε κίνησι μόνο τα χέρια ή μόνο τα πό-
δια ή και τα δύο μαζί; Και πως θα εξασφαλίσωμε την άνετο
κίνησι των, χωρίς να παρεμποδίσωμε τη λειτουργία των δια-
φόρων όργάνων του ανθρώπου - πουλιού; Και ακόμη με ποιο
ρυθμό ο άνθρωπος - πουλί θα καταβάλη αυτή την προσπάθεια;
Και για πόσο χρόνο;

Ένας παράγων άρκετά σημαντικός στην πησι του ανθρώ-
που με τις ίδιες του δυνάμεις είναι ή άντοχή. Γιατί, στην
πραγματικότητα, ο άνθρωπος μπορεί ν' άποδώσι μία σημαν-
τική ένέργεια, με την προϋπόθεσι, όμως, ότι ή διάρκεια της
προσπάθειάς του θα είναι πολύ σύντομη.

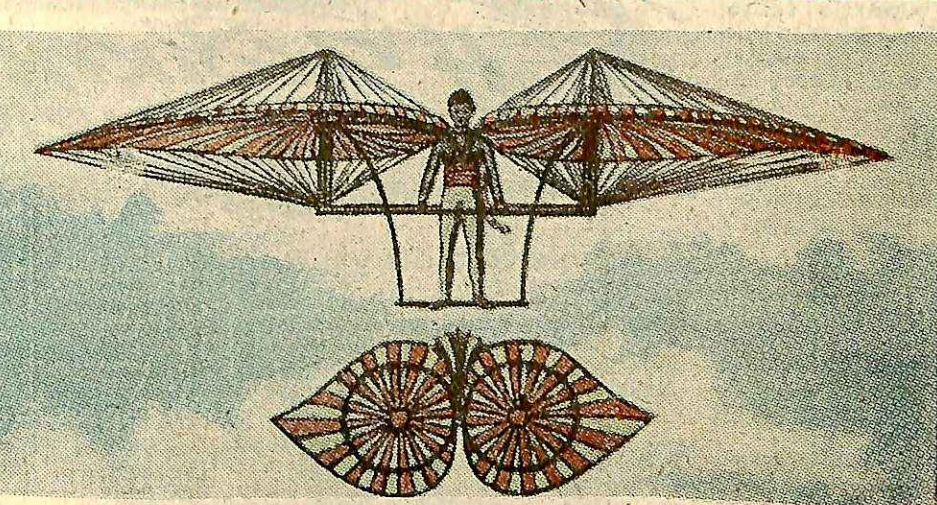
Ας προσέξωμε π.χ. έναν άθλητή που έχει συνηθίσει να γυ-
μνάζεται με άλτηρες. Το βάρος που σηκώνει αυτός ο άθλητής
σε ύψος 2 περίπου μέτρων από το έδαφος είναι όχι μικρότερο
από 150 κιλά. Η ένέργεια που παρέχωσι οι μύς του κατά την
ανύψωσι αυτή αντιστοιχεί σε δύναμι 4 ίππων. Ο άθλητής έξ'
άλλου - άς τον υποθέσωμε βάρους 75 κιλών - που μέσα σ'
ένα δευτερόλεπτο πηδάει μία όριζοντία δοκό που βρίσκεται
σε ύψος 2 μέτρων, άποδίδει μία ένέργεια, που αντιστοιχεί σε
δύναμι 2 ίππων.

Αλλά ότις δύο παραπάνω
περιπτώσεις πρόκειται για ά-
θλήματα που μόλις διαρκούν
ένα δευτερόλεπτο. Αν ο ά-
θλητής περτείνει περισσότερο
την προσπάθειά του, ή ά-
πόδοσις του θα λιγνότευε
βασίμως και έπειτα από με-
ρικά λεπτά θα καταντούσε
μυηόμηνή.

Ας πάρωμε το παράδειγμα
ένος νέου που θέλει ν' άνε-
θί γρήγορα τη σκέλα μιας
πολυκατοικίας. Κατά το πρώ-
το δευτερόλεπτο και χωρίς
δυσκολία πηδάει πέντε ή έ-
ξη σκαλοπάτια. Άνεβαίνει,
όπλοδή, σε ύψος 1 μέτρου,
άνεπυρσώνοντας δύναμι ενός
ίππου. Αλλά θα χρειασθί κά-
τι περισσότερο από ένα δευ-
τερόλεπτο για ν' άνεθί άλλα
έξη σκαλοπάτια. Και όταν
φτάση στον πέμπτο όροφο θα
ίδη ότι για ν' άνεθί από έ-
κει στον έκτο θα χρειασθί
6 - 8 δευτερόλεπτα.

Όποιοδήποτε, όμως, μπο-
ρούμε να υποθέσωμε ότι έ-
νας καλός και έξασκημένος
άθλητής θα είναι σε θέσι να
ανωπτύξη μια άρχικη δύναμι
δύο ίππων για την άπογείω-
σι. Αλλά έπειτα από είκοσι
δευτερόλεπτα ή δύναμις αυ-
τή θα έχη περιορισθί στα
2)3 της άρχικης, θα είναι, όπ-
λοδή, μόλις 0.6 ίππου.

Προκειμένου τώρα για ένα
νέο που είναι μέν ρωμαλέος,
αλλά στερείται έξασκήσεως,
ή άρχικη δύναμις έκκίνη-
σεως μόλις θα είναι 1.4 ίππων
και έπειτα από 20 δευτερό-
λεπτα θα κατέλθι σε 0.4 ή
0.5 ίππου.

Μία χειροκίνητος πεπτική μηχανή που κατασκευάσθηκε το 1807 από τον Βιεννέζο ώρολογοποιό Γιάκοπο Ντέγκεν. Παρ' όλες όμως τις προσπάθειές του, ο Ντέγκεν δεν κατώρθωσε να πετάξη μ' αυτό το μηχανήμα του.

Βιεννέζικη
ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΕΤΑΞΗ;

Θα πραγματοποιηθί το όνειρο του 'Ικαρου

βοηθητικών μηχανημάτων πτήσεως (πηδάλια, φτερά κτλ.) με
τη χρησιμοποίησι μηχανικών μηχανισμών ή μερικόν πλαστικών
ουσιών, που είναι ελαφρότατες, και άνθεκτικότες.

Περιορίζοντας το βάρος
των βοηθητικών μηχανημά-
των, θα μπορούσαμε να κα-
τασκευάσωμε μία πεπτική μη-
χανή, που θα ήταν σε θέσι
να πετάξη στον άέρα με μό-
νη τη δύναμι του ανθρώπου.

Η καμπίνα αυτής της μη-
χανής θα είχε βάρος 30 πε-
ρίπου κιλών. Τα πτερά θα εί-
χαν έπιφάνεια 12 τετραγωνι-
κών μέτρων και θα υπορού-
σαν χωρίς σε μία ειδική διά-
ταξι, ν' άπλωθούν περισσότε-
ρο και να φτάσουν τα 25 - 30
μέτρα. Η σκευή μας θα εί-
χε ακόμη ένα προωθητικό υψ-
χάνημα (είδος κινητήρος)
βάρους 8 - 9 κιλών. Θα υπο-
ρούσαμε τέλος, να βάλωμε
μέσα στην καμπίνα ένα φοο-
τίο 15 περίπου κιλών.

Τι θα χρειάζονταν για την
ανύψωσι και το πέταγμα με-
σο στον άέρα αυτής της μη-
χανής; Μία δύναμις ίσαό
ίππου μόνον.

Μία τέτοια πεπτική συ-
σκευή είχε κατασκευασθί
προπολεμικά στη Γερμανία.
Το βάρος της ήταν 46 κιλά
και ή κίνησις της γινόταν με
μία έλικα που έθετε σε λει-
τουργία ο έπιβάτης νυρίζον-
τας δύο «πεντάλι».

Η συσκευή αυτή άπατούσε
για να κινήθι με ταχύτητα 30
χιλιόμετρων την ώρα δύναμι
0.82 ίππου, όπλοδή κάτι πε-
ρισσότερο από εκείνη που έ-
να έξασκημένος άθλητής
μπορεί ν' άποδώσι ν' άρκε-
το διάστημα.

Το πέταγμα στον άέρα με
τις ίδιες μας δυνάμεις δεν
άποτελεί, λοιπόν, όνειρο.
Πολύ σύντομα θα γίνη πραγ-
ματικότητα.

Έξ' άλλου, αυ-
τή ή δύναμις δε
πρέπει να μετε-
σχηματισθί σε
« πεπτική ένερ-
γεια», που θα ά-
πατήση μερικά
βοηθητικά όργανα
(έλικας, πτερά, μο-
χλους, διευθύνσεως
κτλ.). Όλα αυτά
τα όργανα - λό-
γω του βάρους
των - θα άπορού-
σσουν τα 20
25% της καταβαλ-
λούμενης από τους
μύς δυνάμεως.

Ας δοϋμε, λοι-
πόν, τώρα τι μπο-
ρούμε να κάωμε
μ' αυτή την πε-
ριορισμένη δύνα-
μι που διαθέτομε.

Οι σημερινές
κατακτήσεις ο τ'ό
έπιπέδο της τε-
χνικής μας έπι-
τρέπουν να πε-
ριορίσωμε σημαν-
τικά το βάρος των

Ο τολμηρός αυτός άνεμοπόρος, που σκοτώθηκε κατά τη διάρκεια μιας
προσάψης επιδείξεως, ηηδόσε από ύψος 1.000 μέτρων από ένα αερο-
πλάνο και, άφου πετούσε έπί αρκετά λεπτά με τη βοήθεια των μεγάλων
πτερών του, σαν ένα μηχανιστικό γράκι, άνοιγε το αλεξίπτωτό του μόλις
όταν έφθανε στα 100 μέτρα. Θα μπορούσε να θεωρηθί σαν πρόδρομος
του ανθρώπου - πουλιού.

Κόντευε να θραυδάση, όταν επι-
σκέφθηκα το γυναικείο εκείνο
μοναστήρι, μαζί με το φίλο μου
υποκόμητα ντε Ζυλνέ, που με φιλοξε-
νούσε στη βίλλα του, στις 'Αζόρες νή-
σους. Είχαμε βγῆ περίπατο, γιά να
μου δείξη τὰ αξιοθέατα τοῦ τόπου καί
νά μου ἐξηγήσῃ τὰ περίεργα ἔθιμα
τῶν κατοίκων.

Τὴν ὥρα ἐκείνη, οἱ καλόγριες γύρι-
ζαν ἀπ' τὸν ἐσπερινό. Προχωροῦσαν ἡ
μιά πίσω ἀπ' τὴν ἄλλη, ἀθόρυβα, σὰν
φαντάσματα. Μιά ἀπ' ὅλες μοῦκανε ἰ-
διαίτερα ἐντύπωση, μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ
ὡμορφιά της καὶ τὸ βαθύ πόντο πού ἦ-
ταν ζωγραφισμένος στὴ λεπτὴ φυσιο-
γνωμία της. Ὁ φίλος μου τὸ ἀνελήφθη.
Καί, τὸ ἴδιο βράδυ, μετὰ τὸ φαγητό,
ἐνῶ πίναμε τὸν καφέ μᾶς στὴ βεράντα
τῆς βίλλας του, μοῦ εἶπε:

— Κατάλαβα πὼς ἐνδιαφέρθηκες γιά
κεινὴ τὴ νέα καλόγρια. Θὰ σοῦ διηγη-
θῶ λοιπὸν τὴ θλιθερὴ ἱστορία της.

»Τὴν ἔλεγαν ἄλλοτε Λούνα Μπεγκα-
λίτα κι' ἦταν ἀκόμη πιδ ὡμορφῆ ἀπ'
ὅ,τι εἶνε σήμερα... ἦταν τὸ ὠραιότερο
κορίτσι τοῦ χωριοῦ τῆς! Ὁρφανὴ ἀπὸ
μῆτέρα, βαστοῦσε μόνη τὸ νοικοκυριό
στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της. Ἀγαποῦσε
ἕνα καλὸ παλληκάρι, τὸ Μπενίτο, κυνη-
γὸ φαλαινῶν. Εἶχαν ἀρραβωνιαστῆ
κρυφά, οἱ δυὸ τους, μὰ ἔκαναν ὑπομονή
ὥς πού νὰ μαζέψῃ ἐκεῖνος λίγα χρήμα-
τα γιά νὰ παντρευτοῦν.

»Μάταια ὅλοι οἱ ἄλλοι νέοι τοῦ χω-
ριοῦ εἶχαν πολιορκήσει τὴ Λούνα. Ἐ-
κεινὴ εἶχε δώσει γιά πάντα τὴν καρδιά
της στὸ Μπενίτο κι' ἐννοοῦσε νὰ τοῦ
μείνῃ πιστὴ. Ὁ πιδ ἐπίμονος ἀπ' τοὺς
θαυμαστές της ἦταν ὁ Γιοακίμ, ὁ συ-
νέταρος τοῦ Μπενίτο. Λίγο ἔλειπε μᾶ-
λιστα νὰ μαλώσῃ με τὸ Μπενίτο γι' αὐ-
τὸ τὸ λόγο, ἀλλὰ συμψιλιώθηκαν καί
πάλι ὅταν ὁ Γιοακίμ ὑποσχέθηκε νὰ μὴ
ξανανοχλήσῃ τὴν κοπέλλα.

»Σὲ λίγο καιρὸ, οἱ δυὸ φίλοι ξεκίνη-
σαν μὲ τὸ καϊκι τους γιά νὰ κυνηγή-
σουν φάλαινες. Στὸ γυρισμό, ὁ Μπε-
νίτο θάκανε ἐπιτέλους τοὺς γάμους τοῦ
μὲ τὴ Λούνα...

»Μὰ δὲν ξαναγύρισε ποτέ! Ὅταν,
σὲ δέκα μέρες, τὸ καϊκι ἐπῆστρεψε στὸ
λίμани, δὲν εἶχε ἄλλον ἐπιβάτη ἀπ' τὸ
Γιοακίμ!... Ὅλοι, κατάλαβαν, μόλις
τὸν εἶδαν πὼς εἶχε χάσει τὰ λογικά
του. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν παράξενα,
τὰ λόγια του ἦσαν ἀσυνάρτητα καί
μπερδεμένα... Ὡστόσο, οἱ συμπατριῶ-
τες του μπόρεσαν νὰ καταλάβουν ἀπὸ
μερικεὶς φράσεις του ὅτι ὁ Μπενίτο εἶχε
βρῆ τραγικὸ θάνατο, ἐνῶ πάλευε μὲ μιὰ
φάλανα...

»Τὸν ἔκλαψαν ὅλοι, καί πιδ πολὺ ἡ
Λούνα, πού κλείστηκε ἀπὸ τότε στὸ
σπίτι της.

»Ὅσο γιά τὸ Γιοακίμ, εἶχε καταντή-
σει ἡλίθιος. Φαινόταν πὼς εἶχε τρελλα-
θῆ, ἀπ' τὸ δρᾶμα πού εἶχε ἰδῆ κι' ἀπ'
τῆ θλίψι του γιά τὸ θάνατο τοῦ Μπε-
νίτο... Ζοῦσε στὰ γύρω βουνά, σὰν ἐ-
ρημίτης. Κανεὶς δὲν ἤξερε πού κρυβό-
ταν...

»Μιά μέρα, ἐμφανίσθηκε πάλι στὸ
χωριό, ἄγριος καί τρομακτικός, ἔκαμε
τὸ γύρο τῆς πλατείας, παραυλῶντας
ἀσυνάρτητα, καί ξανάφυγε. Τὰ παιδά-
κια ἀνάσαναν μὲ ἀνακούφισι, γιὰτὶ ἔ-
τρεμαν ὅταν τὸν ἔβλεπαν.

»Μὰ ἡ ἐμφάνισις του ἐκείνη μάτωσε
τὴν πληγὴ τῆς καρδίας τῆς Λούνα. Ἡ
κοπέλλα ὑποπτεύθηκε ὅτι ὁ ἡλίθιος ἤ-
ξερε ἴσως περισσότερα ἀπ' ὅσα ὑποκρι-
νόταν πὼς ἤξερε, γιά τὸ θάνατο τοῦ ἀ-
γαπημένου της... Κι' ἀποφάσισε νὰ

Ἡ ἐκδίκησὶς τῆς Λούνα

Δραματικὸ διήγημα

τὸν βρῆ, νὰ τὸν παραφυλάξῃ καί νὰ τοῦ
ἀποσπᾷ τὸ μυστικὸ του — ἀν ὑπῆρχε.

»Εἰναι ἀπ' τὸ φόβο της, ὅταν συλ-
λογίζοταν τ' ἄγρια καὶ λαμπερά του
μάτια. Μὰ ὁ ἔρωσ της γιά τὸ Μπενίτο
κι' ἡ ἐπιθυμία της νὰ μάθῃ περισσότε-
ρες λεπτομέρειες γιά τὸν ἀδικο χαμό
του, νικοῦσαν κάθε διαταγμὴ της...

»Φρόντισε ὥστόσο νὰ λάθῃ τὰ μέτρα
της, μιὰ κι' εἶχε νὰ κάνῃ μ' ἐπικίνδυνον
τρελλό: Πῆρε δηλαδὴ ἀπ' τὴν κασέλα
τοῦ πατέρα της ἕνα μακρὸ καλὰ καλο-
κονισμένο μαχαίρι. Καί, τὰ ἡμερώμα-
τα τῆς ἄλλης ἡμέρας, ξεκίνησε γιά τὰ
βουνά ὅπου ἔμενε ὁ τρελλός, δίχως νὰ
φανέρωσῃ σὲ κανένα τὸ σκοπὸ της.

»Γιὰτὶ ἤξερε ὅτι ὁ πατέρας της θὰ
μεταχειρίζοταν καί τὴ βία ἀκόμη, γιά
νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, ἀν μάθαινε τι εἶχε στὸ
νοῦ. της...

»Περιπλανήθηκε ὅλο τὸ πρωὶ στὰ
φαράγγια καί στοὺς βράχους, χωρὶς
νὰ βρῆ πουθενὰ τὸν Γιοακίμ. Τέλος, ἀ-
πελπισμένη, κατέβηκε ὡς τὴν παραλία
καί πῆρε ἕνα μονοπάτι πού ὡδηγοῦσε
στὸ χωριό. Δεξιὰ της ὑψώνονταν πε-
λώρια βράχια, πού τὰθαρε κόκκινα τὸ
ἡλιοθαύριμα, κι' ἀριστερά ἡ ἀτέραν-
τὴ θάλασσα μοιροῦριζε τὸ μονότονον
τραγοῦδι της...

»Ἐξαφνα, ἡ κοπέλλα ἄκουσε ἄ-
γριες καί βραχνές φωνές. Κι' εἶδε τὸ
Γιοακίμ, πάνω σ' ἕνα βράχο, νὰ παρα-
μιλᾷ καί νὰ δειχνῇ τὴ γροθίε του
στὴ θάλασσα...

»Φοβήθηκε μιὰ στιγμή. Θέλησε νὰ
φύγῃ, νὰ κρυφθῇ. Μὰ ἡ ἀγάπη της γιά
τὸ Μπενίτο ὑπερίσχυσε, τῆς ἔδωσε θάρ-
ρος. Πλησίασε τὸν τρελλό, χωρὶς νὰ
τὴν ἀντιληφθῇ, κρύφτηκε κοντὰ του, πί-
σω ἀπὸ ἕνα βράχο, καί πρόσεξε ν' ἀ-
κούσῃ τὰ λόγια του.

»Ὁ Γιοακίμ ἔβγαζε ἀφροῦς ἀπ' τὸ
στόμα. Βλαστημοῦσε καί φοβόριζε τὴ
θάλασσα. Ἐνας ὄγκος ἀπὸ μελανές
καί προσημένες σάρκες βρισκόταν μπρο-
στὰ στὰ πόδια του: ἕνα πτώμα, πού
τόχε πετάξει ἡ θάλασσα στὴν ἀ-
κρογιαλιά.

»Μ' ὅλο της τὸ φόβο, ἡ Λούνα
πρόβαλλε τὸ κεφάλι της, γιά νὰ
παρακολουθῇ καλλιτέρα τὴ
σκηνή. Κι' εἶδε τὸν τρελλό νὰ χω-
νὴ ἐπανειλημμένως στὶς σαπισμέ-
νες σάρκες ἕνα μαχαίρι πού κρα-
τοῦσε, μουγκρίζοντας:

»Δὲν ἔπρεπε ν' ἀναστηθῇς πα-
ληδόκυλό!...

»Απὸ τίς κοιμένες, τίς ἀσυνάρτη-
τες φράσεις του, ἡ κοπέλλα μπόρεσε
ν' ἀναπαραστήσῃ ὅλο τὸ ἄγνωστο καί
τρομερὸ θαλασσινὸ δρᾶμα.

»Ὅταν τὰ κύματα εἶχαν πετάξῃ τὴν
περασμένη μέρα στοὺς βράχους τῆς ἀ-
κτῆς τὸ πτώμα τοῦ Μπενίτο, ὁ Γιοακίμ
εἶχε τρομάξῃ, θλέποντάς το, κι' εἶχε
τρέξῃ στὸ χωριό. Τὸ πρωὶ ὅμως ἔξα-
ναγύρισε, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸ ἔξα-
φανίσῃ.

»Καί τώρα ἔξακολουθοῦσε νὰ τὸ
χτυπᾷ μὲ τὸ μαχαίρι του, τρίζοντας
λυσσομῆνα τὰ δόντια του.

»— Κατάραινε!... οὐρλιάζε. Ὅχι,
δὲν θὰ ξαναδῆς τὴ Λούνα! Δὲν θὰ τὴν
κάνῃς δική σου!... Δὲν σ' ἀγαπᾷ
πιὰ! Ἀγαπᾷ ἔμένα μόνον!... Γι' αὐ-
τὸ σὲ σκότωσα!...

»Ἡ Λούνα δὲν μπόρεσε πιά νὰ συγ-
κρατήσῃ ἕνα ἀπελπισμένο ξεφώνητό. Ὁ
Γιοακίμ γύρισε ἀπτότομα, τὴν εἶδε καί
τὰ μάτια του γυάλισαν πιδ ἄγρια. Βρέ-
θηκε κοντὰ της, μὲ δυὸ πηδήματα, καί
τῆς εἶπε, προσπαθώντας νὰ κάμῃ τρυ-
φερὴ τὴ φωνή του:

»— Λούνα, λατρεῖά μου!... Πόσο σ'
ἀγαπᾷ!... Θὰ κάνουμε ἀπό-
ψε τοὺς γάμους μας, ἐμπρὸς
στὴ θάλασσα... Νὰ δῆς τί ὡ-
μορφὴ μουσικὴ θὰ μᾶς
παίζουν τὰ κύματα!...

»Ἡ Λούνα δὲν εἶχε
πιὰ τὴ δύναμιν νὰ μιλή-
σῃ. Κύτταξε μὲ γουο-
λωμένα μάτια τὸν
τρελλό, πού στεκόταν
ἀντίκρου τῆς, ἄγριος,
κουρελῆς, ἀναμαλλια-
σμένος...

»Φίλησέ με!... μουρ-
μούρισε ἐκεῖνος.

»Καθὼς ἡ κοπέλλα
ἦταν ἀκόμη γονατισμέ-

νη, ἔσκυψε πάνω της καί τῆς ἔπιασε
τὸ χέρι. Ἐκείνη ἀνατρίχιασε. Ἡ σκέ-
ψι ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀμυνθῇ ἐναντίον αὐ-
τοῦ τοῦ κτήνους, τῆς ἔδωσε δυνάμεις.
Τοῦ δάγκωσε δυνατὰ τὸ χέρι.

»Ὁ πόνος τὸν ἐξαγρίωσε. Γέλασε
σατανικά καί μουγκρίσε:

»— Γιατὶ δὲν εἶσαι καλὴ μὲ τὸν ἄν-
τρα σου, ἀγάπη μου;... Δὲν ἔχεις
πὼς εἶσαι πιά δική μου;... Ὁ ἄλλος
δὲν ὑπάρχει! Τὸν σκότωσα, γιά χατή-
ρι σου, καί τὸν πέταξα στὴ θάλασσα...
πού μοῦ τὸν ξανάστειλε πίσω!

»Ἡ κοπέλλα πετάχτηκε ὄρθια, μα-
νιασμένη.

»— Τί μὲ ἀ-
γριοκυττάξεις;
συνέχισε ὁ Γιο-
ακίμ. Ναι, ἐγὼ
τὸν σκότωσα,
ἐπειδὴ τὸν ἀγα-
ποῦσες... Τώρα
πιὰ θὰ γίνῃς δι-

γιά τὸν κίνδυνο πού διέτρεχε...
»Τὸ κλάμμα της, τὸ μοιρολόγι της,
φαινόταν νὰ εὐχαριστῇ ξεχωριστὰ τὸν
Γιοακίμ. Τὸ ἀθρῶπομορφο τέρας γε-
λοῦσε, γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά του...

»— Μὰ ἔλα λοιπόν, γλυκεῖά μου, φί-
λησέ με πιά!... εἶπε στὸ τέλος ἀνυ-
πόμονα.

»Καί προχώρησε πρὸς τὸ μέρος της,
ἀπλώνοντας τὰ χέρια του γιά νὰ τὴν
ἀγκαλιάσῃ.

»Μὰ ἡ Λούνα, εἶχε πάρει ἤδη τὴν ἀ-
πόφασιν της. Ἄφισε τὸν τρελλό νὰ τὴν
πλησιάσῃ, ἐνῶ συγχρόνως τραβοῦσε

Ἡ «ΑΣΘΕΝΕΙΑ» τῆς ραδιενεργείας

Τὰ μέσα τῆς θεραπείας της

Διάφορες πρόσφατες ἐπιστημονικὲς ἀ-
νακαλύψεις ἐρχοῦνται νὰ βοηθήσουν τοὺς
γιατροὺς στὴν πρόληψιν καί τὴν θεραπεία
μίας καινούργιας ἀρρώστιας. Πρόκειται
γιά τὴν «ἀσθένεια τῆς ραδιενεργείας», πού
προσβάλλει μὲ τὰ φρικτὰ συμπτώματά της
ὁλόκληρους πληθυσμούς, ὅταν εἰσχωρήσῃ
στὸ σῶμα τους ἡ ἀόρατη καί φονικὴ ἀκτι-
νοβολοία τῆς ἀτομικῆς βόμβας.

Τὴν ἴδια ἀρρώστεια, ἀλλὰ μὲ πολὺ ἐ-
λαφρότερη μορφή, παθαίνουν κάποτε ὅσοι
υποβάλλονται σὲ θεραπεία τοῦ καρκίνου
μὲ ἀκτίνες Χ ἢ μὲ ράδιο.

Πολλὰ ἀπ' τὰ θύματα τῶν ἀτομικῶν βομ-
βῶν δὲν σκοτώθηκαν ἀπ' τὴν ἀρχικὴ ἐκρηξί-
ν, ἀλλὰ πέθαναν λίγες μέρες ἢ βδομάδες ἀρ-
γότερα, ἀπὸ ἐσωτερικὴ ἀιμορραγία. Γιὰτὶ
τὸ αἷμα τους, μὲ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἐντονης
ραδιενεργείας εἶχε χάσει τὴν πηκτικὴν του
ικανότητά καί χρειάζονταν πιά 48 ὁλόκλη-
ρες ὥρες γιά νὰ πήξῃ καί νὰ σχηματίσῃ
θρόμβους.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ μεταγγίσις
αἵματος δὲν ὠφελεῖ καθόλου σ' αὐτὴ τὴν
περίπτωσιν, οὔτε κι' ἡ εἰδικὴ ἀντιαιμορρα-
γικὴ βιταμίνη Κ.

Οἱ Ἀμερικανοὶ γιατροὶ Γκάρροτ Ἀλλιν
καί Λ. Τζάκομπσον, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ
Σικάγου, μελέτησαν τὰ ἀποτελέσματα τῆς
ἀτομικῆς βόμβας στὸν ὄργανισμό. Πειρα-
ματίστηκαν πάνω σὲ ζῶα, μὲ διάφορες χη-
μικὲς οὐσίες, ἀφοῦ πρώτα τὰ ἐξέθεσαν σὲ
δυνατὴ ραδιενέργεια. Βρῆκαν λοιπὸν ὅτι,
μὲ ἐνέσεις μίας κοινῆς μπλε βαφῆς, πού
ὀνομάζεται «κυανοῦν τολουιδίνης», τὸ αἷμα
ξαναποκτὰ τὴν πηκτικὴν του ἱκανότητα καί
πήζει μέσα σὲ 20 λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἐτσι,
θὰ μπόρουν νὰ σωθοῦν χιλιάδες θύματα
ἐνὸς μελλοντικοῦ ἀτομικοῦ βομβαρδισμοῦ.

Ἄλλες χημικὲς οὐσίες, πού θ' ἀποδει-
χθοῦν πιθανώτατα σωτήριες κατὰ τὴν «ἀ-
σθένεια τῆς ραδιενεργείας», εἶνε ἡ ὑδρο-
χλωρικὴ πυριδοξίνη (ἡ βιταμίνη Β 6) καί
τὸ φολικόν ὅξύ. Περιέχονται κι' οἱ δυὸ στὸ
κρέας, στὰ δημητριακὰ καί στὰ πράσινα
λαχανικά. Κατὰ τὰ πειράματα πού ἐγίναν
προσάτως στὴ Ν. Ὀρκην, ὑπεβλήθησαν
ποντίκια σὲ ἰσχυρὲς ἀκτίνες Χ. Ἐπειτα
ἐγίναν στὰ μισὰ μόνον ἀπ' αὐτὰ ἐνέσεις
τῶν δυὸ οὐσιῶν. Παρατηρήθη λοιπὸν ὅτι ἔ-
ζησαν πολὺ περισσότερο ἀπ' τὰ ἄλλα στὰ
ὁποῖα δὲν εἶχε γίνῃ ἐνέσις.

Ἢδὴ ἡ ὑδροχλωρικὴ πυριδοξίνη χρησι-
μοποιεῖται στὸ Δημοτικὸ Νοσοκομεῖο τῆς
Ν. Ὀρκης σὲ καρκινοπαθεῖς πού ἐπαθον
τὴν «ἀσθένεια τῆς ραδιενεργείας» ἀπὸ τὴν
ἐπίδρασιν τῶν ἀκτίνων Χ.

Μιὰ ἀκόμη οὐσία, ἀποτελεσματικὴ κατὰ
τὸν συνεπείν τῆς ἐντονης ραδιενεργείας,
εἶνε ἡ «ρουτίνη», ἕνα προϊόν πού ἐξάγεται
ἀπὸ τὴν πράσινη σίκαλη. Στὰ πειράματα
πού ἐγίναν στὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Ρότσε-
στερ, ἐλάττωσε τὸ ποσοστὸ τῶν θανάτων
τῶν πειραματοζώων ἀπ' τὴ ραδιενέργεια
ἀπὸ 64 % σὲ 12 % μόνον. Ἡ ἐνέργειά της
ἐγκτεῖται κυρίως στὸ ὅτι προλαμβάνει τὴς
ἐσωτερικῆς ἀιμορραγίας.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ φάρμακα βρίσκονται ἀκό-
μη στὸ πειραματικὸ στάδιο. Ὡς ὅτου με-
λετηθοῦν τελείως, ἡ καλλίτερη θεραπεία
γιά τὴν «ἀσθένεια τῆς ραδιενεργείας» εἶνε
αὐτὴ πού ὑποδεικνύει ὁ διακεκριμένος αἰ-
διολόγος δόκτωρ Στάφορντ Γουόρνερ, ἀσ-
χηγὸς τῆς πρώτης ραδιολογικῆς ἀσπαστῆς
πού μπῆκε στὴ Χιροσίμα καί στὴ Ναγκασά-
κι: Συνίσταται σὲ ἀνάπαυσιν, καλὴ τρο-
φή, μεταγγίσεις αἵματος... καί προσευ-
χὲς στὸ Θεό!

Ἀποσβῶνες

Εἰς τὸν ἑμπορὸν Νίκον Πυργολιὸν δώ-
σαντα ἀμοιβὰς ὑποχρεῖται νά του μετὰ
τῆς χαρτομένης μικροῦλας Ζωῆς Ἡλ.
Κοντοῦνη, εὐχομαι ταχεῖαν τὴν στέψιν.
Σ. Ρ.

Ἐκδόσεις

Ὁ Ἐκδοτικὸς Οἶκος «Ἀστὸς» ἐκυκλοφό-
ρησε ἕνα νέο βιβλίο τοῦ κ. Πρεβελάκη «Ὁ
Κρητικός», ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέροντος.

Α. ΜΠΕΡΝΕ

Οι ηρωίδες της Εφ'αλφίας

Ασουλούπιαστες

— Μικρό το σπίτι, μά μεγάλη καρδιά! φώναζε η Έφ'αλφια στους φιλενάδες της που έρθαν να τη πουνε τα χρόνια πολλά.

Είχε τα γενέθλια της κι ήθελε να φάει όλοι με τα ρετσίνα και το φαγιά, τσες με τα τραπέζια, αντέτι Σμυρ-νέικο — Ένα γκερεμέ.

— Άχι! Έφ'αλφια μου, τ' είπα μια δασκάλα νερόντολερσι. Άνάθεμα

αυτών που σκο-φίστηκε να πα-τασάει το χρο-νό και να τον κά-νη μήνες, έτη και ούλα, αυτά τα κουρουφέζια που μ' ας φορτώσανε στην πλατιά!

Κι η Έφ'αλφια βρόκε άραλκι να πικάρη μερικές, μερικές και ξε-φώνισε:

— Έχεις δίκιο, δεν μάς νερόντολερσι ούτε τ' άσπρα μαλλιά, ούτε τα φεύτσια δόντια, ούτε οι τσερτέδες στα μάτια. Άλλα εκείνο τ'ό: η τάδε είναι σαραντάρα, η δεινά πεννιτάρα κι η άλλη εξήνταρα!

Τάδεγε κι ήθελε μια - μια όσες είχε άκτι.

Άμέσως η Σκαφορέτζενα τσατίστηκε κι άρουτι - άπαρουτι σκώθηκε, είπε έ-να νερό άντιό σας κι ήπυνε.

— Μωρή Έφ'αλφια, ξεφώνισαν ούλες μαζί, έτούτη προσβάθηκε! Σούκα η έρημη την τσιρμόνια κι ήρε με το καινούργιο φουστάνι και ού...

— Καλέ ποιά καινούργιο; Έγώ στο-αθ'ό δεν είμαι, είναι επιδιόρθωσι. Τώδε έτι τα λευτεράτα της και ήπερ τώρα λίγο έμπριμέ, τ' άνεκάτεψε, κατέβαζε και το στρίψμα κι έτοι ήκανε την μό-δα, η άντικα, η καλτάκα η άσκημη!

— Πρέπει να φεύγω; Τι ώρα είναι; άναφορφυλάσμενη ρώτησε άξαφνα κι η Γαρουφαλιά η Άϊβελιά κι άπο-κρίρετσε.

Η Έφ'αλφια την ξεβόλεσε ως την πόρ-τα, κι ύστερα σκαμένη στο γέλιο ξε-φώνισε:

— Μάτια μου, έτούτη πάλι άφου είναι μεκρομύρα, ίδια ευέλεια άσούλα, τί ήθελε το μυτερό ντεκολτέ που την ά-δυνατίσει πιο πολύ;

— Ναι, είναι αλήθεια Έφ'αλφια μου, την κάνει λίγο άδύνατη.

— Καλέ τί άδύνατη; Την κάνει ίδιο σκιάχτρο, σωστή καρακάζα. Κλαίει τα ρούχα για κορμί και το κορμί για ρούχα!

— Ηθ'ό πώς πέρασε η ώρα!... Θεέ μου!... φώνεζε η Στάρσα του Μαντά-ρα. Πάω Έφ'αλφια μου. Δεν έχεις πα-ράπονο, σούκα να Άομένικο!

Δεν πρόφτεζε κι αυτή να άσκαλι-ση τα κατ'όφλια κι' ευτύς η Έφ'αλφια κουνώντας το κεφάλι ξεφώνισε:

— Έτούτη πάλι ξεπέρισε κάθε όριο. Τι μπριμολήδικο κολάριο! Τι περικο-κλάδες, τί πουλούδα! Έμεις στη Σμυρ-νη μ' αυτή την κουαλίε τα τοπία κά-νεμε ποπλώματα, μιντερία, κλάφια.

Και βόστεζε ώρες αυτό το βιολί. Κά-θε μια πουφύγε άκουγε τον άναήπαχο τον κι' όσα άσέριε η φροκαλιά.

— Μωρή Έφ'αλφια, τ'ό είπαν στο τέ-λος οι Καραμπουζουκλήδενες, μάνα και κόρη, πομείνε μεζους τελευ-τοίες, κι' έτοι δεν θάχρη καμιά για να κουτομπολέψη και να κονιόναρη τσερ έμπριμέ μας. Πρόσεξε λοιπόν, έμ-ως μας το λόγο σου πώς θα το βουλώ-σης πούνε ίδιο του Μάμονλου, γιατί ξερίε τι τσερκαλες είμαστε!

Μά η Έφ'αλφια το χαβά της. Ευτύς που φύγανε ξεπόρτισε όποιον τους, κτύπησε σαν ζαγκάτις πόρτες και πα-νέθωρα ήθγαλε την γυναικοειτονία στο ντουράκι και γκίτσισμενη ξεφώ-νισε:

— Έλάτε να όπτε χάλι τοι Καραμπου-ζουκλήδενες με τα τουνίκ. Κυττάξε σουλόρσι το άσουλούπιαστες!

Και άρχισε να γελάει και να καχαρί-ζη σαν τις κότες άπ' τη γκόλια της.

Τα ντέρτια του Κιρκόρ

ΣΚΛΗΡΟ ΠΑΘΗΜΑ

Ο Κιρκόρ έκείνο το βράδυ ξαπλωμένος σ' έ-φτα καρέκλες έξω άπ' τον καφενέ περίμενε την Τακούτσα του. Έπειδή όμως άργούσε, φώναζε στο γκαρσόνι:

— Ούλέν, μπανά ξανά, ούζάκι, καραφάκι, τσιμπούκι, λουλά γιολά!

Άξαφνα άκουσε φωνές. Ένα άντρώγου είχε κοντοσταθεί μπροστά του και ντουτίσε καυγά τρικούβετο.

— Μή μου κάνης τόν έξυπνο. Σε είδα! Έ-λεγε η σύζυγος.

— Δεν μπορεί να με είδες, βρέ γυναικά. Σ' όρκίζομαι δεν έχω βάλε το πόδι μου στη θά-λασσα.

Ο Κιρκόρ έριξε μια ματιά στο ζευγάρι. Έ-κείνος ήταν κοντός, μικρός, σαν ζαρωμένη μπά-μια. Εκείνη πληθωρική, επιθετική, άμείλικτη.

— Σε είδα, παλιάνθρωπε! τού φώναζε εξα-γριωμένη. Σε πρόφταξα να γαργαλάς μια ξαν-θή, κι' έκείνη η σουρλουλού, ήταν σκασμένη στα γέλια.

— Βρέ σ' όρκίζομαι πώς δεν έχω ποτέ στη ζωή μου γαργαλίσει γυναικά.

— Και δεν έφτασε αυτό, συνέχισε έξω φρενών η σύζυγος, αλλά στο τέλος την βουτούσε δη-θεν για να την μάθης κολύμπι.

Ο Κιρκόρ κυριεύτηκε από όϊκο για τόν ά-τυχο σύζυγο, γιατί κι' αυτός πολλές φορές πέ-ρασε στη ζωή του τέτοιες δύσκολες στιγμές. Πονούσε η ψυχή του, όσο άκουγε το φουκαρά το σύζυγο να της λέη:

— Βρέ γυναικά, κάποιος άλλος θα ήταν που μου μοιάζει... Θα τόν άνακαλύψω όμως.

Σαν άστρατη πέρασε άμέσως μέσ' στο μυα-λό του Κιρκόρ μια χριστιανική ιδέα:

— Αυτό άνθρωπο ικρίμα είναι... Μεάλη ήπα-τε σκουτούφλα, παντούφλα τα ντουλέψη ισπίτι του, γι' αυτό ήπρέπει να βρώ κολάι γλυτωμένον να τόν κάνω.

Σηκώθηκε λοιπόν και προχώρησε προς το ζευ-γάρι που λογομαχούσε. Όταν έφτασε κοντά, χα-μογέλασε.

— Βαί, ράι, ξεφώνισε φιλικά, τώρα σκεφτό-μουνα έσένα, Ισταθή έφέντι.

Το ζεύγος τάχα, πρώτη φορά βλέπανε τόν Κιρκόρ.

— Άσε με, χοιστιανέ μου, φώναζε ο σύζυγος. Έγώ λέγομαι Ευριπίδης!

— Τριπίντης; Μά σήμερα στα μπάνια είπες έμένα πως έσένα 'Ισταθή λένε. Έσύ σήμερα ντέν γυρενες να βουτήξεις μπάνιο μέσα μια ξαν-τούλα; Πατώνεις, γιαδρούμ; ρωτούσε και γαρ-γουλούσε...

— Μά για το Θεό! Τι είναι αυτά που λες; Λάθος, λάθος κανείς.

Ο Κιρκόρ πλησίαζε, τόν κυττάζει δθεν πιο προσεκτικά και τού λέει:

— Δίγκο έκεις. Τώρα ήκατάλαβα πώς την έ-πατα. Δεν μπορεί να είσαι 'Ισταθή λένε. Έκείνος καρά γκιόζλου είναι, έσύ τσακίρ γκιόζλου είσαι... Να συμπατάς έμένα, μουσιού Τριπίντη... Άλ-λα πολύ μοιάζεις, γιαδρούμ.

Με γουρλωμένα μάτια τον κυτούσε ο σύζυ-γος, ενώ η σύζυγος ίκανοποιημένη τόν ρωτούσε:

— Όστε μοιάζει τόσο πολύ τού άνδρός μου αυτός ο παραλυμένος που γνωρίσατε στη πλάζ;

— Βαλας μπιλιά, μαντάμ, ίντιος κι άπαράλ-λαχτος, γέμελα άντρέφια λες είναι.

Πήρε τότε φορά ο σύζυγος και ξεφώνισε:

— Είδες λοιπόν, βρέ γυναικά, πώς έχω δίκιο;

— Έλα, καλά, Ευριπίδη μου, πάμε άγόρι μου, έλα άγάπη μου, έλπε τρυφερώτατα εκείνη.

Ίκανοποιημένος ο Κιρκόρ που η έμπνευσίς του είχε άουματούργησει έκανε να γυρίση στη θέσι του.

Δυστυχώς, δεν πρόφταζε να κάνει δυό βήματα κι' άντιμετώπισε την εξαγριωμένη Τακούτσα.

— Ούλέν ζαμπάρα, μασκαρά Κιρκόρ, ούλα ά-κουσα! Μπάνια ήσουν, ξαντούλα πατώνεις ρω-τούσε, βουτούσε και γαργαλούσε!

Και με το ένα χέρι του τράβηξε μια κατακε-φαλιά και με τ' άλλο τόν άρπαξε άπ' το σέβερκο. Κι' ο φουκαράς ο Κιρκόρ άπελιπιμένος και μπαλίντισμένος φώναζε:

— Φτοή! Άλλάχ μπελανίδεοσιν. Αυτό πάντη-μα - μάτημα να γίνη. Έξικ όλοσιν μπέ.

Οι ιδιοτροπίες του Πυραουίδα

Μέντιουμ

Όρίστε, κυρία μου: Τι συμβαίνει, είπατε. Έκάσατε το δαχτυλίδι σας; Έπληγате να καταγγείλετε το γεγονός στην άστυνομία; Όχι; Και τί θα κά-νετε, λοιπόν; Πώς; Θα πάτε στο μέν-τιουμ; Για ξαναέστε το, παρκαλώ, γιατί θαρρώ πώς δεν άκούσα κλάδ. Στο μέντιουμ, λοιπόν; Και τί θα κάνετε στο μέντιουμ; Πώς; Θα πείσ ο καταλή-ψια και θα σας πη ποιος έκλεψε το δαχτυλίδι;

Τι να σου πώ, κυρά μου! Τι να σου πώ και πώς να σου πώ, πού είσαι και κυρία... Τρομάρα να σου-θη! Άπό πού κι ως πού, κυρά μου, μια γυναικά έμπλεγειμένη μέν-τιουμ, που ούτε σε ξερείλουτε την ξερείς, ούτε είδε ποτέ το δαχτυλίδι, ούτε ξερεί τα πρόσωπα που σε περιτριφυρίζουν.

Μπορεί να βρή τόν άνθρωπο που βού-τηξε το παλαιοδαχτυλίδι σου; Τι είναι δηλαδή; Ο μάντης Τεϊρεσίς ή το μαν-τείο των Δελφών; Πώς; Όταν ύπνω-τισθ'ό το μέντιουμ τ'ό ξερεί όλα; Ίπο-σπρίζετε, δηλαδή, κυρία μου ότι το μυαλό του μέντιουμ θα πάη πίσω, θα τρυπήσει στο σπύτι σας και θα ίδη ένα γεγονός που συνέβη έδώ και τρεις μέρες, σαν να πρόκειται για κανένα κινηματογραφικό φίλμ που τ'ό ξαναπαί-ζει ο κινηματογράφος σε δεύτερη βι-ζιόν; Άπό πού κι ως πού δηλαδή; Τι είπατε; Μυστηριώδεις δυνάμεις; Τρί-χες! Μάλιστα! Τρίχες είπα και μάλι-στα τρίχες κατ'όρες. Με άλλα λόγια άνοησιες, ήλιθιότητες και παραφροσύ-νες προς κατανάλωσιν των άρελών.

Μπ; Πάντως κι' άλλες και βρήκανε το πράγμα που έχασαν; Και ύπνωτί-σθηκε το μέντιουμ και τούς άφάνησε το ένοχο πρόσωπο; Χά χά χά! Άς γελάσω! Όχι, κυρά μου, ξέν, τ'ό πι-στεύω έγώ κάτι τέτοια. Πιστεύω, μάλι-στα, κάτι ψευτοήντιμουες άπό κεί-νους που κάνουν στα βραζιέ για να σπάη πλάκα ο κόσμος. Ψευτοήντιμου-σιους είπατε. Γιατί πρόκειται περί συ-νεννοήσεως κι' έγώ δεν τα πρώς αυ-τά, το έπαναλαμβάνω. Άλλα από το σημείο αυτό ως το σημείο να πιστέψω ότι το μέντιουμ μεταψυχώνεται σε Σέρλοκ Χόλμς και βρίσκει δαχτυλίδια και ακουλαρίκια και κερμένες κερκέλες και τετσερέδες και μπουγουδοκρίφια, ή άπόστασις είναι μεγάλη. Και ούτε αυτό πιστεύω ούτε το μέντιουμ άνακαλύπτει εξαφανισμένα πρόσωπα και ού λέει τάχα που βρίσκεται ο θεός σου στην Άμερική που δεν σου γράφει γιατί δεν θέλει να σε ξερή και άν πρόκειται να παντρευθ'ό γκέμενος την ξεσέρρη σου και άν ζή ή πέθανε ή θεία σου ή Άμαλία και άν θ'ό κερδίση τον πρώτο αριθμό του λαχείου και άν σου κάνη μουντριάς ο προκομένος ο άντρας σου.

Κολοκούθια με τή ρήγανη δηλαδή, κυρά μου!...

Τι είπατε; Ότι έχω μεσάνυχτα άπό την πρόδο της έπιστήμης; Τον κακό σου τόν καιρό και το μαύρο σου το φάρος, ήλιθια ύπαρξις. Σε όσνα το λέω, μάλιστα. Σε όσνα και σε όλες τις ό-μιλίες σου που έχουνες ξετρελλάσθ'ό με τ'ό μέντιουμ και τρέχουν για ψύλλου πλάσμα. Και άφου τ'ό μέντιουμ άνακα-λύπτουν τα κλειμένα και τους κλειστές, λύπουν τ'ό κλειμένα και τ'ό κλειστές, γιατί δεν τα χρησιμοποιεί ή ά-στυνομία που δαχτυλικά άποτυπώμα-τα, για να κάνει τη δουλειά της γρή-γορα; Πώς; Δεν τ'ό συμφέρει; Αί άει στο διάολο! Άει στο διάολο, κυρά μου, γιατί ώρα είναι να σπώσω τή μα-γκιά μου ράβδό και να τρέχνη μετά στο μέντιουμ να σου πη ποτέ θα κλει-ση ή καρπουζοειδής κεφαλή σου. Εί-χες δεν είχες με άναστώσεως πρωί - πρωί, κυρία Κουφιοκεφαλάκη.

Η τύχη είναι γραμμένη στο πέλμα των ποδιών

Τι υποστηρίζει ένας καθη-γητής της διεκονίας

Πριν άπό μερικά χρόνια, έ-νας καθηγητής της βιολογίας στο πανεπιστήμιο της Όκλα-χόμα, ο δόκτωρ Κάρλτον, έγ-κατέλειψε την καθηγητική του έδρα, για να έπιδοθ'ό σε μια προσφιλή του άπασχόλησι, την ποδομαντεία.

Όπως δείχνει και ή όνομα-σία της, πρόκειται για μια νέα μαντική τέχνη που στηρί-ζει τις προβλέψεις της στην έ-ξέτασι τού σχήματος τού κά-τω μέρους τού ποδιού, τή διά-ταξη και το μέγεθος των δα-κτύλων, τις γραμμές που βρί-σκονται στο πέλμα κτλ.

Ο καθηγητής Κάρλτον έχει ξετάσει ως σήμερα 25.000 πόδια και μεταξ'ό αυτών βρί-σκονται τα πόδια όλων των ή-θοποιών τού Χόλλυγουντ. Ση-τηριζόμενος σ' αυτή την έξετα-σι, είχε πη πρό έτών στη Λίν-τα Ντάρνελ και στη Ρίτα Χαίηγουορθ ότι θα είχαν μια λαμπρή σταδιοδρομία. Προκει-μένου μάλιστα για τή δεύτερη είχε προβλέψει ότι ή ζωή της θα ήταν γεμάτη άπό έρωτικές περιπέτειες και σκάνδαλα.

Άξιοσημείωτες είναι έπίσης ή προβλέψεις που έκαμεν ο Κάρλτον για τήν Λάνα Τάρ-νερ.

Το περασμένο καλοκαίρι, όρισκόταν στη Φλωρίδα και τού είχε κάμει εξαίρετική εν-τύπωσι το άποτύπωμα ενός γυναικείου ποδιού που είχε ή-δη στην άμμουδιά.

Η γυναικά στην όποιαν άνήκει αυτό το πόδι, είχε πη στους φίλους του, είναι σπάτα-λη και έρωτοπαής. Σε όδοκι-μάση μια μεγάλη άπογοήτευ-σι, γιατί ο άνδρας που θ'ό αγαπήσει θα άνταποκριθ'ό πα-ροδικά μόνον στο αίσθημά της. Πριν περάσει ένας χρόνος θα έχη ξεναποαντρευθ'ό. Άλλ' όχι με τόν άνδρωπο που αγα-πάει.

Η Λάνα Τάρνερ, στην ό-ποιαν άνήκε το άποτύπωμα, γέλασε άκούγοντας τις προ-βλέψεις τού δόκτωρος Κάρλ-τον. Την έποχή έκείνη δεν άμ-φοέβαλε καθόλου για τήν αγά-πη τού Τάυρον Πάουερ.

Άλλα τ'ό πράγματα δικαίω-σαν τις προβλέψεις τού Κάρλ-τον. Ο Τάυρον Πάουερ έγκατέ-λειψε τή Λάνα, που παντρεύ-τηκε πριν άπό λίγο καιρό τόν πολυεκατομμυριούχο Τόππινγκ.

Νά, λοιπόν, σύμφωνα με τόν δόκτωρ Κάρλτον, οι ένδειξεις τού μπορεί να μάς παράσχουν τα πόδια:

Κνήμες ίσχνες και νευρώ-δεις: βιαστικός, που κρύβει, ό-μως, στο βάθος μεγάλη άδυ-ναμία και μικροψυχία.

Κνήμες σαρκώδεις άλλ' όχι

Μόνον το σάπουνι

COBRA

εξαφανίζει την ΠΙΤΥΡΙΑΑ και σταματά την ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ

Μόνο το σάπουνι

COBRA

εξαφανίζει την ΠΙΤΥΡΙΑΑ και σταματά την ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ

Μόνο το σάπουνι

COBRA

εξαφανίζει την ΠΙΤΥΡΙΑΑ και σταματά την ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ

Μόνο το σάπουνι

COBRA

εξαφανίζει την ΠΙΤΥΡΙΑΑ και σταματά την ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ

Μόνο το σάπουνι

COBRA

εξαφανίζει την ΠΙΤΥΡΙΑΑ και σταματά την ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ

Μόνο το σάπουνι

COBRA

εξαφανίζει την ΠΙΤΥΡΙΑΑ και σταματά την ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ

Μόνο το σάπουνι

COBRA

εξαφανίζει την ΠΙΤΥΡΙΑΑ και σταματά την ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ

Μόνο το σάπουνι

COBRA

εξαφανίζει την ΠΙΤΥΡΙΑΑ και σταματά την ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ

πλαδαρές: σταθερότης και τόλμη. Όταν, όμως, είναι πλα-δαρές, δείχνουν άνθρωπο χωρίς θέλησι και δειλό.

Κνήμες κοντές και παχειές: χαρακτήρ εύεξαπτος και σκλη-ρός.

Κνήμες μακρούς: μεγαλο-ψυχία, ευγένεια χαρακτήρος.

Κνήμες παχειές σαν πρη-σμένες και πλαδαρές: άδυνα-μία.

Κνήμες ατρεβλές: δόλιος χαρακτήρ.

Μεγάλο πέλμα: σωματική ύγεια, αλλά χυδαία ένστικτα.

Χονδρά άστράγαλοι: τα-πεινή καταγωγή.

Μικρά πόδια: ευγενική κα-ταγωγή.

Πόδια χωρίς τρίχες: άδυνα-μία.

Πόδια με κανονικές τρίχες: σωματική και πνευματική ί-σορροπία.

Πόδια με σκληρές τρίχες: τάσις προς τήν κραϊπάλη.

Ίσιο πέλμα: ποταπός χα-ρακτήρ.

Πέλμα σκληρό: περιωρισμέ-νη διάνοια.

Πέλμα πολύ μαλακό: σωμα-τική άδυναμία, χαρακτήρ έπι-πόλαιος και άσταθής.

Ο καθηγητής Κάρλτον άπο-δίδει έπίσης σημασία στον τρόπο με τόν όποιον άκουμ-πούμε το πέλμα τού ποδιού στο έδαφος.

Όταν άκουμπόμε μόνο τήν άκρη τού ποδιού: δειλία, έλ-λειψις άποφασιστικότητας.

Χτυπώντας τις φτέρνες: οί-ησις, ματαιοδοξία.

Με δόκλωρο το πόδι: άπο-φασιστικότητα, τιμιότης.

Με τα πόδια προς τα μέσα: καθολική άδυναμία, τόσο στο σωματικό, όσον και στο πνευ-ματικό επίπεδο.

Ζωηρό βάδισμα: δραστηριό-της.

Νωθρό: όκνηρία.

Βίαιο: συχνές μεταβολές διαθέσεως.

Ήρεμο και όμοιόμορφο: πε-ρίσκεψις και ύπολογισμός σε όλα. Αίσθηματα πολύ χλιαρά.

Άργό σαν ο άνδρωπος να μετρή τή δέμητά του: δι-σταγμαός, λεπτολογία.

Ο άνδρωπος που περπατάει κατ' ευθείαν μπροστά: άποφα-σιστικότης, ειλικρίνεια.

Ο άνδρωπος που περπα-τάει άκανόνιστα, πότε προς τα δεξιά και πότε προς τα ά-ριστερά: ύποκρισία, άστά-θεια.

Κατά τόν καθηγητή Κάρλ-τον, τρεις παράλληλες γραμ-μές στο έμπροσθιο μέρος τού πέλματος τού άριστερού πο-διού φανερώνουν ευνοία της τύχης: θα εύδοκιμήσετε στη ζωή.

Τα τρίγωνα σημαίνουν έμ-πόδια.

Τα τετράγωνα έπιτυχίες.

Οι ρόμβοι έρωτικές περιπέ-τειες.

Ο δόκτωρ Κάρλτον, ξετά-ζει έπίσης το χρώμα τού πο-διού, το μέγεθος και τή διά-ταξη των δακτύλων κτλ.

Κατά τόν Άμερικανόν έπι-στήμονα, τα άραιότερα πόδια μεταξ'ό των ήθοποιών τού κι-νηματογράφου είναι τής Σόνια Χενί. Τα μικρότερα πόδια, έξ άλλου, τ'ό έχει ή Τζόαν Πάρκερ.

Δεν μάς λέει άστόσο ο δό-κτωρ Κάρλτον ποιά ήθοποιός τού κινηματογράφου έχει τ'ό τυχερώτερα πόδια.

Ο άγνωστος της νύχιας

Ο Ρενέ Ραιμπώ είχε χάσει ξαφνικά τήν ψυχραιμία του. Κι' έσπρωξε τή γυναικά του μ' ό-λη τή δύναμη που είχαν τα χέ-ρια του. Εκείνη κλονίσθηκε τότε και, καθώς σωριαζόταν κάτω, χτύπησε με όρημ το κε-φάλι της πάνω στη γωνία τού μπουφέ.

— Άντρας της γονάτισε ά-μέσως πλάι της και τραύλισε:

— Μόνικα!... Μόνικα!...

Η νεαρή γυναικά δεν έδινε σημαία ζωής. Το πρόσωπό της είχε γίνει κατακίτρινο κι' ένα λεπτό σειρήτι αίματος έτρεχε από μία πληγή που είχε στον κρόταφο.

Ο Ρενέ έβαλε τότε το χέρι του στην καρδιά της. Άλλα δεν αισθάνθηκε τόν παραμικρό παλμό.

Δεν ύπήρχε άμφιβολία. Η Μόνικα ήταν νεκρή. Το μοι-ραίο χτύπημα πάνω στην άκρη τού μπουφέ είχε προκαλέσει το θάνατό της.

Εκείνη τή στιγμή, ένα ρο-λόγι, κάπου εκεί κοντά, χτύ-πησε έντεκα.

Ο Ρενέ ένοιωσε ένα ρίγος σ' όλο τόν τώμα. Και ά-πισθοχώρησε τρέμοντας προς τήν πόρτα.

Όταν βγήκε έξω, ή βαθεία σιωπή της νύχτας έκαμε με-γαλειότερο τόν τρόμο του. Τού φαινόταν ότι όλα γύρω του, τα σπύτια, τα δέντρα, οι ή-λεκτρικοί στύλοι τού δρόμου, είχαν ζωντανέψει ξαφνικά και τού φώναζαν σε κάθε βήμα:

— Δολοφόνε!... Δολοφό-νε!...

Βάδιζε τώρα με κόπο και κάθε τόσο γυρίζε πίσω του για να κυττάξη. Δεν είχε καμιά σκέψη μέσα στο μυαλό του. Κι'...

— Πήγε, τουλάχιστον, καλά ή δουλειά; ρώτησε ο άγνωστος.

Ο Ρενέ γύρισε με άπορία το βλέμμα του προς το μέ-ρος του.

— Καταλαβαίνω, συνέχισε ο άγνωστος. Θάγινε κάποιος δυστύχημα... Δεν είν' έτσι;

Ο Ρενέ έγείρε πιο πολύ το κεφάλι.

— Έπρεπε να τ'ό μαντέψω, είπεν ο άλλος. Τα... δυστυ-...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

χρήματα είχε μοιραία, φίλε μου, στη δική μας δουλειά. Κι' εγώ τα άπεχθανόμουν... Άλλα καμιά φορά δεν μπορεί κανείς να τ' αποφυγή... Καί, λοιπόν, τίποτε, έ... Έφυγες μ' άδειανά τα χέρια!... Κρίμα...

—Έπειτα από ένα λεπτό ξαναρώτησε:

—Καί δεν μου λές, είνε κανείς... άλλος στο σπίτι;

—Δέν καταλαβαίνω...

—Σε ρωτάω αν έκτός απ' αυτόν... ή απ' αυτήν που... πέθανε, άς πούμε... είνε κανείς άλλος στο σπίτι.

—Κανείς, ψιθύρισε ο Ρενέ.

—Ο άγνωστος φάνηκε να σκέπτεται.

—Άκουσε, είπε σε λίγο. Πήγαινε να με περιμένεις στο μικρό περιπτερό που βρίσκεται στην άρχη του άλσους... Αύτη την ώρα δέν περνάει κανείς από εκεί... Δέν θ' άργήσω, άλλωστε, να γυρίσω...

—Άλλά...

—Μην άνησυχής! Έξω τί πρέπει να κάμω... Θά τα κανονίσω όλα!

—Ο Ρενέ άκολούθησε την ύποδειξη του άγνωστου. Καί, σε λίγο, ήταν καθισμένος πάνω στο πεζούλι στο πίσω μέρος του μικρού περιπτερού.

—Ένα ρολόγι χτύπησε σε λίγο δώδεκα...

—Έπειτα μισή...

—Εκίνη τη στιγμή, ο άγνωστος φάνηκε και πάλι.

—Η δουλειά πήγε περίφημα! του είπε, ενώ ο Ρενέ άνασηκωνόταν. Δέν χάσαμε άδικά τον κόπο μας ούτε συ ούτε έγω.

—Καί πρόσθεσε σε λίγο:

—Όπως βλέπεις, είμαι καλός σύντροφος. Γιατί θα μπορούσα να σ' αφήσω να με περιμένεις, έδώ ως το πρωί...

—Άλλά σε συμπάθησα από την πρώτη στιγμή... Κι' έπειτα σ' έκαμει την άρχη... Δέν θέλω να σε άδικήσω... Πάμε τώρα στο σπίτι μου... Δέν άπένει πολύ από δώ... Είμαι περίεργος να μάθω πώς έγινε... το πράγμα...

—Το σπίτι του άγνωστου ήταν μια άθλια καλύβα στην άρχη...

—Τα μάτια του πλημμύρισαν δάκρυα σ' αύτη τη σκέψη κι' ένας λυγμός φούσκωσε το στήθος του.

—Έπειτα από μερικά λεπτά, ο Ρενέ Ραιμπώ έβγαλε μέσα σ' ένα άστυνομικό τμήμα και ζήτησε τον άξιωματικό της ύπηρεσίας.

—Θά βρήτε δυο ανθρώπους νεκρούς στις διευθύνσεις που θά σας δώσω, του είπε. Τόν έβαν απ' αυτούς τόν σκότωσα έγώ, πνίγοντάς τον με τα χέρια μου. Άλλά δέν είμαι λιγώτερο υπεύθυνος για το θάνατο του άλλου.

—Ο άστυνομός τόν νόμιζε στην άρχη για τρελλό ή για μεθυσμένο.

—Δέν είμαι μεθυσμένος ούτε λιγότερο άδελφός. Είμαι φονιάς, ένας μοιραίος φονιάς... Άκούστε με και θά πεισθήτε...

—Καί του άφηγήθηκε την άνατριχιαστική τραγωδία του.

—ΚΑΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

Ο ναός της γυναίκας μορφιάς στήνίζεται πάνω από κραγιόν

NEΛΣΟΝ

άποστέλλει τις άπομνημονεύσεις

ΚΑΙ ΠΡΟΦΟΡΩΝ ΝΕΑ ΘΗΚΗ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ

68

κρη του παραλιακού δρόμου.

—Ο Ρενέ τόν άκολούθησε ως εκεί σαν αυτόματο. Ένοιωθε την άνάγκη να καθήση κάπου, για να συναρμολογήσει τις σκέψεις του, που μπερδεύονταν μ' έναν περίεργο τρόπο μέσα στο μυαλό του.

—Όταν μήκαν μέσα, ο άγνωστος άρχισε να βγάξη από τις τσέπες του δέσμες χαρτονομισμάτων και διάφορα χρυσάφια και να τα πετάη πάνω στο κρεβάτι.

—Κύτταζε πέρα πράγματα θά μπορούσες να πάρης χωρίς το γελίο τρομο σου, είπε. Δέν άφαινα συρτάρι για συρτάρι...

—Ο Ρενέ νόμιζε πως άναγνώρισε ένα-δυο από τα κοσμήματα που ήταν πεταγμένα πάνω στο κρεβάτι.

—Άπό πού τα πήρες; ρώτησε με πνιγμένη φωνή.

—Ο άλλος γέλασε σαρκαστικά.

—Κάνεις πώς δέν καταλαβαίνεις! είπε. Άκουσε, φίλτατο μου. Να κάνης άλλοτε παστικά τις δουλειές σου...

—Η γυναίκα που άφησε μέσα στο σπίτι δέν ήταν πεθαμένη...

—Δέν ήταν πεθαμένη;

—Κι' έγώ είμαι νόμισα στην άρχη, όταν την είδα ζαλπωμένη στο πάτωμα. Άλλά δέν ήταν... Καί, σε λίγο, άκούγοντας το θρόνυ που έκαναν, άδειάζοντας τα συρτάρια, άνοιξε τα μάτια της...

—Άρχισε τότε να φωνάζη... Καταλαβαίνεις πώς το πράγμα ήταν επικίνδυνο... Έβγαλα άμέσως το μαχαίρι μου και της το έχωσα στο στήθος...

—Άλλά γιατί με κυττάξεις έτσι; Τί έπαθες;... Μή με σφιγείς!... Θά με πνίξεις!...

—Άλλ' ο Ρενέ δέν τόν άκούγε πιά. Κι' έσφιγγε τα χέρια του με λύσσα γύρω στο λαιμό αυτού του ανθρώπου, που κύλησε σε λίγο στο πάτωμα σαν άψυχος όγκος...

—Έπειτα από μερικά λεπτά, ο Ρενέ βρισκόταν στο δρόμο. Είχε ξαναβρή τώρα το λογικό του και μια σκέψη στριφογύριζε μέσα στο μυαλό του: Η γυναίκα του ήταν ζωντανή. Είχε λιποθυμήσει μόνο, όταν την έσπρωξε πάνω στο μπουφέ, έπειτα από τη γελία φιλονικίας τους... Κι' ο άγνωστος που είχε άκολουθήσει, αστισμένος από την ταραχή και τόν τρομο του, ήταν ένας κακοποιός, που είχε σκοτώσει την άγαπημένη του Μόνικα...

—Τα μάτια του πλημμύρισαν δάκρυα σ' αύτη τη σκέψη κι' ένας λυγμός φούσκωσε το στήθος του.

—Έπειτα από μερικά λεπτά, ο Ρενέ Ραιμπώ έβγαλε μέσα σ' ένα άστυνομικό τμήμα και ζήτησε τον άξιωματικό της ύπηρεσίας.

—Θά βρήτε δυο ανθρώπους νεκρούς στις διευθύνσεις που θά σας δώσω, του είπε. Τόν έβαν απ' αυτούς τόν σκότωσα έγώ, πνίγοντάς τον με τα χέρια μου. Άλλά δέν είμαι λιγώτερο υπεύθυνος για το θάνατο του άλλου.

—Ο άστυνομός τόν νόμιζε στην άρχη για τρελλό ή για μεθυσμένο.

—Δέν είμαι μεθυσμένος ούτε λιγότερο άδελφός. Είμαι φονιάς, ένας μοιραίος φονιάς... Άκούστε με και θά πεισθήτε...

—Καί του άφηγήθηκε την άνατριχιαστική τραγωδία του.

—ΚΑΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

Ο ναός της γυναίκας μορφιάς στήνίζεται πάνω από κραγιόν

NEΛΣΟΝ

άποστέλλει τις άπομνημονεύσεις

ΚΑΙ ΠΡΟΦΟΡΩΝ ΝΕΑ ΘΗΚΗ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ

68

Η χάρις και η άρμονία ΤΩΝ ΚΙΝΗΣΕΩΝ

Πέντε πολύτιμες συμβουλές

Η φύσις σας έπρόκρινε με μερικά από τα καλλίτερα δώρα της. Έχετε εκφραστική φυσιογνωμία, όμορφα μάτια, καλοσχεδιασμένα χείλη, γραμμές άψογες και άρμονικές. Ωστόσο, ο θαυμασμός που προκαλείτε γύρω σας είνε πολύ μέτριος. Οι άντρες έπαινούν τα χαρίσματα σας, αλλά δέν έπιζητούν τη συντροφιά σας και ίσως, μάλιστα, σας άποφεύγουν.

Τί είνε, λοιπόν, εκείνο που σας λείπει;

Μην κουράζετε το μυαλό σας. Δέν φταίνε σ' αύτό ούτε τα μάτια σας, ούτε τα χείλη σας, ούτε το χρώμα της επιδερμίδος σας. Εκείνο που σας λείπει είνε η χάρις και η άρμονία των κινήσεων. Υπάρχει σε σας κάτι το άχαρο και το άντιαισθητικό, που καταστρέφει όλη την όμορφη του προσωπικού και του κορμιού σας.

Άλλά μην άπογοητευεσθε. Να πέντε συμβουλές που θά σας βοηθήσουν να βρήτε ποιά είνε τα μειονεκτήματά σας σ' αύτό το κεφάλαιο και να διορθώσετε τις έλλείψεις σας:

1. Μή μιμήσθε την καμηλοπάρδαλη!

Οι περισσότερες γυναίκες δέν ξερούν να σκυφούν. Έχετε ίδη στον κινηματογράφο μια καμηλοπάρδαλη να σκύβη για να βουλήσει την τροφή της. Έπειδή τα όπισθιά της βρίσκονται πολύ ψηλά, δέν μπορεί να τα κάμψη παρά μόνον νεντώνοντας τα πόδια της και άπομακρύνοντας τα το ένα από το άλλο. Πολλές γυναίκες όταν θέλουν να σκυφούν, την μιμούνται χωρίς να το καταλαβαίνουν. Το σώμα τους μένει αλύσιτο από τη μέση και κάτω έτσι που τα πόδια τους μοιάζουν σαν δυο στύλοι χαμένοι στο έδαφος. Πόσο άχαρη είνε αύτη η κίνηση! Αντίθετα, μερικές γυναίκες, οδηγούμενες από το ένστικτο, ξερούν να λυγίζουν τα γόνατα και να γέρνουν το κορμί τους μ' έναν τρόπο πολύ χαριτωμένο. Η χάρις αυτής της κινήσεως είνε μεγαλείτερη όταν τα δυο πόδια δέν βρίσκονται στην ίδια ευθεία, αλλά το ένα λιγάκι πιο πίσω από το άλλο.

Μελετήστε αύτη τη μικρή κίνηση. Στο δρόμο, στο γραφείο, στο σπίτι σας, στην έξοχ κλπ. Θά χρειασθή πολλές φορές να σκύψετε, για να σηκώσετε ένα αντικείμενο που σας έχει πέσει και θά ήταν πολύ άσχημο να μιμήσθε σ' αυτές τις περιπτώσεις την καμηλοπάρδαλη.

2. Μή ν ποζάρετε διαρκώς.

Οι φωτογραφίες των στάρ που βλέπετε στις έφημερίδες και τα περιοδικά δέν είνε κατάλληλα πρότυπα για σας. Οι ποζές αυτών των φωτογραφιών είνε μελετημένες προσεχτικά, για να προκαλέσουν μια άρισμένη έντύπωση. Άλλά είνε ούτε στάρ είσαστε, ούτε βρισκόσαστε μπροστά στο φωτογραφικό φακό. Μην ποζάρετε, λοιπόν, διαρκώς. Αυτό είνε μια πολύ κακή συνήθεια, που σας κάνει άντιαθητική και σας άφαιρεί κάθε χαρά.

3. Μή ν κάνετε τη χαριτωμένη!

Να πού ήρθαμε σ' αύτη τη βαρυσήμαντη λέξη. Δέν άκούετε τίποτε άλλο διαρκώς από το ότι η γυναίκα πρέπει να έχη μια ξεχωριστή χάρι. Καί το ένστικτό σας σας κάνει να καταλαβαίνετε πως χωρίς αύτη τη χάρι η όμορφη σας δέν θά άξιζε μεγάλα πράγματα.

Άλλά έδώ είνε που πέφτετε έξω. Γιατί νομίζετε πως, κάνοντας τη χαριτωμένη, θά γίνετε πραγματικά χαριτωμένη. Αυτός είνε, όμως, ο άσφαλέστερος τρόπος για να γίνετε καμική.

Μάθετε, λοιπόν, πως εκείνο που άποκαλούμε γυναίκα χάρι, άρχίζει από τη φυσικότητα και τελειώνει στη φυσικότητα. Η έπιτήδευσις είνε ένα πράγμα πολύ γελίο. Προσπαθήτε να κάμετε τις κινήσεις σας άρμονικώς και χαριτωμένες. Άλλά, προς Θεού! Μην άφαιρήτε απ' αυτές τη φυσικότητα τους.

4. Μή ν καταπίνετε την... όμπρέλα σας!

Είνε άναμφισβήτητο ότι μια γυναίκα πρέπει να περπατά έχοντας ίσιο το κορμί της και τραηγμένη προς τα μέσα την κοιλιά της. Ωστόσο, η εύθυνη στάσις του σώματος δέν σημαίνει ότι πρέπει να καταπιήτε την όμπρέλλα σας και να δώσετε στην εμφάνισή σας αύτη την άκαμψία, που είνε τόσον άντισταθητική. Κάθε άλλο μάλιστα.

5. Η έστισις πια δέν ώφελεί.

Μια γυναίκα πρέπει να κάθεται πάντοτε κόσμη. Η έπίδειξις των κνημών ή άλλων μερών του σώματός σας, που θά ήταν καλό να μένουν κρυμμένα, δέν πρόκειται να έχη κανένα άλλο άποτέλεσμα από το να έπισηρύ πάνω σας τα κτηνώδη βλέμματα μερικών ανδρών, που βλέπουν σε σας μια εύκολη λεία. Άλλά δέν ύπάρχει τίποτε περισσότερο ταπεινωτικό και έξευτελιστικό για μια γυναίκα από το να δίνη την έντύπωση ότι είνε μια λεία εύκολη για τα άντρικά δόντια.

Όταν κάθεσθε, μην ξεχνάτε τα χέρια σας. Δέν είνε περιττά και άχρηστα πράγματα, για να σας φέρνουν στη δύσκολη θέση να μην ξερετε τί πρέπει να τα κάμετε. Τα χέρια είνε ένα από τα μέσα με τα όποια εκδηλώνεται η χάρις της γυναίκας. Μην το ξεχνάτε. Καί φροντίστε, ώστε κάθε κίνησης των να είνε χαριτωμένη και γοητευτική.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ

7ον

—Όσο για την τύχη που τόν περιέμενε ήξερε πολύ καλά ποιά ήταν. Γιατί βρισκόταν από καιρό στην Άγγλια και είχε μάθει με πόση άυσθητότητα τιμωρούσαν οι άγγλικοι νόμοι το έγκλημα. Όταν ένας άνθρωπος είχε σκοτώσει, το δικαστήριο τόν καταδίκασε να κρεμαστή.

Το ίδιο θά γινόταν και τώρα.

Ο Ρενέ δέν άισθανόταν τη διάθεση να ύπερασπισθή τόν εαυτό του. Επιδιμούσε, όμως, να πη σε κάποιον περισσότερο από εκείνα που θά έλεγαν στους δικαστές. Αυτός ο κάποιος ήταν ο πλοίαρχος Ράνσομ. Θά τα μάθαινε όλα τώρα από την άρχη ως το τέλος.

Ο Ρενέ ήξερε πού θά τόν εύρισκε.

Μετά τόν τερματισμό του πολέμου, ο Ράνσομ είχε ξαναγυρίσει στο ναυτικό και ήταν τώρα κυβερνήτης του αντιτορπιλικού «Βέλπ», που ναυλοχούσε στο Ντάρτμουθ. Αυτό δέν τόν εμπόδιζε, βέβαια, ν' άσχοληται και με μερικά άλλα πράγματα. Άλλ' ο χρόνος που του άπορροφούσαν ήταν πολύ λιγώτερος από πριν.

Θά ήταν μια και τέταρτο περίπου, όταν ο Ρενέ σταμάτησε το αυτοκίνητο σε μια γωνία της προκυμαίας του Ντάρτμουθ. Η σελήνη έλαμπε στον ούρανό και ο όγκος του «Βέλπ» που ήταν άγκυροβολημένο στη μέση του ποταμού, ξεχώριζε πολύ καθαρά.

Ο Ρενέ άναψε ένα τσιγάρο και διευθύνθηκε προς το μέρος της άποβάθρας. Μερικές βάρκες ήταν άραγμένες εκεί. Κανένας άνθρωπος δέν φαινόταν πούθενά.

Έλυσε μια από τις βάρκες, πήδησε μέσα και άρχισε να τραβάει τα κουτιά.

Έπειτα από μερικά λεπτά είχε φτάσει κοντά στο αντιτορπιλικό.

Ο άξιωματικός της ύπηρεσίας, βλέποντας αύτη τη βάρκα να πλησιάζη στο πλοίο, έτρεξε άμέσως προς το μέρος της σκάλας.

—Ποιος είνε; φώναξε.

—Λέγομαι Ρενέ Μπέργκ και θέλω να ιδώ τόν πλοίαρχο Ράνσομ, άπάντησε ο άνθρωπος που βρισκόταν μέσα στη βάρκα. Υποθέτω ότι θά εύχαριστήθω να με ιδή.

—Κι' έγώ το υποθέτω, άπάντησε ο άξιωματικός. Άπό είκοσι τέσσερες ώρες τώρα έχω χαλάσει τόν κόσμο για να σας βρή.

Καί αύτό ήταν άλήθεια. Κατά τη διάρκεια της προηγούμενης ήμέρας, ο πλοίαρχος Ράνσομ, που είχε λόγους

να παρακολουθή τη ζωή και τις κινήσεις του Ρενέ Μπέργκ, είχε λάβει δυο ραδιοηχογραφήματα από τη «Μυστική Υπηρεσία του Ναυαρχείου».

Το ένα από αυτά έλεγαν:

«Ένα άτομο που δήλωσε ότι λέγεται Ρενέ Μπέργκ, παρουσιάσθηκε στην «Αμερικανική Λέσχη» του Πικαντίλλυ και ζήτησε ένα δέμα που είχαν άφηση εκεί ο Χάιραμ Σάκκευ, βοηθός μηχανικός ενός αμερικανικού πολεμικού πλοίου. Το δέμα του παρεδόθη και έφυγε παίρνοντάς το μαζί του».

Το δεύτερο ραδιοηχογράφημα έλεγαν:

«Το γραφείο συνδέσμου της ύπηρεσίας άντικατασκοπείας μας πληροφορεί ότι, σύμφωνα με τις δοθείσες έντολές, έγινε άστυνομική έρευνα στο κέντρον «Ο γαλαξίας περότος».

Μεταξύ των θαμώνων βρέθηκε ένας άνθρωπος που κατείχε ένα δελτίο ταυτοτήτος της «Ιντέλλιζενς Σέρβις». Το άτομο αυτό λέγεται Ρενέ Μπέργκ και μένει στον αριθμό 126 της Ρέντμουντ «Αβενιου».

Μόλις έλαβε αυτά τα δυο ραδιοηχογραφήματα, ο πλοίαρχος Ράνσομ διεβίβασε άμέσως την άκόλουθη διαταγή στην ύπηρεσία της άστυνομίας του ναυτικού.

«Ειδοποιήστε άμέσως τόν Ρενέ Μπέργκ. Ρέντμουντ «Αβενιου» αριθμ. 926, να τρέξη χωρίς την παραμικρή καθυστέρηση στο Ντάρτμουθ και να ζητήσει να με ιδή. Θά καταλάβη τί σημαίνει αύτό».

—Άλλ' όταν οι άνδρες της άστυνομίας άναζήτησαν τόν Ρενέ Μπέργκ στο σπίτι του, έμαθαν από τη θυρωρή ότι είχε φύγει πριν από δυο ώρες. Άπό τη στιγμή εκείνη, τα ίχνη του χάθηκαν.

Να γιατί, μ' όλο που η ώρα ήταν ακατάλληλη, ο πλοίαρχος Ράνσομ δέχθηκε άμέσως τόν Ρενέ στο γραφείο του.

Μόλις τόν είδε του είπε:

—Είμαι εύτυχής που σας βλέπω, Μπέργκ. Είχα φοβηθή ότι θά σας έχανα. Όταν έμαθα ότι περάσατε από την «Αμερικανική Λέσχη» και ότι ζήτησατε τα δυο πιστόλια, σκέφθηκα ότι ήταν καιρός να έχω με μια μικρή συνομιλία μαζί... —Γι' αύτό ήρθα, πλοίαρχε, άπάντησε ο Ρενέ.

Ο Ράνσομ έριξε μια έρευνητική ματιά στο Μπέργκ.

—Δέν είσατε και πολύ άσχημα, είπε. Ωστόσο, πρέπει να υποφέρατε πολύ σ' αύτό το καταραμένο στρατόπεδο συγκέντρώσεως...

—Αυτό είνε άλήθεια, άπάντησε ο Ρενέ. Άλλ' έχω περάσει τρεις μήνες από τότε... Στο διάστημα αυτό, κατώρθωσα να συνέλθω.

—Και γιατί δέν ήρθατε να με ιδήτε;

—Ο Ρενέ γέλασε.

—Στην άρχη, αύτό το πράγμα μου ήταν αδύνατο, άπάντησε. Δέν μπορούσα να πάω τα πόδια μου...

—Έπειτα,

σκέφθηκα πως μια και δέν με είχατε ζητήσει...

—Ήταν μόνον αύτό, Ρενέ;

—Άλλά τί άλλο;

—Μήπως ήθελες να κανονίσης μερικές υποθέσεις σου πρώτα;

—Ο Ρενέ σκυθρώπισε.

—Δέν είχα πολλές υποθέσεις να κανονίσω, άπάντησε. Μια μόνο...

—Ο Ράνσομ έξακολουθούσε να τόν κυττάξη έρευνητικά.

—Ηρθατε μισοπεθαμένος από τη Γερμανία, είπε σε λίγο. Άλλά, σιγά-σιγά, άρχισατε να ξαναγυρίζετε στη ζωή... Κι' όταν, τέλος, καταλάβατε πως είσατε ο παλιός άνθρωπος, ή πρώτη σας σκέψις ήταν να ζητήσετε τα δυο πιστόλια...

—Τα χρειαζόμουν. Νόμιζα πως ο Σάκκευ τα είχαν άφήσει εκεί.

—Τί ήταν εκείνο που σας έκανε να το νομίζετε;

—Φαντάσθηκα, άπάντησε ο Μπέργκ, ότι κάποιος από τους ανθρώπους σας τα βρήκε άναμεσα στους θαμνούς κοντά στο δάσος του Σκάλαουντ και ότι σας τα είχε στείλει. Σεις, φυσικά, θά έτρεπε να τα είχατε δώσει στον Σάκκευ, σύμφωνα με την επιθυμία που σας είχα εκφράσει προτού φύγω για τη Νορβηγία... Σκέφθηκα, λοιπόν, ότι ο Σάκκευ θάπρεπε να τα είχαν άφήσει στην «Αμερικανική Λέσχη», για την περίπτωση που θά γυρίσα κάποτε...

—Κι' όμως κάματε λάθος, είπεν ο Ράνσομ. Τα πιστόλια δέν τα είχαν άφήσει ο Σάκκευ αλλά έγώ.

—Σεις;

—Ναί. «Ημουν βέβαιος ότι ή πρώτη σας σκέψις, μόλις θά ξαναγυρίζατε στον εαυτό σας, θά έτρεχε στα πιστόλια σας. Καί να πού δέν είχα κάμει λάθος».

—Τώρα καταλαβαίνω γιατί ο Σάκκευ δέν είχε ιδέα για τα πιστόλια, ψιθύρισε άνάμεσα στα δόντια του ο Ρενέ.

—Ο πλοίαρχος Ράνσομ άναψε ένα τσιγάρο.

—Φαντάζομαι, είπε, ότι μόλις βρήκατε τα πιστόλια σας, θά φροντίσατε επίσης ν' ανακαλύψετε τα ίχνη του Σάκκευ.

—Αυτό είνε άλήθεια, συμφώνησε ο Ρενέ. Είχα την καλή τύχη να τόν βρώ έδώ κοντά άπώθε...

—Έδώ κοντά;

—Ναί. Κατώρθωσα να τόν ανακαλύψω στον «Πύργο», μια έπαυλη που βρίσκεται έδώ κοντά. Ξαναβρίσκοντας τόν Σάκκευ είχα πολλές πιθανότητες να ξαναβρω και μια γυναίκα που ζητούσα, μια κάποια Κλόβις Σκάνσι. Καί δέν είχα κάμει λάθος. Μόλις ξετρυπώσα τόν Σάκκευ, βρήκα κι' αύτη τη γυναίκα και είχα μια συνομιλία μαζί της. Τα πράγματα τέλειωσαν άσχημα. Της φέτωσα τρεις σφαίρες... Το πτώμα της βρισκόταν στη ρίζα ενός δέντρου στη νότια άκρη του μεγάλου κήπου, που περιβάλλει τόν «Πύργο»...

—Α!

—Έκτός απ' αύτό το έπιφάνημα, καμιά λέξη δέν βγήκε από το στόμα του Ράνσομ.

Πέρασαν μερικά λεπτά σιωπής.

—Ο πλοίαρχος την δέκωσε πρώτος.

—Τί σας άνάγκασε να εκτελέσετε αύτη τη γυναίκα; ρώτησε.

—Ω, αύτό είνε μια μεγάλη ιστορία, άπάντησε ο Ρενέ. Είχα συναντήσει πριν από πολλά χρόνια αύτη την Κλόβις Σκάνσι στο Σικάγο. Ήταν πολύ όμορφη και έπωφεληθήκε από τη γοητεία που άσκούσε πάνω μου, για να με κάμει να ξεπαστρέψω μερικούς τύπους που δέν της άρεσαν. Άναγκάσθηκα τότε να φύγω για να γλυτώσω από την ηλεκτρική καρέκλα...

Αύτην την Κλόβις Σκάνσι την ξαναείδα στο Λονδίνο, το βράδυ που έβγαينا από το γραφείο σας, στο Μπιντλκλιφ Βαλκ. Τα κάταφερε, λοιπόν, να με κάμει να μιλήσω, στέλνοντας στον Σάκκευ, με τόν όποιον επρόκειτο να περάσω τη βραδιά, μερικές μπουτίλιες ούισκι με ναρκωτικό μέσα. Έτρεπε, βέβαια, να το υποπτευθώ. Γιατί ο Σάκκευ ήταν τρελλά έρωτευμένος μαζί της. Κι' εκτός απ' αύτό, είνε πάντα ήλιθιος με τις γυναίκες. Η Κλόβις δέν δυσκολεύθηκε να μάθω από τόν Σάκκευ όσα του είχα πη πάνω στο μεθύσι μου. Καί τα χρησιμοποίησε για να με εκδιώξη... Για ποιά λόγο;...

Είχα μαντέψει την πλεκτάνη στην όποιαν με παρέσυρε και, προτού φύγω από το Σικάγο, της είχα πη μερικά πικρά άσχημα λόγια... Τις πληροφορίες που πήρε από τόν Σάκκευ ή Κλόβις τις μετεβίβασε σε κάποιον Μάστον, που εργαζόταν για τούς Γερμανούς έδώ. Το πραγματικό του όνομα ήταν Σλένγκελ... Έτσι, τη νύχτα που έπεσα με το άλεξιπτωτο στο Σκάλαουντ, βρήκα όχι λιγώτερο από τρεις λόχους Γερμανών με με περιμένουν. Είχαν ζωσει όλη την περιοχή και έξερευνούσαν ήμας προς ήμας το έδαφος. Δέν είχα καμιά πιθανότητα να ξεφύγω από τα χέρια τους.

Ο Ράνσομ σηκώθηκε από τη θέσι του και ξαναγύρισε σε λίγο φέρνοντας μια μπουκάλα με ούισκι. Ένα σιφόν και δύο πατηρία. Τα γέμισε, πήρε το ένα στο χέρι του και είπε στον Μπέργκ:

—Συνεχίστε. Αύτη ή ιστορία μ' ενδιαφέρει πολύ.

Ο Ρενέ ήπιε μερικές γουλίες από το ούισκι του και συνέχισε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Καταπληκτική έπιτυχία...

σημειώνουν οι μοναδικές εκπτώσεις στα είδη έσωτερικής άμφιεσεως της «Εταιρείας «ΣΙΛΑΚΑ Α. Ε. — ELBEO, Μητροπόλεως 44 β.

Μια έκθαμβωτική ποικιλία των άραιολάτων μοντέρνων έσφορούχων «ALFA» μακρούς κομπινιζόν και σε μεγάλα μεγέθη, λικέ, ρούτες, νυκτικές κλπ., κάλτσες ELBEO ΕΥΡΩΠΑΪΚΕΣ, NYLON και λοιπά είδη, όλα πάμφθυνα.

Είνε αδύνατο να έπισκεφθήτε το κατάστημα της «Εταιρείας «ΣΙΛΑΚΑ Α. Ε. ELBEO, Μητροπόλεως 44 β, ιδιαίτερα τώρα με το 150ήμερον τών ξεροσέυ, και να μην αγοράσετε κάτι, γοητευμένη από την έκλεκτη ποιότητα των ειδών της και ικανοποιημένη απόλυτα από τις πολύ χαμηλές τιμές.

Η ΑΝΝΑ ΚΕΡΤΙΣ

Παγκόσμιο κολυμβητικό φαινόμενο

Η τριςχαριτωμένη Αμερικανίδα φοιτήτρια του Πανεπιστημίου της Καλλιφορνίας Άννα Κέρτις...

Για το κομμάτι έχει καλλίγραμμα, κυτό κορμί, γερά πόδια και χέρια, ωραίο στυλ, ευκίνηση, άταλές κινήσεις. Για τον κινηματογράφο έχει φωτογένεια, ωραίο πρόσωπο, χαριτωμένο χαμόγελο.

Η Άννα Κέρτις, 22 μόλις χρόνων, πήγε για πρώτη φορά, 15 μέρες, πριν φύγει για τους Ολυμπιακούς, στη Νέα Υόρκη. Εκεί την περίμενε ένας από τους φανατικότερους θαυμαστές της, ο περίφημος υπασκευπωλίστας του Πανεπιστημίου της Καλλιφορνίας Γκάρντνερ Τσίνιο.

Ο Διεθνής ΝΙΒΕΑ

αδελφή της Σιού να κολυμπά. Το κρόουλ ήταν η αδυναμία της. Δεκατριών χρόνων μόλις, κατέρριψε το πρώτο της παγκόσμιο κολυμβητικό ρεκόρ, κατόρθωμα πρωτοφανές στα παγκόσμια κολυμβητικά χρονικά.

Η δίσ Κέρτις έχει κερδίσει 31 Εθνικά κολυμβητικά πρωταθλήματα σε κλειστά και ανοικτά κολυμβητήρια τα τελευταία πέντε χρόνια και μονάχα μία φορά έχει νικήσει στις 100 ύάρδες, το 1946 από τη μίς Κόριντον.

Πρωταγωνίστρια στις κολυμβητικές σκαυλοδρομίες του «Κράισταλ Πλανς Κλάμπ» του Σαν Φρανσίσκο, έχει στο ενεργητικό της οχτώ εθνικά ρεκόρ για την ομάδα του συλλόγου της.

Στην ατομική βαθμολογία είναι επικεφαλής επί 11 συνεχής εθνικά πρωταθλήματα. Κατέχει επίσης 35 αμερικανικά ρεκόρ μικρών και μεγάλων κολυμβητικών αποστάσεων. Έλος έχει τιμηθεί με 200 Ε. παθλα και μετάλλια, μεταξύ δε αυτών και με το Εθνικών Βραβείων του Τζέιμς Σάλλιβαν, τη μεγαλύτερη αθλητική διάκριση της Αμερικής.

Για να επιτύχει τα εξαιρετικά αυτά κατορθώματα η δίσ Κέρτις εργάστηκε πολύ σκληρά. Από τα 14 χρόνια της την ανέλαβαν ο προπονητής Τσάρλυ Σάβ-

βα. Αυστηρός στην πειθαρχία και στην προπόνηση, αλλά στοργικός πάντα στο «χαιδεμένο του παιδί», όπως τη λεί, την συνήθισε να προπονηθεί καθημερινά και σκληρά. Αφού της χαλάρισε τις κινήσεις της και διώρισε το στυλ της την έμαθε να ασκείται επί 2 1/2 - 3 ώρες την ημέρα και να κολυμπά με χέρια και πόδια χωριστά και κατόπιν όλα μαζί περί τα 2-3 μίλια. Ο Σάββα πριν παρουσιάσει την Κέρτις έκράτησε ζηλότυπα φυλαγμένο το μυστικό του. Αφού την προετοίμασε κρυφά για το Εθνικό κολυμβητικό πρωτάθλημα της Αμερικής του 1943, πούγινε στην Ίντιανούπολη, έδωσε τις παροχές των αγώνων: «Ο κόσμος δεν ξαναείδε τέτοια κολυμβητήρια. Και μάλιστα είναι οι άρχες των κατορθωμάτων της άκομης».

Η δίσ Κέρτις δεν τον διέφευσε. Κατέκτησε δυο εθνικούς τίτλους στα 400 και 800 μ. και άργότερα στα πρωταθλήματα του Φορ Γουέστερν ενίκησε την πρωταθλήτρια της Αμερικής στις 100 ύάρδες Μπρέντα Χέλσερ και κατέλαβε τις πρώτες θέσεις στις 220 και 440 ύάρδες ελευθέρως κολυμβήσεως.

Στους προκριματικούς της Αμερικής για την Ολυμπιάδα, που έγιναν στο Νη-τροίτ, η Άννα Κέρτις κέρδισε τα 100 και 400 μ. Φεύγοντας για το μεγάλο της ταξίδι στο Λονδίνο παραπονέθηκε στη Νέα Υόρκη λές δεν πρόφτασε να προσκύνη και να προσευχηθεί για τη νίκη στον Καθεδρικό ναό του Αγίου Πέτρου, ούτε ν' ακούσει κανένα καν-τσερτό στο Κάρνετζ Χάλλ με έργα Μπετόβεν ή Ντε-βισσύ, Υποσχέθηκε όμως να το κάνει σαν νύφη με Ολυμπιακή νίκη από το Λον-δίνο.

Μακροχρόνιες προσπάθειες, σιδερένια θέληση για τη νίκη πίστη στη σκοπι-μότητα της κολυμβήσεως, συστηματική προπόνηση, όλα αυτά μαζί της εξασφα-λίσαν το Ολυμπιακό στερνάρι των 400 μ.

Ευτυχισμένη τώρα η Κέρτις δεν ανυπομονεί παρά να χάριση την ευ-τυχία και στο μνηστήρα της Γκάρντνερ Τσίνιο, που ανιπόμωνα θα περι-μένη να την υποδεχθεί στην αποδόση της Νέ-ας Υόρκης, όταν βιαστεί να νύφη από τη Νέα Υόρκη.

Το Γενικό Αρχηγός της Εθνικής Ολυμπιακής ομάδας της Αμερικής Έδερν Μπραντέϊφ έδωσε στους δημοσιο-γράφους πως η Άννα Κέρτις είναι πραγματι-κά η άνευ στέμματος Αθλητική βασίλισσα των Ολυμπιακών Ομάδων της Αμερικής. Είναι ά-κούη ή καλύτερη «ώλ-ράουντ», (για όλες τις αποστάσεις), κολυμβη-τρια, που έστειλε ποτέ η Αμερική στο εξωτερικό.

Πραγματικά η Δίσ Κέρτις είναι ένα κολυ-μβητικό φαινόμενο. Κορι-τσάκι άγνη των χρό-νων έμαθε μαζί με την

Η χαριτωμένη Αμερικανίδα φοιτή-τρια Άννα Έλνισάβετ Κέρτις φαινόμενον της γυναικείας κολυ-μβήσεως και Ολυμπιονίκης των 400 μ. ελευθέρως κολυμβήσεως.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΔΙΩΝ

Αν - κάτω σταυρόλεξο

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ 1) ΠΑΣΧΑ - ΣΜΑΡΩ 2) ΛΩΤ 3) ΕΛΛΑΔΙ - ΑΛΟΧΑ 4) ΝΙΣΥΡΟΣ 5) ΙΡΑΚ - ΝΑΝΑ 6) ΛΩΤΟΝ - ΑΜΠΟΤ 7) ΑΔΑΜ - ΣΑΝΔΗ - ΜΙΚΥ 8) ΟΣ - ΜΙ 9) ΣΑΓΑ - ΠΟΛΙΣ - ΚΑΙΝ 10) ΣΙΤΟΣ - ΑΙ - ΜΟΣ 11) ΘΕΤΑ - ΣΗΜΑ 12) ΑΤΑΚΤΟΣ 13) ΣΕΛΑΣ - ΑΝΑΣΑ 14) ΤΟΜ 15) ΠΑΝΟΥ - ΑΛΙΚΗ

- ΚΑΘΕΤΩΣ 1) ΠΕΙΡΑ - ΣΟΦΙΑ 2) ΔΙΑ 3) ΕΞΑ - ΛΑ - ΙΣΤΟΣ 4) ΚΩΜΩΛΙΑ 5) ΣΤΑΝ - ΑΛΑΝ 6) ΦΙΝΟΣ - ΠΟΡΤΑ 7) ΑΛΙΣ - ΝΑΟΣ - ΑΣΤΥ 8) ΥΣ - ΕΚ 9) ΣΤΑΡ - ΑΔΕΙΑ - ΤΑΜΑ 10) ΛΟΧΜΗ - ΣΙΜΟΝ 11) ΑΓΟΣ - ΣΑΛΙ 12) ΝΟΜΙΚΟΣ 13) ΑΛΑΤΙ - ΑΣΗΜΑ 14) ΚΑΙ 15) ΓΚΑΡΥ - ΝΤΑΜΑ

Μαζική εικόνα Το άφεντικό του σκύλου βρίσκεται στην επάνω δεξιά γωνία. Εάν κυττάξετε την εικόνα από την δεξιά πλευρά της.

Μαζική εικόνα χωρίς εικόνα Το νάλα (... ΟΛΓΑ. ΛΑμπρο).

Αναγκρακτισμός ΤΑΓΟΣ - ΓΑΤΟΣ.

Η αξία της μπιτολίας Η άδεια υποτίλκισμα κοστίζει 250 δραχμές και το κονιάκ 4.250, δηλαδή 4.000 παραπάνω απ' την άδεια υπο-τίλκισμα.

Τα βερήδια Της 1 όκας. των 3 όκάδων και των 9. Μ' αυτά μπορεί να γίνει οποιοδήποτε συνδυασμός ως το 13.

Το λάθος του γλεντζέ Η πρόνταμικι ώρα ήταν 11 και 10'.

Λύσι του 185ου ταυρολεξου

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ 1) ΚΥΣΤΙΣ - ΜΑΚΑΡΙ 2) ΚΥΣΤΙΤΙΣ - ΜΕΘΟΡΙΟΣ 3) ΕΚ - ΑΝΑ - ΗΡΑ - ΥΚ 4) ΙΝΑ - ΑΜΑΡ - ΛΙΝΗ - ΟΛΗ 5) ΜΕΛΙ - ΕΞΑ - ΑΜΑΝ 6) ΑΙΤΟΝ - Α - ΦΑΝΗ - ΑΡΑΙΑ 7) ΙΟ - ΟΜΗ - ΟΙ 8) ΝΕΑΝΙΣ - ΑΠΟΨΙΣ 9) ΕΓΚΑΘΕΤΟΣ 10) ΔΑΝΑΟΙ - ΙΝΑΧΟΣ 11) ΡΕ - ΣΑΙ - ΤΑ 12) ΑΚΟΜΗ - ΡΑΚΟΣ - ΑΡΤΟΝ 13) ΔΕΡΦ - ΜΗΝ - ΣΗΜΑ 14) ΙΛΗ - ΚΑΤΙ - ΑΓΑΣ - ΣΑΝ 15) ΟΕ - ΣΙΚ - ΥΕΝ - ΧΑ 16) ΝΙΚΟΛΑΟΣ - ΑΥΡΙΑ - ΝΟΣ 17) ΑΛΛΟΙΑ - ΛΑΣΙΟΣ

- ΚΑΘΕΤΩΣ 1) ΚΕΙΜΑΙ - ΡΑΔΙΟΝ 2) ΚΥΚΛΕΙΟΝ - ΔΕΚΕΛΕΙΑ 3) ΥΣ - ΑΛΤ - ΟΡΗ - ΚΑ 4) ΣΤΑ - ΙΩΤΑ - ΝΕΜΩ - ΣΟΛ 5) ΤΙΝΑ - ΝΕΑ - ΚΙΛΟ 6) ΙΤΑΜΑ - ΡΙ - ΓΟΣ - ΚΑΚΑΙ 7) ΣΙ - ΣΚΙ - ΟΑ 8) ΣΤΡΕΨΩ - ΣΑΜΙΟΣ 9) ΣΑΜΟΒΡΑΧΗ 10) ΜΕΛΑΝΗ - ΣΟΝΑΤΑ 11) ΜΕ - ΑΤΙ - ΥΛ 12) ΑΘΗΝΑ - ΑΠΟΝΑ - ΛΑΥΡΑ 13) ΚΟΡΗ - ΟΣΑ - ΣΕΙΣ 14) ΑΡΑ - ΑΡΑΨ - ΧΡΟΣ - ΝΑΙ 15) ΡΙ - ΟΜΑ - ΤΙΣ - ΝΟ 16) ΙΟΥΔΑΙΟΣ - ΣΤΟ ΜΑΧΟΣ 17) ΣΚΗΝΑΙ - ΑΝΑΝΑΣ

Ο έστερμένος Μαθουζάλας Ο βασιλεύς Γουσταύος της Σουηδίας έχει βαλθεί να καταρρίψει το ρεκόρ, όχι μόνο της μακροτέρως βασιλείας αλλά και της μακροβιότητας. Πράγματι, είναι 90 ετών και βρίσκεται στο θρόνο περι-σσότερο από 40 χρόνια. Σε κάθε νιορτή των γενεθλίων του του στέλνουν δυ-ρα διάφοροι υπήκοοι του. Δυο σουλτά-νοι της Ιαβας του στείλουν κάποτε 3 χρυσά, δηλητηρίασμένα σπαθιά.

Ο Γουσταύος περηφανεύεται για την καλή υγεία του και δηλώνει ότι, οι νιορτοί του, δεν κατάφεραν ποτέ να τον κάνουν ν' αρρωστήσει! Στη μα-κροβιότητά του συντελεί ασφαώς κι' η πάντοτε πρόσχαρη ψυχική του διάθε-σις. Γελά κι' αστεϊάζεται εύκολα. Δι-νείται δε ότι η κωμικότερη περιπέτεια που του συνέβη ήταν όταν του προσ-έδωσαν κατά λάθος ένα έρωτικό νρού-μα προοριζόμενον για ένα ναύτη!

Με λίγες γραμμές Στο Σέντρο Γούλεβ των Ήνωμ. Πολιτειών, ένας άστεγος κατοικεί στην κουφάλα ενός δεν-τρού!

Μια γυναίκα, στο Ντάλλας του Τέξας, ζή-τησε την επέμβαση της άστυνομίας, γιατί ένα γειτονόπουλο, ηλικίας 3 ετών, δάγκωσε... το δανεικό σκυλί της!

Ο νανισμός στον άνθρωπο ΣΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΤΑ ΦΥΤΑ

Μια περίεργη ανωμαλία της φύσεως

Ο νανισμός είναι ένα περίεργο φαινόμενο, που παρατηρείται όχι μόνον στον άνθρωπο, αλλά και στα ζώα και τα φυτά επίσης. Προκειμένου για τον άνθρωπο, πρέπει να διακρίνωμε δυο ειδών νάνους: τους εκ γενετής και τους δυσ-τροφικούς.

Οι εκ γενετής νάνοι μας δίνουν την εντύπωση ανθρώπων, που τους βλέπουμε με το μικροσκόπιο. Τα μέλη των είναι κανονικά και αρμο-νικά μεταξύ των. Μόνον ότι είναι πολύ λιγώτερο ανεπτυγμένα παρ' ό,τι σ' έναν κανονικό άνθρωπο.

Το αντίθετο συμβαίνει στους δυσ-τροφικούς νάνους. Κατά τη γέννη-σί των, το ανάστημα και το βάρος των ήταν κανονικά. Αργότερα, ό-μως, η ανάπτυξις των καθυστέρησε για κάποιο λόγο. Αυτή η καθυστέ-ρσις δεν είναι ομοιόμορφη για όλα τα μέλη του σώματος. Ποικίλλει, άλλωστε, ανάλογα με την αιτία που την επροκάλεσε.

Έτσι στους ραχίτικούς νάνους, που πάσχουν από έλλειψη φωσφό-ρου και ασβεστίου, το κεφάλι ανα-πτύσσεται κανονικά. Αντίθετα, ο σκελετός των παρουσιάζει πάντοτε ε ίδους παραμορφώσεις. Ο θώραξ των πεταί προς τα εμπρός ή προς τα πίσω ή ταυτόχρονα και προς τις δυο διευθύνσεις, τα πόδια των γί-νονται στρεβλά, η κοιλιά των εξέ-χει, σε σχήμα χωνιού κλπ.

Άλλοι νάνοι, οι καλούμενοι «α-κροδωροπλαστικοί», έχουν πελώριο κεφάλι και σώμα δυσανάλογα μι-κρό.

Η ανεπάρκεια του θυρεοειδούς αδένος δημιουργεί, έξ άλλου, μια τρίτη κατηγορία νάνων, που εκτός από τη δυσμορφία των και την έλ-λειψη αναλογιών μεταξύ των διαφό-ρων μελών του σώματος των είναι πτωχοί στο πνεύμα και συχνά ήλι-θιοι.

Άλλες αιτίες που μπορεί να ό-δηγήσουν στο νανισμό είναι ώρισμέ-νες δυσμορφίες της καρδιάς, που κάνουν έλαττωματική την κυκλοφο-...

Advertisement for NIVEA-CREME featuring an illustration of a woman and text describing the cream's benefits for skin.

ρία του αίματος, οι ελώδεις πυρε-τοί, ή άγκυλοστομιάσις, ή άσκαρι-δίασις κλπ.

Αλλ' ός ξαναγυρίσουμε στους γνησίους ή εκ γενετής νάνους. Ένα πρώτο έρώτημα που γεν-νάται είναι αν ο νανισμός είναι κλη-ρονομικός ή όχι.

Η απάντησις είναι άρνητική. Παρατηρήθη, ώστόσο, ότι ώρισμέ-να άντρώνα έχουν μια τάσι στη γέννησι νάνων, όπως άλλα στη γέν-νησι διδύμων. Έτσι, μπορούμε να πούμε ότι υπάρχουν οικογένειες νά-νων. Ο περίφημος Ούγγρος νάνος Ντόμσος Ζάνος ήταν το πέμπτο παιδί των γονέων του. Τα τέσσερα πρώτα ήταν κανονικά. Από τα άλ-λα έπτά που γεννήθηκαν κατόπιν, τα τέσσερα ήταν επίσης νάνοι. Στην οικογένεια Μπρονλάδσκι, τρία παιδιά γεννήθηκαν κανονικά και άλλα τρία νάνοι.

Οι νάνοι, τσόν οι εκ γενετής ό-σον και οι άλλοι, γεννούν συνήθως παιδιά κανονικά, εκτός εκείνων που όφειλουν την πάθησι των σε ανε-πάρκεια του θυρεοειδούς. Οι τελευ-ταίοι είναι στείροι. Σπανίως ξεπερ-νουν, άλλωστε, την έφηδική ηλικία.

Πιστεύεται γενικά ότι οι νάνοι είναι διανοητικά καθυστερημένοι. Με-ρικοί, ώστόσο, κατόρθωσαν ν' ανα-δειχθούν, όπως οι ζωγράφοι Ρί-τσαρντ Τζιμπσον και Ιακώβ Λέ-χανα, ο ικανώτατος ώρολογοποιός Βύμπραντ Λόλκες, ο ήθοποιός Μο-ρώ, ο Χαίη, που έγινε μέλος της Βουλής των Κοινοτήτων, ο δούξ του Άλταμύρα, που ήταν ικανώτατος πολιτικός κλπ.

Αλλά και από την άποψι της σω-ματικής ρώμης ξεπερνούν πολλές φορές τους συνήθεις ανθρώπους.

Αναφέρεται π. χ. για τον νάνο που τον ώνόμαζαν «δεύτερο Σαμ-ψών» ότι χόρευε κρατώντας έναν άν-θρωπο κανονικών διαστάσεων στο κάθε του χέρι. Ο ίδιος, ώστόσο, είχαν ανάστημα μόλις 106 εκατο-στών. Ο «Ουεν Φάρελ, έξ άλλου, που είχε ύψος 115 εκατοστών, ση-κωνε τέσσερες ανθρώπους, από δυο στο κάθε του χέρι.

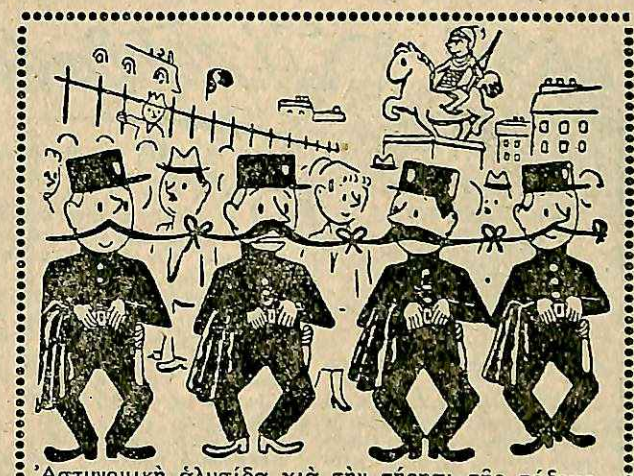
Οι νάνοι προκάλεσαν πάντοτε την περιέργεια των ανθρώπων και σε παλαιότερες εποχές ήταν περιζήτη-τοι ως γελωτοποιοί των βασιλέων, των πριγκήπων κλπ.

Κατά το 1713, η πριγκήπισσα Ναταλία, αδελφή του Πέτρου του Μεγάλου, συγκέντρωσε 93 νάνους από διάφορα μέρη της Ρωσίας, για να παραστούν στους γάμους δυο νάνων, που είχε στην ακολου-θία της.

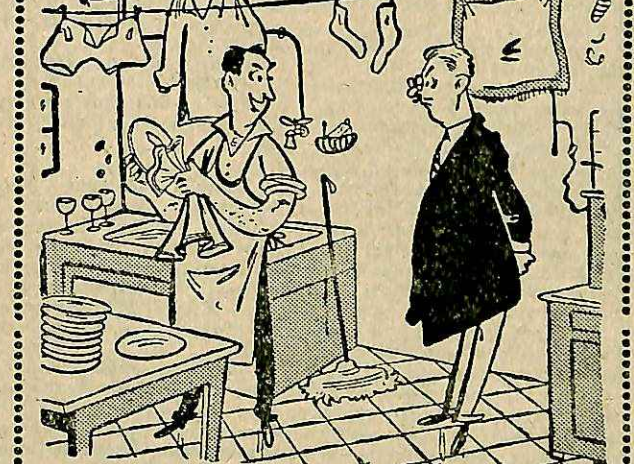
Περιφημος νάνος ήταν ο Τόμ Πούς, που γεννήθηκε το 1832 στο Μπρίτςπορτ της Κοννεκτικούης. Κατά τη γέννησί του ζύγιζε 9 λί-βρες. Η ανάπτυξις του σταμάτησε όμως κατά τον πρώτο μήνα και ο Τόμ Πούς δεν έπερασε, όταν μεγά-λωσε, τα 55,2 εκατοστά του μέ-τρου. Παντρεύτηκε το 1865, σε ή-λικία 33 χρόνων και απέκτησε ένα κανονικό παιδί, που πέθανε έπειτα από ένα χρόνο.

Ο νανισμός είναι σπανιώτατος στα άγρια ζώα, άρκτα συχνός, ό-μως, μεταξύ των κατοικίδιων. Υ-πάρχει, μάλιστα, ένας «φυλετικός» νανισμός, όπως συμβαίνει για τα άλογα της Κορσικής και της Σαρ-δηνίας, τα «πόνευ» των Σέτλαντς, τα πρόβατα «άνκόν», τα βόδια «νάτορ», τα μοσχάρια «μπουλ-τόγκ», τα σκυλιά «Πατιγιόν», «Πε-κινουά» και «Μπρσελούς», ώρισμέ-να είδη πετεινών κλπ.

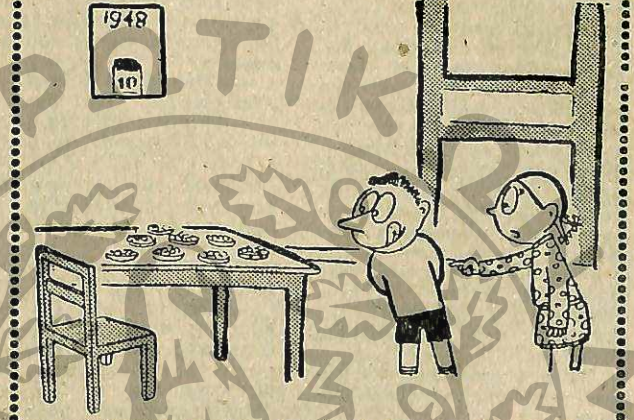
Και στα φυτά επίσης ο νανισμός δεν είναι σπάνιος. Δυο αξιοσημείω-τες περιπτώσεις είναι ενός πεύκου, ηλικίας πενήντα ετών, που είχε ύ-ψος μόλις ενός μέτρου και μιάς καρποφόρου καρδιάς των Ίμαλα-ίων, που είχε ύψος μόλις 65 εκατοστών.

Άστυνομική άλυσίδα για την τήρησι της τάξεως...

— Έδώ είναι ο παράδεισός μου. — Δηλαδή; — Η γυναίκα μου δεν πατά ποτέ εδώ μέσα!...

— Μη φας κανένα γιατί τα μέτρησε η μαμά! — Τότε θα περιοριστούμε στο γλύψιμο!

— Ηλίθιε έβαλες σύρμα αντί για σπάγγο στο τέρμα;

ΟΦΘΑΛΜΟΝ ΑΝΤΙ ΟΦΘΑΛΜΟΥ...

Φορώντας στο λαιμό της ένα κολλιέ από γιοσεμιά, η Άισα διέσχισε την αυλή και μπήκε σε μία μισοσκοτεινή κουζίνα. Ο παραμυθιέρος της είχε υποσχεθεί ένα κρεμμύδι. Τον φώναζε, απ' το κατώφλι. Μα τις απάντησε μία βραχνή φωνή, πίσω της:

— Δεν είν' εδώ ο Άζιζ.

Δε θέλεις έμένα;...

Ήταν ο μάγειρος, ο Μαχμούτ, που είχε μπει επείτα απ' αυτήν. Τα μικρά και σκληρά του μάτια φωτίζαν, θάρρος, με τη λάμψη τους το κτηνώδες πρόσωπό του. Μ' ένα πλάσμα, άρρωστο, άρρωστο στην αγκαλιά του τη μικρή υπέρβια και τη φίλη. Μα άπιστος κούρσος α- μέσως, με το μάγουλό του ματωμένο, ενώ εκείνη ακού- πιζε το στόμα της κι έφτυ- νε με αδιαία. Ο Μαχμούτ σκόρπισε κατόπιν αλάτι πά- νω στην πληγή κι' έπειτα φώναζε στην Άισα, που έ- φευγε τρέχοντας προς το χαρέμι:

— Θα μου το πληρώσης ακριβά, σκύλα!...

Ήταν καιρός τώρα που προπαθούσε να την κάνει δική του δια της βίας, προ- πάντων πάντων στις κρίσεις της τρέλλας που του προ- καλούσε το κακό. Είχε γί- νει μάγειρος στο καλύτερο σπίτι του τόπου, έπειτα από μια ζωή περιπλανήσεων και όργιων. Άνάμεσα στις υπε- ρέτριες είχε προσέξει την Άισα, τη μικρή Βεδουίνα, με τα βελούδινα μάτια και το σφιχτό κορμί, κι είχε όρ- κισθή να την αποκτήσει.

Τώρα όμως διψούσε εκδι- κη. Και δεν άργησε να βρη τον τρόπο. Σε ώρα που οι υπέρβια έλειπαν έψα- ξε στα σεντούκια τους κι' ανακάλυψε μία φωτογραφία της Άισα, δίχως φερτζέ και ντυμένη με μία γάζα με πουλιές. Την έδωσε τό- τε, σ' ένα φίλο του φωτο- γράφο, που του προμήθευε καρί...

Ήταν η καρδιά του κα- λοκαριού. Ο μπέης κι' η οικογένειά του έλειπαν στην έξοχή. Το χαρέμι ή- ταν σιωπηλό, σαν ναρκω- μένο...

Λίγες μέρες αργότερα, ένα βράδυ, ο Μαχμούτ πέ- ταξε στον κήπο έξω απ' την κουζίνα, τη φωτογραφία που είχε σκαρώσει ο φίλος του φωτογράφος μ' έναν τεχνικό συνδυασμό. "Επει- τα φώναζε στο θυρωρό:

— Αν θέλεις ταγιάρο, Ά- λη, φέρε μου φωτιά!...

Κι' όπως ο θυρωρός έμπα- ινε στην κουζίνα, βρήκε τη φωτογραφία. Της έριξε μία ματιά κι' έβαλε άμέσως

τις φωνές. Μαζεύτηκαν κι' οι άλλοι υπέρβια. Η φω- τογραφία πέρασε από χέρι σε χέρι. "Όλοι γελοῦσαν κοντρά κι' έκαναν πρότυ- χα σόκλια.

Ο Μαχμούτ τους τράβη- ξε προς το ξεχωριστό κήπο του χαρεμιού, όπου βρι- σκόντουσαν οι υπέρβια. "Όταν αυτές είδαν στη φω- τογραφία την Άισα μ' έναν άγνωστο, γυμνό, σε худαία στάση, άρχισαν να φωνάζουν και να τρεβούν τα μαλλιά τους. Άντρες περικύκλωσαν την έ- νοχη, μ' απειλητικές διαέ- σεις.

— Μα τον Άλλάχ, δεν έ- κανα τίποτε!... φώναζε η Άισα.

Μία κλωταία στην κοιλιά την έριξε κάτω. Τα χτυ- πήματα έπεφταν βροχή στο κορμί της. Ο Μαχμούτ της τράβηξε, της έσοκισε τα ρούχα και την κτύπησε μ' άγρια ικανοποίησι να σπα- ράξη στο χώμα πούτινε το αίμα της.

— Να τη διώξουμε, τη σκύ- λα! ουρλιάζε.

Άρπαξε ένα κούτσουρο και της το πέταξε στο πρό- σωπο. Το έζυλο τη βρήκε στο μάτι κι' της τόδγαλε. Η δυστυχισμένη λιποθύμησε απ' το φοβερό πόνο. Την τράβηξαν τότε απ' τα μαλ- λιά και την πέταξαν στο δρόμο. Μία γρήη υπέρβια τη σκέπασε μ' ένα μαυρο- πανί κι' απαμάκρυνε τους περιέρους. Η συνοικία βυθισθηκε και πάλι στη σι- η, πη και τη νυκτερινή ή- συχία...

Τα έφημερώματα, πέρασε από κεί ένας καμπίλιέρης. Έσκυψε πάνω απ' την κο- πέλλα, που μόλις είχε συ- ναντήσει, τη βοήθησε να ση- κωθεί, κι' ανατρίχασε νοιώ- θοντας την γυμνή κάτω απ' το μαυρο πανί...

— Που θέλεις να σε πάω; τη ρώτησε.

— Να με πετάξεις στο πο- τάμι... μουρμούρισε εκεί- νη, και ξαναλιποθύμησε.

Ο καμπίλιέρης τη φόρτω- σε στην καμπίλα του και ξε- ναγύρισε απ' τον ίδιο δρό- μο. Στην άκρη της πόλεως, σταμάτησε έξω από ένα «σπίτι της χαράς». Μπήκε στην αυλή, φώναζε την Ι- διοκτήτρια και της διηγήθη- κε πως είχε βρη την αναί- σθητη Άισα.

Είσαι ο μόνος άνθρω- πος που ξέρω, σ' αυτή την πόλη, της είπε, φρόντισε γι' αυτή τη μικρή, γιάτρεψέ την... Θα ξαναπαρώω έ- πειτα από τρία φενγάρια...

Πέρασαν μήνες. Η Άισα είχε συνήθειε πια στο και- νουργιο περιβάλλον της, ά- νάμεσα στις αυστηρόφρονες της που της διδασκαν τα τραγούδια και τους χορούς τους.

Όταν ήταν μόνη κύττα- ζε μ' έναν καθρέφτη το βγαλμένο μάτι της, που τόκουσε επιδείξια κάτω από μια τοίχη των μαλλιών της. Και το μέρος κόλλαζε μέσα στην ψυχή της.

Προετοίμασε μ' ύπομονη την έκδική της. Έπρεπε να τραβήξη κοντά της το

Μαχμούτ, με πονηρία και να τον μεθύσει. "Επειτα... το μάτι του θα πλήρωνε για το δικό της!

Ο καμπίλιέρης την είχε έπισκεφθεί συχνά, στα τα- ξεϊδιά του. Εκείνη του ά- ναβε το πάθος, με τους χο- ρούς της και τα νάζια της, μα δεν τον άφινε να προ- κληθεί.

Όταν της πρόσφερε ένα βραχιόλι, του είπε, δείχνον- τας του τα κοσμήματα που τη σκεπάσαν:

— Τι να το κάμω, το χρυ- σάφι;...

— Τι θέλεις λοιπόν από μένα; Μίλησε!... ρώτησε ο καμπίλιέρης με βραχνή φωνή.

— Δεν ξέρω αν είσαι ο άντρας που περιμένω... έ- κεινος που θα μ' υποκούσει χωρίς να ζητήσει να κατα- λάβω...

— Όρκίζομαι στον Προφή- τη! Θα κάμω ό,τι θέλεις!

— Πότε θα ξαναέρθης;

— Μία βδομάδα μετά το Ραμαζάνι.

— Θέλω να μου φέρεις έ- δω δεμένον τον μάγειρο του μπέη, το Μαχμούτ.

★

Ξαπλωμένη στο ντιβάνι, η Άισα κάθε τόσο γύριζε και κτύπαε προς τον καφασ- το φενγίτη, που βρισκόταν στο δεξί τοίχο. Και χαμο- γελοῦσε τότε άγρια, γιατί ήξερε ότι πίσω απ' αυτόν περίμενε το θύμα της, δε- μένον και φιωμένο...

Σε λίγο μπήκε ο καμ- βιέρης. Η Άισα χόρεψε γι' αυτόν το μεθυστικότερο χο- ρό της. Εκείνος έτρεψε απ' τον πόθο. Μη μπορών- τας πια ν' άνδρξη περισό- τερο, θέλησε να την άρπά- ξη στην αγκαλιά του... Μα εκείνη τόν απέφυγε.

— Πληρώσε πρώτα! του είπε ξερά.

Παραμίρισε τ' α μαλλιά της κι' έδειξε την άδεια κόγχη του ματιού της. "Ε- πειτα του φώναξε:

— Τ' άρκισθηκες!... Θέ- λω από σένα να βγάλεις το μάτι του σκύλου που μου έγαλε το δικό μου!...

Ο καμπίλιέρης έσφιξε τις γροθιές του. Η μοτιά του πέταξε φωτιά. Η Άισα τον έσπρωξε γρήγορα στη δι- πλανή κάμαρα. Έσκυψε ά- νασκωτος το κεφάλι του σφιχτοδεμένου Μαχμούτ και ουρλιάσε:

— Έλα λοιπόν!... Περι- μένω!...

Μία κραυγή πόνου άντη- χσε.

Ο Μαχμούτ είχε πληρώ- σει σκληρά. Η Άισα είχε εκδικηθεί.

ΥΒΟΝ ΛΕΩΦΕΡ

Δεν θα τοῦ χάρισουν το βάρος του σε χρυσό

Κάθε χρόνο, αυτή την έ- ποχή, μία μεγαλοπρεπής γι- νοχή νιόταν στην Βουλγα- ρία. Η αρχιμύδα της μουσουλμα- νικής αϊρέσεως των Ισλαμη- τικών, που οι πιστοί τόν ά- λων, που οι Σουλτάνοι Μωχα- τίν, που οι πού είνε γυν- μετ Χά και πού είνε γυν- μετ στην Εύρώπη ως Άγα Χάν δεχόταν απ' τους υπε- κόους του μία ποσότητα χρυσού σε ράβδους, που αντίστοιχούσε στο βάρος του σώματος του. Σημειώ- τέον ότι ο Άγα Χάν ζυγι- ζει όχι λιγώτερο από 110 κιλά!...

Εφέτος όμως, η τελετή αυτή δεν θα γίνει στη Βου- λγα, γιατί ο Άγα Χάν συ- νέντοσε στους πιστούς του να διαδίδουν όλες τις έλ- κονομίες των «για την ένι- σχυση του πολέμου των υιών του Προφήτη στην Έγγυς Ανατολή».

Ο Χότζας... δερβίσης

Κάποτε που ο Ναστραδίν Χότζας εί- χε αναπαρσεί, ντύθηκε δερβίσης, κά- θησε μπρός στο σεράι του Σουλτάνου κι' άρχισε τις προσευχές λέγοντας πως είναι άπεσταλμένος του Μωάμεθ.

Μόλις το έμαθε αυτό η γυναίκα του Σουλτάνου έτρεξε και τόν ρώτησε:

— Άγιε άνθρωπε μήπως είδες στον ούρανό το γυίο μου τόν Μεχμετάκη που τόν έχασα εδώ και λίγον καιρό;

— Τόν Μεχμετάκη; Και βέβαια τόν είδα, άπάντησε ο πονηρός Χότζας.

— Άχ! και τι κάνει στον Παράδεισο;

— Πουλάει σαλέπι!...

— Σαλέπι! ξεφώνισε η χανούμια.

— Άχ! δερβίση μου, τι να κάνω για να λυτρώσω το παιδί μου, από τέτοια άγ- ναρεία;

— Ελεημοσύνες, όσες πιο πολλές μπορείς, της άπάντησε ο Ναστραδίν.

— Πάτερ μου, σώσε τόν Μεχμετάκη μου, λυτρώσε με κι' έλα να σου δώσω ό,τι έχω για τούς φτωχούς.

Κι' άμέσως η χανούμια του έδωσε τα χρυσάφια της όλα.

Ο Χότζας τα πήρε κι' έφυγε. Δεν πέρασε λίγος καιρός και γύρισε ο Σουλτάνος πούλειπε σε ταξίδι.

Μόλις έμαθε τι είχε συμβη, κι' ακόμα ότι είχε δώσει η χανούμια όλα τα χρυσάφια της, κατάλαβε με πόνον ά- γιο είχε να κάμει κι' έτρεξε να βρη τόν ψεύτη δερβίση.

Ο Ναστραδίν σάν τόν είδε από μα- κρύνά μπήκε σ' ένα μύλο και είπε στο μύλωνά:

— Κρύψου άμέσως. Έρχεται ο Σουλ- τάνος και θα σου κόψη το κεφάλι. Τά- χει με τούς μύλωνάδες και τούς φουρ- ναρίους γιατί όρθε στο ψυμί του έ- ναν παντικό!...

Ο μύλωνας φοβήθηκε και ρώτησε τόν Χότζα τι να κάμει για να σωθή.

— Πήγαινε, του είπε ο Ναστραδίν, κρύψου άπάνω στο δέντρο κι' ενώ θα σε σώσω.

Μόλις ο μύλωνας ανέθηκε στο δέν- τρο έφτασε κι' ο Σουλτάνος, και ρώτη- σε τόν άσευχημένο Χότζα αν είδε να περάση κανένας δερβίσης από κεί.

— Ναί, άφάντησε, του είπε ο Χό- τζας είδα έναν που ανέθηκε πάνω σ' εκείνο το δέντρο.

Πλησιάζει ο Σουλτάνος στο δέντρο και με θυμό διατάζει τόν μύλωνά να κατέβη κάτω.

Ενώ ο γέρο- μύλωνας έκλαιγε κι' έλεγε ότι δεν φταίει αυτός για το παντικό που βρέθηκε στο ψυμί, ο έξυ- πνος Χότζας πηδάει στο άλογο του Σουλτάνου και γίνεται άφαντος.

Ο Σουλτάνος κατάλαβε τότε την πονηρία του Χότζα και γύρισε στο πα- λάτι σάν βρεγμένη γάτα.

— Βρήκες το δερβίση; τόν ρώτησε η χανούμια.

— Τόν βρήκα, άπάντησε.

— Και τούκοψες το κεφάλι;

— Τι λές, γιάδρουμι!... Να κόψω το κεφάλι ενός τόσο άγιου ανθρώπου; Έκανα κάτι καλύτερο: Τούδωσα το άλογο μου για να πάη στον Παράδει- σο το Μεχμετάκη με απ' τα βασαν που τραβεί πουλώντας σαλέπι!...

Απαγορεύεται η άνοδημίσια όποιουδή- ποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνει έγ- γράφου άδείας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού»

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 § 1 τῆς Α. Ν. 1092/1938.

Ιδιοκτήτης Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεωρ- γίου, Κατοικία: Βλασσαίωνος αρ. 3, Υπεύ- θυνος Τυπογράφου: Φραγκίσκος Μαλατέστας, Μενελάου 6, Αθήναι.

ΣΥΝΑΓΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY: Έτησίαν 115.000

» Εξάμηνος 60.000

» Τρίμηνος 30.000

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY: Έτησίαν € 6 \$ 24

» Εξάμηνος € 3 \$ 12

» Τρίμηνος € 1½ \$ 6

Εμβάσματα εσωτερικού διά ταχυδρομικήν έπιταγήν και έξωτερικού διά τραπεζικήν τσι- γήν προς τὸν κ. Γ. Γ. Παπαγεωργίου.

Ο άόρατος ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ

Παράξενο διήγημα

Οι δυο φίλες, η Ζανίνα και η Μαρσέλ, βγήκαν απ' το ξενοδοχείο για να κάνουν ένα γύρο στην άμ- μούδια.

Η Μαρσέλ ήταν ψηλή, μελαχροι- νή και άραιά. Την είχε προσκαλέ- σει για ένα μήνα στην έξοχή η πλούσια φίλη της, η Ζανίνα, που παραβέρριζε για να τονώσει την κλο- νισμένη ύγεια της προτού παντρευ- τή με τόν άρραβωνιαστικό της που θα γύριζε το Νοέμβριο απ' την Αύ- στραλία.

Ενώ οι δυο φίλες προχωρούσαν άνοιξαν κουθέντα για τόν άρραβω- νιαστικό της τελευταίας.

— Τι άραιός που είνε, έλεγε η Μαρσέλ, κутτάζοντας τη μικρή φω- τογραφία που της έδειχνε η Ζανί- να. Θα εύτυχήσης κοντά του.

Στο βάθος όμως καταλάβαινε καλά πως ο νεαρός εκείνος άξιαμα- τικός θα παντρευόταν τη φίλη της μόνο και μόνο για τη μεγάλη της πρεια.

«Όσο για τη Ζανίνα, ενώ μιλούσε συλλογιζόταν ότι δεν έ- δεχόταν ποτέ πια τη Μαρσέλ στο σπίτι της όταν θα γύριζε ο άρρα- βωνιαστικός της. Φοβόταν την ό- μορφιά της που ήταν μία χτυπητή αντίθεση μ' αυτή. Την μισούσε.

Ενώ οι δυο κοπέλλες πλησιάζαν σε μία παλιά μισοσπασμένη βάρ- κα, τραβηγμένη στην άμμουδιά, ά- κουσαν ξαφνικά έναν ήχο βιολιού που προερχόταν απ' το πίσω μέρος της.

— Θα είνε κανένας ζητιάνος, εί- πε η Μαρσέλ.

Προχώρησαν για να περάσουν απ' το άλλο μέρος της βάρκας και να δούν το βιολιστή. Άλλα μόλις έστριψαν το βιολί σταμάτησε ξα- φνικά. Κι' από πίσω δεν ήταν κα- νένας. Την ίδια όμως πάλι στιγμή άκούστηκε από κοντά ο δυνατός ή- χος του βιολιού. Κάποιος φαρσέρ θ' άστειευόταν με τα κορίτσια. Δί- χως άλλο ο βιολιστής είχε πηδήσει μέσα στη βάρκα.

— Περιμένετε και θα όητε, φώ- ναξε γελώντας η Μαρσέλ.

Πήρε μία φούχτα άμμο και πα- τώντας σε μία μεγάλη πέτρα άνε- δηκε ως το χέλιος της βάρκας. Η φίλη της την μιμήθηκε. Μόλις ό- μως οι δυο κοπέλλες έφριξαν μία ματιά μέσα πάγωσαν από φρίκη. Η βάρκα ήταν άδειανή!

— Φοβάμαι!... φοβάμαι!... τραύ- λισε η Μαρσέλ.

— Έλα, μην κάνεις έτσι, της είπε η Ζανίνα, τρέποντας κι' αυτή. Θα πάθαμε κάποια παραίσθησι...

— Και οι δυο συγχρόως; Άδύ- νατο! άπάντησε η Μαρσέλ. Όπω- σδήποτε θα το ξεακριβώσουμε άμέ- σως αυτό.

Θα γράψουμε σε δυο χαρτάκια τ' όνομα του κομματιού που έπαιζε το βιολί. Αν συμφω- νήσουμε, θα πη πως δεν ήταν πα- ραίσθησι.

Η Ζανίνα έκοψε δυο φύλλα απ' το καρνέ της. Τα κορίτσια έγρα- φαν κάτι μουσικά. "Επειτα η Ζα- νίνα πήρε τα δυο χαρτάκια. Και στα δυο υπήρχε το ίδιο όνομα!

Λίγο μακρύτερα, ενώ οι δυο φί- λες προχωρούσαν άμλιπτες και κα- τάχλωμες, συνάντησαν ένα γνωστό τους γέρο φαρά.

— Για πές μας, μπάρμπα-Μαρ- τέν, του φώναξε η Ζανίνα, μήπως συνάντησες εδώ γύρω κανέναν άν- θρωπο με βιολί;

Το πρόσωπο του φαρά πήρε μιάν έκφραση φόβου κι' άνησυχίας.

— Τόν άκούσαμε αυτό το βιολι- στή; ρώτησε μετά.

Η Μαρσέλ έτοιμαζόταν να πη

ναί, μα η Ζανίνα την πρόλαβε.

— Ω! όχι έμεις! είπε ξεφρά. Κάποιοι άλλοι γνωστοί μας.

— Τόσο το καλύτερο που δεν εί- σαστε σεις! ψιθύρισε ο φαρά.

Κύτταξε ύστερα γύρω του φοβι- σμένος και πρόσθεσε:

— Ο βιολιστής είνε ο Άλφρεντ Τερριέ κι' έχει πεθάνει εδώ και 5 χρόνια. "Επαιζε τότε στις διάφο- ρες γιορτές. Κάποια Κυριακή πνί- γηκε καθώς περνούσε το ποτάμι. Κι' από τότε ο νεκρός παίζει κά- που-κάπου το βιολί του. Και πάντα ένας από κείνους που τόν άκούνε, πεθαίνει πριν έφημώση.

— Όχι δά!

— Ναί! ναί! σάς όρκίζομαι! έ- πέμεινε ο φαρά.

— Καληνύχτα, μπάρμπα-Μαρτέν, φώναξε η Μαρσέλ, κρατώντας απ' τη μέση τη μισολιπόθυμη Ζανίνα. Φεύγουμε γιατί νύχτασε.

★

Η Μαρσέλ μόλις μπήκε στην αί- θουσα του ξενοδοχείου τα έχασε όλα. Άμφέβαλλε τώρα αν είχε άκου- σει πραγματικά ήχους βιολιού. "Ι- σως νάταν ο άέρας που σφύριζε μέσ' στις χαραματιές της βάρκας.

Η Ζανίνα όμως δεν μπορούσε να συνέλθη. Συλλογιζόταν επίμονα ό- τι ίσως να πέθαινε, ότι θ' άφηνε τόν ήλιο, τόν κόσμο, τη ζωή προ- τού γνωρίσει τόν έρωτα. Κι' ο άρ- ραβωνιαστικός της όταν θα γύρι- ze θα στόλιζε τόν τάφο της με λου- λούδια κι' άργότερα θα παντρευό- ταν με μιάν άλλη, ίσως με την ό- ραία Μαρσέλ. Γιατί αυτή, δίχως άλλο είχε καταδικάσει η σκληρή μοίρα κι' όχι την Μαρσέλ.

Η Μαρσέλ βλέποντας τόσο τα- ραγμένη τη φίλη της προσπάθησε να την παρηγορήσει.

— Με βλέπεις έμένα να φοβάμαι; της είπε. Κάνε και συ το ίδιο. Πά- ρο το σ' άστεία. Έλα, θέλεις να κά- νουμε έναν περίπατο; Ο καθαρός άέρας δά σ' ωφέλησι.

Το άσημένιο φως του φεγγαριού έλουζε το μικρό χωριό. Οι δυο φί- λες πήραν το άνηφορικό δρομάκι προς το μοναστήρι. Σε λίγο έφτα- σαν κι' ανέβηκαν σε μία ταράτσα που ήταν πάνω από μία άδυσσο.

Η Μαρσέλ κάθησε στο πέτρινο πε- ζούλι.

— Πρόσεξε, πρόσεξε, μην πέσης, "Ετσι που είσαι σκυμένη μπορεί να χαλίστης ξαφνικά, τραύλισε η Ζα- νίνα.

— Αί! δεν φοβάμαι! άπάντησε η Μαρσέλ. Μα γιατί δεν χαμογε- λάς; Τι έχεις;

— Άκουσε... ψιθύρισε ξαφνικά με άεληπσία η Ζανίνα.

— Τι ν' άκούσω; έκανε η Μαρ- σέλ.

Τέντωναν κι' οι δυο τ' αυτιά τους. Στην αρχή δεν άκουσαν πα- ρά μερικούς συνθιγμένους νυκτε- ρίνους θορύβους και τόν ψίθυρο τών κυμάτων. "Επειτα όμως έφτασε ά- πο μακριά, ανάλαφρος και κρυστά- λινος, ένας ήχος βιολιού που έπαι- ζε το ίδιο κομμάτι, όπως πριν λί- γες άρες!

Τη φορά αυτή η Μαρσέλ άρχισε να τρέμη απ' το φόβο της.

— Είνε κάτι το υπερφυσικό, ψι- θύρισε. Δεν μπορεί να...!

Δεν πρόφτασε να τελειώσει τη φράση της. Μ' ένα ξαφνικό άσυνεί- δητο σπρώξιμο, η Ζανίνα την γκρέ- μισε στο δάραθρο! "Ετσι ή τρα- γική προφητεία του μυστηριώδους βιολιού πραγματοποιήθηκε εις βά- ρος της όμορφης, μα άτυχης Μαρ- σέλ!

Άκούστηκε μία κραυγή φρίκης, ένας κρότος υπόκωφος. Κι' έπειτα έγινε άπόλυτη σιωπή.

...Το άλλο πρωί ο μπάρμπα- Μαρτέν βρήκε άναμεσα στους βρά- χους το παραμορφωμένο πτώμα της άραιάς Μαρσέλ.

ZAN REMPRAX

Πρέπει να γυμνάζεσθε

Περί τών τρόπων και τών έπιστημονικών μέσων με- τά όποια διατηρείται επί μακρόν η όμορφιά και η φυσική άνηρότητα του προσώπου έχομε μιλήσει άρ- κητά. Άλλα η ωραιότητα του προσώπου άποτελεί ένα μόνο μέρος του άρμονικού συνόλου. Γενικώς ένα άτομο, για να θεωρηται πράγματι ως αισθητικώς ω- ραίο πρέπει να παρουσιάζει εκτός της ωραιότητας του προσώπου κι' ανάλογη άρμονική ανάπτυξη και διαπλασι τών διαφόρων μελών του σώματος του.

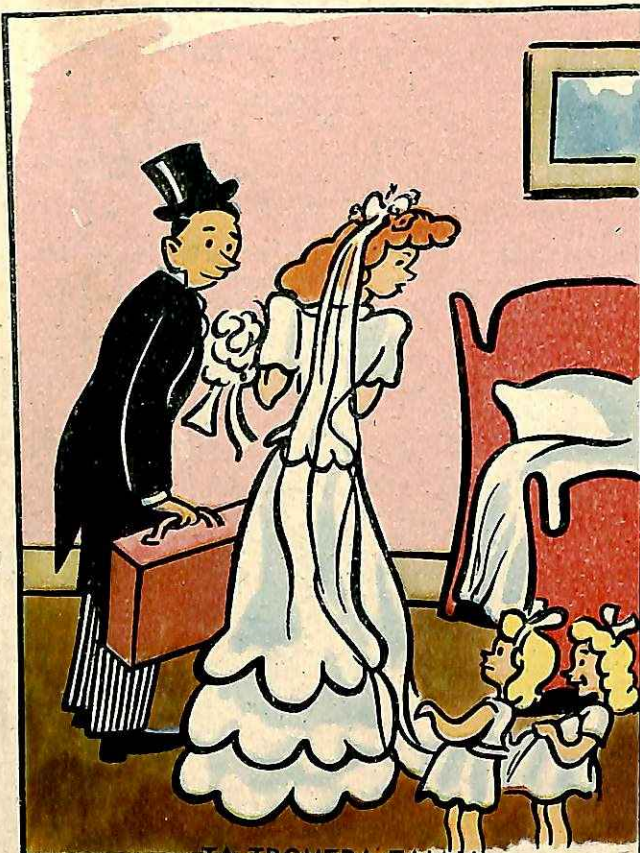
Οι φροντίδες μας λοιπόν δεν πρέπει να περιορί- ζονται μόνο στην περιποίηση του προσώπου, άλλα και στην απόκτησι ενός όμοριου, υγιούς κι' άρμονι- κού σώματος, πράγμα που συντελεί πολύ στην έμ- φάνισι ενός αισθητικού συνόλου. Άλλά για να δια- τηρηθή ένα σώμα ωραίο, άρμονικό, γερό και καλο- δεμένο χρειάζονται ώριμες προσπάθειες και έ- φαρμογή μερικών κανόνων υγιεινής.

Τους κανόνες αυτούς πρέπει ν' άκολουθή κανείς σταθερώς από την τρυφερότερη ιδίως ηλικία, γιατί άλλωθίτικα η όμορφιά της νεότητας περνάει γρή- γορα και κατόπιν με την πάροδο τών ετών είνε δύσκολη η έφαρμογή των.

Στην Εύρώπη δίνουν μεγάλη σημασία στο κεφα- λαιο αυτό της σωματικής φυσικής άγωγής και ύ- γειας. Η μέριμνα για την σωματική εκγύμνασι του παιδιού άρχίζει από το σχολείο κι' από την πιο τρυ- φηρή ακόμη ηλικία. Διότι η σωματική ύγεια είνε το παν κι' όταν αυτή χάνεται συμπαράσχει άσφαλώς και την ωραιότητα και την ζωτικότητα του ατόμου, άδιαφόρως ηλικίας.

Η ρυθμική γυμναστική δια της όποιας έπιτυγχά- νεται η κανονική λειτουργία τών εσωτερικών όργα- νων του ατόμου και η πρόληψη συσσωρεύσεως το- πικού λίπους έπ' αυτών, ές αιτίες της όποιες παρου- σιάζονται με την πάροδο τών ετών ώριμμένες σοβα- ρές οργανικές παθήσεις όπως ο άρθριτισμός, η άρ- τριτοσκληρώσις, οι παθήσεις τών έντέρων, του ήπα- τος, της καρδιάς κτλ. έχει έπιβληθή στα σχολεία, στους διάφορους κρατικούς οργανισμούς και στα έρ- γοστάσια.

Άλλά και στα σπίτια των οι Εύρωπαίοι δεν παρα- μέλουν κάθε πρωί την εκτέλεση ώριμμένων έλαφρών γυμναστικών άσκήσεων, γιατί ξέρουν καλά πόσο ω- φέλμες είνε σόν οργανισμό. Και εδώ τελευταίως γίνεται μία φιλότιμη προσπάθεια για να συνθησι ο κόσμος στην σωματική εκγύμνασι. Τόσον το "Υπο- υρείον της Παιδείας δια του τιμήματος της φυσικής άγωγής όσον και η Διεύθυνσις του Ραδιοφωνικού μας σταθμού καταβάλλουν πέραν αείπειταιν προσπά- θεια για την προπαγάνδα και την εξάπλωσι της κα- λής αυτής συνήθειας. Άλλά δεν πρέπει να τα πε- ριμένουμε όλα από το Κράτος. Χρειάζεται προ πάν- των καθοδήγησις τών γονέων και άτο

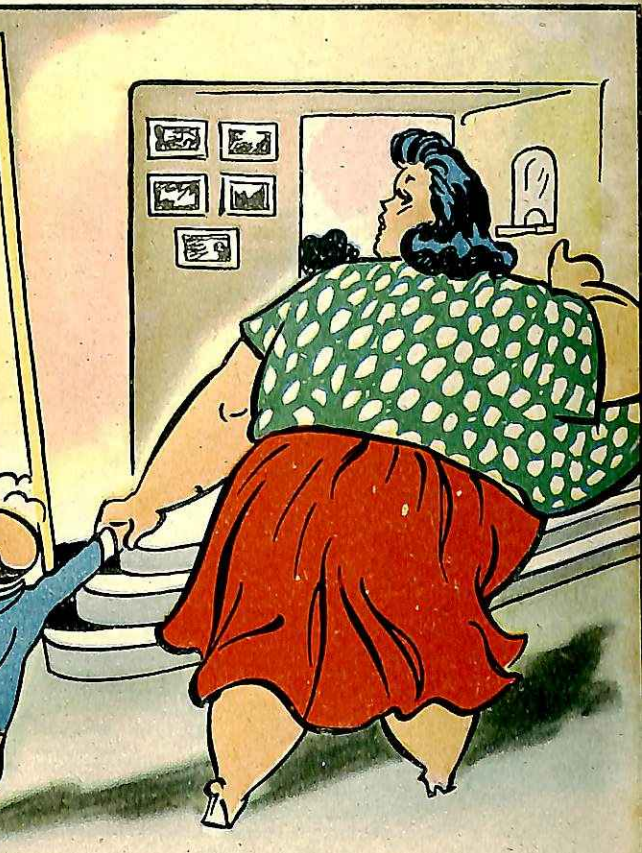
ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

— Δεν σ'αs είπαμε, μωρέ, ότι είναι ώρα να τοῦ δίνετε;...

ΣΗΜΕΡΟΝ

ΤΖΙΑΝΤΑ
ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ
ΔΙ'ΑΝΗΛΙΚΟΝ

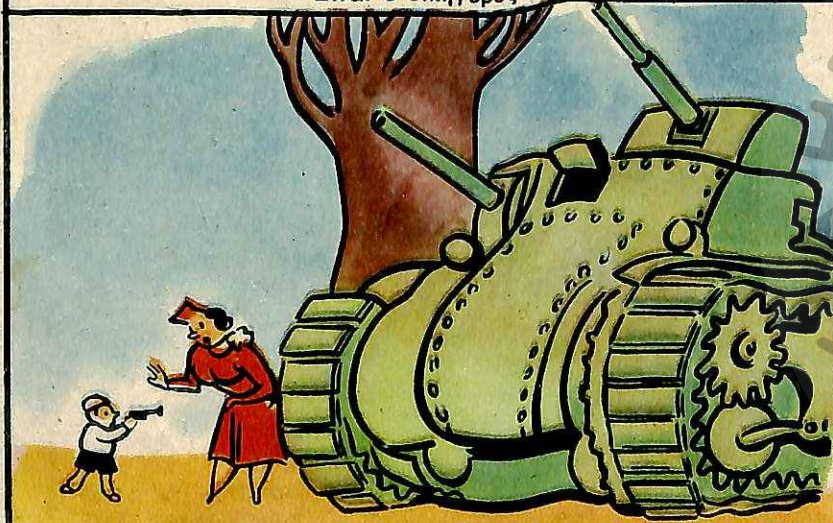
‘Η Χοντρή: Τράβα για τὸ Σινεάκ! Αὐτὰ δὲν εἶνε ἔργα για σένα...

— Εἶναι ὁ δικηγόρος του...

— Διάβασε τὴ σκέψι μου!...

— Κρύψε γρήγορα τὸ πιστολάκι σου μὴ τὸ πάρουν γι' ἀληθινὸ καὶ μὰς ρίξουν!...

— Δεν πὰs καμμιὰ βόλτα, χριστιανέ μου, για νὰ μὰs ἀφήσης νὰ παίξουμε;...